

Giới thiệu Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi

Nàng, Cố Nhượng Vân, Thanh Long quốc nổi danh phế vật, cha mẹ song vong, trời sinh yếu đuối, mất hết toàn bộ tướng quân phủ thể diện, cuối cùng nhân cùng người tranh cãi mà bị tự mình gia gia đem không hề sai lầm nàng sống sờ sờ đánh chết! Lại mở mắt, bỏ đi kia một thân yếu đuối...

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vô sỉ nam nhân(1)

Đồng nhạc đại lục.

Núi cao thượng, cuồng phong tập quá.

Hạ Nhượng Vân đứng yên với đỉnh núi chỗ, hỗn loạn tóc đen cùng trong gió quần quanh, nàng thanh lãnh ánh mắt đông lạnh trước mặt một đám người. Mà ở đám kia người trung, lại là một người ăn mặc đẹp đẽ quý giá trung niên nam nhân.

Nam nhân trong mắt hàm chứa lạnh nhạt cùng dày đặc hàn ý, làm Hạ Nhượng Vân từ chân lạnh tới rồi đầu, lạnh băng bao vây lấy cả trái tim.

“Hạ Nhượng Vân, ngươi chạy lâu như vậy, lúc này đây ta xem ngươi nhưng dĩ vãng địa phương nào trốn!”

Trung niên nam nhân cười lạnh một tiếng, bên môi mang theo lạnh lẽo độ cung, hắc ánh mắt giống như là đang xem một cái không đội trời chung kẻ thù, phảng phất trước mặt thiếu nữ đều không phải là là người thừa kế hắc huyết mạch nữ nhi!

“Thượng Cổ Thần tháp là gia gia trên đời khi giao cho ta đồ vật, ta là vô luận như thế nào cũng sẽ không cho những người khác!”

Hạ Nhượng Vân trong thanh âm có như thế nào đều không thể áp chế hận ý.

Năm đó, nhân gia gia một câu, ai nếu ngênh thú vãn gia nữ nhi, ai liền có thể trở thành Hạ gia thiếu chủ, vì thế, chính mình này cái gọi là phụ thân liền vứt bỏ hắc thanh mai trúc mã người yêu, thảo được mẫu thân niềm vui.

Mà ở mẫu thân gả cho hắc cùng thán, hắc liền đem người yêu tiếp nhập Hạ gia, cho nàng trắc thất chi vị.

Thân là Hạ gia thiếu chủ, dù có tam thể tứ thiếp, mẫu thân cũng vô pháp ngăn trở, chỉ có thể mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Nếu không có là gia gia đau lòng nàng, chỉ sợ mẫu thân ở Hạ gia sẽ trở nên không hề địa vị.....

Hạ Minh sắc mặt trầm xuống dưới, oán hận nói: “Ngươi cái này ngoan độc nữ nhân, Thượng Cổ Thần tháp vốn dĩ chính là thuộc về tuyệt đầu mùa, ngươi đoạt đi rồi nàng đồ vật thể nhưng còn dám cường từ đoạt l! Đừng quên, tuyệt đầu mùa lúc sinh ra trời giáng dị tượng, quốc sư đã từng ngắt lời nàng đó là thượng cổ phượng hoàng Tử Tà chuyển thế chi thân! Ta phụ thân hắc là lão hồ đồ, mới đưa Thượng Cổ Thần tháp cho ngươi, hiện tại hắc đã qua đời, ta sẽ đến sửa đúng cái này sai lầm!”

Ha ha ha!

Hạ Nhượng Vân cuồng tiếu ra tiếng, từ từ son cóc bên trong, thanh âm kia lâu tán không đi, hồi âm từng trận.

“Ngươi có phải hay không quên mất Hạ Sơ Tuyết sinh ra thời điểm, cũng là ta sinh ra ngày! Gia gia đem Thượng Cổ Thần tháp cho ta, khẳng định có hắc nguyên do, chính là ngươi đâu?”

Nàng trào phúng nở nụ cười: “Ngươi vì được đến Thượng Cổ Thần tháp, đối ta gây nghiêm hình, mẫu thân vì cứu ta, bị ngươi cái này súc sinh sống sờ sờ ngược đãi mà chết! Ông ngoại bọn họ một nhà, dòng dạng bị ngươi thân thủ hủy diệt, ngươi rốt cuộc còn có phải hay không ngươi? Vì một cái khác nữ nhi, không tiếc giết chính mình kết tóc thê tử!”

“Hừ!” Hạ Minh hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt lãnh khốc nói, “Nàng không xứng khi ta thê, mặc kệ có phải hay không bởi vì ngươi nguyên nhân, ta đều sẽ không làm nàng tiếp tục tồn tại, chỉ có nàng đã chết, lòng ta ái nữ nhân mới có thể thượng vị!”

Hạ Nhượng Vân bị thống nhắm lại hai tròng mắt, mẫu thân ở nàng trước mặt thê thảm bộ dáng hiện giờ còn khắc vào trong lòng.

Nàng từ bỏ!

Từ bỏ gia gia đối nàng ủy thác, muốn đem Thượng Cổ Thần tháp lấy ra tới đòi hỏi mẫu thân mệnh, nhưng mẫu thân lại tựa hồ biết nàng muốn làm sự tình, lấy chết tới bảo hộ Thượng Cổ Thần tháp.....

Hiện giờ nhớ tới, còn có một loại tê tâm liệt phế đau đớn!

“Hạ Minh, ngươi làm nhiều như vậy sự tình, tuyệt đối sẽ hối hận! Giống ngươi loại này thất tín bội nghĩa vô tình vô nghĩa nam nhân, đem gặp vạn dân phi nhỏ, vĩnh thế không thể siêu sinh!”

“Hối hận?” Hạ Minh nhạo báng một tiếng, “Ngươi biết hiện tại bên ngoài ở truyền nói cái gì sao? Ngươi Hạ Nhượng Vân, cuồng vọng đến cực điểm, trên chọc một cái ngươi trên chọc không dậy nổi địch nhân, là cái kia địch nhân tìm không thấy ngươi sau mới tàn sát vân gia môn môn! Mà ta Hạ Minh, mặc áo tang, túc trực bên linh cửu trăm ngày, càng vì con mẹ ngươi chết mà cực kỳ bi thương, đó là tuyết đầu mùa đều thương tâm vài lần ngắt qua đi, chỉ có ngươi cái này nữ nhi ở vì bọn họ mạng đến như thế tại nạn sau liền núp vào, đương nổi lên rùa đen rút đầu, nhưng là..... Ha ha ha! Ngươi nương căn bản là hoàn toàn đi vào ta Hạ gia phân mộ tổ tiên! Nàng sớm bị ta ném nhập bãi tha ma bị sói nuốt thực! Chúng ta Hạ gia phân mộ tổ tiên tuyệt đối không phải cái gì nữ nhân đều có thể tiến!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vô sỉ nam nhân(2)

Hạ Nhượng Vân thân mình nhẹ nhàng run rẩy lên, nàng mở bừng mắt, cừu hận ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trước mắt nam nhân: “Hạ Minh, ngươi vô sỉ!”

“Vô sỉ?” Hạ Minh cười ha ha hai tiếng, “Được làm vua thua làm giặc, này hết thầy, cũng chỉ trách ngươi quá không thức thời, là ngươi liên lụy ngươi mẫu thân! Cho nên, chân chính hại chết nàng hung thủ, là ngươi!”

Chân chính hại chết nàng hung thủ, là ngươi ——

“Ha ha ha ha!”

Bỗng nhiên, Hạ Nhượng Vân cuồng tiếu lên, kia điên cuồng tiếng cười truyền đằng ở không trung phía trên, dẫn tới toàn bộ vùng núi gian đều tiếng vang không ngừng.

“Hạ Minh, hiện tại ta khiến cho ngươi đồ vô sỉ này tự mình đi địa ngục hưởng mẫu thân của ta bồi tội! Ngươi hiện tại liền cùng ta cùng đi chết đi!”

Trên người nàng khí thế bỗng nhiên kéo lên lên, làm khắp không trung đều trở nên một mảnh xám xịt, lộ ra vô tận âm lãnh chi khí.

“Không tốt!”

Hạ Minh sắc mặt đại biến, vội vàng nói: “Nàng muốn tự bạo!”

Hạ Nhượng Vân là Hạ gia đệ nhất thiên tài, tuổi còn trẻ thực lực liền đạt tới Võ Tôn cấp bậc, nếu không có hấn lợi dụng vân gia hủy diệt đã kích nàng, lúc ấy cũng không có khả năng đánh lên làm nàng thân bị trọng thương.

Dù cho như thế, một người thân bị trọng thương Võ Tôn tự bạo, đủ rồi đưa bọn họ này nhóm người đều kéo xuống địa ngục!

Phụt!

Một tiếng đấm thùng ngực trầm đục tại đây tĩnh u bên trong sơn cốc vang lên.

Hạ Nhượng Vân thân mình cứng đờ, cúi đầu nhìn về phía ngực thượng từ sau lưng quán triệt mà đến trường kiếm, không dám tin tưởng quay đầu, ánh mắt dừng ở kia một trương đường cong rõ ràng anh tuấn khuôn mặt: “Chìm trong, ngươi.....”

Nàng sớm biết rằng chìm trong tới.

Nhưng bởi vì hấn là chìm trong, cho nên, nàng mới không có bố trí phòng vệ.

Lại không nghĩ rằng, cái này nàng đã từng tin nhiệm nhất nam nhân, thế nhưng muốn sát nàng.

Phanh!

Lực lượng từ thân thể của nàng nội bạo phát ra tới, ngực nội trường kiếm trong phút chốc biến thành tinh tinh điểm điểm, nàng che lại đồ máu không ngừng miệng vết thương, trong ánh mắt tràn ngập đau xót cùng khó hiểu.

“Ngươi vì cái gì muốn.....”

Giết ta?

Cuối cùng hai chữ tựa hồ bị chấn ở trong cổ họng, vô pháp nói ra.

Chìm trong thâm trầm mặt mày xẹt qua một tia áy náy cùng không tha, lại trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Vân nhi, xin lỗi, ta là một cái rất có dã tâm người, tuy rằng ở ta trong lòng, ngươi là của ta yêu nhất, nhưng là, tuyết đầu mùa là thượng cổ phượng hoàng Từ Tà chuyển thế chi thân, Thượng Cổ Thần tháp chân chính chủ nhân! Chỉ có nàng được đến Thượng Cổ Thần tháp, nhất định sẽ trở thành này phiến đại lục chí cường! Cưới nàng giả có thể được đến toàn bộ thiên hạ, cho nên, ta cũng có ta khổ trung.....”

Lúc này Hạ Nhục Vân sắc mặt tái nhợt, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi, không thể tin được đã từng còn đối nàng thế hải minh sơn người yêu, lại ở nháy mắt đối nàng rút kiếm tương hướng.

Đột nhiên, nàng tựa hồ nhớ tới cái gì, điên cuồng nhắm phía chìm trong.

“Ngọc nhi đâu? Ta làm ngươi bảo hộ ta Ngọc nhi, ngươi đem Ngọc nhi lộng tới địa phương nào đi!”

Hạ Nhục Vân không rảnh lo đau xót, gắt gao kéo lấy chìm trong vạt áo, nổi điên tựa mà rống lớn nói.

Mẫu thân đã chết, ông ngoại một nhà cũng bị giết hại, đệ đệ chính là nàng duy nhất thân nhân! Bởi vì tin tưởng chìm trong, càng không muốn đệ đệ tùy nàng phạm hiểm, cho nên, nàng liền đem hắc thác cho hắc trùng giữ.

Nhưng hôm nay.....

Hạ Nhục Vân thân mình run rẩy lên, sợ hãi xuất hiện ở kia trương tái nhợt dung nhan phía trên, làm chìm trong tâm bất giác tê rần.

Chỉ là thực mau hắc liền ngoan hạ tâm, nói: “Đem Hạ Lâm Ngọc cho ta mang đến!”

Nửa ngày.

Một cái nửa chết nửa sống thiếu niên bị người dè ở trong tay triều bên này mà đến, đơn bạc thân mình ở cuồng phong trung là như vậy yếu đuối mong manh, tựa hồ tùy thời đều sẽ theo gió mà đi.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vô sỉ nam nhân(3)

“Ngọc nhi!”

Nàng thanh âm mang theo tê tâm liệt phế, nước mắt từ trong mắt trượt xuống dưới.

Làm như nghe được nữ tử điên cuồng thanh âm, thiếu niên rút cuộc giật mình, hắc mớ môi một hai tròng mắt, thanh triệt con ngươi nhìn phía Hạ Nhục Vân, môi mồm run rẩy, thanh âm suy yếu: “Tỷ.....”

“Khụ khụ!” Hạ Nhục Vân khụ ra hai khẩu máu tươi, một thân huyết y dưới ánh mặt trời như thế chói mắt, “Thả hắc!”

“Thả hắc? Đem Thượng Cổ Thần tháp giao ra đây, ta liền thả hắc!”

Chìm trong thu liễm trên mặt cảm tình, lạnh lùng nhìn mắt Hạ Nhục Vân.

Nữ nhân lại quan trọng, cũng xa xa so ra kém quyền lợi. Có quyền thế, hắc muốn cái gì dạng nữ nhân sẽ không có?

Hạ Nhục Vân sắc mặt càng thêm tái nhợt, nàng tầm mắt chuyển hướng phía sau lãnh khốc trung niên nam nhân, từng câu từng chữ nói: “Ngọc nhi là con của ngươi, là các ngươi Hạ gia huyết mạch!”

“Ha ha!” Hạ Minh cuồng tiếu hai tiếng, lãnh khốc nói, “Ta Hạ Minh huyết mạch, chỉ có tuyết đầu mùa một người! Hạ Lâm Ngọc loại này vẫn không được võ không xong, cả ngày bệnh ỉu ỉu phế vật, không đủ tư cách khi ta nhĩ tử! Bất quá, vì được đến Thượng Cổ Thần tháp, hắc cho dù chết, cũng là chết có ý nghĩa!”

Hạ Nhục Vân thân mình chấn động, chậm rãi nhắm lại hai tròng mắt, thật lâu sau, nàng mở mắt ra, ôn hòa ánh mắt đầu chiếu vào thiếu niên vết thương chồng chất thân thể phía trên.

“Ngọc nhi, người sẽ sợ hãi sao?”

Hạ Lâm Ngọc quát cường lắc lắc đầu: “Ta không sợ! Tỷ tỷ, đừng đem Thượng Cổ Thần tháp giao cho bọn họ, nếu không, mẫu thân cùng ông ngoại đều sẽ chết không nhắm mắt..... Ta tin tưởng, chúng có một ngày, tỷ tỷ sẽ vì ta báo thù.....”

Phanh!

Chìm trong một chân đá vào Hạ Lâm Ngọc ngực phía trên, hấn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt đổ xuống dưới.

“Người tới!” Chìm trong nâng lên mặt mày, mặt vô biểu tình nói, “Đem Hạ Lâm Ngọc moi tìm móc phổi, cơ thể sống tách rời!”

Nam nhân lạnh nhạt thanh âm tựa như một đạo búa tạ, hung hăng đánh ở Hạ Nhược Vân trong lòng, nàng tê tâm liệt phế giận dữ hét: “Chìm trong, người cái này súc sinh, ta thật sự không nên tin tưởng người đem Ngọc nhi giao cho người tới bảo hộ, là ta hại sống nương tựa lẫn nhau đệ đệ!”

Tuyệt vọng mà bị thống nước mắt tùy ý nằm xuống, thần sắc của nàng dần dần xuất hiện điên cuồng, không màng tất cả muốn chạy về phía Hạ Lâm Ngọc. Chính là, nàng còn chưa tới đạt hấn trước mặt, đã bị chìm trong cấp hung hăng đánh trúng, thân mình bỗng nhiên bay ngược đi ra ngoài, thật mạnh ngã trên mặt đất.

Hai người đem Hạ Lâm Ngọc ấn ở trên mặt đất, lạnh băng trường kiếm bổ về phía hấn tay chân, máu tươi vậy ra mà ra, nhiễm hồng nàng hai tròng mắt.....

“Không!!!”

Hạ Nhược Vân hai tròng mắt huyết hồng, khàn cả giọng quát: “Thả Ngọc nhi, chỉ cần thả hấn, ta.....”

“Tỷ tỷ.”

Mỏng manh thanh âm khinh phiêu phiêu, nhưng mà, tại đây bên trong sơn cốc, lại rất rõ ràng rơi vào rồi Hạ Nhược Vân trong tai.

“Đừng đem..... Thượng Cổ Thần tháp cho bọn hấn, chỉ có Thượng Cổ Thần tháp, mới có thể vì mẫu thân..... Báo thù, bằng không..... Bằng không ta tha chết.”

Phụt!

Trường kiếm hung hăng đâm vào Hạ Lâm Ngọc ngực, làm hấn kế tiếp nói đều biến mất ở yết hầu nội.....

Hạ Lâm Ngọc nằm ở vũng máu giữa, kia trọn to đôi mắt muốn cuối cùng kể ra cái gì.

Giờ khắc này, hấn cảm giác sinh mệnh biến mất, ánh mắt tràn đầy không muốn xa rời cùng không tha.

Hấn rút cuộc có thể cùng mẫu thân gặp mặt, chính là, tỷ tỷ làm sao bây giờ đâu? Hiện tại hấn đã là nàng duy nhất thân nhân a. Nếu hấn cũng đã chết, tỷ tỷ nên sẽ cỡ nào thống khổ cùng cô tịch.....

“Ngọc nhi!!!”

Hạ Nhược Vân một ngụm máu đầu quả tim phun tới, thất tha thất thểu chạy hướng về phía Hạ Lâm Ngọc.

“Ngọc nhi, là ta không tốt, là ta tin người khác, mới liên lụy người!”

“Gia gia đã chết, mẫu thân đã chết, ông ngoại cũng đã chết, hiện tại ta bên người, chỉ còn lại có người một người a.”

“Ngọc nhi, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ cho người nhất sinh nhất thế an bình, tuyệt không sẽ lại làm bất luận kẻ nào xúc phạm tới người!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phế vật(1)

Hạ Nhược Vân chậm rãi đứng lên, đầy đầu tóc đen ở cuồng phong trung vũ điệu, nàng ngẩng đầu lên, kia trương tràn đầy nước mắt khuôn mặt phía trên tràn ngập từ sở không có điên cuồng.

“Ta muốn các người, hết thấy đi cấp Ngọc nhi chôn cùng!”

Oanh!

Không trung ở thời khắc đó âm đậm thất sắc, sấm sét ầm ầm, tia chớp hung hăng đánh xuống, chiếu sáng kia phiên hắc ám không trung.

“Nàng bị như vậy trọng thương, thế nhưng còn có thực lực tự bạo!” Hạ Minh thần sắc biến đổi, khuôn mặt trầm xuống dưới.

Hắn không thể không thừa nhận, cái này nữ nhi thiên phú xác thật rất mạnh, đáng tiếc, hắn lại không phải hắn sở ái yểm nữ nhân sinh, nếu là làm nàng tiếp tục trưởng thành đi xuống, tuyệt đầu mùa mẹ con tất nhiên sẽ đã chịu ủy khuất.

Đây là hắn như thế nào cũng không nghĩ nhìn thấy.

Vì một cái khác thâm đến hắn sủng ái nữ nhi, chỉ có thể từ bỏ này không nên sinh ra tiện loại!

“Ha ha ha!”

Hạ Nhượng Vân cuồng tiếu lên, kia tiếng cười sung mãnh liệt hận ý, điên cuồng nói: “Hạ Minh, chìm trong, hôm nay ta cho dù chết cũng sẽ vì bọn họ báo thù rửa hận! Chỉ là đáng tiếc, Hạ Sơ Tuyết không ở nơi này, bằng không, chúng ta cùng đi địa ngục làm bạn thật là tốt biết bao?”

Oanh!

Lực lượng cường đại từ nàng quanh thân khuếch tán mở ra, tức khắc nhấc lên sơn cốc thượng hòn đá, cùng với nữ tử điên cuồng tiếng cười làm Hạ Minh trái tim đều run rẩy lên.

Chính là, cái gì đều không có phát sinh.

Khắp sơn cốc, lại lại lần nữa yên lặng xuống dưới.

“Phụt!”

Hạ Nhượng Vân phun ra một ngụm máu tươi, đơn đầu gối thật mạnh quỳ xuống đất, cuộn cuộn không ngừng máu tươi từ nàng trong miệng phun tới, không cam lòng mà cắn hận nhìn trước mắt này nhóm người.

“Vì cái gì? Vì cái gì muốn ngăn cản ta tự bạo?”

Nàng cúi đầu, gắt gao cầm nắm tay, suy yếu thanh âm lộ ra phần nộ.

Ở vừa rồi kia một khắc, nàng rõ ràng cảm giác được, là Thượng Cổ Thần tháp ngăn trở nàng tự bạo, đây cũng là nàng được đến Thượng Cổ Thần tháp sau lần đầu tiên cảm nhận được nó động tác.

“Ngươi là không nghĩ làm ta linh hồn biến mất? Chính là, nếu vô pháp thế bọn họ báo thù, ta muốn này linh hồn lại có tác dụng gì? Mặc dù là hồn phi phách tán, ta đều phải kéo bọn họ cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Hạ Nhượng Vân thanh âm run rẩy lên, chính là, hiện tại nàng, đã không có lại lần nữa thi triển tự bạo lực lượng.

“Ngọc nhi, thực xin lỗi, là tỷ tỷ vô dụng, vô pháp báo thù cho ngươi.”

Nước mắt tùy ý chảy xuống, từ nàng gương mặt chảy xuống, thấm vào tới rồi mặt đất.

Bỗng nhiên, nàng cười ha ha lên: “Ta Hạ Nhượng Vân tại đây thề, chúng có một ngày ta sẽ làm này đó thương tổn quá chúng ta người huyết, nợ, huyết, thường! Làm cho bọn họ chìm đắm vào vạn kiếp bất phục nông nổi! Vì thế, mặc dù là làm ta dùng tiến vào vĩnh sinh địa ngục làm đại giới!”

Nữ tử thanh âm như là nguyên rửa giống nhau quanh quẩn với chìm trong bên tai, làm hắn tâm bỗng nhiên sinh ra một loại hoảng loạn, lại là không dám nhìn tới kia liếc mắt một cái tràn ngập đến xương cừu hận đôi mắt.

Phụt!

Hạ Nhượng Vân hộc ra một ngụm máu tươi, nàng ánh mắt nhất nhất từ trước mặt những người này dung nhan thượng đảo qua, tựa hồ là muốn nhớ kỹ bọn họ dung mạo, đưa bọn họ bộ dáng thật sâu dấu vết ở trong óc bên trong.

“Nàng tâm can đứt gãy, đã sống không được.”

Hạ Minh lãnh khốc nhìn xuống chầm chầm thượng nữ tử, phảng phất nàng này cũng không phải hắn nữ nhi, mà là cùng hắn không đội trời chung kẻ thù.

“Hạ Nhượng Vân, đem Thượng Cổ Thần tháp giao ra đây!”

“A.”

Hạ Nhực Vân cười lạnh một tiếng, cánh tay của nàng gắt gao ôm thiếu niên tàn khuyết bất kham thân thể, chậm rãi đứng lên, rồi sau đó, nàng không chút do dự xoay người, ôm Hạ Lâm Ngọc thả người nhảy vào huyền nhai.....

“Không tốt!”

Hạ Minh sắc mặt đại biến, ánh mắt nháy mắt âm trầm xuống dưới: “Người tới, cho ta đi lục soát, đem nàng thi thể lục soát ra tới! Ta cũng không tin tìm không thấy Thượng Cổ Thần tháp!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Phế vật(2)

Tây linh đại lục, Thanh Long Quốc.

Tướng quân phủ hẻo lánh hậu viện trong vòng, thiếu nữ kiều chân bất chéo, khoe miệng hàm chứa một cọng rom, cả lơ phát phơ ngồi ở trên giường.

“Tây linh đại lục?”

Phảng phất là ở lâm bảm tự nói, Hạ Nhực Vân khoe môi khơi mào một mặt rất nhỏ độ cung.

“Xem ra ta là linh hồn chuyển sang kiếp khác, từ đông nhạc đại lục đi tới tây linh đại lục, không biết có phải hay không thương sinh đều không quen nhìn Hạ Minh hành động, cho nên, cho ta một lần trọng sinh cơ hội?”

Tại đây phiên thể giới nội, là từ vô số đại lục sở tạo thành.

Dù cho đông nhạc đại lục cùng tây linh đại lục liền nhau, nhưng tây linh đại lục là thuộc về tầng dưới chót tồn tại, chỉ có thực lực tới nhất định nông nổi, mới vừa rồi nhưng bước vào đông nhạc đại lục.

Mà đã từng Hạ Nhực Vân, đó là đến từ chính đông nhạc đại lục!

Làm nàng không nghĩ tới chính là, cùng chính mình nguyên bản thiên phú so sánh với, cái này Cổ Nhực Vân là cái rõ đầu rõ đuôi phế vật! Năm phương mười lăm, lại liền cơ bản nhất tự khí ba cấp đều chưa từng đạt tới.

Ngay cả tướng quân phủ nô bộc, đều ở tứ cấp hướng lên trên.

Đương nhiên, này Cổ Nhực Vân thân thể cũng cực kỳ bi thảm.

Từ tiểu nàng liền cha mẹ song vong, ở mọi người trong mắt đều là có thể có có thể không tồn tại, nếu không có có một thiên tài ca ca che chở, chỉ sợ nàng là một bước khó đi.

Nhưng trước đó không lâu thiên tài ca ca bị nào đó thể lực thu làm đệ tử, bắt đắ dĩ rồi đi Thanh Long Quốc.

Ai ngờ hẳn rồi đi không nhiều ngày, lăng gia tiểu công tử cố ý ở Cổ Nhực Vân trước mặt nhục nhã hẳn, vì giữ gìn huynh trưởng, Cổ Nhực Vân cùng lăng gia tiểu công tử xé rách lên, càng là bị lăng gia nô phó tẩu đến chết khiếp.

Buồn cười chính là, chính mình tự mình gia gia, tướng quân phủ tướng quân đại nhân, không phân xanh đỏ đen trắng đem nàng sống sờ sờ đánh chết!

Nghĩ vậy, Cổ Nhực Vân bên môi nổi lên một mặt cười lạnh: “Cổ Nhực Vân, nếu ta chiếm cứ thân thể của ngươi, ta đây đó là ngươi! Yên tâm đi, ta nhất định sẽ vì ngươi báo thù, coi như là chiếm dụng ngươi thân thể thù lao.”

Đang nói, cửa phòng bị mở ra, đương cửa người nọ đối thượng Cổ Nhực Vân kia một đôi thâm hắc đôi mắt lúc sau, rõ ràng bị hoảng sợ.

“Cổ Nhực Vân, ngươi còn chưa có chết?”

Cái này Cổ Nhực Vân, mệnh thật là đủ đại, bị gia gia đánh thành như vậy cư nhiên còn sống!

“Đúng vậy, ngươi thực hy vọng ta chết?”

Cổ Nhực Vân nhọt nhọt gọi lên môi mỏng, cười như không cười nhìn nàng.

“Hừ!” Nhìn quanh mong hừ một tiếng, “Nếu ngươi không chết, vậy đi phòng khách, gia gia đang chờ ngươi.”

Nói xong lời này, nàng cũng không quay đầu lại rồi đi nơi này.

Cố Nhượng Vân hơi hơi nheo lại hai tròng mắt, thông qua ký ức nàng có thể biết này nhìn quanh mong là nàng nhị thúc nữ nhi, trước nay đều là mắt cao hơn đình, mà nàng huynh trưởng cố hướng lâm càng là toàn bộ tướng quân phủ chỉ ở sau ca ca cố Sanh Tiêu thiên tài, cho nên, nàng vì thế cố hướng lâm hết giận, không thiếu sẵn cố Sanh Tiêu không ở nhà khi khi dễ Cố Nhượng Vân.

Chỉ là Cố Nhượng Vân vì không cho huynh trưởng nhọc lòng, vẫn luôn chưa từng nói cho hắn thôi.

Phòng khách.

Cố Nhượng Vân mới vừa đi đi vào, liền thấy được ngồi ở cao tòa phía trên cố lão tướng quân, mà ngồi ở hán hữu phía dưới chính là một già một trẻ, không cần đoán, cũng biết kia lão già chính là lăng gia gia chủ Lăng Nghi, đến nỗi thiếu niên, đó là làm hại Cố Nhượng Vân bị sống sờ sờ đánh chết đầu sỏ gây tội lăng tiểu thiếu gia.

“Cố Nhượng Vân, ngươi rốt cuộc tỉnh!”

Cố lão tướng quân như kiếm giống nhau ánh mắt đầu hướng Cố Nhượng Vân, khuôn mặt nghiêm túc nói: “Ngươi dám ở trên đường cái khi dễ ấu đã lăng gia tiểu thiếu gia, còn không lập tức cho hắn xin lỗi!”

Này lăng gia có một người quý phi ở triều, là hán trăm triệu không thể đắc tội, nếu là có thể làm lăng gia cảm thấy vừa lòng, hy sinh một cái phế vật lại như thế nào? Chỉ là làm hắn không nghĩ tới chính là, chính mình này yếu đuối cháu gái, sẽ có như vậy dũng khí!

Đáng tiếc, nàng chỉ là một cái phế vật mà thôi.

Nếu nàng cùng nàng huynh trưởng giống nhau thiên tài, chỉ sợ quý phi nương nương cũng không dám động nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phế vật(3)

“Xin lỗi?” Cố Nhượng Vân lạnh lùng cười nói, “Xin hỏi ngươi đầu óc có phải hay không nước vào? Ta đánh lăng gia tiểu thiếu gia? Đừng quên, ta bất quá là một cái tu khí nhị cấp phế vật mà thôi! Lăng gia tiểu thiếu gia hiện tại thực lực đã tới tụ khí ngũ cấp, xin hỏi ta như thế nào mới có thể ấu đã hắn? Nếu ngươi cùng Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ chiến đấu, có người nói ngươi đem Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ đánh, ngươi sẽ tin tưởng lời này sao?”

Cố lão tướng quân sắc mặt xanh mét, bang một tiếng một chưởng dừng ở mặt bàn phía trên, buồn bực nói: “Nghiệp chướng! Ngươi thế nhưng liền ngươi gia gia mệnh lệnh đều không nghe xong! Nếu lăng gia nói là ngươi sai, kia tất nhiên là ngươi trước khiêu khích trước đây, lập tức cho ta quỳ xuống, thẳng đến bọn họ tha thứ ngươi mới thôi!”

“Ha ha!” Cố Nhượng Vân cười to hai tiếng, một tia trào phúng độ cung ở nàng bên môi lan tràn, “Rõ ràng là hắn ghen ghét ca ca thiên phú, vũ nhục hắn trước đây, tới rồi ngươi trong miệng, lại biến thành ta khiêu khích? Hơn nữa, ngươi không chỉ đầu óc nước vào vẫn là mắt mù, hoàn hảo không tốn hao gì lăng gia tiểu thiếu gia là bị khi dễ kia một phương? Mà vết thương đầy người ta, liền biến thành ấu đã người của hắn? Gia gia, ngươi thật đúng là giúp ngoại không giúp lý.”

Cố lão tướng quân ngậy ngậy cả người, hán lúc này đã không rảnh lo phần nộ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Cố Nhượng Vân.

Này..... Này vẫn là chính mình từ trước đến nay yếu đuối cháu gái sao? Khi nào nàng nói chuyện trật tự trở nên như thế rõ ràng?

“Ngươi rốt cuộc là ai!”

Bỗng nhiên, cố lão tướng quân ánh mắt trầm xuống dưới, một cỗ sát khí nháy mắt tràn ngập ở toàn bộ trong phòng khách.

Dù cho hiện tại Cố Nhượng Vân thực lực thấp hèn, nhưng nàng nếu điều động tinh thần lực cũng đủ rồi chống cự này cỗ sát khí, bất quá nếu là kể từ đó, chính mình khẳng định sẽ lộ ra sơ hở, này đây, nàng vẫn chưa mạo hiểm như vậy, mà là đem chính mình bại lộ ở kia cỗ sát khí dưới.

“Như thế nào, ngươi muốn giết ta?” Cố Nhượng Vân giọng lên tái nhợt khuôn mặt nhỏ, trào phúng cười nói, “Dù sao ngươi đã bỏn giết ta một lần, nếu không phải ta sinh mệnh lực ngoan cường, cũng vô pháp căng lại đây, hiện tại ngươi muốn giết cứ giết, chỉ là, không biết ta ca đã trở lại ngươi như thế nào hướng hán công đạo!”

Cố lão tướng quân hơi hơi nheo lại hai tròng mắt.

Kỳ thật, ở bỗng giết Cố Nhượng Vân sau, hẳn liền hối hận, mặc dù Cố Nhượng Vân ở phế vật, nàng còn có một cái bệnh vực người mình huynh trưởng, lúc ấy nếu không phải Cố Nhượng Vân chết không chịu thừa nhận sai lầm, hẳn cũng sẽ không phần nợ hạ hạ nặng tay.....

Cũng may này phế vật chỉ là ngăn ngại mất đi hô hấp, thực mau liền khôi phục tim đập.

Bất quá, cổ lão tướng quân như thế nào biết, chính là kia ngăn ngại nháy mắt, thân thể này nội linh hồn đã thay đổi một cái.....

“Hừ, nếu ngươi là Cố Nhượng Vân, ta xác thật phải cho Sanh Tiêu một công đạo, đáng tiếc, ngươi không phải!” Cổ lão tướng quân âm thanh lạnh lùng nói, “Ngươi rốt cuộc là người nào! Cố Nhượng Vân cái kia yếu đuối phế vật, tuyệt không sẽ nói ra loại này lời nói tôi!”

Tức khắc, toàn bộ trong phòng sở hữu ánh mắt đều tụ tập ở Cố Nhượng Vân thanh tú dung nhan thượng.

Cố Nhượng Vân phảng phất chưa giác, không cho là đúng cười nói: “Ta có phải hay không Cố Nhượng Vân, chẳng lẽ ngươi sẽ không rõ ràng lắm sao? Những năm gần đây, ta vẫn luôn làm bộ yếu đuối, vì bất quá là một mảnh an bình, nhưng trải qua lần này sự kiện, ta đã quyết định, mặc dù ta là cái phế vật, cũng sẽ không ở tiếp tục yếu đuối đi xuống! Ta càng yếu đuối, sẽ chỉ làm các ngươi càng thêm khi dễ thôi!”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người bất giác bùng tỉnh đại ngộ.

Khó trách này phế vật hiện tại sẽ có loại này dũng khí, nguyên lai nàng yếu đuối đều là trang, cứ như vậy nhưng thật ra nói được thông.....

Phanh!

Lăng Nghị vỗ án đứng lên, lạnh lùng nói: “Cố Nhượng Vân, ta lão nhân trời sinh bệnh vực người mình, ta mặc kệ ngươi là đối vẫn là sai! Hôm nay đều cần thiết cho ta quý xuống nhận sai, nếu không, ta quân ngươi có cái gì thiên tài ca ca, ta đều sẽ làm ngươi chết ở chỗ này!!”

Nhìn mắt Lăng Nghị đầy mặt phần nợ mặt già, Cố Nhượng Vân nở nụ cười: “Ngươi muốn đổi ta một cái vẫn bối động thủ, sẽ không sợ toàn bộ Thanh Long Quốc người nhạo báng ngươi ý lớn hiệp nhỏ?”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“Như vậy đi, khiến cho ngươi tôn tử cùng ta quyết đấu hảo!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Phế vật(4)

Cái gì?

Này trong nháy mắt, tất cả mọi người cho rằng nàng điên rồi.

Một cái tự khí nhị cấp vọng tưởng đối kháng tự khí ngũ cấp? Nàng xác định chính mình không phải điên rồi sao?

“Gia gia, ta đáp ứng nàng!”

Không đợi Lăng Nghị nói chuyện, lăng tiểu thiếu gia đột nhiên đứng lên, trên cao nhìn xuống nhìn xuống so với hẳn thấp một cái đầu Cố Nhượng Vân.

“Cố Nhượng Vân, đây là chính ngươi tìm chết! Bỏn thiếu gia đáp ứng ngươi khiêu chiến, ngươi tiếp chiêu đi!”

“Chậm đã!”

Lăng tiểu thiếu gia vừa định động thủ, đột nhiên, một đạo tiếng quát đánh gãy hẳn động tác.

Hắn thu hồi tay, cười lạnh nói: “Như thế nào? Sợ? Nếu ngươi sợ hãi vậy quý xuống cần ba cái vang đầu kêu ba tiếng gia gia, nói không chừng ta sẽ tha thứ ngươi tánh mạng!”

Cố Nhượng Vân cong cong khóe môi: “Nếu ta sợ hãi, liền sẽ không khiêu chiến ngươi, bất quá, ta nói quyết đấu không phải hôm nay, mà là một tháng lúc sau!”

“Ha ha!” Lăng tiểu thiếu gia cười to hai tiếng, “Cố Nhượng Vân, ta hiểu được, ngươi có phải hay không muốn sống lâu một tháng thời gian? Bỏn thiếu gia cũng không phải không nói tình cảm người, khiến cho ngươi sống thêm một tháng thời gian, gia gia, chúng ta đi thôi, một tháng lúc sau, ta lại đến giết cái này đã sớm đáng chết phế vật! Cũng làm tốt bọn họ tướng quân phủ bớt chút đồ ăn!”

Lời này ý tứ thực rõ ràng, ta Lăng thiếu gia giết Cổ Nhược Vân, hoàn toàn vì các người tướng quân phủ suy nghĩ, dường như vậy phé vật nhiều lăng phí lương thực? Cho nên, các người tướng quân phủ chẳng những không thể trách cứ, còn cần thiết cảm tạ ta!

Nhìn lăng gia già trẻ rồi đi bóng dáng, cổ lão tướng quân sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ồ hán xem ra, Cổ Nhược Vân chết thì chết, chỉ cần không phải chết ở hán trong tay là được, nhưng này phé vật to gan lớn mật muốn cùng lăng gia tiểu thiếu gia quyết đấu! Này không phải ở ném tướng quân phủ mặt sao?

Nếu không phải nàng, chính mình cũng sẽ không bị lăng người nhà nhục nhã!

“Hừ!”

Nghĩ đến đây, cổ lão tướng quân hít sâu khẩu khí, hung hăng lắc lắc vạt áo, thẳng đi ra phòng khách, từ đầu đến cuối, đều không có đang xem liếc mắt một cái Cổ Nhược Vân.....

“Cổ Nhược Vân, ngươi thật là quá không biết tự lượng sức mình.”

Nhìn quanh mong khinh bỉ nhìn mắt Cổ Nhược Vân, châm chọc nói: “Chỉ bằng ngươi, cũng vọng tưởng cùng lăng gia tiểu thiếu gia quyết đấu? Ngươi biết lăng gia tiểu thiếu gia là ai sao? Hán cô cô chính là nhất đế hoàng đế sủng ái phi tử, càng là bá Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ đồ đệ vi sư, có Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ làm sư công, hán sẽ sợ ngươi ca?”

Ném xuống lời này, nhìn quanh mong hừ một tiếng, khinh thường nhìn lại xoay người rồi đi.

.....

Sau núi, thanh phong từng trận.

Cổ Nhược Vân ngồi ở một khối nham thạch phía trên, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

Bỗng nhiên, nàng mở hai tròng mắt, ánh mắt như điện quang am-phi-bon giống nhau hiện lên một đạo quang mang.

“Đúng rồi, Thượng Cổ Thần tháp, cũng không biết Thượng Cổ Thần tháp hiện tại thế nào.....”

Ngày đó, nếu không phải Thượng Cổ Thần tháp ngăn trở nàng, nàng liền sẽ cùng Hạ Minh đám người đồng quy vu tận, cũng sẽ không đem linh hồn bảo tồn xuống dưới.....

Hiện giờ nàng vẫn như cũ có cơ hội tiến vào đông nhạc đại lục vì mẫu thân ông ngoại báo thù rửa hận!

Chính là, Thượng Cổ Thần tháp sớm đã dung nhập thân thể của nàng, muốn như thế nào mới có thể lấy ra đâu?

“Mặc kệ, ta trước xem một chút Thượng Cổ Thần tháp rốt cuộc ở ta thân thể địa phương nào!”

Nói, Cổ Nhược Vân nhắm lại hai tròng mắt, làm linh thức nhìn quét thân thể của mình.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên phát hiện chính mình Linh Hải so người bình thường rộng lớn rất nhiều.

Mọi người đều biết, đương võ giả bắt đầu tu luyện hết sức, sở hữu linh khí đều bị ngưng tụ nhập Linh Hải, một khi Linh Hải nội đựng đầy linh khí, liền có thể phá tan tiếp theo quan.

Giống nhau võ giả Linh Hải chỉ có một con chén lớn nhỏ, mà Cổ Nhược Vân trong cơ thể Linh Hải, lại là thật sự như cuộn cuộn biển rộng, đây cũng là nàng tu luyện chi chậm nguyên nhân.

Nhưng Thanh Long Quốc nội rốt cuộc không có cường giả chân chính, cũng sẽ không biết Linh Hải rộng lớn chỗ tốt.

Thực lực càng về sau, binh cảnh liền càng ngày càng nhiều, vọng tưởng đột phá binh cảnh, liền yêu cầu võ giả ngộ tính!

Mà Linh Hải càng rộng lớn, võ giả ngộ tính cũng liền càng cường, nếu là kiếp trước nàng có như vậy rộng lớn Linh Hải, có lẽ sớm đã phá tan Vô Tôn, tới Vô Đế cấp bậc, mặc dù là ở đông nhạc đại lục, Vô Đế cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà một khi tới này cấp bậc, tác nhưng tự lập vì đế.

Ngươi phải biết rằng, Thanh Long Quốc đệ nhất cao thủ cũng bất quá là võ tướng cao cấp, bởi vậy có thể thấy được, Vô Đế là cỡ nào cường đại.....

“Ấn?”

Bỗng nhiên, Cổ Nhược Vân phát hiện ở một tòa tiểu xảo màu tím bảo tháp đắm chìm ở Linh Hải trong vòng, tức khắc trong lòng vui vẻ: “Thượng Cổ Thần tháp, ta rốt cuộc tìm được ngươi.....”

Oanh!

Một cỗ cường đại lực đánh vào tự Linh Hải nội truyền đến, thẳng nhập Cổ Nhục Vân trong óc, chấn đến năng toàn bộ đầu ong ong tác hưởng, chờ năng phục hồi tinh thần lại lúc sau, một mặt màu tím trường y xuất hiện ở năng trước mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thượng cổ phượng hoàng, Tử Tà(1)

Cổ Nhục Vân tầm mắt theo trường bào hướng lên trên, dừng ở nam nhân dung nhan phía trên, liền rút cuộc dời không ra ánh mắt.

Ở đông nhạc đại lục, năng chứng kiến quá mỹ nam tử đương thuộc Kim Đế vì nhất rung động lòng người, nhưng mà, trước mắt nam nhân so chi Kim Đế chút nào không thua kém, thậm chí càng sâu một bậc.....

Chỉ thấy nam nhân một thân màu đỏ tía trường bào, ống tay áo cần câu vẽ kim sắc đường cong, tôn quý mà hiện hoa lệ. Một đầu mặc phát lười biếng tán ở sau lưng, gió nhẹ phát quá, mang đến một cỗ mê người tâm hồn hương khí. Hắn dung nhan tuấn mỹ đến làm vạn vật đều có thể ở trong nháy mắt mất đi nhan sắc, gió nhẹ nhắc lên màu tím vật áo, đem nam nhân ánh mắt gian kia dọa màu tím yêu dị ngọn lửa phụ trợ càng thêm tà mị.

Bỗng nhiên, nam nhân giờ lên tay, một trận gió nhẹ phát quá, đương Cổ Nhục Vân phục hồi tinh thần lại lúc sau, đã rơi vào rồi hắn ôm ấp bên trong.....

“Này đó là Thượng Cổ Thần tháp lựa chọn chủ nhân? Sờ lên gầy ba ba, một chút cũng không thoải mái, nha đầu, ngươi phải hảo hảo bổ sung dinh dưỡng, chờ mập lên điếm lại đến vì ta ẩm giường.”

Cổ Nhục Vân sắc mặt nháy mắt đen xuống dưới, mới vừa nâng lên chân đá qua đi, ai ngờ đối phương sớm có chuẩn bị, cười khê bắt được năng chân.

“Nha đầu, ngươi trước kia xác thật rất cường đại, nhưng hiện tại, bất quá là một cái mới ở tự khí nhị cấp tiểu nhân vật thôi, ngươi cho rằng ngươi có thể đánh lên đến ta sao?”

Cổ Nhục Vân thu hồi chân, nhìn trước mắt tuấn mỹ tôn quý nam nhân, hỏi: “Ngươi là ai?”

“Nha đầu, ngươi cũng quá tuyệt tình, ta đem ngươi từ đông nhạc đại lục đưa tới nơi này, ngươi cư nhiên đều quên ta là ai?” Nam nhân ủy khuất nói, “Tốt xấu ta lúc trước ta cứu ngươi một mạng, bằng không, ngươi đã sớm hồn phi phách tán.”

Đông nhạc đại lục?

Cổ Nhục Vân ngăn ra một chút: “Ngươi là Thượng Cổ Thần tháp.”

Nghe nói như thế, nam nhân khóe miệng run rẩy vài cái: “Thượng Cổ Thần tháp? Ngươi gặp qua tháp sẽ biến thành người? Ta là Thượng Cổ Thần tháp cộng sinh thú, Tử Tà!”

“Tử Tà? Thượng cổ phượng hoàng Tử Tà?”

Tây linh đại lục người khả năng không biết Tử Tà tồn tại, nhưng là, đông nhạc đại lục nội đối với tên này thật là không người không biết không người không hiểu.

Thượng cổ phượng hoàng Tử Tà, nghe nói có khai thiên tích địa chi thực lực, một hơi liền có thể đem toàn bộ đế quốc san thành bình địa, thực lực cường đại đến làm mọi người run sợ.

Nhưng là, ở mấy vạn năm trước, Tử Tà cũng đã biến mất, không nghĩ tới cư nhiên sẽ xuất hiện tại đây.....

“Nha đầu, có phải hay không thực khiếp sợ?” Tử Tà gọi lên khóe môi, cười nói, “Ngươi đang lẫn trốn vong khi cũng đã cùng Thượng Cổ Thần tháp đạt thành khế ước, chỉ cần ngươi linh hồn bất diệt, thần tháp liền sẽ vĩnh thế đi theo ngươi linh hồn, chỉ là ta cùng với Thượng Cổ Thần tháp đều bị phong ấn, nếu là ở đông nhạc đại lục nội giải trừ phong ấn, tất nhiên sẽ bị những cái đó lão quái vật phát hiện, cho nên ta vô pháp xuất hiện giúp ngươi, thẳng đến đi tới tây linh đại lục, ta mới có thể giải trừ phong ấn.....”

Cổ Nhục Vân gật gật đầu: “Nguyên lai là như thế này, này Thượng Cổ Thần tháp là ông nội của ta lúc ấy cho ta, lại không biết rốt cuộc có chỗ lợi gì.....”

“Này Thượng Cổ Thần tháp tác dụng một chốc một lát ta cũng giảng không rõ, bất quá, ngươi biết thần tháp là thượng cổ lưu lại vật phẩm, thượng cổ thời kỳ Thần Khí sao lại vô dụng? Hơn nữa.....”

Tử Tà cười sờ sờ Cổ Nhục Vân đầu: “Ngươi không phải hướng người khiêu chiến sao? Có này Thượng Cổ Thần tháp, một tháng trong vòng, ta tất làm ngươi thực lực vượt qua hắn!”

Hắn biết Cổ Nhược Vân bằng vào tiền sinh kinh nghiệm chiến đấu, có 50% nắm chắc đánh bại lão gia thiếu gia, nhưng hắn phải làm, là làm nòng, có hoàn toàn nắm chắc chiến thắng địch nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thượng cổ phượng hoàng, Tử Tà(2)

Thần tháp nội, bốn vách tường như quang, chỉ có trung ương nhất bày đỉnh đầu được đỉnh, Cổ Nhược Vân đánh giá trông trải thần tháp, hỏi: “Nơi này đó là Thượng Cổ Thần tháp?”

“Không tồi, nơi này đó là Thượng Cổ Thần tháp tầng thứ nhất, lấy lực lượng của ta, cũng chỉ có thể giải phong này tầng thứ nhất, kế tiếp cần thiết dựa người mới có thể đủ giải trừ phong ấn.....”

“Ta nên làm như thế nào?”

Cổ Nhược Vân dừng lại bước chân, quay đầu nhìn phía Tử Tà.

“Rất đơn giản,” Tử Tà tầm mắt dừng ở Cổ Nhược Vân trên mặt, câu môi cười nhạt, “Chỉ cần người có thể phá tan tụ khí bát cấp, tới võ giả, liền có thể tiến vào tầng thứ hai, mà người mỗi đột phá một tầng, liền có thể đạt được kia tầng nội vật phẩm.”

Nghe nói như thế, Cổ Nhược Vân tầm mắt chuyển hướng về phía tháp nội được đỉnh.

“Tầng thứ nhất tặng cho dư ta, đó là này được đỉnh?”

“Là,” Tử Tà gật gật đầu, “Bất quá, không chỉ là được đỉnh, còn có nhất cơ sở một ít đan phương.”

Nói xong lời này, hắn liền đem mấy trương đan phương phóng tới Cổ Nhược Vân trước mắt.

“Tụ khí đan, có thể làm đang ở tụ khí võ giả càng tốt mà cảm thụ linh khí, lấy so thường lui tới mau năm lần tốc độ tu luyện, Tẩy Tủy Đan, có thể tẩy đi tu luyện giả trong cơ thể tạp chất, làm tu luyện làm ít công to! Mỹ dung đổi da đan, có thể nháy mắt làm một người năm mươi hơn tuổi lão thái bà nháy mắt khôi phục hơn hai mươi tuổi sáng rọi.....”

Cuối cùng một loại liền không nói, phía trước hai cái đan phương đều là làm Cổ Nhược Vân tâm động không thôi.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, mấy vạn năm trước luyện đan thuật phát triển cường đại, luyện đan sư cũng nhiều đến không xuể, nhưng là, liền ở vạn năm trước đại lục chiến tranh bên trong, sở hữu luyện đan sư bị giết, luyện đan thư bị hủy, thế cho nên hiện giờ đại lục nội, đã không người có thể luyện chế ra thành hình đan dược, mà hiện tại thị trường phía trên cũng chỉ có những cái đó bột phấn trạng đan dược.

Đương nhiên, những cái đó vật phẩm đã không thể bị xưng là đan dược.

Có thể nghĩ, đang xem đến này đó đan phương khi Cổ Nhược Vân nội tâm chấn động.....

Chẳng qua, nàng thực mau liền bình phục nội tâm kích động, điểm này, nhưng thật là làm Tử Tà kinh ngạc nhìn nàng một cái.....

Nếu là đổi thành những người khác, phỏng chừng hiện tại liền gấp không chờ nổi muốn ném thử.

“Tuy rằng này đó đan phương thực trân quý, đáng tiếc, ta cũng không có học quá luyện đan, liền tính cho ta đan phương cùng được đỉnh, phỏng chừng ta cũng vô pháp luyện chế ra tới.”

“Nha đầu, không nghĩ tới người cùng bình thường ta chứng kiến những cái đó tham lam nhân loại một chút cũng không giống nhau, ta hiện tại nhưng thật ra đối với người càng ngày càng có hứng thú,” Tử Tà nở nụ cười, này cười gian, ẩn đường màu tím ngon lửa càng thêm yêu dị, “Thật hy vọng người mau mau lớn lên, đến lúc đó liền có thể cho ta âm giương, nếu không nói, người này tiêu thân thể khẳng định lạc ta rất đau.”

Cổ Nhược Vân gọi lên khoe môi, từ trên xuống dưới nhìn quét Tử Tà liếc mắt một cái: “Liền tính ta trưởng thành, nhưng là người..... Còn hội trường sao?”

Nhìn thiếu nữ ý cười doanh doanh ánh mắt, ở liên tưởng đến nàng vừa rồi trong lời nói ý tứ, tuần nỷ dung nhan tức khắc tối sầm: “Nha đầu, người còn tuổi nhỏ liền nói ra nói như vậy tới.”

“Đừng quên, thân thể này là Cổ Nhược Vân, mà ta cũng đã sống hơn hai mươi năm.”

“Phải không?”

Từ Tà mi giác ngả ngón, bàn tay vung lên đem Cổ Nhược Vân kéo vào trong lòng ngực, híp lại khỏi hai tròng mắt nội lộ ra uy hiếp: “Nha đầu, nếu ngươi linh hồn có hơn hai mươi tuổi, kia không bằng. Hiện tại liền cho ta ấm giường đi.”

Cổ Nhược Vân mặt mày trầm xuống, vừa định chống cự, bên tai lại truyền đến nam nhân trầm thấp mà tà mị tiếng cười.

“Đáng tiếc, nha đầu, ta đối gầy ba ba nữ nhân không có gì hứng thú, bể lên tới một chút đều không thoải mái, chờ ngươi dưỡng béo một chút, ta ở làm ngươi cho ta ấm giường.”

Phanh!

Cổ Nhược Vân sắc nam nhân bàn tay to loi lóng khi một cái xoay người, nắm tay đánh hướng về phía đối phương dung nhan, đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên xuất hiện ở hán trước mặt, chặn Cổ Nhược Vân nắm tay.

“Nha đầu, ngươi thật đúng là nhẫn tâm.”

Nam nhân đem Cổ Nhược Vân nắm tay đẩy ra, bắt đắc dĩ cười nói: “Nói đánh là đánh, không lưu tình, bắt quá, ngươi tới thần tháp nội đã có hồi lâu, vì không bị người phát giác, ngươi là thời điểm rời đi, ngươi sau khi ra ngoài đem tụ khí đan dược liệu mua tề, đến lúc đó ta sẽ giáo ngươi luyện đan.”

Kỳ thật, Từ Tà căn bản không biết, liên tính Cổ Nhược Vân mất tích một tháng, phòng chừng cổ gia đều sẽ không phát giác.

Cấp bậc phân chia

Tụ khí 1 đến 8

Võ giả, võ sĩ, võ tướng, Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Tôn, Võ Đế, Võ Thánh, võ thần. Lại chia làm cấp thấp, trung cấp, cao cấp

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Luyện đan(1)

Gió nhẹ từ từ, phong diệp chậm rãi từ ngọn cây thượng bay xuống.

Cổ Nhược Vân mới vừa đi hạ sau núi, một đạo lỗ mẫm thân ảnh liền đâm vào nàng trong mắt.

Đó là một cái tuổi không lớn thiếu nữ, ước chừng mười lăm sáu tuổi, một thân đẹp để quý giá cảm y thực tốt hiển lộ ra nàng hoàn mỹ đáng người. Nhưng mà, đương ánh mắt chuyên dời đến nàng trên mặt là lúc, liền không thể không thất vọng rồi.

Chỉ thấy thiếu nữ trắng nõn trên da thịt che kín tàn nhang, phảng phất là trắng tinh khăn thượng lấy dính thượng vết nhơ, sinh sôi phá hủy ban đầu mỹ cảm.

Cổ Nhược Vân mày nhăn lại, ở trong đầu tìm tòi một lần, liền nhận ra cái này thiếu nữ thân phận.

Bắt quá, không đợi nàng mở miệng, la âm liền bước nhanh đi đến nàng trước mặt, như là không quen biết nàng đem nàng từ trên xuống dưới nhìn quét một lần.

“Cổ Nhược Vân, ta nghe nói, ngươi cùng lăng gia kia thẳng nhai ranh quyết đấu?”

Cổ Nhược Vân nhẹ vỗ về thủ đoạn, cười cười, không tỏ ý kiến.

“Ngươi tin tức nhưng thật ra rất linh thông, như thế nào, ngươi cũng cho rằng ta sẽ thua?”

“Ha ha!”

La âm cười lớn vỗ vỗ Cổ Nhược Vân bả vai: “Ngươi Cổ Nhược Vân là người nào? Ta đã sớm nói qua, ngươi phụ thân là đã từng Thanh Long Quốc đệ nhất thiên tài, đáng tiếc thiên đồ anh tài, làm hán tuổi tác nhẹ nhàng cũng đã ngã xuống, mà ca ca của ngươi, càng là hiện giờ đệ nhất thiên tài! Ngươi thân là Cổ Thiên nữ nhi, cổ Sanh Tiêu muội muội, ngươi sao có thể là cái phế vật? Bắt quá, Cổ Nhược Vân, chúng ta nhiều năm như vậy bằng hữu, ngươi thể nhưng liền ta cũng gạt.”

Hiện giờ ngoại giới đều ở đồn đãi, Cổ Nhực Vân nhiều năm như vậy mềm yếu chỉ là nguy trang thôi, vì đó là làm thể nhân đối nàng quên đi, chính là, thân là Cổ Nhực Vân tốt nhất cũng là duy nhất bằng hữu nàng, cũng bị che giấu nhiều năm như vậy.

Nghĩ đến đây, la âm đó là đầy bụng ầy khuất.

“La âm,” Cổ Nhực Vân nhìn nhiều năm bạn tốt, do dự nửa ngày, nói: “Ta có một việc yêu cầu ngươi hỗ trợ. “

“Chuyện gì?”

“Chính là..... Ngươi có thể hay không cho ta mượn một ít đồng vàng?”

Cổ Nhực Vân thật sự có chút ngượng ngùng mở miệng nói.

Nàng tiền thân là Hạ gia dòng chính đại tiểu thư, chưa bao giờ từng chưa này đó tục vật phát quá sảo, nhưng hiện giờ Cổ Nhực Vân nhân phế vật duyên cớ, một tháng tiền tiêu vật cũng chỉ có ba cái tiền đồng, căn bản vô pháp mua được liệu.

“Hảo, ngươi muốn nhiều ít?” La âm không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Cổ Nhực Vân trầm tư một lát, ngẩng đầu nhìn la âm kia một trương tàn nhang mặt, nói: “Ta yêu cầu một trăm đồng vàng! Nhưng là, ta sẽ cho ngươi so một trăm đồng vàng càng phong phú thù lao!”

Nàng Cổ Nhực Vân, chưa bao giờ thích thiếu người cái gì.

Cho nên, ở vay tiền phía trước, nàng cũng đã tưởng chừng tốt tự khí đan làm thù lao! Đây tự khí đan giá cả, xa xa vượt qua một trăm đồng vàng!

“Một trăm đồng vàng?”

La âm vốn tưởng rằng Cổ Nhực Vân mặc dù là muốn vay tiền, cũng bắt quá mấy cái đồng vàng mà thôi, không nghĩ tới nàng sẽ yêu cầu nhiều như vậy, liền tính là đối nàng mà nói, đây một trăm đồng vàng, cũng là nàng một năm tích tụ.

Nhưng là, la âm minh bạch, nếu không có vạn bất đắc dĩ, lấy Cổ Nhực Vân tự tôn, là quả quyết sẽ không mở miệng vay tiền.

“Hảo, ta đem tiền cho ngươi mượn, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta trở về lấy tới! Đến nỗi kia thù lao, ngươi cũng không có như vậy nhiều đồng vàng có thể trả ta, cho nên liền không cần còn.”

Đang nói lời này khi, la âm còn không biết Cổ Nhực Vân trong miệng thù lao là cái gì, chờ nàng nhìn đến hết sức, mới biết được đối phương căn bản là không có đang nói mạnh miệng.....

Một quả tự khí đan, giá trị rất xa vượt qua một trăm đồng vàng!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Luyện đan(2)

Trăm thần đường, là Thanh Long Quốc lớn nhất một cái dược đường, ở chỗ này, chỉ có ngươi không nghĩ muốn, lại sẽ không có ngươi mua không được dược liệu.

Lúc này, trăm thần nội đường, ngồi một vị hoi phát lão giả, đang ở nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên, một đạo rất nhỏ tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, hắn trợn mắt nhìn lại, tầm mắt dừng ở bước vào dược phòng thiếu nữ trên người.

Này thiếu nữ lớn lên cực kỳ mảnh khảnh, một thân to rộng màu xám bố y cực kỳ không hài hòa che chở kia gây yếu thân mình, nàng làn da thực bạch, lại là cái loại này rất đẹp ngà voi bạch, làm người liếc mắt một cái là có thể đủ nhớ kỹ.

Chẳng qua, lão giả chỉ là nhìn nàng một cái, lại tiếp tục nhắm hai mắt lại.

“Cô nương, xin hỏi ngươi yêu cầu cái gì?”

Chương quỳ thấy tới sinh ý, vội vàng đón đi lên, cười tủm tỉm hỏi.

“Ta dám cam đoan, chúng ta trăm thần đường là toàn bộ quốc gia lớn nhất dược phòng, mặc kệ ngươi yêu cầu cái gì dược liệu, ta đều có thể vì ngươi cung cấp, cho dù là vạn năm nhân sâm loại này đồ vật, chúng ta người đều có thể đủ vì ngươi tìm tới.”

“Vạn năm nhân sâm liền không cần, người giúp ta đem này phương thuốc thượng dược liệu tìm tới.”

Cố Nhược Vân nói truyền lên phương thuốc.

Chương quỳ quét mắt phương thuốc thượng dược liệu, cười cười: “Cô nương, này đó dược liệu đều thực vì thường thấy, thỉnh người chờ một lát, ta hiện tại liền vì người bốc thuốc.”

“Hảo.”

Cố Nhược Vân gật gật đầu, nhìn quanh toàn bộ dược phòng, nàng ánh mắt ở nhắm mắt dưỡng thần lão giả trên người tạm dừng một chút, mắt trong nội hiện lên một đạo mị mị quang mang.

Lão nhân này thực lực thực lực không bình thường, ít nhất cũng là ở Vô Vương cấp bậc, loại này cường giả, ở Thanh Long Quốc đã coi như số một số hai, lại không biết vì sao sẽ ở trăm thần đường đương ngồi công đường xử án y sư?

Xem ra trăm thần đường bối cảnh, so nàng trong tưởng tượng càng vì cường đại.....

“Uy, các người trăm thần đường bán chính là cái gì dược liệu? Này dược liệu rõ ràng nói có thể trị liệu ta trên cổ vết sẹo, vì cái gì ta dùng một chút hiệu quả đều không có?”

Quầy phía trước, một người cầm y hoa phục nữ tử hùng hổ vỗ cái bàn, nàng lớn lên xác thật cực mỹ, da như ngưng chi, mi như trắng rằm, sáng ngời hai tròng mắt tựa như trong đêm tối ánh trăng, nhưng mà, lúc này lại phun phần nộ ngọn lửa.

Chỉ thấy nữ tử như tuyết giống nhau trên cổ, kia nói rõ ràng hoa ngân phá hủy ban đầu mỹ cảm, có vẻ không được hoàn mỹ.

“Cô nương, người này dược mới dùng một ngày, như thế nào thấy hiệu quả?”

Chương quầy biểu tình rất là bất đắc dĩ, lại không có ứng có kiêng kị, chỉ là tận tình khuyên bảo khuyên: “Chỉ cần người trở về liên tục sử dụng nửa tháng, tất nhiên có thể cho người khôi phục ban đầu màu da.”

“Bồn tiểu thư mặc kệ!” Hoa phục nữ tử từ giữa đầu ưỡn ngực, khinh thường nhìn lại hừ hừ, “Người biết bồn tiểu thư là ai sao? Đương triều quý phi nương nương là bồn tiểu thư cô cô! Nếu chọc giận bồn tiểu thư, bồn tiểu thư khiến cho cô cô hạ lệnh, làm người cái này trăm thần đường từ đây lẫn ra Thanh Long Quốc!”

Quý phi nương nương?

Cố Nhược Vân ngẩn ra một chút, hoá ra nữ nhân này là lăng gia người, khó trách sẽ như thế ngược đại ngược ngược ngang ngược kiêu ngạo bá đạo!

Phải biết rằng, trăm thần đường không chỉ là ở Thanh Long Quốc thế lực cường đại, ở còn lại quốc gia cũng có rất cao địa vị, nhưng nàng thế nhưng phóng lời nói muốn đem trăm thần đường đuổi ra Thanh Long Quốc, sợ là quý phi chính mình đều không có như vậy can đảm.

Bất quá, lăng ngọc nhưng không có tưởng nhiều như vậy, ở nàng xem ra, trăm thần đường chỉ là một giới thương hộ, thế lực lại cường, như thế nào lớn hơn hoàng quyền?

“Cô nương thật lớn khẩu khí.”

Nguyên bản nhắm mắt dưỡng thần lão giả rút cuộc chậm rãi mở mắt, mà nghe được hân thanh âm, chương quầy không tự chủ được nhẹ nhàng thở ra, cung kính nói: “Dư lão, chuyện này.....”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Luyện đan(3)

Dư lão không có trả lời Triệu chương quầy nói, khôn khéo con người thật sâu nhìn lăng ngọc: “Cô nương, ở chúng ta trăm thần đường, vô luận người là bá tánh, vẫn là quan lại nhà, đều không có bất luận cái gì ngoại lệ! Nếu người mạnh mẽ lấy quyền áp người, kia từ đây lúc sau, chúng ta trăm thần đường không bao giờ hoan nghênh người tiến vào!”

“Người.....”

Lăng ngọc khí khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nàng không nghĩ tới, hiện giờ lăng gia sản nói, một cái nhỏ nhỏ y sư cũng dám như vậy cùng nàng nói chuyện! Quả thực chính là khinh người quá đáng!

“Hào, các ngươi cho ta nhớ kỹ, ta lăng ngọc này thù không báo thù không làm người! Đến lúc đó, ngươi đừng trách ta phía trước chưa cho các ngươi đi qua tính!”

Nhưng mà, nói xong kia lời nói lúc sau, Dư lão lại lần nữa nhắm lại hai tròng mắt, mặc cho lăng ngọc khí đậm chân, không còn có nhiều liếc nhìn nàng một cái.....

“Cô nương, xin lỗi, làm ngươi đợi lâu, hiện tại ta liền vì ngươi bốc thuốc.”

Ở lăng ngọc sau khi rời đi, Triệu chương quỳ ngược ngừng nói.

“Chương quỳ, vị này chính là các ngươi trăm thần đường ngồi công đường xử án y sư?”

Cố Nhượng Vân ánh mắt đảo qua, dừng ở Dư lão trên người, nàng khóe môi giờ lên một mặt nhàn nhạt ý cười, hỏi.

“Này.....” Triệu chương quỳ sừng sốt một chút, thật cẩn thận nhìn mắt nhắm mắt đường thần lão già, thấy đối phương không có có phản ứng gì, mới vừa nói nói, “Cô nương, vị này chính là Dư lão tiên bối, cũng là..... Chúng ta trăm thần đường y sư.”

“Nga,” Cố Nhượng Vân nhẹ vỗ về cằm, “Ta xem hán y thuật cũng không thể nào cao minh, nếu không, vì sao liền một cái đơn giản vết sẹo đều đi không được?”

“Ngươi nói cái gì?”

Dư lão đột nhiên mở bừng mắt, cười lạnh nói: “Một cái đơn giản vết sẹo? Ngươi nói nhưng thật ra đơn giản! Nếu là chỉ là xóa vết sẹo này cũng không phải thực khó khăn, nhưng nếu ở cùng ngày trong vòng, đó là không có khả năng, mặc kệ là thương là bệnh, đều yêu cầu thời gian tới trị liệu.”

“Kỹ thuật không được chính là kỹ thuật không được, sáng khoái thừa nhận không phải được rồi?”

“Cô nương!”

Mắt thấy Dư lão sắc mặt càng ngày càng khó coi, Triệu chương quỳ vội vàng đánh gãy Cố Nhượng Vân nói: “Cô nương, ngươi đừng đang nói, Dư lão y thuật rõ như ban ngày, đó là hoàng đế bên người ngự y đều không bằng hắn.”

“Phải không?” Cố Nhượng Vân trào phúng nở nụ cười, mắt trong lại xẹt qua một tia không dễ phát hiện quang mang, “Nếu Dư lão y thuật đúng như này lợi hại, không biết có dám cùng văn bối tỷ thí một chút?”

“Hào!”

Dư lão vỗ án đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Nhượng Vân: “Ngươi muốn một cái như thế nào so pháp?”

“Rất đơn giản! Nếu ta thua, ta chẳng những cho ngươi nhận sai, cũng sẽ thừa nhận ngươi y thuật thiên hạ đệ nhất, nếu là ngươi thua, kia..... Ta muốn này trăm thần đường về ta.”

Cố Nhượng Vân vạt áo vung lên, ngồi xuống, thanh tú trên mặt mang theo nhất định phải được tươi cười.

Dư lão sừng sốt nửa ngày, cười ha ha lên: “Nha đầu, ngươi thật là thật lớn khẩu khí, há mồm liền muốn này trăm thần đường! Muốn được đến trăm thần đường, ngươi còn không có cái kia thực lực!”

“Như thế nào?” Cố Nhượng Vân thường thức tóc, cười nói, “Đường đường trăm thần đường sẽ như vậy không có dũng khí cùng ta một tiểu nha đầu thi đấu? Vẫn là nói, Dư lão ngươi sợ thua?”

“Thua? Hừ, ta Dư lão chưa bao giờ biết thua là cái gì! Chỉ là trăm thần đường không phải ta, ta không làm chủ được, nếu ngươi một hai phải cùng ta tỷ thí, làm ta thành giáo thiếu chủ lúc sau lại quyết định!”

Kỳ thật, Cố Nhượng Vân cũng đoán được Dư lão thân phận, xem chương quỳ đối hán thái độ, tuyệt phi là bình thường y sư, nhưng liên tính hán ở trăm thần đường địa vị cường đại, cũng nhiều lắm là một cái quản sự hoặc là trưởng lão linh tinh, mà nàng mục đích, đó là trăm thần đường mặt sau người.

Huống chi, nàng mới đến, cần thiết có một cái thế lực làm hậu thuẫn!

Trăm thần đường không thể nghi ngờ là tốt nhất lựa chọn!

Quan trọng nhất chính là, nếu thu phục trăm thần đường, sau này liền không cần vì dược liệu phát sầu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Luyện đan(4)

Tinh xảo điều không vẩn cửa sổ trước, nam nhân đưa lưng về phía cửa, gió nhẹ từ từ mà nhập, thúc khởi mặc phát ở trong gió nhẹ nhẹ nhàng lắc lư.

Phảng phất là cảm nhận được ngoài cửa bước chân tiếng động, hần hơi hơi trắc quá đầu, sáng lạn dương quang đánh vào kia trương tuần mỹ khuôn mặt phía trên, lại là so ngoài cửa sổ quang mang càng thêm loá mắt mê người.

Môn bị đẩy mở ra, Dư lão chậm rãi bước chậm mà nhập, cúi đầu cung kính nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

Nam nhân hơi hơi giơ lên bàn tay, ngăn trở lão giả nói.

Hần khoe môi giơ lên đẹp độ cung, ôn nhuận hai tròng mắt ẩn chứa như nước giống nhau ánh sáng, nhộn nhạo nhân tâm.

“Dư lão, ngươi không cần nhiều lời, vừa rồi ở dưới lầu sự tình ta đều đã đều thấy được, cái này Cố Nhược Vân, xem ra cũng không bằng ngoại giới theo như lời như vậy bất kham, ít nhất ta không có ở năng trên người nhìn đến bất luận cái gì yếu đuối cùng khiếp đảm.”

Thanh Long Quốc người nào không biết, năm đó thiên tài Cố Thiên sinh hạ một phé vật, thiên tư ngu dốt, nhất gan sợ phiền phức, chẳng những mất hết hần mặt mũi, càng lệnh tướng quân phủ hồ thẹn, hiện giờ xem ra, đồn đãi nhiều có không thật, kia nha đầu hùng hổ dọa người, đầu giống nhất gan người? Thật không biết những cái đó ngôn luận là ai truyền ra tới.

“Cố Nhược Vân?” Dư lão kinh ngạc há miệng thở dốc, “Thiếu chủ, ngươi nói, nàng đó là Cố Thiên cùng Ngọc Nhi tiểu thư nữ nhi Cố Nhược Vân?”

“Không tởi,” nam nhân ngón tay thon dài khẽ vuốt quá bên cạnh trúc điệp, bên môi hàm chứa làm người vô pháp xem hiểu tươi cười, “Ta bội phục người không nhiều lắm, Cố Thiên xem như một trong số đó, có thể tại đây nhỏ yếu nhân tố hạ, trưởng thành đến như thế nông nổi, nếu hần sinh ra ở những cái đó cường đại thế lực, sợ là hiện giờ đại lục cường giả bằng thượng nhất định có một cái hần, hần cùng tỷ tỷ cũng là duyên trời tác hợp, đáng tiếc, có chút người chủ định sẽ không cho phép bọn họ ở bên nhau.”

Nghĩ đến đây, nam nhân thở dài một tiếng, có chút tiếc hận nói: “Lại nói tiếp, kia Cố Nhược Vân còn nên kêu ta một tiếng tiểu cữu, chỉ là ta ở trong gia tộc cũng nghe nói qua này Cố Nhược Vân rất là vô dụng, cùng Cố Thiên vô pháp đánh đồng, lần này tới cũng là vì nàng! Dư lão, trăm thần đường chỉ là trong tay ta một cái sản nghiệp, mất đi nó, chỉ là mất đi một ít tiền tài, cho nên, ta đồng ý ngươi dùng trăm thần đường làm tiền đặt cược, bất quá ngàn vạn đừng nhân nàng là Cố Thiên nữ nhi liền phóng thủy, ta muốn nhìn xem nàng năng lực.....”

Cố Thiên như vậy thiên tài, như thế nào sinh ra một cái phé vật nữ nhi?

Cho nên, hần muốn biết, nha đầu này có phải hay không có năng lực độc căng một mảnh thiên!

.....

Dưới lầu, Cố Nhược Vân nghe được phía trên truyền đến tiếng bước chân, chân mày nhẹ nhàng một chọn, tầm mắt đảo qua bước nhanh mà xuống Dư lão.

“Như thế nào? Các ngươi thiếu chủ có hay không đồng ý ta đề nghị?”

Ở biết Cố Nhược Vân thân phận lúc sau, Dư lão trong lòng có chút phức tạp, hần chẳng thể nghĩ tới, nha đầu này cư nhiên là Cố Thiên cùng Đông Phương gia tộc hôn ngọc quý trên tay nữ nhi, nếu là đắc tội nàng, như vậy sau này.....

Tuy rằng thiếu chủ nói không cần phóng thủy, nhưng chính mình phóng một chút thủy, hần là không thành vấn đề đi?

“Khụ khụ!”

Nghĩ đến đây, Dư lão ánh mắt vừa chuyển, ho khan hai tiếng, nói: “Cô nương, không biết chúng ta nên như thế nào tỷ thí?”

“Rất đơn giản!” Cố Nhược Vân khoe môi khoi mào một mặt độ cung, “Dư lão, ta nghe ngươi giọng nói khàn khàn, hay không có chút thành niên cũ tật?”

Dư lão sùng sốt một chút, thành thật gật gật đầu, nói: “Không tởi, năm đó ta cùng với một người cường giả chiến đấu, bị này trọng thương, làm cho yết hầu hư hao, dù cho ta dùng được cứu trở về tánh mạng, lại không cách nào hồi phục đến đã từng trạng thái.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Luyện đan(5)

“Nếu ta nói, ta có thể trị hảo nguoi yết hầu đâu?”

Cố Nhược Vân nở nụ cười, trong trẻo con nguoi tản ra tự tin quang mang.

Nghe nói như thế, Dư lão cười ha ha lên: “Cái này thương ta chính mình đều không thể chữa khỏi, cô nương như vậy tuổi trẻ, lại có như thế thực lực, thật sự làm lão phu bội phục, bội phục!”

Liên tính là ở ngu ngục nguoi, cũng nghe ra Dư lão trong lời nói trào phúng.

Hắn nguyên bản còn tưởng ở trong lúc thi đấu nhường nàng, không nghĩ tới cái này nha đầu như thế cuồng vọng tự đại, nếu không cho nàng điểm giáo huấn nếm thử, đối nàng về sau trưởng thành cũng không có gì chỗ tốt.

Cố Nhược Vân lại không cho là đúng, mỉm cười nói: “Nếu nguoi không tin, ta có thể cho nguoi trị liệu, chỉ cần một bộ dược, nửa canh giờ trong vòng làm nguoi khôi phục, đương nhiên, nếu ta chữa khỏi nguoi đều không thể trị liệu thương, vậy chứng minh nguoi thua, trăm thần đường về ta.”

“Hảo!” Dư lão nhạo báng một tiếng, “Nếu nguoi tưởng đánh cược, ta liền bồi nguoi, nguoi yêu cầu cái gì dược ở trăm thần đường lấy, ta cũng không tin có cái gì dược không cần thời gian chờ đợi liền có thể khôi phục, này rõ ràng là vi phạm thường thức.”

Cố Nhược Vân cười mà không nói, trên giấy viết xuống mấy chục cái dược liệu danh giao cho Triệu chương quỳ, nói: “Đem này đó dược bắt chiến cấp Dư lão dùng, nửa giờ nội ta bảo đảm hắn thuốc đến bệnh trừ.”

Ở kiếp trước, cố nhiên Cố Nhược Vân sẽ không luyện đan chỉ thuật, nhưng mà, lại đuổi theo một vị danh y học tập y thuật, vị kia danh y ở đông nhạc đại lục đều là xa gần nổi tiếng, xa xa vượt qua tây lĩnh đại lục.

Mà nàng, là hắn nhất đặc ý đệ tử, tự nhiên đem toàn bộ y thuật độc tủy tương thụ.

Triệu chương quỳ cảm phương thuốc, nhìn mắt Dư lão, đang nhìn thấy Dư lão triều hắn gật đầu lúc sau liền đi bắt dược.

“Cô nương,” Dư lão nhíu nhíu mày, trầm tư nửa ngày, chung quy vẫn là mở miệng nói, “Tuy rằng nguoi tự đại tính cách không phải ta sở thích, nhưng có một việc, vẫn là không thể không nhắc nhở nguoi một chút.”

“Cái gì?”

“Tiểu tâm cô gia!”

Giờ phút này, Dư lão sắc mặt là chưa từng có quá nghiêm túc, làm Cố Nhược Vân trong lòng sinh ra một loại không thoải mái cảm giác.

“Vi cái gì nguoi sẽ nhắc nhở ta tiểu tâm cô gia?”

“Cô gia, không nguoi tưởng tượng đơn giản như vậy,” Dư lão ngẩng đầu nhìn Cố Nhược Vân, “Nếu nguoi là đồn đãi trung như vậy, có lẽ ta sẽ không cùng nguoi nói như vậy, nhưng hiện giờ xem ra, nguoi đều không phải là yếu đuối vô dụng phế vật! Mặc dù có chút cuồng vọng, nhưng cũng thực không khéo! Phụ thân nguoi Cố Thiên chết, có lẽ, cùng cô gia có quan hệ...”

Cố Nhược Vân trái tim run rẩy, tay chậm rãi nắm thành một cái nắm tay, hít sâu khẩu khí lúc sau mới vừa rồi lỏng rồi rời ra.

“Dư lão cùng ta phụ thân nhận thức?”

“Không,” Dư lão lắc lắc đầu, “Ta không quen biết phụ thân nguoi, chỉ là thực kính ngưỡng hắn, một cái nguyện ý trùng quan nhất nộ vì hồng nhan thật nam nhân! Đáng tiếc thiên đồ anh tài, thiên tài luôn là sẽ gặp đến ghen ghét, nha đầu, ta có thể cùng nguoi nói chỉ là những cái đó, tin hay không tùy nguoi.”

Kỳ thật, Dư lão rất muốn nói cho Cố Nhược Vân thân phận của nàng, khá vậy biết hắn không thể làm như vậy.

Đông Phương thế gia thế lực cường đại, thiên tài nhiều như lông trâu, không phải bất luận kẻ nào đều có tư cách vào nhập, năm đó Cố Thiên bị Đông Phương thế gia thừa nhận, cũng là vì hắn thiên tư trác tuyệt.

Trừ phi Cố Nhược Vân cùng nàng phụ thân giống nhau thiên tài, nếu không Đông Phương gia tộc sẽ không tiếp thu nàng.

“Dư lão, mặc kệ nguoi cùng cha ta là cái gì quan hệ, ta đều phải nói, cảm ơn nguoi nhắc nhở, có một số việc, trong lòng ta hiểu rõ.”

Cô gia là một cái lợi thế gia tộc, cũng chính như này mới càng nhìn trúng tộc nhân năng lực, nếu đúng như Dư lão theo như lời, cô gia vì sao phải làm như thế? Nếu Dư lão là ở lừa gạt nàng, mục đích ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Luyện đan(6)

Liên ở nàng suy nghĩ gian, Triệu chương quỳ bưng một chén dược đi đến, nhìn kia đen tuyền dược, Dư lão do dự một chút, vẫn là ngẩng đầu lên rót vào trong miệng.

Mát lạnh cảm giác theo yết hầu chậm rãi nằm xuống, làm hắn có nói không nên lời đến thoải mái, phảng phất khoang miệng bị tràn ngập hương thơm cúc hoa sở vậy quanh, ôn nhuận hắn giọng nói...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Dư lão rõ ràng cảm nhận được giọng nói ở dần dần khôi phục, cũng là hắn tự sau khi bị thương liền không có thanh nhuận...

“Nha đầu, ngươi này dược quá thần kỳ, ta lão nhân cam bái hạ phong!” Dư lão chép chép miệng, tán dương, “Không biết ngươi y thuật là tùy người nào sở học, sẽ như thế cường đại?”

“Lão sư thích ân cư hậu thế lắm giữa, ta không thể lộ ra hấn danh hào.”

Bởi vì, liên tính nói người cũng sẽ không biết, lão gia hỏa kia lại không phải tây linh đại lục người. Chỉ là không biết biết được chính mình mất tin tức, sư phụ hắn lão nhân gia sẽ gặp như thế nào đã kích.

“Nga,” Dư lão tiếc nuối thở dài một tiếng, “Nha đầu, ta nhận đánh cuộc chịu thua, từ đây lúc sau, trăm thần đường liền về ngươi sở hữu, mà ta, cũng nguyện ý chịu ngươi nô dịch!”

Lúc này đây, hắn thua là tâm phục khẩu phục, không có bất luận cái gì câu oán hận.

“Hảo, bất quá, nô dịch không dám nhận, chỉ hy vọng Dư lão thay thế ta quản lý trăm thần đường, giống nhau thời điểm ta sẽ không ra mặt, mọi việc đều từ Dư lão người xử lý, cũng không cần làm người biết ta là trăm thần đường chủ tử, cây to đón gió, ta không nghĩ sớm như vậy đã bị người theo dõi.”

Cố Nhược Vân vừa lòng gật gật đầu, không nghĩ tới nàng mới ra môn liền có lớn như vậy tiền lời, trăm thần đường như thế long trọng sản nghiệp thuộc sở hữu cùng nàng, từ đây lúc sau, nàng không cần lại vì dược liệu sự tình phát sầu, càng ở trường thành trên đường nhiều một cái trục trặc đại đạo.

Hiện giờ Cố Nhược Vân còn không biết, ở nàng trường thành con đường phía trên, trăm thần đường xác thật phát huy cực đại tác dụng, cũng bởi nàng từ nhỏ yếu đi đến cường đại, từng bước một bước vào này phiên đại lục đỉnh.....

Lăng gia đại đường, Lăng Nghị bỗng nhiên vỗ án dựng lên, hận sắt không thành thép trừng mắt trước mắt hoa phục nữ tử.

“Lăng ngọc, ngươi lần này gặp rắc rối! A!”

Lăng ngọc bĩu môi, không cho là đúng nói: “Còn không phải là một cái nhỏ nhỏ tiệm bán thuốc sao? Có gì đặc biệt hơn người, đương triều quý phi là ta cô cô, gia gia, người lập tức phải người san bằng cái kia trăm thần đường, thật là, quá mấy ngày chính là Thái tử ngày sinh, ta còn cần đi gặp mặt Thái tử đâu, có này một đạo vết sẹo nhiều khó coi?”

“Nho nhỏ tiệm bán thuốc?”

Phanh!

Lăng Nghị đặt móng ngồi xuống, bắt đắc dĩ cười khổ nói: “Trăm thần đường tuy rằng là tiệm bán thuốc, nhưng chính là liên hoàng đế cũng không dám đánh nó chủ ý, ngươi còn dám nói nói như vậy? Chờ ngày mai theo ta đi trăm thần đường nhận lỗi, bằng không, ngay cả ngươi quý phi cô cô đều cứu không được ngươi!”

Lăng ngọc có chút líu lười, một giới thương hộ mà thôi, vì sao phải làm gia gia như vậy kiêng kị?

Liên hoàng đế đương cũng không dám động trăm thần đường? Sao có thể?

Nhưng lúc này lăng ngọc biết gia gia còn ở nổi nóng, căn bản không dám nói thêm nữa một chữ, phải biết rằng, ở toàn bộ lăng gia, nàng nhất sợ hãi chính là đương gia chủ gia gia.....

Bỏ văn cam đoan cảm tình diễn không ngược, mặt khác không thể cam đoan, tỷ như nói, nữ chủ đánh nhau muốn bị thương đi, muốn cứu từ nhất sinh đi, sẽ bị pháo hôi nhóm xem thường nhục nhã gì đi -- bất quá, nữ chủ cùng nam chủ cảm tình diễn tuyệt không ngược, hai người đều trước sau như một, đều là sạch sẽ thuần khiết hảo thiếu niên, điểm này có thể kính xin yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Luyện đan(7)

“Từ Tà, luyện chế tụ khí đan được liệu ta đã bắt được, ngươi chừng nào thì bắt đầu dạy ta luyện đan.”

Thượng Cổ Thần tháp, Cổ Nhược Vân đứng ở đan đình lúc sau, đem từ trăm thân đường mua được liệu phóng tới trước mặt, rồi sau đó dương đầu nhìn về phía bên cạnh nam nhân.

Từ Tà ngón tay thon dài nhẹ vỗ về cằm, tà tà cười: “Liên từ giờ trở đi! Nha đầu, ngươi trước chuẩn bị một chút, ta sau đó sẽ dạy ngươi luyện chế đan được.”

“Hào.”

Cổ Nhược Vân khẽ gật đầu, giờ khắc này, nói không kích động là giả, rốt cuộc, đó là thất truyền đã lâu luyện đan chi thuật.

“Nha đầu, luyện đan là cần thiết căn cứ đan phương mặt trên trình tự đem được liệu từng cái để vào được liệu trong vòng, nếu trình tự sai lầm là vô pháp luyện chế ra đan được, chờ ngươi tới rồi nhất định thực lực lúc sau, liền có thể căn cứ được liệu được tính chính mình sáng tạo ra tân đan được, đương nhiên, phỏng chừng không có mấy năm ngươi là đến không được cái kia trình độ,” Từ Tà mắt ở trong chứa ý cười, “Kỳ thật, luyện đan không phải thực khó khăn, đáng tiếc ta đều không phải là nhân loại, vô pháp luyện chế đan được, hiện tại ngươi có thể thử luyện tập một chút, vô luận là hóa hậu vẫn là để vào được liệu thời gian đều không thể làm lỗi, một bước làm lỗi liền sẽ đan hủy! Điểm này ngươi ngàn vạn phải nhớ kỹ.”

Nghe vậy, Cổ Nhược Vân thần sắc ngưng trọng lên.

Nàng hít sâu một hơi, màu đen con ngươi nội lập loè một loại kiên nghị quang mang.

“Đan được, nếu là kiếp trước ta sẽ loại này thần kỳ đồ vật, có lẽ, ta là có thể thay đổi đệ đệ suy nhược vô pháp tu luyện thể chất, nam nhân kia cũng sẽ không tuyệt tình đến từ bỏ Hạ gia duy nhất nam nhi! Nếu. Nếu đệ đệ cùng ta giống nhau trọng sinh ở thế giới này, ta nhất định phải thay đổi hán cả đời!”

Đan được luôn luôn không gì làm không được, nếu như kiếp trước nàng đó là một người luyện đan sư, đệ đệ cũng sẽ không chết như vậy thâm.

Đáng tiếc.

Trước mắt tựa hồ lại xuất hiện ngã vào vũng máu trung thiếu niên, Cổ Nhược Vân trong lòng hung hăng co rút đau đớn một chút, thay thế chính là kia một mảnh kiên định.

“Ngọc nhi, nếu ngươi tồn tại, tỷ tỷ nhất định phải tìm được ngươi, nếu ngươi đã chết. Kia, ta sẽ thay thế ngươi hảo hảo sống sót, tồn tại vì mẫu thân báo thù! Đây cũng là ngươi lúc sắp chết hy vọng, ngươi yên tâm đi, chờ ta trưởng thành lên, nhất định muốn sát hoi đông nhạc đại lục, làm cái kia ngụy quân tử nợ máu trả bằng máu! Càng là làm hán lâm vào vạn kiếp bất phục hoàn cảnh.”

Từ Tà nhìn thiếu nữ thanh tú khuôn mặt thượng hận ý, khóe môi nhẹ nhàng khơi mào một mặt độ cung.

Cừu hận, sẽ làm một người trưởng thành nhanh hơn, hán nhưng thật ra kỳ vọng Cổ Nhược Vân hoàn toàn trưởng thành lên kia một ngày.

Có lẽ kia một ngày, tới cũng không sẽ quá muộn.

.....

Ngon lửa chiếu sáng lên toàn bộ phòng, thiếu nữ nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm trước mặt đan đình, chậm rãi đem trong tay được liệu ném nhập đình nội, nhưng mà, liền ở nàng mới vừa đem được liệu ném nhập khoảnh khắc, phịch một tiếng, một đạo vang lớn từ đình nội truyền đến, rồi sau đó một trận màu xám sương khói tràn ngập ra tới, đem thiếu nữ huân đến mặt xám mày tro.

Từ Tà nhìn Cổ Nhược Vân liếc mắt một cái, lắc lắc đầu: “Nha đầu, luyện đan thuật là một loại thực thần thánh chức nghiệp, ngươi luyện chế khi yêu cầu tâm vô tạp niệm, một tia hỗn độn tư tưởng, đều sẽ làm ngươi mất đi đôi nó không chế.”

“Ta hiểu được, lại đến!”

Cổ Nhược Vân dùng sức hút một ngụm, lại lần nữa lấy ra được liệu.

Bởi vì ở toàn bộ cổ gia trong vòng, Cổ Nhược Vân là dễ dàng nhất bỏ qua tồn tại, cho nên nàng thực yên tâm biến mất ba ngày ba đêm, rốt cuộc ở dĩ vãng, mặc dù nàng một tháng không xuất hiện, cũng sẽ không có người tìm nàng.

Chính là, lúc này đây, toàn bộ cổ gia lại phiên thiên.

Chương 17: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(một)

Nguyên nhân vô hấn, chỉ vì ngày mai đó là Thái Tử điện hạ ngày sinh. Nếu này đây hướng, Cổ Nhược Vân thân là một giới phế vật, tham không tham gia cũng không cái gọi là, nhưng mà hiện giờ tình huống lại không giống nhau.

Lần này thân là Thái tử sư phụ một người Luyện Khí Tông cường giả sẽ tiến đến tham gia, hơn nữa sẽ vì Thanh Long Quốc trẻ tuổi nhóm tiến hành năng lực thí nghiệm, có thực lực giả liền có thể gia nhập Luyện Khí Tông trở thành ngoại môn đệ tử.

Phải biết rằng Luyện Khí Tông ở đại lục có cực kỳ cường hãn địa vị, ở chỗ này cũng chỉ có Đông Phương thế gia nhân tài có thể không sợ hãi Luyện Khí Tông thực lực, lại cũng gần là như thế, nếu có thể tiến vào Luyện Khí Tông, đó là một người ngoại môn đệ tử cũng sẽ bị người hâm mộ.

Cho nên, bệ hạ sớm đã hạ đạt mệnh lệnh, vô luận là ai đều cần thiết đi trước hoàng cung tham dự Thái tử ngày sinh.

Bất đắc dĩ cổ lão tướng quân mới phái người đi tìm Cổ Nhược Vân rơi xuống.

Đương nhiên, luôn luôn dưới tình huống Luyện Khí Tông như vậy thế lực sẽ không đối đãi nhận người, trừ phi giống như Thái tử giống nhau thiên phú dị bẩm, cho nên lúc này đây liền cổ lão gia tử cũng không biết kia Luyện Khí Tông chân chính mục đích.

Mà mặc kệ cổ gia như thế nào nghiêng trời lệch đất, tại thượng cổ thần tháp nội Cổ Nhược Vân lại một chút không biết bên ngoài tình hình. Lúc này, nàng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trước mặt đan đỉnh, thanh triệt hai tròng mắt nội hai thốc ngọn lửa trên dưới nhảy động.

Một tia nhàn nhạt dòng khí từ đan đỉnh phía trên tràn ngập mà ra, phiêu tán một cổ mát lạnh hơi thở, giờ khắc này, Cổ Nhược Vân rõ ràng cảm giác được chung quanh linh khí tựa hồ so vừa rồi nồng đậm rất nhiều.

“Nha đầu, luyện đan cuối cùng một bước, chính là thành đan! Thành đan khi giống nhau được đỉnh đều sẽ phát sinh mãnh liệt va chạm, ngươi cần thiết không chế tốt nó, nếu là thất bại, liền đem làm lại từ đầu.”

Nam nhân trầm thấp thanh âm ở Cổ Nhược Vân bên tai vang lên, nàng hít sâu khẩu khí, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Thành đan, là luyện đan cuối cùng một bước, đồng dạng cũng là quan trọng nhất một bước, nếu là này một bước thất bại, phía trước sở làm hết thảy đều đem trở thành uổng phí.....

Phanh!

Phanh phanh phanh!

Đột nhiên, một cổ cường đại va chạm từ được đỉnh nội truyền ra tới, liên quan toàn bộ mặt đất đều chấn động một chút.

Cổ Nhược Vân bước chân nhện không được về phía sau lui vài cái, cũng liền tại đây trong phút chốc, được đỉnh buông lỏng, từ giữa không trung rơi xuống xuống dưới, nàng trong lòng tức khắc căng thẳng, vội vàng khống chế tốt được đỉnh.

Mồ hôi lạnh theo thiếu nữ thanh tú khuôn mặt chậm rãi chảy rơi xuống, nhưng mà, nàng lại một chút không dám phân thần, cả người tinh thần đều banh đến gắt gao, nhưng bởi vì quá độ khẩn trương, lệnh nàng kia sắp xếp trước liền gây yếu khuôn mặt nhỏ có vẻ tái nhợt.

Rốt cuộc, liền ở Cổ Nhược Vân sắp khống chế không được thời điểm, được đỉnh nội đan được đỉnh chỉ chấn động, lẳng lặng ngóc tại được đỉnh cái đây.....

“Ta rốt cuộc thành công!”

Cổ Nhược Vân đề nén xuống trong lòng vui sướng, gấp không chờ nổi tiến lên mở ra được đỉnh, đem yên lặng ở được đỉnh cái đây năm cái đan được đem ra.

“Nha đầu, ngươi ba ngày thời gian học được luyện chế đan dược, xác thật xưng được với một người thiên tài, nhưng, ngươi là Thượng Cổ Thần tháp chủ nhân, cho nên điểm này thiên phú đối với ngươi mà nói cũng không cũng đủ, bất quá luyện đan cũng không thể nóng vội, ngươi có thể từ từ tới.”

Từ Tà nhìn trước mặt gây yếu tiểu nha đầu, mắt tím nội đựng đầy ý cười, còn có kia vô pháp dao động kiên định.

“Ngươi phải nhớ kỹ, thế giới này cả lớn nuốt cá bé, nếu ngươi muốn tồn tại, muốn bảo hộ ngươi nơi ý những người đó, vậy cần thiết đứng ở một cái làm người vụng chi không kịp chỗ cao!”

Đứng ở đại lục đỉnh, tiếp thu thể nhân cúng bái cùng thần phục, đây mới là Thượng Cổ Thần tháp chủ nhân nên có uy phong.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(nhị)

Cổ Nhược Vân cười khổ một tiếng: “Người nói đạo lý ta làm sao không rõ? Nguyên nhân chính là vì ta không đủ cường đại, mới làm hại mẫu thân, ông ngoại còn có đệ đệ chết thảm, làm hại ta bên người người một đám ly ta mà đi! Nếu ông trời làm ta sống đi xuống, ta nhất định phải trở thành thế giới này đế vương! Chúa tể mọi người sinh sát chi quyền!”

Giờ khắc này, thiếu nữ thanh âm khí phách thẳng tới trời cao, làm kia trương cũng không phải thực thấy được mặt trở nên quang mang bắn ra bốn phía.

Từ Tà cười sờ sờ Cổ Nhược Vân đầu nhỏ, nói: “Nha đầu, người hiện tại trước dùng tụ khí đan, chờ đột phá ba cấp sau lại đi ra ngoài.”

“Hào. “

Cổ Nhược Vân mắt nội hiện lên một đạo quang mang, nàng có một loại dự cảm, ở ăn vào này tụ khí đan sau, liền có thể đột phá đến ba cấp.....

Một đêm vô miên.

Đương Cổ Nhược Vân xuất hiện ở cổ gia mọi người trong mắt là lúc, đã tới rồi cuối cùng thời hạn, ban đầu cổ gia người là hy vọng nàng có xa lắm không lẫn rất xa, chưa từng có giống giờ phút này như vậy chờ mong quá nàng.

Lão tướng quân lười đến cùng nàng nói thêm cái gì, không lạnh không đậm quét nàng liếc mắt một cái, trực tiếp mệnh lệnh nói: “Luyện Khí Tông cao thủ đều đã ở trong hoàng cung, bệ hạ có lệnh tất cả mọi người đến đi tham gia Thái tử ngày sinh, người cũng không kịp thu thập hiện tại liền theo chúng ta đi đi. “

Kỳ thật, chuyện này Cổ Nhược Vân cũng có chút rõ ràng, bất quá, bởi vì muốn biết một chút này phiên đại lục cao thủ trình độ, này đây nàng nhưng thật ra không có cái lời lão tướng quân nói.....

Lưu động thanh hương chi khí phòng, nam nhân khoanh tay mà đứng, nhân nhật dương quang khuynh sai mà xuống, đem hắc bóng dáng ở quang mang hạ kéo rất dài.

Dư lão đứng ở sau lưng nhìn nhà mình thiếu chủ, chần chờ nửa ngày, nói: “Thiếu chủ, gần nhất Luyện Khí Tông hai vị trưởng lão tới Thanh Long Quốc, không biết là vì sự tình gì, liên tính Thanh Long Quốc Thái tử là hôn phi trưởng lão đồ đệ, nhưng là lấy hắc cao ngạo tính cách là tuyệt đối sẽ không không có mục đích địa tham gia một cái tụ hội, hơn nữa lần này liền điền lâm trưởng lão cùng tông chủ chỉ nữ đều đi theo tới, ta tổng cảm giác có chuyện gì muốn phát sinh. “

Nam nhân gọi lên ôn nhuận khế môi: “Mặc kệ bọn họ có cái gì mục đích, đều cùng chúng ta Đông Phương thế gia không quan hệ, bất quá, ta nhớ rõ trước kia hôn phi trưởng lão đầu tiên là nhìn trúng cổ Sanh Tiêu thiên phú, lại bị Sanh Tiêu cấp cự tuyệt, lúc sau mới thu Thái tử làm đồ đệ. “

“Thiếu chủ, ý của người là, hắc sẽ cho nếu vân tiểu thư tìm phiền toái. “

“Không, “Nam nhân lắc lắc đầu,” Luyện Khí Tông tốt xấu ở đại lục cũng có uy vọng, loại sự tình này làm không được, đúng rồi, Dư lão, sau đó không lâu ta phải về một chuyến Đông Phương thế gia, người liền ở tại chỗ này trợ giúp Cổ Nhược Vân. “

Dư lão ngẩn ra một chút, mặt già lộ ra một tia kinh ngạc.

“Thiếu chủ, này..... “

“Dư lão, người cũng minh bạch trăm thân đường là ta lúc trước thành lập vì chính mình cung cấp tài chính nơi phát ra, nhưng nếu là trăm thân đường có thể đem Cổ Nhược Vân nâng lên tới, kia cho nàng thì đã sao? Lại như thế nào, nàng cũng là tỷ tỷ nữ nhi, mà ta làm người ở tại chỗ này, cũng là vì làm người thấy rõ nàng năng lực, nếu nàng vô thực lực, người liền trở về Đông Phương thế gia, không cần cùng nàng nói bất luận cái gì sự tình, cùng với làm nàng trộn lẫn ở chúng ta phân tranh nội, không bằng làm nàng ở bên ngoài một đời tiêu dao. “

Nam nhân ngữ khí có chút không thể nề hà.

Dư lão cúi đầu, cung kính nói: “Là, thiếu chủ, lão nô cần tuân thiếu chủ phân phó. “

.....

“Nếu vâng!”

Ngự Hoa Viên nội, la âm liếc mắt một cái liền thấy được theo cổ gia mà đến Cổ Nhục Vân, tức khắc đại hỉ, chút nào không màng bên cạnh la tướng quân trọn mắt giận nhìn hướng tới Cổ Nhục Vân chạy như bay mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(3)

Mọi người đều biết, La gia cùng cổ gia một cái vì hữu đem, một cái vì tả đem, hai người từ trước đến nay bất hòa, nề hà La gia đại tiểu thư la âm lại cùng Cổ Nhục Vân cái kia phế vật rất hợp duyên, thậm chí thật nhiều thứ vì nàng xuất đầu.

Bất quá, la âm thanh âm lại thành công làm tắt cả mọi người đem ánh mắt chuyển hướng Cổ Nhục Vân.

“Cổ gia Cổ Nhục Vân? Còn không phải là danh chấn toàn bộ Thanh Long Quốc phế vật sao? Thanh Long Quốc người chẳng sợ không biết cổ Sanh Tiêu là ai, cũng nhất định sẽ nghe nói qua Cổ Nhục Vân, hơn nữa ta còn nghe nói nàng còn rất lớn gan hướng lăng gia tiểu công tử khiêu chiến.”

“Tám tấc, lăng gia tiểu công tử tốt xấu là tự khí ngũ cấp, nhưng ta nghe nói này Cổ Nhục Vân giống như rất nhiều năm đều ở tự khí nhị cấp.”

“Tuy rằng đệ hạ lần này làm sở hữu quan lại mang theo nhi nữ tham gia, nhưng Cổ Nhục Vân này phế vật liền không có tới tư cách đi?”

Nghe mọi người thanh thanh trào phúng thanh âm, lão tướng quân mặt lúc đỏ lúc trắng, hận không thể một cái tát đem Cổ Nhục Vân cái này phế vật chụp chết, cũng tốt hơn ở chỗ này ném hất mặt!

La âm vừa định tức giận, lại bị một bàn tay cấp nhẹ nhàng cầm.

Nàng hơi hơi sừng sốt, quay đầu nhìn phía thiếu nữ đạm nhiên an tĩnh mặt nghiêng.

“Tĩnh, theo bọn họ nói đi thôi, dù sao ta cũng sẽ không rút khỏi thịt.” Cổ Nhục Vân lắc đầu lắc đầu, không cho là đúng nói.

Tỷ như nói, một con voi sẽ đi để ý con kiến nghị luận sao?

Đã từng Cổ Nhục Vân đó là kia chỉ voi.

“Thái Tử điện hạ giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm!”

Đúng lúc này, một đạo gian tế tiếng nói vang lên, nháy mắt làm ánh mắt mọi người đều xoay lại đây.

Ở mọi người nhìn chăm chú giữa, một đạo minh hoàng sắc thân ảnh từ xa mà gần, rơi vào mi mắt.....

Đó là một cái thập phần anh tuấn nam tử, ngũ quan lạnh lùng mà thâm thúy, như vậy mực giống nhau thâm hắc sắc trông mắt sâu không thấy đáy, làm người vô pháp đoán được tâm tư của hắn.

Mà ở vọng đến nam nhân bên cạnh áo vàng thiếu nữ hết sức, mọi người mới biết được như thế nào mặt mày như họa, khuynh quốc khuynh thành, chỉ là dù cho nàng dung nhan tuyệt mỹ, khuôn mặt thượng lại mang theo cũng không bình thường tái nhợt, đó là phần mặt đều không thể che dấu trụ bệnh ường ường tư thái.

Nhưng bởi vì nàng là cùng Thái tử cùng nhau xuất hiện, bất giác làm người suy đoán nổi lên nữ tử thân phận.

Đặc biệt là, thân là nương nương quý phi, còn đi ở hai người phía sau! Cái này làm cho mọi người trong lòng càng vì hồ nghi.....

“Tham kiến Thái Tử điện hạ, quý phi nương nương.”

Mọi người ở phục hồi tinh thần lại lúc sau, động tác nhất trí quỳ trên mặt đất, cung kính công bố nói.

Này đây, đứng ở trong đám người Cổ Nhục Vân liền như thể đột ngột rơi vào mọi người trong mắt.....

“Cổ Nhục Vân, nhìn thấy Thái tử cùng quý phi nương nương, lập tức cho ta quỳ xuống!” Lão tướng quân mày nhăn lại, ngữ khí có chút phần nộ nói.

“Xin lỗi,” Cổ Nhục Vân nhún vai, “Ta đầu gối dài quá trĩ sang, có chút không có phương tiện quỳ xuống, nếu có lần sau, ta tất nhiên cấp Thái Tử điện hạ cùng quý phi nương nương bỗ thượng.”

Trĩ sang?

Cố lão tướng quân thiếu chút nữa nhìn không được lên đem Cố Nhượng Vân đánh toi bởi một đống, đầu gối hội trường trĩ sang? Hân ***** sống 60 nhiều năm lần đầu tiên nghe thấy có người đầu gối hội trường trĩ sang, quả thực là trường kiến thức.

“Ha ha,” lã quý phi che môi cười, sắc bén ánh mắt quét về phía Cố Nhượng Vân, “Vị này đó là cố gia Cố Nhượng Vân? Thật sự là nổi tiếng không bằng gặp mặt, ta còn nghe nói Cố Nhượng Vân muốn cùng ta cháu trai ước chiến, phải không?”

Chuyện này, ở Thanh Long Quốc đều không phải là bí mật, hiện giờ từ lã quý phi trong miệng nói ra, lại có một phen ý nhị.

“Không tồi,” Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn lã quý phi, “Ta đó là cái kia sắp sửa đánh bại lã hi người!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(4)

Phụt!

Không biết là ai trước phát ra tiếng cười, tiếp theo mọi người đều đi theo phá lên cười, tưởng là thật lâu không nghe thấy quá như vậy buồn cười chê cười.

“Cố Nhượng Vân, ngươi đừng can rồi!” Lã gia tiểu thiếu gia tức giận nhảy dựng lên, hung ác nói, “Nếu bọn thiếu gia không đem ngươi đánh quỵ xuống kêu cha, kia bọn thiếu gia về sau liền đi theo ngươi họ!”

Cái này xú nữ nhân, thế nhưng giữa nhục nhã hân, hảo, hảo thật sự, hân sẽ làm nàng chết rất có tiết tấu! Nghĩ đến đây, lã gia tiểu thiếu gia hận đến nghiến răng nghiến lợi, phảng phất hận không thể đem Cố Nhượng Vân băm thành vạn đoạn.

“Ta thảo nê mã! Lã hi, ngươi ***** làm ai quỵ xuống kêu cha?” La âm đề ý nhìn không được, nàng bá từ trên mặt đất đứng lên, phẫn nộ nói, “Liền tính Cố Nhượng Vân đánh bại còn có ta, có loại ngươi tới cùng lão nương làm một hồi, khi dễ một cái thực lực không ngươi cường người tính cái gì bản lĩnh?”

Lã hi há mồm muốn mắng to ra tiếng, lại bỗng nhiên đối thượng la Đại tướng quân cảnh cáo ánh mắt.

Nói thật, đời này lã hi sợ nhất trừ bỏ nhà mình lão gia tử ở ngoài, còn có cái này Đại tướng quân.

Tuy rằng la Đại tướng quân cùng cố lão gia tử đều là tướng quân, nhưng người sau không muốn trêu chọc thị phi, người trước..... Là hoàn toàn không muốn sống!

Đặc biệt hân vẫn là nổi danh nữ nhi không.

Khi dễ hân nữ nhi, liền tính ngươi là hoàng tôn quý tộc cũng chiếu tấu không làm! Lúc trước, Binh Bộ thượng thư nữ tử liền bởi vì nói la âm xấu, kết quả la Đại tướng quân trực tiếp xông lên mồm đi đem nhân gia tấu cái nửa tẩn.

Hoàng đế cũng đều không phải là hôn quân, tổng sẽ không nhân việc này liền thu hân binh quyền đi? Tốt xấu la Đại tướng quân vì quốc gia lập hạ hiển hách chiến mã công lao.

“Ha ha,” lã quý phi ngoài cười nhưng trong không cười nói, “La Đại tướng quân, ngươi nữ nhi thật đúng là thú vị, bắt quá, đừng quên Thái tử cùng Luyện Khí Tông người còn ở nơi này, nga, đúng rồi, ta trước cho các ngươi giới thiệu một chút, vị này chính là Luyện Khí Tông tông chủ nữ nhi Thi Vân.”

Luyện Khí Tông ở mọi người trong lòng đều là thần điện giống nhau tồn tại, huống chi, trước mắt vẫn là Luyện Khí Tông tông chủ chi nữ.

“Lã quý phi, chúng ta tông môn lần này tới đến quý quốc, một đời vì Thái tử ngày sinh, đệ nhị, đó là chúng ta tông môn thiếu người, cô ý tới tuyển một ít người tiến vào tông môn trở thành ngoại môn đệ tử. Mà ta sớm đã nghe nói Thanh Long Quốc thanh niên tài俊 có không ít, vừa vặn vì ta Luyện Khí Tông hiệu lực.”

Thi Vân mỉm cười nhìn hoa viên nội mọi người, nàng tươi cười như tắm mình trong gió xuân, cho người ta một loại dị thường thoải mái cảm giác.

Cố Nhượng Vân tâm thần vừa động, kinh ngạc nhìn mắt Thi Vân liếc mắt một cái, chỉ là nàng cái gì đều không có nói liền thu hồi ánh mắt.....

“Nha đầu, xem ra ngươi đã nhìn ra, “Linh hồn nội, Từ Tà thanh âm chợt truyền ra,” nữ nhân này luyện chính là thất truyền đã lâu luyện thần pháp, tu luyện loại này công pháp người cả người đều sẽ tán mát ra một loại thực thoải mái thực làm người mê muội cảm giác, càng là lệnh gặp qua nàng nam nhân đều sẽ không tự chủ được ái mộ nàng, chỉ là, loại này công pháp sẽ làm người thể chất trở nên thập phần suy yếu, cần thiết dựa vào hút những

người khác tinh thần lực mới có thể tồn tại, nếu không có đủ tinh thần lực tới đường nàng, thực mau nàng liền sẽ tử vong.”

Ngay cả Tử Tà cũng có chút kinh ngạc, vì sao có người sẽ loại này tà ác công pháp? Đây công pháp giống như ở rất nhiều năm trước cũng đã thất truyền.....

Đặc biệt là, nữ nhân này cho hẳn một loại thập phần không thoải mái cảm giác, cái loại cảm giác này đã từng chỉ ở một người trên người tự suy nghĩ quá...

Nghe được Tử Tà nói, Cổ Nhược Vân trầm mặc xuống dưới, xem ra này phiền đại lực, so nàng trong tưởng tượng càng thêm phức tạp.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lạnh lùng Thái Tử điện hạ(5)

“Các vị, “Thi Vân tươi cười nhu nhược trung mang theo ám áp, ánh mắt ôn hòa nói, “Vì thí nghiệm các người năng lực, chúng ta Luyện Khí Tông trưởng lão cố ý đem tông môn thiên linh trận sở mang đến, sau đó ta sẽ đưa các người tiến vào thiên linh trận pháp giữa tu luyện một tháng thời gian, một tháng sau lại căn cứ các người thành tích tới kết luận hay không có tiến vào Luyện Khí Tông tư cách.”

Thiên linh trận bọn họ dù cho không biết là thứ gì, nhưng là nếu là Luyện Khí Tông truyền tông chỉ bảo, kia tất nhiên rất là trân quý, lần này cơ hội bọn họ cũng sẽ hảo hảo quý trọng.....

Từ đầu đến cuối đều không có nói chuyện Thái tử lãnh ngôn phong ở đi ngang qua Cổ Nhược Vân khi dừng một chút, cũng không có quay đầu lại nhiều liếc nhìn nàng một cái, chỉ có kia lạnh lùng thanh âm thông thả vang lên.

“Cổ Nhược Vân, người vừa rồi làm những cái đó bất quá là vì biểu hiện người hành xử khác người, hảo khiến cho bọn Thái tử đến chú ý, đáng tiếc, bọn Thái tử ánh mắt chưa bao giờ ở trên người của người.....”

Dứt lời, hắn cũng không quay đầu lại biến mất ở Cổ Nhược Vân trong mắt.

Cổ Nhược Vân có chút há hốc mồm, ở đồng nhạc đại lực khi mặc dù là Kim Đế cũng chưa tư cách làm nàng quý xuống, hiện giờ lại như thế nào cam tâm quý một cái nhỏ nhỏ Thái tử? Chính là, nàng hành vi, lại làm Thái tử cho rằng muốn đạt được hắn chú ý?

Nhớ rõ lúc trước, thân là thiên tài cố Sanh Tiêu cùng lãnh ngôn phong thường xuyên ước chiến, mà mỗi lần có bọn họ địa phương, tất nhiên có Cổ Nhược Vân, mọi người đều cho rằng nàng là thông qua cố Sanh Tiêu tiếp cận lãnh ngôn phong, đột nhiên không biết, mỗi lần hai người luận võ khi, nàng trong mắt chỉ có ca ca.

Cho nên, đã từng Cổ Nhược Vân không thích lãnh ngôn phong, hiện tại nàng càng không thể có thể!

“Cổ Nhược Vân, nguyên lai người thật sự thích Thái tử!” Nhìn quanh mong phần nộ rồi, hung hăng trừng mắt nhìn mắt Cổ Nhược Vân, “Người lúc ấy còn phủ nhận nói người không thích Thái tử, nhưng người hiện tại cư nhiên dùng loại này phương pháp hấp dẫn chú ý, cũng may Thái tử xuyên qua người quý kẻ, bằng không.....”

Vọng đến mọi người đầu tới ánh mắt, Cổ Nhược Vân chớp hạ đôi mắt: “Thái tử là cái gì? Có thể ăn sao?”

“Ăn? Người cư nhiên muốn đem Thái tử ăn sạch sẽ, Cổ Nhược Vân, người quả nhiên rấp tâm bất lương!”

Hảo đi!

Lần này thật sự là mười há mồm đều nói không rõ.....

Cổ Nhược Vân lắc lắc đầu, cũng lười đến giải thích cái gì, nhún vai nói: “La âm chúng ta đi xem đi.”

.....

Hoàng cung đại viện, mọi người đều an tĩnh xuống dưới, sở hữu ồn ào thanh âm ở hai gã lão giả sau khi xuất hiện biến mất.

La âm chỉ vào trong đó một người, nói: “Cổ Nhược Vân, tên kia hắc y lão nhân người thấy được sao? Đó là Thái tử lão sư hồn phi, mặt khác một người hồng y lão nhân đó là điện lâm trưởng lão, này hai gã đều là Luyện Khí Tông cao thủ.”

Cổ Nhược Vân gật gật đầu, tầm mắt từ hai người trên người dời đi, dừng ở bọn họ bên cạnh kia nói cây cột phía trên.

Nếu không có đoán sai, kia bốn trụ quay chung quanh đó là tiến vào thiên linh trận chỉ môn.....

“Các vị, lấy các người thực lực, ta cho các người tiến vào chính là thiên linh môn sơ cấp, nhớ kỹ, các người liền ở ta sở chỉ định cái kia trong phạm vi, ngàn vạn không cần chạy loạn, chạy đến mặt khác khu vực chắc chắn đã chịu nguy hiểm!”

Hồn phi khuôn mặt nghiêm túc nhìn mọi người: “Mặt khác, thiên linh trận bên trong linh khí quá mức nồng đậm, cho nên, bất luận cái gì võ giả thực lực đều yêu cầu tới tụ khí ba cấp, nếu không sẽ chịu không nổi như vậy lực lượng cường đại nổ tan xác mà chết, ta tuyệt đối không phải nói chuyện giạt gân, bất quá ta tin tưởng, hẳn là sẽ không có người liền tụ khí ba cấp đều quá không được.”

“Cái này.....” Nghe nói như thế, nhìn quanh mong một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

Hắn thần thái quả nhiên hấp dẫn hồn phi trường lão, mày nhăn lại, hỏi: “Vị cô nương này có nói cái gì muốn nói sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phế vật? Nói ai?(1)

“Hồn phi trường lão,” nhìn quanh mong căn cứ mỗi, quét mắt Cố Nhượng Vân, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía hồn phi, “Mặc dù có chút nói không nên lời, nhưng toàn bộ Thanh Long Quốc người đều biết, chúng ta cố gia Cố Nhượng Vân ở mấy năm trước tới tụ khí hai cấp lúc sau, liền lại vô tiến thêm, cho nên chỉ sợ năng lực vô pháp tiến vào thiên linh trận.”

Nói lời này khi, nhìn quanh mong về mặt tiếc hận bộ dáng, giống như thật sự vì Cố Nhượng Vân cảm thấy đáng tiếc, bất luận kẻ nào đều không thể từ trên mặt nàng nhìn đến mặt khác cảm xúc.

“Ngà?” Hồn phi theo nhìn quanh mong ánh mắt nhìn lại, dừng ở Cố Nhượng Vân thần nhiên tự đắc khuôn mặt phía trên, “Nàng đó là Cố Nhượng Vân? Cố Sanh Tiêu muội muội? Xem nàng tuổi cũng không nhỏ, như thế nào là tụ khí nhị cấp? Cố Sanh Tiêu như thế thiên tài, muội muội như thế nào như vậy phế vật? Thật đúng là làm người nộ mở rộng tầm mắt.”

Mấy năm trước, cố Sanh Tiêu cự tuyệt hắn thu làm đồ, là hắn vĩnh viễn nhục nhã! Cho nên đối với Cố Nhượng Vân tự nhiên liền không có cái gì sắc mặt tốt.

“Trường lão, chuyện này Thanh Long Quốc đều biết, ta tuy rằng rất đồng tình nàng, nhưng là nàng không biết cố gắng, ta cũng không có cách nào.” Nhìn quanh mong biểu tình bất đắc dĩ, kia thần sắc phảng phất là hận sắt không thành thép mẫu thân.

“Nhìn quanh mong, người.....”

La âm tức giận nắm chặt nắm tay, liền ở nàng muốn ra quyền khoảnh khắc, một bàn tay từ bên cạnh đuổi tới, gắt gao cầm tay nàng.

Cố Nhượng Vân khoe môi mỉm cười, thanh tú khuôn mặt giờ lên nói không rõ ý vị: “Nhìn quanh mong, ngưng ngừng làm người thất vọng rồi, ta liền ở đêm qua, đột phá tới rồi tụ khí ba cấp. “

Nàng thanh âm đậm nhiên như gió, lại rõ ràng rơi vào rồi mọi người trong tai.

Tức khắc, nhìn quanh mong biểu tình cứng đờ, tựa hồ có một bàn tay hung hăng đánh nàng một cái tát, làm nàng hận không thể tìm cái hầm ngầm chui vào đi.

Nếu bình thường Cố Nhượng Vân đột phá tụ khí ba cấp, nàng còn có thể cười nhạo nàng một phen, nhưng nàng mới vừa thuyết minh Cố Nhượng Vân bất quá là tụ khí nhị cấp, vô pháp tiến vào thiên linh trận, tiện lợi trắng bị vả mặt, lại còn có là thực vang dội một cái tát.

Thật sâu hô hấp một hơi, nhìn quanh mong cười gượng hai tiếng: “Kia thật đúng là chúc mừng, người đã trải qua mấy năm rốt cuộc đột phá đến tụ khí ba cấp, chỉ là không biết lần sau đột phá là bao lâu lúc sau, nhưng ta tin tưởng nhất muện mười năm, người nhất định có thể tới tụ khí tứ cấp.”

“Yên tâm đi, lại người chết phía trước, ta nhất định có thể đột phá.”

Phốc!

La âm đương trường không có thể nhịn xuống phun tới, nàng cười ha ha vỗ Cố Nhượng Vân bả vai: “Nếu vậy, ý của người là, người đột phá tứ cấp thời điểm, nàng ly ngày chết cũng không xa? Kia nhìn quanh mong cần phải chú ý, giống như vậy sau khi đột phá người tìm một chỗ trốn đi, bằng không không thể hiểu được liền đã chết, tầm tã, người lớn lên như vậy như hoa như ngọc, đã chết rất đáng tiếc?”

Nhìn quanh mong một khuôn mặt trong chốc lát thanh trong chốc lát bạch, thập phần xuất sắc, bất quá Cố Nhượng Vân cũng bắt đầu bội phục nàng chịu đựng lực, bị la âm như vậy nhục nhã thế nhưng còn có thể nhịn xuống không có bão nổi.

“Cố Nhượng Vân, người chú ý một chút chính mình ngôn ngữ! “Cố lão tướng quân mặt già trầm xuống, lạnh giọng hỏi,” còn có, la Đại tướng quân, người chính là như vậy giáo người nữ nhi? Như thế không có gia giáo!”

“Gia giáo? “La Đại tướng quân hừ hừ,” ta tổng so người lão già này chẳng phân biệt hắc bạch thiếu chút nữa liền đánh chết chính mình cháu gái muốn hảo. “

Nói thật, la Đại tướng quân thật sự liền không rõ, Cố Nhượng Vân tốt xấu cũng là hắc cổ gia huyết mạch, lão già này nói đánh là đánh, lại còn có là vì lãng gia tiểu tử đem nàng đánh gần chết mới thôi! Đây vẫn là một cái gia gia chuyện nên làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Đình càng một ngày, bởi vì ngay từ đầu có chút chậm nhiệt, cho nên từ từ khí đan bắt đầu đại bộ phận đều đem cất bỏ làm một ít thay đổi, lại đem đại cương viết xong, cho nên trước tạm dừng một ngày, đến lúc đó ta sẽ đem sửa chữa sau đều phát đi lên, thỉnh đại gia thứ lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phế vật, nói ai?(2)

“Đủ rồi! “

Liền ở cố lão tướng quân còn tưởng trong lúc nói chuyện, một đạo không kiên nhẫn tiếng quát đem hắc sở hữu thanh âm đều chặn.

Hồn phi quét mắt Cố Nhượng Vân, mặt vô biểu tình nói: “Nếu người đột phá tụ khí ba cấp, cũng có thể đủ đi trước thiên linh trận, nhưng đây là đi thiên linh trận thấp nhất tiêu chuẩn, mặc dù là thấp nhất địa vực đối với người mà nói đều có nguy hiểm, người tự giải quyết cho tốt đi. “

Tụ khí ba cấp bậc này thực lực căn bản không đủ xem, hắc tho một hơi phòng chừng nha đầu này liền phải hồn phi phách tán, thật không biết cố Sanh Tiêu như vậy thiên tài như thế nào có một cái như thế phế vật muội muội?

Muốn nơi này, hồn phi bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Thiên linh trận đại môn ở hồn phi cùng điên lâm nỗ lực hạ mở ra, rồi sau đó đông đảo trẻ tuổi nhóm đều tiến vào trận pháp giữa, chờ đến tiếp theo mở ra đó là một tháng lúc sau, này đây, ở mọi người tiến vào thiên linh trận lúc sau, còn lại người liền trở về chính mình gia tộc, thẳng đến một tháng sau lại đến hoàng cung.....

Giờ phút này, nhìn trông trải hoàng cung đại viện, hồn phi ánh mắt mang quá một mặt suy nghĩ sâu xa.

“Trước đó không lâu, Thanh Long Quốc hoàng thành trời giáng dị tượng, tông chủ quan trắc tinh tế, nghe nói cường giả lâm thế, đại lục sẽ phát sinh dị biến, nếu là đạt được tên kia cường giả, chúng ta Luyện Khí Tông nhất định áp đảo các đại tông môn phía trên! Chỉ tiếc tông chủ chỉ có thể quan trắc đến tên kia cường giả buông xuống ở chỗ vị tuổi trẻ thiên tài trên người, lại không cách nào trắc ra người nọ là ai, bằng không chúng ta cũng liền không cần dọn ra thiên linh trước trận thí nghiệm. “

Điên lâm trầm mặc không nói, thật lâu sau, hắc giờ lên đầu, thanh âm nhàn nhạt nói: “So với tên kia thiên tài, ta càng quan tâm một khác sự kiện. “

“Cái gì? “

“Không biết người vừa rồi cảm nhận được không, tuy rằng tên kia gọi là Cố Nhượng Vân nữ tử thiên phú cực kém, nhưng là, nàng tinh thần lực lại rất cường đại! So với chúng ta phía trước gặp được thiên tài càng cường. “

Hồn phi trong lòng chấn động, kinh ngạc nói: “Ta vừa rồi nhận nàng cùng cố Sanh Tiêu quan hệ, cũng không có chú ý tới điểm này, người là nói, nàng tinh thần lực rất cường đại? “

Nghĩ đến đây, hồn phi hô hấp căng thẳng, nếu có thể làm nàng cống hiến ra bản thân tinh thần lực, liền có thể chữa khỏi hảo tiểu thư thân thể.

“Hồn phi, nếu mất đi tinh thần lực sẽ trở thành một người ngu ngốc, ta xem này Cố Nhượng Vân tính tình cũng không nhất định sẽ đồng ý. “Diên lâm lắc

lắc đầu, ngữ khí gọn sóng bất kinh nói.

“Ta xem chưa chắc, “Hồn phi cười lạnh một tiếng.” nàng ở Thanh Long Quốc chỉ là một cái bị người khinh thường phế vật mà thôi, nếu nguyện ý vì tiểu thư trả giá, chúng ta Luyện Khí Tông nhất định sẽ chiều cố nàng nhất sinh nhất thế, huống chi, vì tiểu thư cống hiến ra bản thân tinh thần lực là nàng phúc khí, phải biết rằng, sau này đại lục chi chiến yêu cầu chúng ta Luyện Khí Tông tham dự, tiểu thư lại là Luyện Khí Tông đệ nhất thiên tài, sự tình quan khắp cả đại lục an nguy, làm đại lục người, vì đại lục mà trả giá là đương nhiên, cho nên không có người sẽ cự tuyệt, tựa như phía trước những người đó giống nhau. “

Lời này nói, giống như làm Cổ Nhược Vân vì Thi Vân hy sinh còn cần cảm kích Luyện Khí Tông dường như, mà nàng nếu cự tuyệt, đó là khắp đại lục tội nhân, nên gặp nghìn người sở chỉ, thiên đạo vạn quả!

Điền lâm cười khổ lắc đầu: “Ta xem kia nha đầu tính cách cương liệt, không giống như là dễ dàng như vậy nói động, hồn phi, bọn họ muốn một tháng sau mới có thể xuất hiện, chúng ta đây chờ một tháng lúc sau lại đến đi. “

ps: Phía trước còn có sáu chương, từ mười sáu chương bắt đầu đều là tân nội dung, hy vọng xem văn mười từ nhiều hơn đề ý kiến ta mới biết được kế tiếp như thế nào phát triển, không có ý kiến nói ta căn bản không biết như thế nào sửa mới có thể làm người vừa ý.

Ý kiến tư Q ta, ta sẽ xem, đừng thúc giục càng a ta có thời gian khẳng định sẽ nhiều viết, có khi thật sự không có thời gian ta cũng không có biện pháp a a.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Phế vật, nói ai?(3)

Son cốc chỉ gian, cây cối xanh um, lãng tiểu thiếu gia đứng ở mọi người trung gian, hưởng thụ kia chúng tinh phùng nguyệt cảm giác, bỗng nhiên, hân ánh mắt nhìn đến từ đám người lúc sau đi tới Cổ Nhược Vân, tú khí nét mặt biểu lộ một mặt kiêu căng tươi cười.

“Cổ Nhược Vân, chúng ta đi nhìn! Chờ tới rồi chúng ta ước chiến ngày đó, ta sẽ làm ngươi quỳ xuống tới kêu gia gia!”

.....

Thiên linh trận linh khí phá lệ đầy đủ, là bên ngoài mấy lần chi lượng, nếu là ở chỗ này tu luyện, lại mượn dùng tụ khí đan lực lượng, không ra một tháng tất có thể cho Cổ Nhược Vân đột phá đến tụ khí tứ cấp.

Bởi vậy, ở tiến vào thiên linh trận lúc sau, nàng trước làm la âm đi địa phương khác rèn luyện, chính mình tìm cái sơn động bắt đầu tu luyện.

Lúc này sơn động trong vòng, Cổ Nhược Vân khoanh chân mà ngồi, nhân nhậ linh khí chậm rãi ngưng tụ với quanh thân, hóa thành một tia sợi bông bị mở ra lỗ chân lông hấp thu, lại từ lỗ chân lông một chút chồng chất ở Linh Hải chỗ.

Nhìn cực đại Linh Hải bị linh khí một chút sở lấp đầy, Cổ Nhược Vân thể xác và tinh thần là nói không nên lời đến thoải mái.

Thời gian một phân một giây trôi đi, trong lúc này, nàng trước sau tránh ở trong sơn động tu luyện, thế cho nên lệnh những cái đó không có nhìn đến nàng người cho rằng nàng táng thân với ma thú nanh vuốt dưới.

Liên ở mọi người cho rằng nàng đã bỏ mình là lúc, liền ở khoảng cách thiên linh trận nhập khẩu cách đó không xa trong sơn động, một cỗ như ẩn như hiện dao động truyền ra tới, tuy rằng kia dao động đều không phải là rất lớn, nhưng phụ cận người vẫn là có thể rõ ràng cảm thụ được đến.

“Rốt cuộc đột phá đến tụ khí tứ cấp.”

Cổ Nhược Vân mở hai tròng mắt, nói: “Không biết qua đi đã bao lâu.”

Dứt lời, linh hồn trong vòng kia nói tà tứ thanh âm không nhanh không chậm vang lên: “Không sai biệt lắm có hơn hai mươi thiên.”

“Hơn hai mươi thiên?” Cổ Nhược Vân ngẩn ra, “Ta cho rằng qua đi hơn một tháng, không nghĩ tới mới hơn hai mươi thiên, này ít nhiều tụ khí đan công hiệu, nếu không có tụ khí đan, có lẽ đó là một tháng ta cũng đột phá không được.”

Phải biết rằng, nàng mặc dù là ở đồng nhạc đại lục, lúc trước cũng hoa một tháng rưỡi đột phá, mà liền tính như thế, đều bị xưng là tuyệt thế thiên tài.

Nghĩ đến đây, Cổ Nhược Vân yết hầu căng thẳng, nàng có một loại cảm giác, này một đời thành tựu tuyệt đối sẽ không so trước một đời thấp.

“Ân?”

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân cảm giác được trong sơn động truyền đến khác thường dao động, thần sắc hiện lên một đạo kinh ngạc: “Hảo cường đại linh khí! Kia..... Đó là Linh Khí? Chính là ta vừa rồi tiến vào thời điểm đều không có cảm nhận được này nói hơi thờ, chẳng lẽ là ta tu luyện khi không cẩn thận xúc động cái gì?”

Kia một khắc, nàng tâm đều thiếu chút nữa nhảy ra tới.

Đây chính là Linh Khí, không phải giống nhau vũ khí! Phải biết rằng, Linh Khí là có chứa linh lực, mà tới rồi cao giai Linh Khí, càng có kiếm linh hỗ trợ tác chiến, nếu là hai cái tương đồng thực lực đối thủ chiến đấu, một cái cầm trong tay vũ khí, một cái khác kiếm giữ linh khí, kia tất nhiên là người sau thắng lợi.

Quan trọng nhất chính là, Linh Khí cũng không giống rau cải trắng giống nhau hiếm thấy, thậm chí có thể nói cực kỳ hi hữu, chẳng sợ ở kiếp trước Cố Nhược Vân cũng chưa có thể đạt được một phen Linh Khí.

Không nghĩ tới xuyên qua lại đây không mấy ngày, liền tìm tới rồi người này người đều tưởng tranh đoạt tuyệt thế trân bảo.

“Xác thật là Linh Khí dao động, nha đầu, ngươi đi xem đi, có lẽ sẽ có ý không thể tưởng được thu hoạch.”

“Hảo.”

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, làm nàng không rõ chính là, Luyện Khí Tông người chẳng lẽ cũng không biết nó vì Linh Khí? Nếu không vì sao không đem nó chiếm cho riêng mình?

Không!

Luyện Khí Tông này đây luyện khí là chủ, tuyệt đối không thể nhận không ra Linh Khí, kia lại là vì gì này đem Linh Khí ở chỗ này lâu như thế cũng chưa bị người lấy đi?

Cảm thấy ở phế vật, nói ai (nhì) nơi đó xem không rõ có thể đi mở ra một chút mục lục, có chút lời nói ta ở phía trước một chương kết cục chỗ nói, còn xem không hiểu nói xem một chút mục lục chương bên trong sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Phế vật, nói ai?(4)

Bất quá, đương Cố Nhược Vân nhìn đến Linh Khí trong phút chốc, mới hiểu được vì cái gì thanh Thần Khí này có thể ở Luyện Khí Tông traten pháp nội giữ lâu như vậy mà không có người đánh nó chủ ý.

Nói như thế nào đâu? Thanh kiếm này xác thật là Linh Khí, chỉ là đáng tiếc này đem Linh Khí sớm đã mài mòn, mặt ngoài rỉ sét loang lổ, thật giống như một cao thủ mất đi linh lực giống nhau, cùng người thường không có gì khác nhau.

Đương nhiên, đó là đối người bình thường mà nói.

Cố Nhược Vân là ai? Đông nhạc đại lục thiên tài, Thượng Cổ Thần tháp chi chủ, muốn cứu trở về này đem đã từng uy phong lẫm lẫm Linh Khí, cũng không tính cái gì vấn đề, chỉ là yêu cầu một cái thời gian thôi.....

“Từ Tà, ta vừa vặn trên tay không có một phen vũ khí, này đem Linh Khí tuy rằng đã mất đi linh lực, nhưng cũng so một phen vũ khí cường, hơn nữa, vừa rồi kia cổ cường đại linh khí hẳn là ta tu luyện khi không cẩn thận bị nàng hấp thu đi vào, cho nên mới đem ta chỉ dẫn đến cái này địa phương!”

Linh hồn nội truyền đến một trận lặng im, thật lâu sau, Từ Tà thanh âm mới vừa tới Cố Nhược Vân bên tai.

“Vậy ngươi liền trước cầm đi, về sau lại tìm đem càng cao cấp, tuy rằng này đem cũng là Linh Khí, nhưng lại là thấp nhất giai, không phù hợp ngươi thân phận.”

Cố Nhược Vân khoe miệng nhin không được vừa kéo, bắt đắ dĩ vỗ trán.

Gia hòa này đương Linh Khí là rau cải trắng? Một phen cấp thấp Linh Khí đủ rồi khiến cho rất nhiều cao thủ tranh đoạt, huống chi vẫn là cao giai Linh Khí?

“Đi thôi, ta tu luyện không sai biệt lắm, cũng là thời điểm rồi đi.”

Son động ở ngoài, không biết khi nào quay chung quanh rất nhiều người, đang xem đến từ trong son động đi ra khỏi Cổ Nhược Vân sau, đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, rồi sau đó đám người nội truyền ra một đạo chất vấn thanh âm.

“Cổ Nhược Vân, ngươi cái này phế vật vì cái gì ở chỗ này? Vừa rồi ta cảm nhận được son động truyền đến khác thường dao động, khẳng định có cái gì bảo vật xuất thế, mau đem bảo vật giao ra đây, có lẽ ta có thể lưu lại ngươi một cái tánh mạng!”

Cổ Nhược Vân mày nhíu lại, theo nói chuyện thanh âm nhìn phía đám người nội thanh y thiếu niên, khóe môi khơi mào một mật độ cung.

“Hộ Bộ Thị Lang chi tử, lã gia vị kia tiểu thiếu gia tùy tùng, vừa rồi ngươi nói phế vật là ai?”

Thiếu niên cười lạnh một tiếng: “Ta còn có thể nói ai? Còn không phải là ngươi người này người đều biết phế sai? Cổ Nhược Vân, thức thời đem bảo bối giao ra đây, bằng không, bản công tử tất làm ngươi quỳ xuống dập đầu, dù sao ngươi chết ở chỗ này, ca ca ngươi cũng sẽ không biết, ha.....”

Ha.....

Cuối cùng một cái tiếng cười còn không có rơi xuống, tất cả mọi người nghe thấy phịch một tiếng, thiếu niên thân thể hóa thành một đạo quang điểm, hừ một chút vút đến không trung, lại hung hăng té xuống.

Còn lại người đầu tựa hồ cứng đờ ở, một chút chuyển qua, cuối cùng dừng ở Cổ Nhược Vân gầy yếu thân thể phía trên.

Chỉ thấy nàng dường như không có việc gì chuyển động cánh tay, xem đều không xem một cái trên mặt đất thiếu niên.

“Hắn thực lực cũng không tệ lắm, một chương này chụp được đi làm tay của ta đều đau.”

Phải biết rằng, tuy rằng thiếu niên là lã gia vị tiểu thiếu gia tùy tùng, nhưng thực lực cũng không so tiểu thiếu gia kém, cũng là tụ khí ngũ cấp, Cổ Nhược Vân cái này mới đến ba cấp phế vật, cư nhiên một cái tát liền đem hắn chụp phi?

Nhưng nàng còn nói hắn thực lực không tồi, làm hại nàng tay đều đánh đau.....

Nữ nhân này xác định chính mình là ở khen người mà không phải tổn hại người?

“Đúng rồi,” Cổ Nhược Vân ánh mắt vừa chuyển, mỉm cười nhìn giữa sân mọi người, “Các ngươi còn có ai mắng ta là phế vật? Có dám đứng ra?”

Nói thật, ở cùng Thượng Cổ Thần tháp định ra kẻ ước khi, cũng đã làm Cổ Nhược Vân thân thể cùng linh hồn đều trải qua quá một cái lễ rửa tội quá trình, chẳng những tăng mạnh linh hồn năng lực, càng là tăng lên thân thể các phương diện tố chất, trừ phi đột phá tụ khí, tới vỡ giả cấp bậc, nếu không quả quyết không phải là nàng đối thủ.

Nhìn đến hiện giờ Cổ Nhược Vân, mọi người hai mắt nhìn nhau, trước sau không dám tiến lên nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Âm hiểm lã gia, gặp được nguy cơ(1)

“Không dám?” Cổ Nhược Vân tươi cười dần dần biến lãnh, mắt trong nội một mảnh khí phách nghiêm nghị chi sắc, “Kia từ nay về sau, các ngươi liền cho ta nhớ kỹ! Nếu lại có người ta nói ta là phế vật, ta đây không ngại cho các ngươi lãnh giáo một chút thực lực của ta! Ta Cổ Nhược Vân, là Cổ Thiên nữ nhi, cổ Sanh Tiêu muội muội, bọn họ hai cái đều vì tuyệt thế thiên tài, ta tuyệt không sẽ ném bọn họ mặt!”

Dù cho Cổ Nhược Vân không thêm đề ý chính mình thanh danh, nhưng mà, nàng lại có nơi ý người.

Tiền sinh, nàng có phụ thân không bằng không có, nhất thân ái đệ đệ cũng chưa từng đã chịu tốt nhất bảo hộ, kia nếu có thể sống lại một đời, nàng liền thay thế Cổ Nhược Vân mà sống, bảo vệ tốt này thế thân nhân, càng vì phụ thân báo thù!

Nàng tuyệt đối không được có người vũ nhục bọn họ!

Không xa chỗ, gió nhẹ phiêu đăng, một bộ minh hoàng đứng thẳng ở bụi cỏ giữa, như thế bất mắt, lại không người chú ý.

Lãnh ngôn phong ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cổ Nhược Vân, lạnh lùng khuôn mặt thượng xẹt qua một đạo không dễ phát hiện thần sắc, thực mau biến mất hầu như không còn.

“Cổ Nhược Vân, này đó là ngươi muốn khiến cho ta chú ý phương pháp? Đáng tiếc, mặc kệ ngươi trang ở như thế nào giống, cũng vô pháp hấp dẫn

bồn Thái tử, ở bồn Thái tử trong mắt vĩnh viễn dung không dưới người.”

Hắn ban đầu là nghĩ đến thiên linh trận xem một chút tình huống, không nghĩ tới trông thấy một màn này, lãnh ngôn phong không tin chính mình đứng ở Cổ Nhục Vân đối diện phương, nàng sẽ không hề phát hiện, nàng tất nhiên là chú ý tới chính mình, mới nói như vậy buổi nói chuyện.

Chỉ vì hắn đã từng nói qua, xứng đứng ở hắn bên người chỉ có cường giả!

Đáng tiếc, lúc này đây xác thật lại là lãnh ngôn phong tự mình đa tình, Cổ Nhục Vân tuy đã nhận ra hắn xuất hiện, lại căn bản không có nhiều liếc hắn một cái.

“Các người này đó ngu ngốc, đối phó một cái phế vật cư nhiên còn không dám thương!”

Đúng lúc này, một đạo kiều ngạo thanh âm đánh vỡ bình tĩnh, tựa như đánh rơi ở trong nước đá, khiến cho một trận gọn sóng.

Chỉ thấy lăng hi dẫn theo một đám người từ đám người sau đi đến, cười lạnh đến nhìn Cổ Nhục Vân, nói: “Ta là nhận thấy được bên này dao động, nghĩ có bảo vật xuất hiện, cho nên mới tới tìm tòi đến tột cùng, không nghĩ tới sẽ nghe được các người đối thoại, các người nhiều người như vậy, cư nhiên sẽ sợ hãi cái này phế vật? Liên tính ta vũ nhục cổ Sanh Tiêu lại như thế nào? Hắn có một cái như vậy phế vật muội muội, quả thực chính là hắn sỉ nhục! Còn có người kia đoán mệnh quý cha, nếu là hắn tồn tại nhìn đến người như vậy phế sài, phỏng chừng đều sẽ muốn tự sát! Cổ Nhục Vân, người nói người tồn tại cái gì dùng? Chỉ biết cho người phụ huynh mất mặt, làm phụ thân người đã chết đều phải hổ thẹn!”

Sáng, thực sáng!

Mỗi lần khi dễ cái này phế vật, chính là như vậy sáng!

Bất quá, lăng tiểu thiếu gia chính mình xác thật sáng, lại một chút không có nhìn đến Cổ Nhục Vân súc khởi trông mắt.....

“Tiểu thiếu gia, tiểu tâm, nữ nhân này vừa mới đánh bại Hộ Bộ Thị Lang gia lâm tây.”

Người bên cạnh lo lắng tiểu thiếu gia có hại, hơi chút nhắc nhở một câu.

“Cái gì?”

Lăng hi sừng sốt một chút, tiện đà cười ha ha lên: “Lâm tây tốt xấu cũng là tự khí ngũ cấp, cái này phế vật đánh bại hắn? Đừng nói ta không tin, chỉ sợ toàn bộ Thanh Long Quốc cũng chưa người tin tưởng, nói dối cũng không cao cấp một chút.”

Chính đem lời này nói xong, lăng hi thành linh nhìn thấy nằm trên mặt đất lâm tây, trên mặt tươi cười một chút cứng lại rồi.....

Thật sự là hắn tới quá muộn, không có nhìn đến phía trước một màn, nếu không sẽ không không có làm bất luận cái gì chuẩn bị liền nhảy vào tới một đống nhục nhả.

Nhưng hiện tại hắn nhìn thấy gì? Thân là tự khí ngũ cấp lâm tây, thế nhưng vô thanh vô tức nằm trên mặt đất, như là đã chết giống nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Âm hiểm lăng gia, gặp được nguy cơ(2)

Nhìn Cổ Nhục Vân cười như không cười khuôn mặt, lăng hi hung hăng nuốt khẩu nước miếng, chung quy hắn vẫn là tâm một hoành, nói: “Cổ Nhục Vân, không nghĩ tới người che dấu sâu như vậy, ta trước sau không rõ, vì cái gì người lúc trước có năng lực cùng ta đối chiến lại không động thủ? Bất quá người có phải hay không quá xem trọng chính người? Chúng ta nhiều người như vậy người chỉ là một người thôi, chúng ta những người này cùng nhau thượng, người cho rằng người vẫn là chúng ta đối thủ không thành? Ta có thể cho người một lần cơ hội, đem bảo bối giao ra đây, nói không chừng ta có thể làm người chết thống khoái!”

Không sai, nữ nhân này chỉ là một người, bọn họ nhiều người như vậy như thế nào sợ hãi nàng? Khó hiểu nàng không nghe nói qua một câu gọi là quả bất địch chủng sao?

“Bảo bối, các người là nói này sao?” Cổ Nhục Vân nhìn lướt qua trước mặt mọi người, bá một tiếng, một phen kiếm xuất hiện ở tay nàng trung, rì sét loang lổ mũi kiếm chỉ vào phía trước nhất lăng hi.

Lăng hi sừng sốt một chút, giận tím mặt: “Cổ Nhục Vân, người là ở cười nhạo chúng ta chỉ số thông minh? Đây một phen phá kiếm người cũng dám nói là bảo bối? Người cho rằng bốn tiểu gia là ba tuổi tiểu hài tử?”

“Chính là, một phen phá kiếm mà thôi, phỏng chừng tặng người đều sẽ không có người muốn.”

“Cố Nhượng Vân, ngươi mau đem bảo bối giao ra đây, chúng ta xem ở ngươi huynh trưởng cố Sanh Tiêu phân thượng, cho ngươi một cái toàn thây!”

“Ngà?” Đối mặt thanh thanh ép hỏi, Cố Nhượng Vân không vội không chậm đem kiếm thu lên, “Ngươi cho rằng ngươi chỉ số thông minh rất cao? Theo ý ta tới, cũng bất quá như thế, bảo vật ta đã tính toán đưa ngươi, là chính ngươi không cần, cũng không phải là ta không cho ngươi.”

Giờ phút này, rừng cây nội, lãnh ngôn phong con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm ở trong đám người trấn định tự nhiên Cố Nhượng Vân, anh tuấn khuôn mặt mang quá một tia không rõ cảm xúc, tự mình lầm bầm: “Cố Nhượng Vân, xem ra, ngươi đều không phải là có cố ý ở trước mặt ta hiện lộ, mà là, thể nhân đều xem thường ngươi.”

Luyện Khí Tông Linh Khí cư nhiên bị nàng tìm được!

Này cũng thuyết minh, nàng tinh thần lực viễn siêu thường nhân.

Lãnh ngôn phong trầm mặc nửa ngày, cuối cùng nhìn mất Cố Nhượng Vân, rồi sau đó biến mất ở trong rừng.

“Cố Nhượng Vân, ngươi không thức thời, chúng ta đây cũng chỉ có thể cho ngươi đi đã chết!”

Lăng hi mất nội hiện lên một đạo lãnh mang, lạnh lùng cười nói: “Nếu giết ngươi có thể tìm được bảo vật, vậy ngươi một cái tiện mệnh cũng coi như là có chút tác dụng!”

Bá!

Hắn ở dứt lời khoảnh khắc, nhanh chóng lóe hướng về phía Cố Nhượng Vân.

Những người khác nhìn nhau, từ mặt khác tứ phương nhằm phía trung gian kia một đạo mảnh khảnh thân ảnh.

Giết nàng, bảo vật chính là bọn họ!

Nghĩ đến đây, mọi người ánh mắt đều không tự chủ được thay đổi, tham lam, dục vọng, còn có nhất định phải được.

Nhưng là.

Gió nhẹ trung, thiếu nữ gió lên thanh tú khuôn mặt, như gió giống nhau thanh âm dần dần rơi vào mọi người trong tai, phảng phất có một thế kỷ dài lâu.

“Đây là các ngươi tốc độ? Quá chậm, đối với loại này tiểu hài tử gian đánh nhau, xin lỗi, ta không có gì hứng thú.”

Cơ hồ là cùng thời gian, kia tựa như ngàn cân trọng nắm tay dừng ở bọn họ trên người, thân thể không chịu khống chế về phía sau thối lui.

“Không có khả năng!”

Lăng hi trông mắt chợt tròn to, mắt thấy Cố Nhượng Vân thân thể liền ở gang tấc trong vòng, lại cũng chỉ có thể trở mắt nhìn.

Nữ nhân này, như thế nào như thế cường đại? Những năm gần đây nàng che dấu lại là có bao nhiêu sâu?

Phanh!

Dù cho có lại nhiều không cam lòng, lăng hi thân thể vẫn là thật mạnh té rớt xuống dưới, cũng liền ở rơi xuống đất trong nháy mắt, hắn tựa hồ là nhớ tới cái gì, phần nộ rít gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Âm hiểm lăng gia, gặp được nguy cơ(3)

“Cố Nhượng Vân, ngươi có phải hay không cố ý? Ngươi cố ý bị ta khi dễ, bị ta chèn ép? Sau đó hướng ta đưa ra khiêu chiến, tới cái điện đảo tính thắng lợi? Lại đem ta hung hăng nghiền áp? Ta rút cuộc cùng ngươi cái gì thù cái gì oán, đáng giá ngươi dùng nhiều năm thời gian hao tổn tâm huyết nhục nhả ta?”

Thực hiển nhiên, lăng hi tưởng quá nhiều, hắn cho rằng Cố Nhượng Vân che dấu thực lực chính là vì tìm cái thời cơ hung hăng nhục nhả hắn.

Đương nhiên, Cố Nhượng Vân luôn luôn lừa dối rêu rĩa người giải thích cái gì, cho nên, nàng trầm mặc ở lăng hi xem ra chính là cam chịu.

“A a a! Cổ Nhược Vân, ta muốn giết ngươi!”

Lăng hi một tiếng phấn nộ rống to, từ trên mặt đất bò lên, hấn nâng lên tay, kia nháy mắt, một trương kim sắc phù văn xuất hiện ở hấn trong tay, phù văn tản mát ra quang mang nhàn nhạt, đem hấn đỡ tợn khuôn mặt phụ trợ mà ra.

“Đây là chúng ta lăng gia duy nhất phù văn, là lúc trước gia gia hoa thật nhiều tiền từ một cao thủ trong tay mua, có thể ở ta gặp được nguy hiểm khi đem ông nội của ta truyền tống mà đến, cho nên, Cổ Nhược Vân, lúc này đây, ngươi chết chắc rồi!”

Dứt lời, lăng hi xé rách phù văn.....

Một đạo kim quang hiện lên, chợt Lăng Nghi cứ như vậy trống rỗng xuất hiện ở mọi người trước mặt.

Đang xem đến nhà mình lão gia từ xuất hiện lúc sau, lăng hi nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cáo trạng nói: “Gia gia, ngươi mau cứu cứu tôn nhi, nếu không phải tôn nhi mang theo ngươi cấp truyền tống phù, phỏng chừng đời này sẽ không còn được gặp lại gia gia ngài,”

“Ngà? “Lăng Nghi sắc mặt một chút trầm xuống dưới, tối tăm một trương mặt già, hỏi,” là ai lớn mật như thế, liền ta lăng gia huyết mạch đều dám thương?”

Bá bá bá!

Trong nháy mắt, sớ hữu ánh mắt đầu hướng về phía Cổ Nhược Vân, mà theo bọn họ ánh mắt, lăng hi phát hiện kia trước sau bất động thanh sắc thiếu nữ.

Cổ gia nha đầu?

Hấn nhíu nhíu mày: “Hi Nhi, này cổ gia nha đầu một cái tự khí ba cấp, chẳng lẽ ngươi còn đánh không lại nàng không thành?”

“Không phải gia gia, này cổ gia đem nàng che dấu rất sâu, nhất chiêu liền đánh bại chúng ta mọi người, thực lực của nàng tuyệt phi là tự khí ba cấp, ít nhất cũng là sáu bảy cấp tả hữu, hơn nữa, “Lăng hi ngừng lại một chút, cười lạnh một tiếng,” nàng muốn giết ta không chỉ là cùng ta có thù oán, càng là muốn cho chúng ta lăng gia đoạn tử tuyệt tôn! Như thế âm hiểm ác độc người, gia gia ngươi tuyệt đối không thể làm nàng tồn tại!”

Oanh!

Lăng Nghi trên người xuất hiện ra cuồng liệt lửa giận, một đôi con ngươi lạnh lùng nhìn Cổ Nhược Vân: “Nha đầu, ngươi còn tuổi nhỏ liền có như vậy ác độc chi tâm, lưu trữ ngươi cũng chỉ sẽ tai họa thể nhân, vì không cho ngươi về sau thương tổn vô tội người, kia..... Lão phu cũng chỉ có trước hết giết ngươi lấy tuyệt hậu hoạn!”

Âm trầm hơi thở liền không hề hấn chung quanh, làm người trước mặt không khí đều phảng phất trở nên loảng, phá lệ áp lực.

Cổ Nhược Vân tâm hơi hơi trầm xuống.

Lấy nàng hiện tại thực lực, còn vô pháp cùng Lăng Nghi đối kháng, hiện giờ chi kế, cũng chỉ có trốn!

“Ha ha!”

Nghĩ vậy, Cổ Nhược Vân cười to hai tiếng, kia tươi cười ở khóe môi lan tràn, mang theo nhè nhẹ trào phúng

“Này đó là đường đường lăng gia? Tiểu nhân đánh không lại liền lão thượng? Thật là làm ta dài quá kiến thức! Lăng Nghi, hôm nay chi trưởng, ta Cổ Nhược Vân nhớ kỹ, một ngày nào đó, ta sẽ làm các ngươi lăng gia người trả giá đại giới!”

Giờ khắc này, thiếu nữ gầy yếu khuôn mặt giờ lên cuồng vọng khí phách, cái loại này đế vương chi khí, đó là Hoàng đế bệ hạ đều không có, hoàng hốt thấy, Lăng Nghi tựa hồ thấy được một trương đã lâu mà quen thuộc khuôn mặt.....

Mười mấy năm trước tuyệt thế thiên tài, Cổ Thiên! Cái kia kinh thái tuyệt điểm nhân vật, cái kia đại lục tuổi trẻ nhất Vô Hoàng, hiện giờ Cổ Nhược Vân cùng hấn quá mức giống nhau.....

Không!

Không được, tuyệt đối không thể làm nữ nhân này sống sót, quá nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tuyệt thế mỹ nam, nương tử?

“Cố Nhượng Vân, mặc kệ ngươi hôm nay nói cái gì, ta đều sẽ không làm khi dễ ta lăng gia người người sống sót!” Lăng Nghị trên người khí thế dần dần kéo lên dựng lên, lạnh lùng nói, “Cho nên, ngươi hôm nay cần thiết chết ở chỗ này!”

Cố Nhượng Vân lạnh lùng cười: “Nếu là ngươi giết không được ta, hy vọng ngươi, ngàn vạn đừng hối hận.”

Nói xong lời này, nàng không bao giờ nhiều xem một cái lăng gia tổ tôn, xoay người bá một tiếng hướng cách đó không xa ngọn núi chạy như điên mà đi.

“Muốn chạy trốn? Hừ, ta đảo muốn nhìn ngươi hay không thoát được!”

Lăng Nghị hơi hơi nheo lại hai tròng mắt, không nói hai lời liền đuổi theo.

Mắt thấy hai bên khoảng cách càng kéo càng gần, Cố Nhượng Vân trong lòng bất giác bối rối, nếu bị Lăng Nghị đuổi theo, nàng cần thiết không thể nghỉ ngơi, ở nàng không có đi đồng nhạc đại lục báo thù phía trước, tuyệt đối không thể chết được!

Nghĩ đến đây, nàng cũng không biết từ đâu ra lực lượng, tốc độ chợt nhanh hơn rất nhiều, dùng hết toàn lực hướng tới phía trước bỏ chạy.

Mồ hôi theo thanh tú khuôn mặt chảy xuống dưới, quần áo gất gao dán thân thể, làm nàng phảng phất mới vừa tắm gội quá giống nhau. Nhưng là, dần dần, Cố Nhượng Vân cảm giác được có chút lực bất tòng tâm, mỗi một từ đáy lòng truyền đến.

Không!

Nàng tuyệt đối không thể cứ như vậy chết ở chỗ này.

“Nha đầu, làm ta đi ra ngoài giúp ngươi giải quyết cái kia lão gia hỏa.”

Từ Tà nhíu nhíu mày, tuấn mỹ tà mị dung nhan thượng hiện lên một đạo âm lãnh quang mang.

“Không được,” Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu, “Đây là ở Luyện Khí Tông trận pháp trong vòng, nếu ngươi tùy tiện xuất hiện, nói không chừng sẽ khiến cho Luyện Khí Tông chú ý, hiện tại ta cánh chim chưa phong, tạm thời không muốn cùng những cái đó thế lực có điều liên lụy.”

Này đó là nàng bản khoản nơi.

Từ Tà là nàng át chủ bài, cũng là nàng bảo thủ duy nhất vũ khí sắc bén, nếu không phải là bất đắc dĩ, nàng là vô luận như thế nào cũng sẽ không làm Từ Tà xuất hiện.

Mắt thấy Lăng Nghị sắp sửa đuổi theo, Cố Nhượng Vân trên trán toát ra một tia mồ hôi lạnh, bỗng nhiên, phía trước huyền nhai xuất hiện ở nàng trong mắt, nàng vội vàng sát trụ bước chân, nhìn cục đá cuộn cuộn rơi xuống huyền nhai trong vòng, tâm nháy mắt nhấc lên.

“Nha đầu thú, lần này xem ngươi hướng địa phương nào trốn! Một cái nho nhỏ tụ khí tứ cấp, làm lão phu đuổi theo lâu như vậy, nếu là nói ra đi, lão phu cũng vô pháp ở Thanh Long Quốc hỗn đi xuống! Bất quá cũng may thực mau ngươi liền sẽ chết ở lão phu trong tay, ha ha ha!!!”

Không sai, nha đầu này chỉ là một cái tụ khí tứ cấp, thế nhưng liền đánh bại hãn tôn nhi, cái này làm cho hãn như thế nào cũng vô pháp tin tưởng.
Rất cuộc cấp bậc áp chế là thực rõ ràng.

“Chết?” Cố Nhượng Vân nở nụ cười, “Chỉ sợ ngươi còn không có cái kia năng lực làm ta chết!”

Tại đây dứt lời hạ lúc sau, nàng không chút do dự xoay người, thả người nhảy xuống huyền nhai, không có một tia chần chừ.

“Không tốt!” Lăng Nghị sắc mặt hơi đổi, bước nhanh tiến lên điều tra trạng huống, nhưng mệnh mang biển mây, nơi nào còn có Cố Nhượng Vân tung tích?

“Bất quá, sâu như vậy huyền nhai, phỏng chừng cũng sẽ rơi tan xương nát thịt, lấy thực lực của nàng căn bản không có khả năng tồn tại đi xuống, nhưng vì bảo hiểm khởi kiến, ta còn là đi lục soát một chút nàng thi cốt, vô luận như thế nào đều không thể cho nàng cơ hội.”

.....

Tích!

Tích tích!

Từng tiếng thanh thúy giọt nước thanh rơi vào rồi Cố Nhượng Vân trong tai, nàng hơi hơi nhíu nhíu mày, chậm rãi mở hai tròng mắt, kia nháy mắt, một trương tuấn mỹ khuôn mặt ở nàng trước mắt phóng đại, hai người đầu khoảng cách cực kỳ tiếp cận, chỉ cần đối phương hơi chút một cúi đầu liền có thể khê hôn đến nàng môi.

“Phanh! “

Cố Nhượng Vân phục hồi tinh thần lại, một tay đem Từ Tà đẩy ra, có chút phẫn nộ nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

“Nha đầu, ngươi hảo không lương tâm, tốt xấu ta ôm ngươi lâu như vậy, ngươi vừa tỉnh tới liền tuyệt tình đẩy ra ta.”

Từ Tà rất là ủy khuất, giống như bị rất lớn khi dễ dường như.

“Từ Tà? “Cố Nhượng Vân ngăn ra,” ngươi vì cái gì ra tới? Ta không phải đã nói.....”

“Ngươi yên tâm đi, ta ở chỗ này cảm nhận được một cỗ lực lượng, có thể ngăn cản trụ ta phải hơi thở lộ ra ngoài, sẽ không có người phát hiện ta, chỉ là ngươi là gan nhưng thật ra rất lớn, thể nhưng trực tiếp nhảy vực, không sợ ngã chết?”

“Ta rất sợ chết, cho nên, sẽ không dùng sinh mệnh nguy hiểm, “Cố Nhượng Vân cười cười,” ta ở trên vách núi nghe được dòng nước thanh âm, suy đoán đến cái này huyền nhai sẽ không rất sâu, ít nhất quãng không chết ta, đứng rồi, ngươi nói nơi này có một cỗ lực lượng là chuyện như thế nào?”

Từ Tà trầm mặc xuống dưới, nửa ngày lúc sau, hần giương mắt nhìn Cố Nhượng Vân, tuần mỹ khuôn mặt mang theo ngưng trọng biểu tình.

“Thiên linh trận cũng không phải Luyện Khí Tông trận pháp, mà là đến từ đông nhạc đại lục, là từ một người cường giả luyện chế mà thành! Cụ thể tình huống ta cũng không phải rất rõ ràng, chỉ là ta ở bên trong này cảm giác được một cỗ rất cường đại lực lượng.”

“Lực lượng cường đại? “Cố Nhượng Vân nhíu nhíu mày, đáy mắt xẹt qua một đạo quang mang kỳ lạ,” Từ Tà, ta muốn tìm tòi đến tột cùng, cái này thần bí nhai trong động rốt cuộc có cái gì!”

Từ Tà thần sắc có điểm do dự, chần chờ một lát, nói: “Nha đầu, ngươi cũng biết lực lượng của ta đều bị phong ấn, liền ở vừa rồi, ta cảm giác ta đạo thứ nhất phong ấn từng một chút, cần thiết lập tức bế quan đột phá phong ấn, cho nên.....”

“Yên tâm đi, liền tính ta một người cũng có thể.”

“Hảo, “Từ Tà gật gật đầu,” nếu ngươi có cái gì nguy hiểm liền lập tức gọi ta, ta sẽ từ ngủ say trung tỉnh lại giúp ngươi.”

Cố Nhượng Vân không nói gì, nàng minh bạch lần này bế quan đối Từ Tà rất quan trọng, này đây trừ phi là thật sự vô pháp tránh cho nguy hiểm, nếu không nàng sẽ không kêu hắn.....

Nhai trong động, dòng nước thanh âm phá lệ rõ ràng, từng đạo đánh vào Cố Nhượng Vân trong lòng, làm nàng tâm chậm rãi nhắc lên.

Nàng bước chân cực kỳ thong thả, sợ quấy nhiễu cái gì. Ngay từ đầu, Cố Nhượng Vân cũng không có cảm giác được Từ Tà theo như lời cái kia thần bí lực lượng, nhưng càng đi đi, kia cỗ lực lượng cũng liền xuất hiện ở nàng cảm giác trong phạm vi, thậm chí là càng ngày càng nồng liệt, ép tới người thấu bất quá khi tới.....

Nhưng rất kỳ quái, này dọc theo đường đi thể nhưng không có gặp được một chút nguy hiểm!

Không!

Nàng cảm nhận được bốn phía bát phương đều là xa lạ hơi thở, nhưng mà, những cái đó không biết tên sinh vật cũng không có công kích mà đến, ngay cả Cố Nhượng Vân cũng buồn bực không thôi, không rõ này rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Ngay cả chính nàng cũng không biết rốt cuộc đi rồi bao lâu thời điểm, một đạo cửa đá xuất hiện ở nàng trước

mặt.....

“Không sai, chính là cửa này nội, kia cỗ thần bí lực lượng chính là đến từ cửa này nội.”

Cố Nhượng Vân hít sâu một hơi, tay chậm rãi đặt ở cửa đá phía trên, tưởng là đã có chuẩn bị dường như, tay nàng chuông mới vừa dựa đến môn, cửa đá cũng đã chính mình mở ra.....

Kia nháy mắt, nàng hô hấp đều ngừng, trong mắt là chưa từng có quá kinh diễm

Thạch thất giương nội, nằm một người nam tử, một đầu tóc đến cực điểm màu bạc tóc dài chậm rãi rơi rụng mà xuống, lạc đầy đất thượng, một thân

hồng bào yêu dị huyết tinh, lại cùng hấn phá lệ tương sần, mà ở nam nhân mặt mày chỉ gian, kia đóa ngọn lửa tiêu chí tựa như nở rộ tươi đẹp hoa hồng, như thế câu nhân tâm phách.

Cố Nhực Vân trước nay chưa thấy qua có như vậy tuyệt mỹ nam nhân, sợ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đều không có hấn một phần mười, chỉ là liếc mắt một cái khiến cho người tìm đập thỉnh thích không thôi.

Liền ở nàng còn không có từ kinh điểm trung đi tới khi, nam nhân chậm rãi mở hai tròng mắt.

Mê mang, nghi hoặc, giờ khắc này toàn bộ xuất hiện có trong hồ sơ từ kia một đôi hồng mắt trong vòng, hấn ánh mắt chậm rãi ở thạch thất nội đảo qua, cuối cùng dừng ở Cố Nhực Vân trên người.

Không biết vì sao, Cố Nhực Vân trong lòng có một loại cảm giác, người nam nhân này rất là nguy hiểm! Nguy hiểm đến đủ rồi hủy thiên diệt địa!

Nhưng mà, kế tiếp, đối phương một câu làm nàng hoàn toàn ngốc tại chỗ, thậm chí liền nên có phản ứng đều đã quên.

“Nương tử.”

Nương tử?

Tựa như thiên lôi cuốn cuộn, Cố Nhực Vân kinh ngạc nhìn nam nhân tuyệt thế dung nhan, này nam nhân vừa mở mắt ra liền kêu chính mình nương tử?

“Ngươi là người nào, vì cái gì lại ở chỗ này.”

Nam nhân nhú nhú mày, lắc đầu nói: “Không biết.”

“Không biết?”

“Ta cái gì đều không nhớ rõ.”

Nhìn nam nhân muốn nhớ lại chính mình thân phận bộ dáng, Cố Nhực Vân vuốt ve hạ cằm, xem ra gia hỏa này là mất đi ký ức, sở hữu sự tình đều quên mất.

Giờ khắc này, ở thiên linh trận Cố Nhực Vân lại một chút không có phát giác, đại lục nơi nào đó núi non phía trên, một đạo rít gào tiếng động vang vọng không trung, thật lâu quanh quẩn, toàn bộ núi non linh thú tập thể quỳ rạp xuống đất, hướng tới nơi nào đó triều bái.

“Ngô vương thức tỉnh, chúng sinh nghênh đón! Vạn vật quỳ lạy, vương giả trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Luyện Khí Tông vô sỉ (hai)

Edit: kaylee

“Nha đầu, ngươi phải suy nghĩ kỹ một chút, Luyện Khí Tông ta không phải tất cả mọi người đều có tư cách đến! Huống chi còn là một phế vật!” Hồn Phi thật sâu bình ôn lửa giận muốn phun trào ra từ trong lòng, giọng nói khó chịu lạnh lẽo.

Hiển nhiên đối với Cố Nhực Vân không biết suy xét rất tức giận.

“Ta nói, ta không có hứng thú!” Cố Nhực Vân quét mắt nhìn khuôn mặt già nua âm trầm của Hồn Phi, “Hơn nữa, ta tin tưởng lựa chọn của huynh trưởng, năm đó huynh trưởng ta cự tuyệt lời mời của Luyện Khí Tông, vậy Luyện Khí Tông đương nhiên có chỗ nào đó hấn xem không vừa mắt, cho nên lựa chọn của ta giống như huynh trưởng.”

Năm đó, Luyện Khí Tông thịnh tình mời, vậy mà Cố Sanh Tiêu lại ở trước mặt vô số cường giả cự tuyệt lão, chuyện này trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng lão! Hiện tại vết sẹo kia lại bị Cố Nhực Vân vạch mở ra, như thế nào không làm cho lão tức giận?

‘Oanh’ một tiếng nổ, vô cùng khí thế từ trên người khuếch tán ra, đánh xuống đại thụ cách đó không xa.

Lão gắt gao cắn răng, hung ác nói: “Cố Nhực Vân, ngươi thật sự không đáp ứng Luyện Khí Tông ta? Ngươi cho là một phế vật như ngươi dựa vào cái gì cự tuyệt ta? Nếu không phải vì.....”

Nếu không phải vì đại tiểu thư, lão tuyệt đối sẽ không nói nhiều một lời với phế vật này.

“Người hỏi lại bao nhiêu lần đều giống nhau thôi, Cố Nhượng Vân ta, tuyệt sẽ không gia nhập Luyện Khí Tông.”

Giọng nói của thiếu nữ có lực, rơi vào bên trong đám người, làm cho đám người vốn huyền não biến thành một mảnh yên tĩnh.

“Hừ!” Hồn Phi hừ hừ, nhìn về phía Cố lão gia tử, nói, “Cố lão Tướng Quân, đây là tôn nữ của người? Quả nhiên là không có gia giáo!”

Cố lão gia tử nhíu nhíu mày, nói thật, ngay từ đầu lão quả thật bị làm cho giật mình, nhưng là sau khi nghe được lời nói của Cố Nhượng Vân, tất cả khiếp sợ đều biến thành tức giận.

Nha đầu kia rất không biết tốt xấu, chẳng lẽ nàng không biết mối quan hệ với Luyện Khí Tông có bao nhiêu ưu việt với phủ Tướng Quân sao? Nhưng nàng khen ngược, cự tuyệt miếng thịt béo đã đến miệng, một chút cũng không suy nghĩ cho phủ Tướng Quân.

Nhưng mà, Cố lão gia tử lại không nghĩ tới, lão chưa từng đối xử tử tế với Cố Nhượng Vân, lại như thế nào có thể làm cho Cố Nhượng Vân hy sinh bản thân vì lão?

“Hồn Phi đại nhân, tất cả nữ tử đều là ở nhà tông phụ, xuất giá tòng phu (*), nàng không có phụ thân, phải nghe lời nói của gia gia ta đây, cho nên việc này ta làm chủ, từ đây sau này, Cố Nhượng Vân là người của Luyện Khí Tông, sống hay chết đã không còn quan hệ với Cố gia chúng ta.”

(*) ở nhà tông phụ, xuất giá tòng phu: lúc chưa lấy chồng còn ở nhà thì nghe theo lời cha, khi đã lấy chồng thì nghe theo lời chồng.

Nói xong lời này, Cố lão gia tử mặt không biểu cảm nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

Lúc này, trong đôi mắt trong veo của thiếu nữ không có một chút cảm xúc nào, bình tĩnh làm cho lão tâm không tự chủ được run lên một cái.

Tuy rằng Cố Nhượng Vân có huynh trưởng là Cố Sanh Tiêu, nhưng mà bất luận như thế nào Cố Sanh Tiêu cũng chỉ là một thiên tài, không cách nào so sánh với loại môn phái lớn như Luyện Khí Tông, bởi vậy, hy sinh một Cố Nhượng Vân đổi lấy Luyện Khí Tông làm đồng minh, đáng giá!

Nghĩ vậy, Cố lão Tướng Quân tâm dần dần bình tĩnh lại.

“Ông xác định sao?”

Giọng nói của nàng nhàn nhạt, nghe không ra một chút cảm xúc.

La Âm gắt gao nắm cánh tay của Cố Nhượng Vân, không biết vì sao, Cố Nhượng Vân hiện tại làm cho nàng cảm thấy rất là xa lạ, thật giống như bị một người khác nhập vào thân. (L: bingo ~ tiểu La Âm đoán đúng rồi ~)

“Cố Nhượng Vân, ta là gia gia của người, có quyền định đoạt cuộc sống của người!”

“Gia gia? Ha ha!” Cố Nhượng Vân thật sự nhìn không được phá lên cười, trong hai mắt tràn ngập châm chọc, “Đừng nói ông chỉ là một trưởng bối trên danh nghĩa của ta mà thôi, cho dù là lão thiên gia (ông trời) đều không có tư cách định đoạt cuộc sống của ta! Cho tới bây giờ cuộc sống của ta đều do bản thân ta làm chủ! Lúc trước ở lại Cố gia, là vì các người đối với ca ca cũng không tệ, Cố gia là nhà của hắc, vì hắc, ta nên giận lại như thế nào? Nhưng mà, ta tin tưởng nếu ca ca thấy được hành động các người đối với ta, hắc nhất định sẽ ủng hộ ta rồi đi Cố gia!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Luyện Khí Tông vô sỉ (bốn)

Edit: kaylee

La Tướng Quân nhìn không được vỗ tay, cười ha ha nói: “Cố Nhượng Vân, ban đầu ta không để La Âm kết giao (làm bạn, qua lại lui tới) với người, một là vì người là người Cố gia, ta lo lắng Cố gia người sẽ làm gì đó bất lợi với nữ nhi của ta, hai là người quá mức yếu đuối, La mỗ ta luôn thương thức người có khí phách! Nhưng không lâu trước ta nghe người ta nói lá gan của người nhỏ sợ phiền phức đều là ngụy trang, vốn còn chưa tin, hiện tại vừa thấy quả thế, phê vật là trời sinh, người không làm chủ được, nhưng tính cách cũng là sau này mà thành, nếu quả có một ngày người rời đi Cố gia, hoan nghênh đến La gia ta làm khách!”

Cố gia? Luyện Khí Tông? Những thứ đó cũng không ở trong phạm vi lo lắng của hắc.

Cho tới bây giờ hắc đều là không sợ trời không sợ đất, lại như thế nào kiêng kỵ Luyện Khí Tông?

Huống chi, lời nói kia của Cố Nhượng Vân nhưng là thật hợp khẩu vị của hắc.

Người thân như thế, không cần cũng được.

Hồn Phi sắc mặt rõ ràng trầm xuống, âm trầm nhìn nhìn La Tướng Quân, nhưng mà cũng không nói thêm gì.

Nhưng Cố gia lão nhân cũng không kiêng kị nhiều lắm, lão cười lạnh nói: “La Hồng Thiên, đây là chuyện của Cố gia ta, không có quan hệ gì với ngươi! Ngươi một người ngoài, không có tư cách tùy tiện bình phẩm! Nha đầu kia từ nhỏ cha nương đều chết, vậy ta đây liền có tư cách làm chủ cho nàng! Hồn Phi đại nhân, từ đây về sau, Cố Nhượng Vân liền là người của Luyện Khí Tông các ngươi, muốn giết hay muốn trách mắng đương nhiên là làm gì cũng được.”

Nghe lời nói như thế, Hồn Phi mới vừa lòng gật gật đầu.

Vẫn là người Cố gia tương đối thức thời.

Mắt thấy La Tướng Quân muốn nói tiếp cái gì đó vì nàng, Cố Nhượng Vân mỉm cười, ngăn lại lời của hắn: “La Tướng Quân, ý tốt của người ta tâm lĩnh (*), lần này đối mặt không chỉ là Cố gia, còn có Luyện Khí Tông, ta không hy vọng La gia ngài bởi vì vậy mà có sơ xuất gì, cho nên, chuyện này người không cần phải xen vào, chỉ là đại ân hôm nay của người Cố Nhượng Vân ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.”

(*) tâm lĩnh = xin lĩnh tấm lòng: lời khước từ nhã nhặn để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn

Một người ở lúc ngươi công thành danh toại nịnh bợ ngươi, chưa hẳn là thật tán tụng ngươi, nhưng khi ngươi là một phế vật không dùng được còn là ở trước mặt cường địch nói chuyện vì ngươi, vậy hẳn đương nhiên là thật lòng đối đãi.

Cho nên, ân tình của La Tướng Quân, nàng sẽ vĩnh viễn nhớ ở trong lòng.

“Có mấy lời ta nói bao nhiêu lần đều là giống nhau, ta tuyệt sẽ không gia nhập Luyện Khí Tông!”

Cố Nhượng Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt ý cười tán đi một chút, ánh mắt nhìn thẳng khuôn mặt già nua âm trầm của Hồn Phi.

“Hừ.”

Hồn Phi hừ lạnh một tiếng: “Ngươi đã không thức thời, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong lời này, thân mình lão chợt lóe, rất nhanh sẽ tới trước mặt Cố Nhượng Vân, ngay khi khí kinh trên tay lão đánh về phía Cố Nhượng Vân, ‘ầm ầm’ một tiếng nổ, toàn bộ mặt đất đều lắc lư vài cái.

“Này..... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hồn Phi bị bức lui lại mấy bước, cau mày hỏi: “Dao động vừa mới kia giống như là từ trong trận pháp truyền ra, chẳng lẽ trận pháp xảy ra chuyện gì?”

Từ đầu tới cuối, Luyện Khí Tông đại tiểu thư Thi Vân cũng chưa nói một câu nào, chỉ ở sau khi dao động truyền đến, nàng mới nhìn lại trung tâm trận pháp, vừa nhìn thấy, cả người đều đại rã ở tại chỗ.....

Trận pháp ở dưới ánh mắt của mọi người trực tiếp nổ mạnh, hóa thành nhiều điểm nhỏ dừng ở phía trên nam nhân một đầu tóc bạc như tiên như ma kia.

Bọn họ chưa từng gặp qua một người nam nhân có thể mỹ đến trình độ như vậy, điên đảo chúng sinh, khuynh quốc khuynh thành, những từ này có lẽ cũng không là đủ để hình dung nam nhân gây cho thế nhân cái loại kinh diễm này, giống như mạn châu sa hoa (*) nở rộ khắp nơi, hẳn liền đắm ở trong mạn châu sa hoa kia, hồng y khẽ bay lên, tóc bạc bay múa, cho dù thiên thượng nhân gian (trên trời, thiên đường) cũng không có màu sắc tuyệt mỹ như này.

(*) mạn châu sa hoa hay còn gọi là bi ngân hoa: là cây thực vật thân cỏ lâu năm, hoa màu đỏ, dưới đất có thân củ hình cầu, bao bên ngoài là một lớp màng màu nâu. Lá hẹp, màu xanh biếc, từ gốc sinh ra, nở ở đầu mùa hè, kéo dài đến cuối thu. (ảnh minh họa)

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Luyện Khí Tông vô sỉ (năm)

Edit: kaylee

Nhất là ngọn lửa giữa hai lông mày kia, cuồng mị mà yêu dị, liếc mắt một cái liền làm cho người ta khó có thể quên.

Lúc này nam nhân vô cùng ủy khuất, tội nghiệp nhìn Cố Nhượng Vân: “Ta không muốn một người ngây ngốc, cho nên, ngươi đừng bỏ lại ta có được hay không?”

Ách.....

Mọi người bất giác ngậy ngẩn cả người, nam nhân này là kẻ ngốc? Hay là loại số tuổi tâm lý hoàn toàn không thành thực (L: ngây thơ đó ~).

Thật là đáng tiếc cho một tuyệt thế dung mạo như vậy.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người tiếc hận lắc lắc đầu.

Nhưng mà, giờ khắc này, trên cơ bản toàn bộ mọi người đều kinh diễm vì dung mạo của hắn, mà bỏ qua hắn là từ trong trận pháp đi ra, càng là ở nhảy mất hắn rồi đi, trận pháp liền nổ mạnh.

“Ta nói rồi, ngươi đừng đi theo ta.” Cổ Nhục Vân bắt đắ đi đỡ trán, tự bản thân xem như nhiều ra một cái đuôi nhỏ thế nào bỏ cũng không được?

“Nhưng mà, ta không biết ta là ai, cũng quên ta đến từ nơi nào, cho nên ta nghĩ muốn đi theo ngươi, nếu ngươi không thích ta gọi ngươi là nương tử, ta có thể không gọi, ngươi đừng bỏ lại ta có được hay không?”

Ánh mắt của nam nhân hiện lên ủy khuất, ánh mắt kia thật giống như tiểu sủng vật bị vứt bỏ, mà Cổ Nhục Vân là chủ nhân nhẫn tâm kia.

Cổ Phán Phán vốn còn đang ghen tị Cổ Nhục Vân quen biết tuyệt thế nam nhân như vậy, nhưng sau khi nghe được hắn mở miệng nói chuyện, nhìn không được ‘phì’ một tiếng nở nụ cười: “Ha ha, Cổ Nhục Vân, ta vốn còn đang buồn bực, nam nhân bộ dạng dễ nhìn như vậy làm sao có thể sẽ có quan hệ với ngươi? Thì ra chính là một kẻ ngốc ngay cả bản thân là ai cũng không biết, cũng chỉ có kẻ ngốc mới coi trọng loại phế vật ngươi!”

Nói thật, trong lòng Cổ Phán Phán vẫn là đang ghen tị Cổ Nhục Vân.

Cho dù nam nhân này là kẻ ngốc, nhưng bộ dạng của hắn cũng quá mức hoàn mỹ, hơn nữa không biết vì sao, nàng chỉ liếc mắt nhìn nam nhân này một cái cũng cảm thấy rất áp lực.

Hiện thời ánh mắt mọi người đều ở trên người Cổ Nhục Vân và nam nhân tóc bạc, không ai chú ý tới biểu cảm biến hóa trên mặt Thi Vân.

Làm sao có thể là hắn.

Nam nhân này, lại chính là nam nhân từ rất lâu trước đây liền bắt đầu xuất hiện ở trong mộng của nàng.

Vốn dĩ cảnh trong mơ nàng cho rằng đều là hư ảo, vậy mà, hiện tại người trong mộng lại sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt của nàng. Nhưng mà, từ đầu tới cuối, hắn đều không có liếc nhìn nàng một cái, thậm chí còn ra sức làm nũng đáng yêu với nữ nhân khác.

Ghen tị giống như một bàn tay, hung hăng nắm trái tim của Thi Vân, làm cho nàng hận không thể lập tức tiến lên nói cho nam nhân kia bản thân mới là người mệnh trung chủ định (đã định trước trong sinh mệnh) của hắn.

Nhưng mà, dù sao Thi Vân cũng là đại tiểu thư Luyện Khí Tông, bởi vậy cho dù có nhiều xúc động cũng đè xuống.

Nàng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt dần dần khôi phục như thường: “Nam nhân kia ta nhất định phải có được!”

Nếu hắn đã có liên quan đến giấc mộng từ nhỏ của bản thân, vậy chứng minh, bọn họ là một đôi mệnh trung chủ định, cho nên đến cuối cùng, tuyệt thế nam nhân này chỉ có thể là của nàng, về phần những người khác, cũng chỉ là vật hi sinh trên đường tình cảm của bọn họ thôi, nhất định sống không được lâu, tác dụng duy nhất đó là dùng để gia tăng cảm tình của bọn họ (L: rất tốt ~ tiếp tục ảo tưởng đi em ~)

Nghĩ đến đây, Thi Vân có thâm ý khác nhìn nhìn Cổ Nhục Vân.

“Cổ Nhục Vân, nam nhân này là ai?” Cổ lão gia từ sắc mặt thay đổi mấy lần, trầm giọng hỏi, “Ai cho phép ngươi luôn ở bên ngoài giao lưu với những bằng hữu thượng vàng hạ cám (hỗn tạp, tạp nham)? Cổ gia ta là quyết không cho phép người nào đều có thể bước vào trong đó! Nếu ngươi không đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với hắn, Cổ gia ta trục xuất ngươi khỏi cửa!”

Cổ Nhục Vân mím mím môi: “Ngượng ngùng, không cần ông trục xuất, bởi vì ta bắt đầu từ vừa rồi, cũng đã quyết định, không làm người Cổ gia.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Luyện Khí Tông vô sỉ (sáu)

Edit: kaylee

Lúc này, vẻ mặt của Cổ lão gia từ cực kỳ khó coi, ánh mắt giống như có thể phun ra lửa giận mãnh liệt.

Một ít quan viên cùng lão bất hòa trong triều hoàn toàn ôm thái độ xem kịch vui, dù sao ở Thanh Long cách xử sự của Cố gia lão gia tử bọn họ vẫn là tương đối rõ ràng, nếu không phải lão quá mức nhìn trúng quyền thế địa vị, cũng sẽ không thể bức đi thân tôn nữ (cháu gái ruột) của bản thân.

“Ha ha ha!” La Tướng Quân cười to hai tiếng, “Cố lão đầu, người nghe được sao? Tôn nữ của người đã không thừa nhận bản thân là người Cố gia, cho nên, người đã không có tư cách vì nàng làm chủ tất cả mọi chuyện.”

Khi nói lời này, đáy mắt hần mang theo một tia trào phúng, cười lạnh nhìn Cố gia lão nhân sắc mặt biến xanh.

La Tướng Quân có một loại dự cảm, một ngày nào đó, Cố lão đầu sẽ hối hận vì hành động của bản thân.....

“Cố Nhượng Vân!” Cố lão gia tử hít vào một hơi thật sâu, mới ngăn chặn xúc động muốn giết người của bản thân, “Người sinh là người Cố gia ta, chết là quý Cố gia ta! Ta là tuyệt đối sẽ không thả người rồi đi Cố gia.”

Cố Nhượng Vân giương mắt nhìn về phía Cố lão gia tử, trong một cái liếc mắt này bao hàm rất nhiều cảm xúc.

Châm chọc, lạnh lùng, còn có..... Xem thường.

Giống như ở trong đôi mắt trong veo kia, đã không có Cố gia.

“Phải không?” Nàng nở nụ cười, nụ cười kia rất đẹp, đẹp làm cho người ta run sợ, “Cố Nhất Phong, ta đây liền từ giờ trở đi, đơn độc tuyên bố thoát ly Cố gia ông, từ đây về sau, người Cố gia ngoài Cố Sanh Tiểu ra, những người khác chết sống đều không có quan hệ gì với ta! Từ nhỏ đến lớn, Cố gia các người không từng chiếu cố ta, ta đây cần gì phải lưu lại? Chúng ta đi!”

Bỏ lại lời này, nàng giữ chặt tay nam nhân tóc bạc, xuyên qua đám người đi về phía trước.

Cố lão gia tử phổi đều sắp bị tức nổ, lạnh lùng nhìn bóng lưng rời đi của Cố Nhượng Vân, quát to: “Đứng lại cho ta!”

Giống như không có nghe được lời nói của lão, Cố Nhượng Vân lôi kéo nam nhân tóc bạc bước nhanh rời đi, từ đầu tới cuối đều không có quay đầu liếc mắt nhìn Cố lão gia tử một cái.

“Các người còn thất thần làm gì? Ngăn nữ nhân đại nghịch bất đạo này lại cho ta?” Cố lão gia tử tức giận rống lớn, ánh mắt hung hăng nhìn Cố Nhượng Vân, thật giống như đối phương là kẻ thù giết nữ nhân của lão.

Tất cả mọi người bao vây Cố Nhượng Vân, đúng lúc này, thiếu nữ dừng bước chân, trong gió nhẹ, đầu tóc đen kia ở trong gió khẽ bay.

“Ta xem ai dám ngăn cản ta?”

Ánh mắt nàng khí phách hiên ngang, sắc bén như kiếm đào qua thị vệ bao vây nàng.

Ta xem ai dám ngăn cản ta?

Mọi người lập tức ngây ngẩn cả người, thậm chí phản ứng nên có cũng quên mất.

Thiếu nữ này thật là phế vật đại tiểu thư Cố gia yếu đuối sao? Khi nào thì trên thân thể của nàng lại mang theo khí thế làm cho bọn họ cảm giác được sợ hãi như thế.....

Thẳng đến khi bóng dáng của đối phương đã rời đi, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, thậm chí không tin thiếu nữ trước mắt đó là Cố Nhượng Vân bọn họ đã từng gặp qua!

“Phế vật đại tiểu thư trước kia quả nhiên là thay đổi.....”

Khí thế như đế vương bậc này, chỉ sợ ngay cả bề hạ cũng không có.

“Cố lão đầu, Cố Nhượng Vân biến hóa ngay cả nhóm người ngoài ta đều xem ở trong mắt, đừng nói cho ta người không biết, ta dám cam đoan, sau này người khẳng định sẽ vì hành vi hôm nay, hối hận, ha ha ha, Âm nhi, chúng ta đi.”

La Tướng Quân cười ha ha hai tiếng, chút không để ý Cố lão gia tử sắc mặt xanh mét, rất nhanh biến mất ở trước mắt mọi người.....

Cố lão gia tử nắm chặt nắm tay, cười lạnh liên tục: “Ta sẽ hối hận? Phỏng chừng đến lúc đó hối hận đương nhiên là Cố Nhượng Vân! Nàng buông tha cho lời mời của Luyện Khí Tông, càng là rời đi Cố gia, lúc đó hối hận thì đã muộn, lấy thực lực của nàng, có thể hay không ở trên đại lục tiếp tục lăn lộn cũng là vấn đề! Các người liền chờ coi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thi Vân ghen tị (một)

Edit: kaylee

Trên ngã tư đường nhộn nhịp của Thanh Long Quốc, Cố Nhượng Vân dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía nam nhân theo sát phía sau, nói: “Ta không biết ngươi là ai, cho nên ngươi không cần đi theo ta, hiện tại chuyện của ta đã đủ phiền toái, mang theo ngươi, sẽ chỉ làm ta càng phiền toái mà thôi.”

Bất luận như thế nào, kẻ địch của nàng nhiều lắm, nếu mang theo hắn, chỉ sợ sẽ liên lụy đến an nguy của hắn.

Nam nhân tóc bạc ngẹn miệng, giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, tội nghiệp nhìn Cố Nhượng Vân: “Nhưng mà, ta chỉ muốn đi theo ngươi.”

“Kẻ muốn giết ta rất nhiều, ngươi đi theo ta, sẽ không sợ bị người giết?”

“Ta sẽ không để cho người ta giết ngươi!”

Một khắc kia, không biết có phải là Cố Nhượng Vân nhìn lầm hay không, nàng rõ ràng cảm giác được lúc nam nhân tóc bạc nói lời này khí thế bỗng tăng mạnh, trên người trào ra một cỗ lệ khí, ngay lúc nàng nhíu mày nhìn về phía nam nhân, lại chống lại một đôi mắt uy khuất.

Coi như vừa rồi tất cả đều là ảo giác của nàng.

“Ngươi đã nói như vậy, vậy ngươi liền đi theo ta đi, đúng rồi, tên của ngươi là gì?”

Không biết vì sao, giờ khắc này, lòng của nàng mềm nhũn xuống, giống như có cái gì dặt bản thân vậy, làm cho mình đối với nam nhân này thật sự hạ không được quyết tâm đuổi đi.

Loại cảm giác này rất là kỳ quái, phải biết rằng, bất luận kiếp trước hay là kiếp này, nàng đều không có đồng tình qua một người nào.

“Thiên Bắc Dạ, ta giống như nhớ được tên của ta là Thiên Bắc Dạ, cái khác đều không rõ ràng.”

Thiên Bắc Dạ?

Cố Nhượng Vân sững sờ một chút: “Dòng họ Thiên Bắc này từ xưa nhưng là rất hiếm thấy, chẳng lẽ ngươi thật sự không biết lai lịch của ngươi sao?”

Nghe nói như thế, Thiên Bắc Dạ thống khổ nhíu mày, trong đầu nháy mắt hiện lên vài hình ảnh, chính là hình ảnh kia hiện lên quá nhanh thế cho nên làm cho chính hắn đều không thể bắt giữ.

Ngay tại lúc hắn còn muốn tiếp tục nhớ lại, lập tức có một luồng lực lượng nhập vào trong óc, cả đầu kịch liệt đau đớn giống như nổ mạnh.

“Ngoài tên Thiên Bắc Dạ này ra, cái khác đều không rõ ràng.”

Cố Nhượng Vân thở dài một tiếng, xem ra nam nhân này quả thật là mất trí nhớ.

“Phong ấn, ta cảm giác trí nhớ của ta bị phong ấn.” Thiên Bắc Dạ gãi mày, khẳng định nói.

“Phong ấn?” Cố Nhượng Vân khẽ nhướng mày, “Có lẽ chờ sau khi Từ Tà tỉnh dậy ta có thể biết rõ ở trong thân thể ngươi đến cùng tồn tại dạng phong ấn gì, là ai phong ấn ngươi.”

Từ Tà tiến vào ngủ say cũng đã một đoạn thời gian, không biết lúc nào mới có thể thức tỉnh.

“Tiểu Vân, bây giờ chúng ta đi đâu.” Ánh mắt của Thiên Bắc Dạ đặt ở trên người Cố Nhượng Vân, dung nhan tuyệt mỹ hợp với biểu cảm phúc hậu và vô hại này, sợ là có rất ít người sẽ không động tâm.

Trong nháy mắt, các cô nương trên đường cái đều nhìn về phía hắn, sau khi trông thấy đứng chung một chỗ với hắn là vị phệ sài đại tiểu thư Cố gia kia, lập tức lộ ra một cảm giác hoa tươi cảm ở trên bãi phân trâu.

Nam nhân mũi nhọn khuyh thành như vậy, đứng ở bên người thế nào cũng không nên là phệ vật vô dụng kia.

“Đi Bách Thảo Đường!”

Cố Nhượng Vân nâng mắt lên, bên môi lộ ra một chút tươi cười tự tại, từ giờ trở đi, thế lực của nàng chậm rãi cất bước.

.....

Lăng gia.

Lăng Hi không nhìn người đuổi theo phía sau, bước nhanh vọt đi vào, hần thở hổn hển chạy vào thư phòng, dùng sức thở dốc mấy hơi.

“Gia gia, phế vật Cố Nhược Vân kia không có chết!”

“Cái gì?”

Tay của Lăng Nghị hơi hơi cứng đờ, ngừng đầu nhìn tôn tử nhà mình, hơi hơi nhúu nhúu mày: “Ngươi là nói, Cố Nhược Vân còn sống? Điều này sao có thể? Ta là tận mắt thấy nàng rơi xuống vách núi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thi Vân ghen tị (hai)

Edit: kaylee

“Đây là thật sự!”

Rồi sau đó, Lăng Hi liền nói chuyện đã xảy ra vừa rồi cho Lăng Nghị.

Càng nghe, sắc mặt Lăng Nghị càng khó coi: “Cố Nhược Vân, mệnh của nàng thật đúng là lớn, nhưng mà nếu nàng không chết, tâm của ta sẽ không an! Lúc này đây, chỉ sợ là Cố gia lão nhân sai, để nữ nhân kia rời đi Cố gia, quả thật là tổn thất của Cố gia! Đáng tiếc, nữ tử như vậy không sinh ở Lăng gia ta, lại còn kết thù hận với Lăng gia ta, một khi đã như vậy, ta chỉ có thể làm cho nàng chết.”

Đừng nhìn Cố Nhược Vân hiện tại thực lực không cao, nhưng mà hần có một loại cảm giác, một ngày nào đó, nàng sẽ trưởng thành đến trình độ làm cho người ta theo không kịp.

Nếu nàng là nữ nhi Lăng gia, hần đương nhiên sẽ bồi dưỡng nàng thật tốt, đáng tiếc.....

Nghĩ đến đây, Lăng Hi có chút tiếc hận lắc lắc đầu: “Hi nhi, nếu không phải chúng ta cùng nàng kết thù, ta ngược lại thật hi vọng ngươi cưới nàng, có lẽ ngay từ đầu ta cũng cho rằng nàng là phế vật, nhưng lần trước ở trong Thiên Linh trận ta có thể cảm nhận được, nàng không phải phế sãi như trong tưởng tượng của chúng ta, chính là cho dù chúng ta muốn cùng nàng quay về chỉ sợ là cũng không có khả năng, bởi vậy cũng chỉ có thể làm cho nàng chết.”

“Nhưng mà, gia gia, chúng ta nên làm như thế nào?” Lăng Hi ngẩn người, hỏi.

Ngay tại lúc Lăng Nghị cân nhắc biện pháp như thế nào đối phó Cố Nhược Vân, một tiếng thông truyền từ ngoài cửa truyền đến: “Gia chủ đại nhân, đại tiểu thư Luyện Khí Tông tiến đến cầu kiến.”

“Đại tiểu thư Luyện Khí Tông?”

Lăng Nghị kinh ngạc há miệng thở dốc, thật sự là vô sự bất đẳng tam bảo điện (*), lão không biết loại thời điểm này đại tiểu thư Luyện Khí Tông tìm đến lão là có chuyện gì.

(*) vô sự bất đẳng tam bảo điện = không có chuyện thì không lên điện tam bảo: ý chỉ một người có chuyện cần nhờ mới tới cửa gặp mặt

Nói thật ra, nếu người bình thường nghe nói người Luyện Khí Tông đến bái phỏng bản thân, đương nhiên sẽ vô cùng kinh hi (kinh ngạc+vui mừng), giống loại người như Cố lão gia tử vậy. Nhưng Lăng Nghị không có, lão biết rõ năng lực của bản thân, đường đường đại tiểu thư Luyện Khí Tông đến bái phỏng lão, nếu không có gì phân phó là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng lão nhớ không nổi bản thân có chỗ nào tốt để Luyện Khí Tông lợi dụng.

“Mau mời vào.”

Ổn định tâm thần, Lăng Nghị vội vàng nói.

Vừa dứt lời, một bóng bạch y lướt qua mà vào, tóc đen như suối, đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

“Lăng lão gia chủ, Thi Vân không mời tự đến, kính xin gia chủ đừng trách móc.”

Trên mặt Thi Vân mang theo tươi cười mềm nhẹ, giống như là gió nhẹ làm người ta cả người thoải mái, cho dù nàng thân là đại tiểu thư Luyện Khí Tông, nhưng trên người lại không có một chút kiêu ngạo, làm cho người ta không tự chủ được muốn đến gần.

“Thi Vân tiểu thư nói lời này thật sự là chiết sát (giống như làm tổn thọ đó) lão phu,“ Lăng Nghị vội vàng đứng dậy nghênh đón, “Chính là không biết hôm nay Thi Vân tiểu thư tiến đến là có chỉ thị gì?”

“Chỉ thị không dám nhận, nhưng mà ta nghe nói tiểu thiếu gia Lăng gia và Cố gia Cố Nhượng Vân có một ước chiến, đúng thật như thế?” Thi Vân nhẹ nhàng cười, một đôi mắt đẹp quét về phía Lăng Hi ở bên cạnh.

Một cái liếc mắt này thiếu chút nữa làm cho Lăng Hi hồn đều bị câu rút, nhìn chăm chăm thân thể của Thi Vân.

Nhìn đến ánh mắt **** của đôi phương, Thi Vân trong lòng vô cùng chán ghét, trên mặt lại không lộ ra, mềm nhẹ cười nói: “Ồ chỗ này ta có một loại công pháp, có thể nháy mắt tăng thực lực của Lăng Hi lên tới cảnh giới Vô Giả, đến lúc đó ta hi vọng hắn có thể đánh bại Cố Nhượng Vân.”

Mọi người đều biết, Tụ Khí chỉ là thí nghiệm bắt đầu bước vào nghề nghiệp võ giả, nhưng không phải là võ giả chân chính, chỉ có đột phá Tụ Khí cấp tám, tới Vô Giả cấp thấp, mới có thể tính là chân chính bước vào nghề này. (L: ở đây có 2 từ võ giả, võ giả là chỉ những người tu luyện, còn Vô Giả là chỉ cấp bậc của người tu luyện)

Vì vậy sau khi nghe được lời nói của Thi Vân, Lăng Hi tâm chột căng thẳng, ánh mắt từ lúc ban đầu nhìn đến Thi Vân kinh diễm biến thành kinh hi.

Nếu hắn có thể đột phá đến Vô Giả sơ cấp, tuyệt đối có thể làm cho tiện nhân Cố Nhượng Vân kia quỳ xuống đất gọi gia gia!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thi Vân ghen tị (ba)

Edit: kaylee

“Thi Vân tiểu thư, ta có thể hỏi ngươi mấy vấn đề sao?” Lăng Nghị cũng không có kích động như Lăng Hi, lão nhú nhú mày, nói.

“Nói đi.”

“Thứ nhất, công pháp kia có thể có di chứng gì hay không? Còn có, thứ hai, vì sao ngươi phải giúp chúng ta đối phó Cố Nhượng Vân, Luyện Khí Tông các ngươi có dụng ý gì? Hơn nữa cho dù muốn đối phó nàng, vì sao Luyện Khí Tông không tự mình ra tay, lại cần dùng đến những người chúng ta đây.”

Thi Vân cười cười, cũng không có bởi vì Lăng Nghị nói thẳng thẳng mà tức giận: “Ta có thể cam đoan, công pháp ta cho các ngươi tuyệt đối không có di chứng! Về phần vì sao muốn các ngươi đối phó nàng, cho dù hôm nay ngươi không đi hoàng cung cũng hẳn là biết nàng làm cho Luyện Khí Tông ta khó chịu, cho nên muốn cho nàng một bài học mà thôi, mà vấn đề cuối cùng.....”

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “Chuyện này bình thường chỉ có thể lực lớn trên đại lục mới có tư cách biết, ngươi đã hỏi ta đây có thể nói rõ với ngươi, không biết Lăng gia chủ có nghe nói qua Tam Đại Chế Tài?”

“Tam Đại Chế Tài?” Lăng Nghị nghi hoặc nhìn nhìn Thi Vân, “Tam Đại Chế Tài này ta quả thật không có nghe nói qua.”

“Tam Đại Chế Tài là từ ba thể lực lớn tạo thành, trong đó Tiên Địa và Cửu U phù là hai thể lực đối lập, Linh Tông thuộc loại trung lập, ba thể lực lớn này ở đại lục nổi tiếng ngang nhau, còn lập ra quy định, trong đó có một điều là thể lực môn phái trên bảng bài danh (bảng sắp xếp, xếp hạng) của đại lục, không được tùy ý ra tay với người bình thường! Nếu không sẽ bị ba thể lực lớn đuổi giết!”

Đương nhiên, đây là một trong số đó.

Còn có một nguyên nhân đó là, huynh trưởng của Cố Nhượng Vân, thiên tài nổi tiếng toàn bộ Thanh Long Quốc năm đó, được cao thủ Linh Tông mang đi.

Chuyện này chỉ có những người tài giỏi bọn họ mới biết được, cho dù là Cố lão Tướng Quân cũng không rõ ràng, nếu không cho lão một trăm lá gan cũng không dám đối đãi Cố Nhượng Vân như thế.

Vì vậy bọn họ chỉ có thể ngậm ra tay với Cố Nhượng Vân, mà Lăng gia hiển nhiên là vật hi sinh sắp sửa ra mặt vì bọn họ kia! Cho dù đến lúc đó Cố Sanh Tiều trở về, cũng chỉ sẽ hỏi trách Lăng gia, tuyệt sẽ không liên lụy Luyện Khí Tông bọn họ. (L: quá vô sỉ, quá âm hiểm)

“Lăng gia chủ, nên nói ta đã nói, không biết ý của các ngươi như thế nào? Nhớ kỹ, Cố Nhượng Vân không thể chết! Ta muốn các ngươi ở dưới ánh mắt của mọi người phế nàng đi, lại giao cho Luyện Khí Tông chúng ta, mặt khác việc này ta không hy vọng để cho bất luận kẻ nào biết, các ngươi nhưng là rõ ràng.”

Nháy mắt kia, trong đầu Thi Vân hiện lên bóng dáng nam nhân tóc bạc hồng y, tay không khỏi gất gao nắm chặt.

“Được,“ Lăng Nghị trầm mặc một lúc lâu, gật đầu đáp ứng nói, “Thì Vân tiểu thư phản phó, ta không dám không theo.”

Thì Vân ngăn chặn ghen tị và tức giận trong lòng, mỉm cười đứng lên: “Hoàn thành việc này, ta sẽ cho Lăng Hi một danh ngạch tiến vào Luyện Khí Tông, hi vọng các ngươi không làm cho ta thất vọng.”

Nói xong lời này, nàng xoay người đi về phía cửa, tươi cười ở giờ phút này biến mất, thay vào đó là một mảnh lãnh ý.

Cố Nhượng Vân, ngươi không xứng với nam nhân kia! Mà đến ngày nào đó, ta sẽ cho ngươi ở trước mặt hấn tôn nghiêm quét rác, làm cho hấn xem tình cảnh ngươi bị người khác nghiền áp khi nhục, ta lại bắt ngươi về Luyện Khí Tông lấy đi tinh thần lực của ngươi.

Dù sao giữa ngươi và hấn chênh lệch quá lớn, nhất định không có khả năng! Mà cả đời này, có thể cùng nam tử như vậy kể vai chiến đấu, chỉ có ta, Luyện Khí Tông thiên tài đại tiểu thư Thì Vân! Lại không phải là kẻ vô dụng ngươi!

Sau khi Thì Vân rời khỏi, tâm tình của Lăng Nghị rất nhanh liền bình tĩnh, giọng nói của lão lạnh xuống, nói: “Ngươi đâu, đi tìm hiểu tung tích của Cố Nhượng Vân cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thiên Bắc Dạ ghen (một)

Edit: kaylee

Lúc này, bên trong Bách Thảo Đường chỉ có một ít người lui tới, Cố Nhượng Vân đi vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dư lão nhắm mắt dưỡng thần ngồi ở chính đường, giống như là nhận thấy được tồn tại của nàng, Dư lão hơi hơi mở đôi mắt, khẽ cười nói: “Ngươi đã đến rồi?”

“Đúng, ta đến đây.”

Bởi vì bản khoản đến những người khác trong Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân chỉ là gật đầu chào, cũng không nói thêm gì.

“Đi thôi, chúng ta đi vào bên trong nói, hơn nữa, có một người muốn gặp ngươi.”

“Được.”

Từ lần trước sau khi rời đi Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân không có thời gian lại đến chỗ này, lúc này đây đến, nàng trừ bỏ tìm nơi nương nhờ ra, chính yếu vẫn là có một chút mệnh lệnh cần truyền đạt ra ngoài.

Mà đây, chính là bước đầu tiên nàng quật khởi.

Nội đường tao nhã, gió nhẹ từ từ thổi qua, màn cửa tuyết trắng ở trong gió nhẹ bay.

Cố Nhượng Vân vừa đi vào, liền nhìn thấy nam tử đứng dựa lưng về phía nàng, một thân cẩm y tôn quý phồn hoa, khí thế nghiêm nghị, chỉ là một bóng lưng kia đã có thể mang đến cho người ta áp bách lớn như thế, có thể thấy được thực lực của nam tử.

“Thiếu chủ, người ngài muốn ta đã mang đến.”

Thiếu chủ?

Cố Nhượng Vân khẽ nhướng mày, chẳng lẽ nam nhân này chính là thế lực sau lưng Bách Thảo Đường?

Nói thật, người Thanh Long Quốc chỉ biết là thực lực phía sau Bách Thảo Đường cường đại, phàm là là thế lực đắc tội Bách Thảo Đường đều sẽ biến mất ở ngày hôm sau, nhưng mà, không ai biết chủ tử sau lưng Bách Thảo Đường, chuyện này đối với bọn họ mà nói coi như là một cái mê cung.

Cho nên, ở nháy mắt nam nhân xoay người, đáy mắt Cố Nhượng Vân hiện lên một chút kinh diễm.

Tác phong nhanh nhẹn, tao nhã, hai chữ này dùng để hình dung nam nhân là phù hợp nhất, cười một tiếng giống như gió mát phả vào mặt, thư sướng vạn phần.

Hơn nữa không biết vì sao, Cố Nhượng Vân có một loại cảm giác muốn thân cận.....

“Ngươi chính là Cố Nhượng Vân? Nữ nhi của Cố Thiên? Không sai, thật có khí khái của Cố Thiên năm đó, kẻ nhục mạ ngươi là phế sãi quả nhiên là mù mắt chó của bọn họ.”

Ở trên người thiếu nữ trước mắt, nam nhân thấy được bóng dáng của Cố Thiên, trong lòng cũng đối với nàng sinh ra vài phần cảm tình tốt.

Cố Nhược Vân giật mình: “Ngươi quen biết gia phụ?”

“Đúng vậy, ta cùng với phụ thân ngươi xem như có quen biết, chính là đáng tiếc trời đổ anh tài, đây coi như là tổn thất vĩnh viễn của đại lục, cũng may tên kia đủ lợi hại, sinh ra một nhi tử được Linh Tông thu làm đệ tử, hiện thời nữ nhi ngươi đây cũng là kiệt xuất như vậy, nếu hắn có thể thấy được một màn như vậy không biết có bao nhiêu vui mừng.”

Nam nhân có chút cảm thán.

Nhưng mà, nghe được lời nói của hắn, Cố Nhược Vân trong lòng vừa động, từ đầu đến cuối Cố gia lão nhân đều không nói huynh trưởng đi nơi nào, hiện tại nàng rốt cục đã biết tung tích của hân. Linh Tông? Không biết Linh Tông kia đến cùng là thế lực thế nào.....

“Ngươi là chủ tử của Bách Thảo Đường?”

Nàng hơi hơi ngược mắt, nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân cười khẽ hai tiếng: “Đúng vậy, ta chính là chủ tử của Bách Thảo Đường này, ta tên là Đông Phương Thiếu Trạch, nhưng ta và phụ mẫu ngươi là có quen biết, nếu như ngươi không đề ý có thể gọi ta làm một tiếng cậu, đối với chuyện của phụ mẫu ngươi ta cũng biết một phần, chỉ là bây giờ không phải lúc nói cho ngươi chuyện này.”

Đến bây giờ, Cố Nhược Vân rốt cục rõ ràng, vì sao Bách Thảo Đường có thể nhẹ nhàng mà đổi chủ.

Lúc đó nàng cũng chỉ thừa một chút, cũng không có ôm hi vọng gì, ai biết sẽ thuận lợi đến như thế, thì ra là bởi vì sau lưng là nam nhân này.

Buồn cười nàng vậy mà cho rằng bản thân vận khí sẽ tốt đến trình độ như thế.....

Cố Nhược Vân tự giễu cười cười: “Đông Phương thiếu chủ, ban đầu ta cho rằng ta thật là bằng thực lực được đến Bách Thảo Đường, xem ra cũng không phải như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Thiên Bắc Dạ ghen (hai)

Edit: kaylee

“Đây là thứ nhất, thứ hai đó là, nha đầu ngươi quả thật thật có bản lĩnh,” Nam nhân cười vuốt vuốt đầu của Cố Nhược Vân, trong mắt hàm chứa sùng nịnh nói, “Thật không biết ngươi ở Cố gia sống thế nào, một tiểu nha đầu mười lăm tuổi tốt đẹp, lại có thể thành thực như vậy, nhưng lại rất lạnh nhạt, thật sự là làm cho người làm cậu ta đây thương tâm, tốt xấu gì ta cũng là bằng hữu của phụ mẫu ngươi.”

Đông Phương Thiếu Trạch bất đắc dĩ thở dài, bên môi lại tràn đầy ý cười.

Dur lão ở bên cạnh xem tất cả những thứ này, trong lòng có chút xót xa, ông biết rõ thiếu chủ sớm đã muốn gặp Cố Nhược Vân, nhưng lại không muốn liên lụy nàng vào trong nước sôi lửa bỏng của Đông Phương gia tộc, mới luôn luôn không thể gặp nhau.

Cho dù thấy cũng không cách nào nhận nhau.....

“À? Vị này là?”

Bỗng nhiên, Đông Phương Thiếu Trạch cảm giác được phía sau Cố Nhược Vân truyền đến khí thô bạo, quay đầu nhìn về phía nam nhân tóc bạc đứng ở phía sau nàng, ở trong phút chốc chống lại đôi mắt đỏ của nam nhân, trong lòng hân run lên, đến cùng là từng giết bao nhiêu người, mới có một đôi mắt vô tình thị sát như vậy? Nhất là trên người hân tản mát ra lửa giận, rõ ràng làm thân thể của Đông Phương Thiếu Trạch căng thẳng.

“À, ngươi nói hân?” Cố Nhược Vân nhìn nhìn Thiên Bắc Dạ, “Là ta ở bên ngoài nhặt được.”

Nhặt được?

Đông Phương Thiếu Trạch co rút khóe miệng, nàng cho rằng nam nhân này là a miêu a cầu (chó mèo) gì đó, tùy tiện ở trên đường có thể nhặt được sao? Hơn nữa, ngay tại vừa rồi, Đông Phương Thiếu Trạch mới cảm nhận được cái gì gọi là biến sắc mặt cực nhanh.

Nam nhân vốn đang bất mãn nhìn mình, ở nháy mắt Cố Nhược Vân quay đầu, lập tức thay đổi thành biểu cảm ủy ủy khuất khuất, thần sắc kia, nếu không biết còn tưởng rằng có người khi dễ hân.....

“Đồng Phương thiếu chủ, người hẳn là không để ý an bày cho chúng ta hai cái phòng đi?”

Lời nói của Cố Nhượng Vân làm cho Đồng Phương Thiếu Trạch phục hồi tinh thần lại, hắn lắc lắc đầu, cười nói: “Về sau người chính là chủ tử của Bách Thảo Đường, nơi này là địa bàn của người, muốn an bài phòng, chính người có thể đi, lần này trở lại Thanh Long Quốc là nghe nói hôm nay người rời đi Thiên Linh trận, qua hai ngày nữa lại phải đi, chỉ là ta sẽ để Dư lão lại giúp người.”

“Được,” Cố Nhượng Vân gật gật đầu, “Tiểu Dạ, chúng ta đi thôi.”

Trước khi Thiên Bắc Dạ xoay người lại nhìn nhìn Đồng Phương Thiếu Trạch, rồi sau đó đi theo Cố Nhượng Vân rời khỏi nội đường.

Ở khoảnh khắc bọn họ biến mất, sắc mặt của Đồng Phương Thiếu Trạch trầm xuống một chút.

“Dư lão, người đi thăm dò thân phận của nam nhân kia cho ta!”

“Thiếu chủ?” Dư lão đẩy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, “Nam nhân kia có vấn đề gì sao? Ta ở trên người hắn không cảm giác được linh lực dao động.”

Đồng Phương Thiếu Trạch cười lạnh một tiếng: “Ta có một loại dự cảm, nam nhân kia thực lực rất mạnh, thậm chí ngay cả phụ thân cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn!”

“Cái gì?”

Dư lão kinh ngạc trừng lớn mắt, ngay cả gia chủ đều không phải là đối thủ của hắn? Phải biết rằng, gia chủ đã là cấp bậc Vô Vương, nếu ngay cả gia chủ đều đánh không lại hắn, vậy hắn là cỡ nào cường đại?

“Ta muốn biết, nam nhân này xuất hiện ở trước mặt Vân Nhi đến cùng là vì cái gì! Ta tuyệt đối không cho phép có người thương hại cốt nhục của tỷ tỷ, bất kể là nam nhân này, hay là Cố gia!”

Cố Nhượng Vân bị Cố lão gia tử tuổi thọ đánh chết, chuyện này hắn không phải không biết, đáng tiếc hắn đã tới chậm, nếu không hẳn cũng sẽ không thể để cho cốt nhục của tỷ tỷ suýt chút nữa rời đi.

“Ta cũng không muốn trợ giúp Vân Nhi trưởng thành, dù sao ta muốn xem là thực lực chân chính của nàng, nhưng không có nghĩa là ta có thể khoan nhượng hành vi của một số người! Nhất là tất cả phát sinh ở trong hoàng cung hôm nay! Cố gia..... Tạm thời không thể trừ, nhưng có thể tìm phiền toái nho nhỏ, Dư lão, người giúp ta chuẩn bị một chút, ta muốn đi xem Cố gia!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thiên Bắc Dạ ghen (ba)

Edit: kaylee

Trong sân, không khí giảm sút khác thường, trên dung mạo tuyệt thế của Thiên Bắc Dạ tràn đầy ủy khuất, bộ dáng kia, giống một tiểu thụ vừa mới bị tàn phá qua.

“Tiểu Vân, vừa rồi, hẳn sờ soạng đầu người, ta có thể hay không cũng sờ sờ.”

Cố Nhượng Vân ngẩn người: “Người có phải phát sốt hay không?”

Thiên Bắc Dạ rất là ủy khuất: “Vì sao hắn có thể sờ, ta thì không thể?”

“Tiểu Dạ, nếu người lại nháo, ta sẽ tức giận.” Cố Nhượng Vân cố ý trầm mặt, có chút hung dữ nói, “Người đã lựa chọn đi theo ta, vậy người phải nghe ta, đã biết sao?”

Nghe nói như thế, Thiên Bắc Dạ rõ ràng xuất hiện một chút khẩn trương, dè dặt cẩn trọng nói: “Ta không náo loạn, ta sẽ thật biết điều thật nghe lời, Tiểu Vân người không cần giận ta, không cần đuổi ta đi có được hay không?”

Nhìn đến bộ dáng dè dặt cẩn trọng của nam nhân này, Cố Nhượng Vân mềm lòng xuống: “Được, ta không tức giận, chúng ta đi thôi.”

“Tiểu Vân người thật tốt.”

Thiên Bắc Dạ nở nụ cười, nụ cười này, đó là khuynh quốc khuynh thành đều khó có thể hình dung, giống như hỏa diễm hoa (L: vết bớt hình ngọn lửa trên

trán đó) của hấn phủ kín bốn phía, tuyệt đại tao nhã.

Hai mắt của Cố Nhược Vân hoảng hốt một chút, nàng chưa từng nghĩ tới, một người nam nhân cười rộ lên có thể đẹp như thế, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông, giống như hấn chính là sắc thái đẹp nhất trong thiên địa, bất luận kẻ nào ở bên người hấn đều chỉ có thể trở thành nền.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, hấn không mở miệng nói chuyện.

Chỉ cần hấn mở miệng, lập tức sẽ dập tắt ảo tưởng của mọi người.

“Tiểu Vân, ta không muốn một người ngủ, ta sợ bóng tối, ta và người cùng nhau ngủ có được hay không?”

“...”

“Tiểu Vân, vì sao thân thể của ngươi không giống ta? Phía trước ngực ngươi phồng ra là cái gì? Ta có thể sờ sờ sao?”

“...”

Nếu không phải Cố Nhược Vân biết rõ trí nhớ của nam nhân này bị phong ấn, nàng khẳng định sẽ hoài nghi người kia là giả ngu chiếm tiện nghi của nàng!

Kia là vấn đề gì? Rõ ràng là đùa giỡn nàng!

Cố Nhược Vân hít một hơi thật sâu, mới ngăn chặn xúc động muốn ném hấn ra ngoài.

“Lại không cầm miệng, ngươi liền cút ra ngoài cho ta!”

.....

Lúc này, trong đại đường Cố gia, Cố lão gia tử đem tất cả những thứ có thể đập ở trên bàn tất cả đều ném xuống đất, sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước, loại thời điểm này cho dù là Cố Phán Phán được vô tận sủng ái cũng chỉ có thể đứng ở một bên, không dám nói thêm một câu.

“Cố Nhược Vân! Tốt! Thật ngoan (tàn nhẫn)! ”

Cố lão gia tử cười lạnh: “Lại có thể đại nghịch bất đạo như thế! Quả nhiên là phụ mẫu chết quá sớm, không ai dạy, nếu không làm sao Cố gia chúng ta có thể ra một nghiệt chủng không tốt như vậy? Sớm biết rằng như vậy, lúc trước ta liền không nên để Thiên nhi cưới nữ nhân không biết lai lịch kia! Nếu không cũng sẽ không sinh ra một tạp chủng như vậy!”

Năm đó, Cố Thiên con lão là đệ nhất thiên tài đại lục, kinh thái tuyệt diệu, khiếp sợ thế nhân, còn tuổi nhỏ đã trở thành Vô Vương, là toàn bộ hi vọng của lão, nếu không phải hấn đã chết, làm sao Cố gia có thể lưu lạc đến nước này? Nếu không phải hấn đã chết, có lẽ Cố gia sớm đã đi ra Thanh Long Quốc, xứng tên cùng thế lực Luyện Khí Tông này.

“Quả nhiên là sau lưng mỗi nam nhân kiệt xuất nhất định có một nữ nhân tốt, mà không phải người chỉ biết liên lụy hấn! Nếu không phải Thiên nhi cưới nữ nhân lai lịch không rõ kia, hấn cuối cùng cũng sẽ không thể lưu lạc đến kết cục như thế, càng là chết không toàn thây!”

Thật hiển nhiên, khi nói lời này, Cố lão gia tử không có bi thương vì nhi tử chết, chính là đáng tiếc Cố gia thiếu một thiên tài như vậy.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối, lão gia tử đều không biết thân phận chân chính của mẫu thân Cố Nhược Vân, năm đó mẫu thân nàng giấu diếm thân phận gả cho Cố Thiên, là vì Đông Phương thế gia đã sớm tra rõ ràng chi tiết tình huống của Cố gia và phẩm tính của lão gia tử, nếu Đông Phương Ngọc cố ý như thế, tất nhiên đoạn tuyệt quan hệ!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đông Phương Thiếu Trạch trả thù (một)

Edit: kaylee

Vì vậy sau khi Đông Phương Ngọc gả vào Cố gia chưa từng có nói qua về lai lịch của nàng, chính là khi đó Cố Thiên là tuyệt thế thiên tài, có hấn che chở, Cố lão gia tử cũng không dám khi nhục Đông Phương Ngọc.....

Nghe nói lời này, Cố lão nhị ở bên cạnh bất giác cúi đầu, phải biết rằng, ca ca Cố Thiên của hấn chết, cùng hấn thoát không ra quan hệ.....

“Tướng Quân đại nhân.”

Đúng lúc này, một âm thanh vội vã truyền vào, rồi sau đó liền thấy gia nô Cổ gia từ ngoài cửa chạy vào, thở hổn hển nói: “Gia chủ đại nhân, thiếu chủ Đông Phương gia tộc tiến đến bái phỏng.”

Đông Phương gia tộc?

Cổ lão gia từ sừng sốt một chút, ‘xoát’ một tiếng ngồi dậy, kích động nói: “Ngươi nói cái gì? Thiếu chủ Đông Phương gia tộc tiến đến bái phỏng?”

Cho dù thể lực Đông Phương gia tộc không bằng Luyện Khí Tông, nhưng mà cũng kém không nhiều lắm, hiện thời Cổ gia vừa mới đắc tội Luyện Khí Tông, nếu có thể đạt được hậu trường Đông Phương thế gia này, cho dù là Luyện Khí Tông cũng cần suy nghĩ vài phần.

Huống chi móc nối quan hệ với Đông Phương thế gia, ưu việt của lão sẽ nhiều đếm không xuể.

“Mau, mời vào.”

Nghĩ đến đây, Cổ lão gia từ vội vàng thu liễm tâm thần, kinh hi nói.

Giọng nói vừa mới rơi xuống, một tiếng cười khê từ ngoài cửa truyền đến, lúc mọi người ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một bộ cảm y nhanh nhẹn mà vào, nam nhân tay cầm quạt xếp, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc lộ tươi cười ôn nhuận.

“Cổ Tướng Quân, tại hạ vội vàng tới chơi, kính xin Tướng Quân đại nhân đừng khách khí.”

Cổ lão gia từ nhanh chóng đứng lên, trên khuôn mặt già nua giống như cúc hoa tràn đầy tươi cười nịnh nọt, thần thái kia, thật giống như hận không thể để Đông Phương Thiếu Trạch làm tôn tử của mình.

“Đông Phương công tử, không biết ngươi đại giá quang lâm (hạ cố đến chơi) vì chuyện gì?”

“À, “Đông Phương Thiếu Trạch mày khê như rống, âm điệu cố ý kéo dài, có chút kinh ngạc nói, “Tướng Quân không biết ý đồ đến của ta sao?”

“Này.....”

Cổ lão gia từ có chút không rõ chân tướng, nghi hoặc nhìn Đông Phương Thiếu Trạch: “Lão phu quả thật không rõ Đông Phương Thiếu Trạch là vì sao mà đến.”

“Là như vậy, “Đông Phương Thiếu Trạch nhếch khóe môi, vung ra quạt xếp, nói, “Bản thiếu chủ và phu thê Cổ Thiên là hảo hữu (bạn tốt) nhiều năm, chỉ là nhiều năm bề quan, cho nên thật lâu không nhìn thấy phu thê bọn họ, lần này sau khi xuất quan, vậy mà nghe nói bọn họ đã chết.”

Nói tới đây, Đông Phương Thiếu Trạch tiếc hận lắc lắc đầu.

Tiếc hận của hắn đều không phải là giả bộ, mà là xuất phát từ nội tâm, bất kể là đối với Cổ Thiên hay là tỷ tỷ của chính mình, trong lòng hắn chỉ có khâm phục, đáng tiếc, hai tuyệt thế thiên tài như thế, cứ như vậy ngã xuống.

“Năm đó Ngọc tỷ còn cùng ta kết bái làm tỷ đệ, nhưng chính là người làm đệ đệ ta đây lại không thể nhìn thấy bọn họ lần cuối, không biết Cổ Tướng Quân có thể mang ta đi tế điện (nơi thờ cúng) của tỷ tỷ ta hay không?”

Nếu không phải ngại vì những kẻ như hồ rình mồi nhìn chằm chằm Đông Phương thế gia kia, có lẽ hôm nay Đông Phương Thiếu Trạch nhất định sẽ đại náo Cổ gia, cũng sẽ không chỉ dùng thân phận tỷ đệ kết bái xuất hiện.

Nhưng mà, hiện tại rốt cục hắn có thể ở trước mặt người Cổ gia gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, coi như là vì tỷ tỷ chứng minh thân phận rồi.

Cổ lão gia từ ngăn ra, có chút chần chờ nói: “Tuy rằng bọn họ đã chết, nhưng mà cũng không có tìm được thi thể, cho nên.”

“Không có thi thể, nhưng cũng sẽ có mộ chôn quần áo và di vật đi, không biết ta có thể đi bái tế một lần hay không?”

Sắc mặt của Cổ Tướng Quân có chút khó coi, nhưng không cách nào trả lời câu hỏi của Đông Phương Thiếu Trạch.

Tiền nhân kia thế mà lại kết bái với công tử Đông Phương thế gia, còn lên gạt đi không nói, nếu sớm biết rằng có hậu thuẫn Đông Phương thế gia này, như thế nào Cổ gia sẽ lưu lạc tới tình cảnh hiện tại?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đông Phương Thiếu Trạch trả thù (hai)

Edit: kaylee

“Này, chi sợ không tốt lắm đâu.” Cổ lão gia từ hiểu rõ ý đồ đến của Đông Phương Thiệu Trạch, càng thêm bị làm khó, phải biết rằng, năm đó lão còn đang tức giận, căn bản không vì hai người kia lập mộ chôn quần áo và di vật gì, thậm chí ngay cả tử từ (từ đường tử tiên) cũng không từng cho bọn họ vào.

Cổ Phán Phán thật sự nhìn không được, mặt lạnh lùng nói: “Gian phu **** (L: dâm phụ?) có tư cách gì lập mộ chôn quần áo và di vật? Cổ gia chúng ta không có loại này! Loại người nam trộm nữ xướng (gái điếm ==) như bọn họ không xứng họ Cổ, nhất là nữ nhân kia! Cổ Thiên bực nào thiên tài bị nàng mê xoay quanh, còn sinh ra một đôi nhi nữ (trai gái) không ra gì! Hiện tại ngươi còn dám nói mộ chôn quần áo và di vật gì đó?”

Phải biết rằng, Cổ Phán Phán luôn luôn bắt mắt với huynh muội Cổ Nhược Vân, Cổ Sanh Tiêu chẳng những đoạt đi vị trí thiên tài của huynh trưởng nàng, Cổ Nhược Vân càng là quảng mặt mũi của Cổ gia, người giống bọn họ sớm đáng chết! Lão thiên gia (ông trời) thật sự là không có mắt.

“Phán Phán, im miệng!”

Cổ lão gia từ sắc mặt đại biến, vội vàng ngăn đầu nhìn về phía Đông Phương Thiệu Trạch.

Đông Phương Thiệu Trạch bên môi hàm chứa tươi cười, nhìn không ra bộ dáng tức giận, nhưng mà, đôi mắt ôn nhuận ban đầu kia, giờ khắc này lại tràn ngập hàn ý, lạnh lùng nhìn Cổ Phán Phán.

“Cổ gia các ngươi quả nhiên là gia giáo tốt, dạy dỗ nữ tử như vậy, tốt xấu gì phu thê Cổ Thiên vẫn là trưởng bối của nàng, lại có thể nói ra lời như vậy, thật đúng là làm tại hạ mở mang tầm mắt.”

Kỳ thực, ngay từ đầu Đông Phương Thiệu Trạch đã biết Cổ gia không có lập mộ chôn quần áo và di vật cho bọn họ.

Cho nên ý đồ đến của hắn rất đơn giản, chính là quấy rối! Đông Phương gia tộc không để hắn nhúng tay chuyện này, mặt trên cũng có Tam Đại Chế Tài quản, nhưng mà hắn chỉ là đến cúng tế tỷ tỷ và tỷ phu cũng không có gì sai đi?

Cổ gia không có vì hắn tỷ lập mộ chôn quần áo và di vật, hắn tức giận không phải là đương nhiên sao? Cho dù là Tam Đại Chế Tài cũng không có cách nào nói cái gì.

“Đông Phương công tử, ngươi đừng nóng giận, Phán Phán tuổi nhỏ, không hiểu chuyện.” Cổ lão gia từ lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngùng giải thích nói.

Đông Phương Thiệu Trạch cười lạnh một tiếng: “Tuổi nhỏ? Đông Phương gia tộc ta cho dù là tiểu cô nương mười tuổi đều biết tôn kính trưởng bối, ta xem tôn nữ của ngươi cũng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi rồi, chính là không biết đạo lý tôn lão yêu ấu (kính già yêu trẻ) này? Ở trên đường tới ta liền nghe nói các ngươi là thế nào khi dễ nữ nhi phu thê Cổ Thiên lưu lại, vốn còn chưa tin, cho dù thế nào nàng cũng là huyết mạch Cổ gia các ngươi, giờ nhìn đến tiểu thư Cổ gia nhục mạ đại bá của mình, ta mới hiểu được ở trên người các ngươi không có gì là không có khả năng!”

“Đông Phương công tử, chuyện không phải như thế, ngươi trước hết nghe ta giải thích.”

“Không cần giải thích! Cổ Sanh Tiêu đi nơi khác bái sư học nghệ, nhưng còn để lại Cổ Nhược Vân, trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy nàng một người hoàn hảo không tổn hao gì, nếu nàng thiếu một sợi tóc, hoặc là các ngươi không giao nàng cho ta, vậy cũng đừng trách ta làm cho Cổ gia các ngươi gà chó không yên!”

Sau khi bỏ lại lời nói này, Đông Phương Thiệu Trạch lắc lắc tay áo, nhìn cũng không nhìn Cổ lão gia từ một mặt mồ hôi sau lưng, xoay người đi đến phía ngoài cửa.

Vân Nhi, cứu cứu có thể làm vì ngươi, cũng chỉ có những điều này.

“Xong rồi, lần này xong rồi.”

Phù phù.

Cổ lão gia từ chân căng mềm nhũn, té ngã trên đất, trong miệng không ngừng ni non.

Cổ Phán Phán không cho là đúng bĩu môi: “Không phải là một người của Đông Phương thế gia sao? Có gì đặc biệt hơn người, dùng chuyện như vậy nhục nhả chúng ta à? Hơn nữa hắn rõ ràng là người Cổ Nhược Vân bên kia, giúp đỡ Cổ Nhược Vân cũng không phải thứ tốt gì, sớm muộn gì sẽ bị sét đánh chết!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đông Phương Thiếu Trạch trả thù (ba)

Edit: kaylee

“Câm miệng!”

Cố Nhị gia ‘ba’ một cái tát vung ở trên mặt Cố Phán Phán, tức giận quát: “Ngươi ngại bản thân chọc họa còn chưa đủ nhiều sao? Đông Phương thế gia là loại người nào? Cũng là chúng ta trêu chọc nổi? Ngươi khen ngược, ý đồ đen của đối phương vốn là không tốt, ngươi còn nói lời nói như vậy, càng là liên lụy Cố gia ta.”

Từ nhỏ đến lớn, khi nào thì Cố Phán Phán bị người đánh qua? Huống chi đánh bản thân còn là phụ thân luôn yêu thương nàng.

“Tướng công, Phán Phán là nữ nhi của ngươi, làm sao ngươi có thể đối nàng như vậy?” Nhị phu nhân đau lòng ôm Cố Phán Phán vào trong ngực, “Nếu hẳn muốn tìm Cố Nhượng Vân, chúng ta đưa nàng cho hẳn không phải là được rồi? Dù sao loại phế vật này Cố gia chúng ta không muốn nuôi, ai muốn thì người đó lấy đi.”

Cố Nhị gia cười khổ một tiếng, chuyện này nào có dễ dàng như vậy? Cố Nhượng Vân tính cách trở nên quật cường như vậy, làm sao có thể sẽ ngoan ngoãn theo bọn họ đi gặp Đông Phương Thiếu Trạch?

Hơn nữa, Đông Phương Thiếu Trạch là muốn nàng một sợi lông cũng không thiếu, bọn họ thế nào cũng không thể động thủ, nếu không nếu nàng tố cáo, chẳng phải là Cố gia liên lụy không nổi?

Rất cực, Cố lão gia từ bình tĩnh trở lại, phân phó nói: “Người đâu, đi tìm hiểu tin tức của Cố Nhượng Vân cho ta!”

“Vâng, Tướng Quân đại nhân.”

Dù sao Cố gia ở Thanh Long Quốc cũng thế lực lớn, cơ sở ngầm cũng rất nhiều, vì vậy không đến một lát, thám tử được phái đi tìm hiểu tung tích của Cố Nhượng Vân liền trở lại, càng mang đến một tin tức.....

“Ngươi nói Cố Nhượng Vân vào Bách Thảo Đường liền không có ra ngoài qua?”

Cố lão gia từ ánh mắt chuyển vòng vo, nói: “Tuy rằng thế lực sau lưng Bách Thảo Đường rất mạnh, nhưng không biết chủ tử chân chính là ai, nhưng mà Đông Phương gia tộc quả thật là chân thực tồn tại, vì không đắc tội Đông Phương gia tộc, ta chỉ có thể làm cho người ta đi Bách Thảo Đường mời Cố Nhượng Vân về.”

“Phụ thân, chuyện này để cho ta đi đi.”

“Được.”

Lão gia từ nhìn nhin nhin từ của mình, khẽ gật đầu: “Vậy ngươi đi một chuyến, mặc kệ như thế nào, đều phải mang Cố Nhượng Vân về!”

“Cha, gia gia, ta cũng muốn đi.”

Cố Phán Phán vội vàng đứng dậy, ánh mắt có chút tức giận bất bình.

Đều do phế vật Cố Nhượng Vân đáng chết kia, nếu không phải ả, làm sao bản thân có thể bị phụ thân đánh? Đến loại thời điểm này rồi ả thế mà lại vẫn còn muốn về nhà, quả thực là mơ tưởng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân kia trở về!

Thật hiển nhiên, từ đầu đến giờ Cố Phán Phán vẫn cho rằng Đông Phương Thiếu Trạch là người Cố Nhượng Vân tìm đến, chính là vì để phụ thân của mình tự mình đi xin nàng trở về.....

“Không cho ngươi đi!” Cố lão gia từ nhượng mảy, “Ngươi còn ngại bản thân thêm loạn không đủ nhiều sao? Lần này không cho phép ngươi đi theo cha ngươi hành động, ngoan ngoãn ở nhà ngốc cho ta, nơi nào cũng không cho đi!”

“Gia gia!” Cố Phán Phán oán hận dậm chân, không cam lòng cắn chặt môi.

Nhưng mà, Cố lão gia từ không để ý đến cảm xúc của nàng, phát tay với Cố Nhị gia, nói: “Thời gian không còn sớm, ngươi mau đi đi, miễn cho đến lúc đó Đông Phương gia tộc đến tìm phiền toái.”

Phụ tử Cố gia đều nghĩ rất đơn giản, dù thế nào, Cố Nhị gia cũng là nhị thúc của Cố Nhượng Vân, hẳn tự mình đi đón nàng trở về, phỏng chừng nhà đầu kia sẽ vui vui về về chạy trở về, càng là ở trong lòng mang ơn.

Nhưng mà thật hiển nhiên, mọi chuyện sẽ không phát triển theo hướng bọn họ dự tính.....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cố Nhị gia cười nói: “Triệu chương quỹ, ngươi liền dàn xếp một chút, để chúng ta gặp Cố Nhượng Vân đi.”

“Ta đã nói qua bao nhiêu lần, Cố Nhượng Vân không ở Bách Thảo Đường chúng ta, mời các ngươi trở về đi.”

Chương 45: Đông Phương Thiếu Trạch trả thù (bốn)

Triệu chương quý mí mắt cũng không nâng một cái, chỉ vội vàng sửa sang lại sổ sách trong tay.

“Triệu chương quý, ta là nhị thúc của Cố Nhượng Vân, ta muốn gặp nàng vì sao không cho phép? Cho dù thế lực Bách Thảo Đường các ngươi lớn mạnh hơn nữa, cũng không thể bắt cóc lương dân (người dân hiền lành an phận)!” Cố Nhị gia sắc mặt khó coi, chính là ngay cả giọng điệu đều nặng thêm vài phần.

Nghe vậy, Triệu chương quý buông sổ sách trong tay, cười lạnh nhìn về phía Cố Nhị gia: “Ngươi là nhị thúc của nàng? Thế nào mà ta lại nghe nói khi ở hoàng cung các ngươi đã đuổi nàng ra khỏi Cố gia? Còn làm cho nàng dừng hồi hận! Dựa theo tình hình hiện tại xem ra, là Cố gia ngươi hồi hận mất đi nàng sao? Nhưng lại nói xấu Bách Thảo Đường chúng ta! Bất luận như thế nào Bách Thảo Đường chúng ta cũng sẽ không bắt cóc người! Cho nên các ngươi có thể trở về, nơi này không có người người muốn.”

Bởi vì Bách Thảo Đường sinh ý thịnh vượng, hiện giờ trong nội đường có không ít người tiến đến mua được liệu.

Sau khi nghe hai người đối thoại, đều là không tự chủ được nhìn về phía Cố Nhị gia.

Lúc trước là Cố Tướng Quân nói ra, để Cố Nhượng Vân rời đi Cố gia không cần hồi hận! Hiện tại lại là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ đúng như Triệu chương quý nói, Cố gia hồi hận?

Cố Nhị gia sắc mặt một một hồi xanh một hồi đỏ: “Triệu chương quý, ngươi thật không thả người? Tên của Cố Nhượng Vân còn ở trên từ bài (L: kiểu như còn trong gia phả đó) Cố gia ta, nàng còn không có chính thức rời đi Cố gia, coi như là người Cố gia chúng ta, ngươi làm như vậy rất không có đạo lý!”

Nghe nói như thế, khách nhân trong Bách Thảo Đường đều thổn thức không thôi.

Bọn họ gặp qua vô số, chưa thấy qua vô số đến loại trình độ này.

Đã từng nói ra là trục xuất Cố Nhượng Vân khỏi Cố gia là bọn hắn, hiện tại nói Cố Nhượng Vân vẫn chưa rời đi Cố gia cũng là bọn hắn, những người này còn biết xấu hổ hay không?

“Cố Nhị gia đã không muốn đi, vậy xin cứ tự nhiên, ta không có bắt cóc Cố Nhượng Vân, cũng không có người có thể giao cho ngươi.”

Nói xong lời này, Triệu chương quý cúi đầu tiếp tục sửa sang lại sổ sách, không bao giờ liếc mắt nhìn Cố Nhị gia khuôn mặt xanh mét một cái nào nữa.

Chê cười, thiếu chủ đã nói, không cho phép bắt luận kẻ nào của Cố gia gặp Cố Nhượng Vân! Bọn họ dám không vâng theo sao? Nhưng người này quá vô sỉ, vậy mà nói bọn họ bắt cóc đại tiểu thư.....

Bách Thảo Đường là thiếu chủ cho đại tiểu thư, cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám làm như thế.

Đây rõ ràng là vu hãm hắn bắt nghĩa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu chương quý đối Cố Nhị gia hận ý càng tăng thêm vài phần.

Nhưng lần này cũng là Cố Nhị gia tai bay vạ gió, hắn thế nào cũng không biết bởi vì một câu nói làm cho Triệu chương quý hận hắn.....

Mất thấy câu Triệu chương quý không có kết quả, Cố Nhị gia nghĩ ra cách khác, hô to về phía bên trong Bách Thảo Đường: “Cố Nhượng Vân, ta biết ngươi ở đây, ngươi đi ra cho ta! Đừng tưởng rằng nịnh bợ được Bách Thảo Đường có thể muốn làm gì thì làm, ngay cả lời nói của thúc thúc ngươi cũng không nghe, đừng quên, trong thân thể của ngươi chảy là máu của Cố gia, ngươi sinh là người Cố gia, chết là quý Cố gia! Cho dù gia gia của ngươi có sai, nhưng ông một bố tuổi rồi ngươi không thể nhường cho ông sao? Nếu ngươi không ra, Cố gia sẽ gặp tai họa bất ngờ, mà ngươi chính là tội nhân thiên cổ, để tiếng xấu muôn đời! Đến lúc đó cho dù ngươi lại hồi hận thế nào đi nữa cũng không thể bỏ cứu chuyện đã xảy ra rồi!”

Triệu chương quý trong lúc nhất thời không phản ứng lại, hắn chẳng thể nghĩ tới Cố Nhị gia sẽ như vậy làm, sau khi lấy lại tinh thần sợ tới mức cả người sắc mặt tái nhợt, lớn tiếng nói: “Ngươi đâu, mau bắt hắn đuổi ra ngoài cho ta!”

Xong rồi, hi vọng không quấy nhiễu đến đại tiểu thư, nếu không thiếu chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Trong nháy mắt, từ trong Bách Thảo Đường đi ra hai người vạm vỡ, tay nhắc nổi Cố Nhị gia, liền ở trước mặt bao người quăng hắn từ trong cửa ra ngoài đường cái, làm cho người đi đường rồi rít nhìn chăm chú.....

Chương 46: Lưu danh sử sách? Để tiếng xấu muôn đời? (một)

Edit: kaylee

“Bên ngoài phát sinh chuyện gì?”

Trong sân, Cố Nhượng Vân ngồi ở trong đình hóng mát, nàng nhận thấy được âm thanh truyền đến từ bên ngoài, mày liễu hơi hơi nhíu lại.

Dư lão bất mãn nhíu nhíu mày, Triệu chương quý kia thật sự rất vô dụng, ngay cả một người điều xử lý không tốt, còn kinh động đến đại tiểu thư, thiếu chủ đã nói, tuyệt đối không thể để cho người Cố gia nhìn thấy đại tiểu thư, nếu không hẳn còn thể nào xả giận cho đại tiểu thư.

“Không có việc gì, một ít người râu ria mà thôi,” Dư lão lắc lắc đầu, khẽ cười nói, “Đại tiểu thư, hiện tại người tìm ta đến không biết là có phân phó gì.”

“Ta có một chút chuyện cần Dư lão hỗ trợ,” Ngón tay của Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng lướt qua cột đá trong đình hóng mát, khuôn mặt thanh tú lộ ra ý cười nhợt nhạt, “Ta cần một đội ngũ có lực sát thương! Mà nhân thủ, chắc hẳn Dư lão có thể giúp ta tìm được.”

Kẻ địch của nàng nhiều lắm, bằng vào lực lượng của bản thân căn bản làm không xong cái gì, mà nếu muốn sống yên ổn ở mảnh đại lục này, nàng cần một thế lực cực kì cường đại!

Thế lực kia, chính là bước khởi đầu của nàng.

“Đại tiểu thư, ý tứ của người lão nô hiểu rõ, lão nô đi triệu tập nhân thủ cho người ngay đây.”

“Chờ một chút.”

Ngay tại lúc Dư lão xoay người muốn rời đi, Cố Nhượng Vân bỗng nhiên mở miệng gọi ông dừng bước chân.

“Đại tiểu thư, người còn có gì muốn phân phó?”

Ông chuyển mắt nhìn về phía Cố Nhượng Vân, mỉm cười hỏi.

“Được liệu trên tờ giấy này lát nữa ông đưa đi phòng ta, hiện tại ta có việc đi ra ngoài một chút.”

Sau khi đưa tờ giấy cầm trong tay cho Dư lão, Cố Nhượng Vân cất bước đi ra sân ngoài.

Từ sau ngày nàng rời đi hoàng cung, còn chưa kịp nói gì đó với La Âm, mà hiện tại nàng liền muốn đi La gia xem trước.....

Nháy mắt kia, trong đầu Cố Nhượng Vân xẹt qua khuôn mặt mang theo tươi cười của La Âm, trong lòng chảy qua một chút lo lắng, có lẽ nữ tử này là người trừ bỏ huynh trưởng ra, quan tâm nàng nhất.....

Phủ La Tướng Quân, uy nghiêm trang trọng, chính là đại môn (cửa lớn) kia cũng khí phái hơn Cố gia rất nhiều.

Cho dù đều là Tướng Quân đương triều, Cố gia làm cho người ta có cảm giác xa hoa thế tục, mà La phủ lại làm cho người ta có một loại tâm tình vạn phần trầm trọng.

Bởi vì mọi người của phủ Tướng Quân đều biết Cố Nhượng Vân, biết giao tình giữa nàng và La Âm, cho nên nhìn thấy nàng đến cũng không ngăn cản, trực tiếp thả nàng đi vào. Nhưng mà, ngay ở lúc nàng mới vừa đi vào La gia, một tiếng tranh luận truyền ra, làm Cố Nhượng Vân hơi hơi nhăn mày lại.

“La Tướng Quân, cho dù người cầm Bích Lạc quả cũng không có ích lợi gì, người căn bản không biết xử lý như thế nào, không cách nào dùng, cho nên, nếu người lựa chọn giao Bích Lạc quả cho chúng ta, Luyện Khí Tông chúng ta sẽ cho các người ưu việt không đếm được.”

Luyện Khí Tông?

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng, đây có tính là oan gia ngõ hẹp hay không, nàng thật không ngờ sẽ ở La gia đụng tới người Luyện Khí Tông.

Hơn nữa, Cố Nhượng Vân không có xem nhẹ câu nói kia của người Luyện Khí Tông.

Bích Lạc quả!

Hồ hấp của nàng chột căng thẳng.

Bích Lạc quả này là một loại dược liệu sinh trưởng ở đầm lầy, sau khi ăn vào nó, từ đây sẽ bách độc bất xâm, thậm chí không e ngại bất kỳ Độc Sư nào!

Nhưng mà, cũng như Luyện Khí Tông nói, Bích Lạc quả cần trải qua xử lý đặc thù, nếu không sẽ bị năng lượng cường đại ẩn chứa bên trong làm nổ tan xác.

“Hồn Phi đại nhân, Bích Lạc quả này là năm đó ta dùng số tiền lớn mua từ trong tay một gã thương nhân Tây Vực, cũng như ngươi nói, đặt ở chỗ ta đây quả thật không có ích lợi gì, nếu ngươi muốn, ngươi có thể dùng Kim tệ mua trở về, ta tuyệt đối sẽ không loạn ra giá với ngươi, lúc trước ta dùng một ngàn vạn kim tệ mới mua được Bích Lạc quả, nếu ngươi nguyện ý xài một ngàn vạn kim tệ, ta liền giao nó cho ngươi.”

Một ngàn vạn kim tệ đối với Luyện Khí Tông mà nói cũng không tính là cái gì.

Nhưng lão là loại người nào? Từ trong tay lão lấy tiền, ngươi là đang nằm mơ đi?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lưu danh sử sách? Để tiếng xấu muôn đời? (hai)

Edit: kaylee

“La Tướng Quân, ngươi hẳn là biết địa vị của Luyện Khí Tông chúng ta, “Hồn Phi sắc mặt biến đen, “Chúng ta gánh vác chức trách bảo hộ muôn dân của đại lục, cứ cách mười năm liền bắt đầu chiến đấu với Ma Nhân dị tộc, nếu có thể được đến Bích Lạc quả, là có thể làm Luyện Khí Tông chúng ta có thực lực lớn hơn nữa đi bảo hộ người trong thiên hạ, loại chuyện vì dân làm phúc này, ngươi thế mà lại còn muốn dùng thứ này đạt được ích lợi? Loại người không lo lắng vì thiên hạ, vì tư lợi như ngươi, lại có mặt mũi nào cùng ta nói điều kiện? Nếu ngươi không muốn trở thành tội nhân thiên cổ, liền giao Bích Lạc quả ra đây cho ta!”

Ở trong miệng Hồn Phi, Luyện Khí Tông bọn họ là vì bảo hộ muôn dân của đại lục mới đòi lấy Bích Lạc quả, La Tướng Quân chẳng những không thể cự tuyệt, còn phải mang ơn, ngược lại, là muốn mưu phản, làm hại muôn dân khắp thiên hạ!

“Ha ha ha!”

La Tướng Quân điên cuồng cười hai tiếng, trên mặt mang theo một chút cười nhạo: “Đây chính là hành vi của Luyện Khí Tông? Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, vì người thiên hạ mà nỗ lực, kỳ thực chỉ là dựa vào nguy trạng này đạt tới mục đích của mình mà thôi, nói ngắn lại, Luyện Khí Tông các ngươi chính là một đám tiểu nhân dối trá, nếu các ngươi thật sự vì muôn dân lo lắng, vì sao ngay cả một ngàn vạn Kim tệ cũng không nguyện ra? Hay là Luyện Khí Tông đã nghèo đến loại trình độ này.”

“Ba ba ba!”

Ngay tại sau khi hắn nói xong lời này, một loạt tiếng vỗ tay thanh thúy từ ngoài sảnh chính truyền đến, lúc mọi người quay đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời, một bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi cất bước vào.

Ánh sáng rực rỡ rơi xuống trên người nàng, lại có một loại xinh đẹp không thể nói thành lời.

“Đúng vậy, “Thiếu nữ mỉm cười nói, “Luyện Khí Tông quả thật nghèo đến loại tình trạng này, ngay cả một ngàn vạn Kim tệ đều không có, chắc chắn, nếu nói ra ngoài, phỏng chừng về sau sẽ không lại có người lựa chọn gia nhập Luyện Khí Tông, rốt cục ta cũng rõ ràng vì sao năm đó huynh trưởng ta sẽ ở trước mặt tất cả cường giả cự tuyệt ngươi.”

“Cố Nhược Vân!”

Hồn Phi sắc mặt rất là khó coi, nắm tay nắm chặt ‘khanh khách’ kêu vang, lão vĩnh viễn sẽ không quên, cách đây không lâu phế vật này cũng giống như Cố Sanh Tiêu cự tuyệt lời mời của Luyện Khí Tông.

Cố Sanh Tiêu thì thôi đi, hắn thiên phú siêu nhiên, tức thì được Linh Tông thu làm đệ tử, nhưng nàng được coi là cái gì? Một phế vật mà thôi, lại có thể cũng có dũng khí như vậy.

Không, kia không phải là dũng khí, là ngu xuẩn!

“Hừ, ta đang muốn tìm ngươi, không nghĩ tới chính ngươi nhưng là lại tự mình đưa lên cửa trước!” Hồn Phi lạnh lùng cười, “Ngươi tới vừa vặn, qua mấy ngày nữa ngươi theo ta đi Luyện Khí Tông, hoặc là ngươi có thể lựa chọn ở trong này giao toàn bộ tinh thần lực của ngươi cho đại tiểu thư nhà ta.”

Tinh thần lực có thể nói là tất cả của một võ giả, nếu không có tinh thần lực, chưa hẳn sẽ mất đi tánh mạng, nhưng cuối cùng đương nhiên là không cách

nào tu luyện, càng là trở thành một kẻ ngốc.

Cho nên, sau khi nghe được lời nói của lão, La Tướng Quân biến sắc, hẳn hoàn toàn rõ ràng chuyện này có ý nghĩa như thế nào.

“Hả?” Cổ Nhược Vân nhíu mày cười khế, “Vì sao ta phải hiển tinh thần lực của ta cho đại tiểu thư Luyện Khí Tông các ngươi? Chuyện này với ta mà nói hình như chỉ có hại không có lợi, ta còn giống như không có ngốc đến loại trình độ này.”

“Bích Lạc quả Luyện Khí Tông chúng ta không nhất định phải đạt được, mà tinh thần lực của ngươi quả thật là tình thế nhất định.”

Kỳ thực, Hồn Phi cũng hoàn toàn bị Cổ Nhược Vân chọc tức điên rồi, trong lòng tự động xem nhẹ mưu kế và nhắc nhở của Thi Vân, lão chỉ biết là, phế vật đáng chết này cự tuyệt Luyện Khí Tông lão, vậy lão tất nhiên sẽ không làm cho nàng tốt hơn!

“Cổ Nhược Vân, thể chất của ngươi so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn, chắc hẳn ngươi cũng biết trong cơ thể ngươi Linh Hải lớn hơn người khác rất nhiều lần, dựa theo thiên phú của ngươi, mười năm nữa cũng không có khả năng đột phá đến Vô Giả, mặc kệ ngươi nỗ lực nhiều thế nào đều chỉ là một phế vật!” Hồn Phi nhìn Cổ Nhược Vân, khinh thường nói, “Một phế vật nếu trợ giúp không được người khác, không tạo ra bất kỳ tác dụng gì, vậy vì sao không vì muôn dân của đại lục mà hy sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lưu danh sử sách? Để tiếng xấu muôn đời? (ba)

Edit: kaylee

“Cho nên, ngươi là muốn cho đại tiểu thư nhà ngươi hấp thu tinh thần lực của ta? Giống như là đổi đũa với những người khác?” Cổ Nhược Vân tười cười đầy mặt nhìn về phía Hồn Phi, trong đôi mắt trong veo tụ đầy ý cười, “Xem ra ta quan sát không sai, Thi Vân là luyện một loại công pháp âm độc, bất kể là cứu mạng hay là tăng lên thực lực, đều là thông qua tinh thần lực của người khác mà trưởng thành.”

La Tướng Quân kinh ngạc há to miệng, đại tiểu thư Luyện Khí Tông lại có thể vì đề cao thực lực, làm ra loại chuyện ngoan độc này? Cho tới bây giờ hắn đây đều không có nghe nói qua!

“Hừ!”

Hồn Phi cũng không thêm đề ý bị Cổ Nhược Vân nói toạc ra tất cả mọi chuyện, lão châm chọc cười một tiếng: “Đại tiểu thư là đệ nhất thiên tài của Luyện Khí Tông chúng ta, cũng là tất cả hi vọng của đại lục! Trên thế giới này có thể đánh bại Ma Nhân dị tộc nói không chừng chỉ có đại tiểu thư, cho dù lại hy sinh nhiều người, cũng là vì suy nghĩ cho toàn bộ đại lục, hy sinh này là đương nhiên, cũng là bọn hắn tự nguyện! Cổ Nhược Vân, ngươi sống ở trong này chỉ biết lãng phí tài nguyên của đại lục, còn không bằng hy sinh vì đại lục, nhưng mà, muốn hy sinh vì đại lục cũng không phải tất cả mọi người đều có tư cách, nếu không phải là bởi vì Luyện Khí Tông ta, ngươi không có cơ hội lưu danh sử sách.”

Ngu ý, ngươi cần cảm tạ ta cho ngươi cơ hội hy sinh vì đại lục, nếu không ngươi là không thể nhận được cơ hội như thế.

“Đã như vậy, vậy về sau nếu có người muốn giết ngươi, vậy ngươi cũng cần cảm tạ hắn, cảm tạ hắn vì đại lục trừ bỏ một cái tai họa, nếu không, không biết có bao nhiêu người vô tội sẽ chết oan ở trong tay Luyện Khí Tông các ngươi, à, không đúng, nói không chừng đến lúc đó người toàn bộ đại lục sẽ cảm tạ hắn.”

“Àm!”

Trên người Hồn Phi ‘ầm ầm’ tuôn ra một cỗ khí giận dữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Vân, từng chữ từng chữ nói: “Cổ Nhược Vân, ngươi làm càn! Ngươi một phế vật, nếu tinh thần lực của ngươi có thể làm đại tiểu thư chúng ta chữa khỏi thân thể thậm chí đột phá thực lực, coi như là ngươi cống hiến vì đại lục, mà ngươi lại không quý trọng loại cơ hội này cho tốt, còn dám mở miệng từ chối! Muốn trở thành một nhân vật để tiếng xấu muôn đời! Nếu ngươi cố ý như thế, vậy ngươi tất nhiên sẽ nhận đến nghìn người phỉ nhổ, lúc đó đại lục hủy diệt, ngươi chính là đầu sỏ gây nên! Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ coi ngươi là kẻ địch, người thân và đời sau của ngươi sẽ vì ngươi mà hổ thẹn! Những thứ đó là ngươi muốn sao?”

“Ha ha!” Cổ Nhược Vân cười to hai tiếng, rồi sau đó khoe môi nâng nhếch lên ý cười trào phúng, “Có phải hay không theo ý của ngươi, người trong thiên hạ hy sinh vì Luyện Khí Tông ngươi cường đại là đương nhiên? Người không muốn hy sinh chính là tội nhân thiên cổ?”

“Đó là đương nhiên!” Hồn Phi đắc ý ngẩng đầu, cười lạnh nói, “Chức trách của Luyện Khí Tông chúng ta là chiến đấu với Ma Nhân dị tộc, là vì hòa bình và an bình của đại lục, chỉ có chúng ta cường đại, đại lục mới có thể có thể tiếp tục kéo dài, hy sinh của các ngươi cũng sẽ không uổng phí.”

Nói thật, hai đời làm người, Cổ Nhược Vân vẫn là lần thứ hai gặp được người vô sỉ như vậy, đương nhiên, người thứ nhất chính là Hạ gia phụ thân kiếp trước của nàng kia, hai người kia vô sỉ quả thực giống nhau, không làm huynh đệ thật sự đáng tiếc.

“Vậy.....” Cổ Nhược Vân ngừng lại một chút, cười mở miệng, “Ta dựa vào cái gì phải hy sinh vì muôn dân đại lục? Ta thiếu bọn họ cái gì? Ta chưa

bao giờ biết cái gì gọi là giúp người làm niềm vui, ta chỉ biết là chuyện có lợi với ta ta đương nhiên sẽ đi làm, cho dù người toàn thiên hạ chết hết thì đã sao? Chỉ cần người ta để ý còn sống như vậy là đủ rồi.”

Hồn Phi khuôn mặt đã xanh mét không còn hình dáng.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện này thật dễ dàng có thể làm được, phải biết rằng, loại cơ hội lưu danh sử sách giống như này không có nhiều lắm, nàng hẳn là rất nhanh sẽ nhận mới đúng, hy sinh vì đại lục có gì là không thể? Nhưng mà nữ tử này không chỉ là phé vật, còn là một kẻ ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cố gia lại tới cửa (một)

Nguyên văn là “Cắt bỏ nội dung chương 52” (L: truyện có vài chương không có nội dung nhưng các bạn yên tâm, truyện đều được nối tiếp, không bị mất đoạn ^.^)

(Lee: lặp đoạn trên nhưng lee cắt bỏ luôn ~.~)

“Ta vốn cho là tất cả mọi người trên đời đều không sợ sống chết giống Luyện Khí Tông ta, không nghĩ tới vẫn là có nhiều tiểu nhân vì tư lợi mà rất sợ chết như vậy, thôi được, các ngươi đã yếu đuối như vậy, ta đây cũng không bắt buộc! Chính là hi vọng ngày sau các ngươi sẽ không hối hận!”

Hồn Phi liếc mắt đảo qua khuôn mặt thanh tú của Cố Nhượng Vân, biểu cảm xem thường kia giống như đối phương là si nhục của toàn bộ đại lục.

Lúc này đây không đợi Cố Nhượng Vân mở miệng, âm thanh trào phúng của La Tướng Quân bỗng nhiên truyền đến: “Hôm nay ta thật sự là được mở mang tầm mắt, đường đường Luyện Khí Tông vì ham muốn cá nhân của bản thân mình, vậy mà muốn một tiểu cô nương hiến tế sinh mệnh cho các ngươi! Còn dám nói hiên ngang liêm liệt như vậy! Ngươi còn có xấu hổ hay không?”

Tuy rằng biết Luyện Khí Tông đa mặt quả thật còn dày hơn tường thành, nhưng không ai dám can đảm nói ra trước mặt người Luyện Khí Tông, cho nên sau khi nghe lời nói của La Tướng Quân, sắc mặt của Hồn Phi trong nháy mắt trở nên xanh mét.

“La Hồng Thiên, sau này chúng ta còn gặp lại!”

Nói xong lời này, Hồn Phi ‘hừ’ một tiếng, phất tay áo rời đi.

“Người Luyện Khí Tông này thật sự là càng sống càng sai hơn,“ La Hồng Thiên nhìn bóng lưng rời đi của Hồn Phi, hơi hơi nhíu nhíu mày, “Nhưng mà, trừu chọc Luyện Khí Tông này sợ là về sau có phiền toái, cũng may có Tam Đại Chế tài áp chế, lão không dám ở bên ngoài đối phó phủ Tướng Quân ta.”

Bất tri bất giác, trên lưng La Hồng Thiên tràn đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên do áp bách vừa rồi của Hồn Phi gây cho của hắn.

“Cố nha đầu, sợ là về sau ngươi có chút phiền phức,“ La Hồng Thiên quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, sắc mặt trịnh trọng nói, “Sau này ngươi tuyệt đối không nên xuất hiện tại địa phương ít người, nếu không Luyện Khí Tông tất nhiên sẽ hạ sát thủ, nếu ngươi ở địa phương đông người, bọn họ không dám có hành động gì.”

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng nhướng mày, mỉm cười nói: “Yên tâm đi, trong lòng ta đều biết, đúng rồi, lần này ta đến là muốn La Tướng Quân giúp ta một việc.”

“Hả? Việc gì?” La Hồng Thiên kinh ngạc nhìn Cố Nhượng Vân, ban đầu hắn cho rằng nha đầu kia là vì tìm Âm nhi mà đến, hiện giờ xem ra, hình như là vì hắn.

Trong mắt Cố Nhượng Vân lóe ra ánh sáng, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) mở miệng: “Ta cần vũ khí! Hơn nữa là mấy trăm thanh vũ khí, trong khoảng thời gian ngắn muốn rèn hoàn thành những vũ khí đó, chỉ có La Tướng Quân người có thể làm được!”

Mọi người đều biết, dưới trướng La Tướng Quân có một phường rèn, chuyên môn tạo ra vũ khí vì quân đội hoàng cung, điều này cũng là nguyên nhân hôm nay Cố Nhượng Vân tìm tới cửa.

La Hồng Thiên ánh mắt hơi hơi trầm xuống: “Ngươi muốn làm gì?”

Tuy rằng hắn thật thích nha đầu kia, nhưng mà nàng muốn chế tạo nhiều vũ khí như vậy là muốn làm cái gì? Hắn thân là hộ quốc Tướng Quân, tuyệt không thể cho phép có người gây bất lợi cho Thanh Long Quốc.

“Người yên tâm, Thanh Long Quốc này ta không có hứng thú gì,“ Cố Nhượng Vân hiển nhiên nhìn ra suy nghĩ trong lòng La Hồng Thiên, nhàn nhạt cười nói, “Huống chi. Ta là hạng nữ lưu nhỏ bé, muốn ngôi vị hoàng đế kia có tác dụng gì? Quan trọng nhất là, ngôi vị hoàng đế đối với ta mà nói, không có

lực hấp dẫn gì, ta muốn là một thể lực bao trùm trên cả hoàng quyền, có thể cùng tồn tại với Tam Đại Chế Tài!”

Giờ khắc này, trên người thiếu nữ tản mát ra vô tận khí phách, làm hoa mắt La Hồng Thiên, giống như trông thấy tuyệt thể nam nhân quát mắng phong vân hơn mười năm trước kia...

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cố gia lại tới cửa (hai)

Edit: kaylee

Chính là lúc này La Hồng Thiên còn không biết, mấy năm sau, toàn bộ đại lục sẽ xuất hiện một đội ngũ như quỷ quái như thần thánh, đội ngũ kia số người không nhiều lắm, nhưng tất cả mọi người đều có được lực lượng cực kì cường hãn đến mức làm cho cả đại lục đều sợ hãi, hơn nữa ngay cả Tam Đại Chế Tài đều phải ngó lơ bọn họ.....

Thế lực kia, được thế nhân xưng là, Ma Tông! Giống như quỷ thần đi đến đâu nơi đó đều bị máu tươi xâm nhiễm.

Mà làm thủ lĩnh sau lưng Ma Tông, ai có thể biết chính là phế sãi đại tiểu thư Cố Nhượng Vân năm đó bị thế nhân xem thường?

Đương nhiên, đây đều là nói sau.....

“Ha ha ha!” La Hồng Thiên cất tiếng cười to đứng lên, “Nha đầu, chí hướng của ngươi ngược lại không tệ, bản Tướng Quân tin tưởng lời nói hôm nay của ngươi, chỉ cần ngươi không làm ra việc bất lợi với Bệ Hạ, ta liền giúp ngươi tạo ra binh khí.”

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân nở nụ cười, trong đôi mắt trong veo lóe ra ánh sáng sáng quắc.

“Vậy liền đa tạ La Tướng Quân, hôm nay ta có thể hứa hẹn người một câu, chỉ cần Hoàng đế Thanh Long Quốc không có làm ra chuyện gì thương tổn ta hoặc là người ta đề ý, ta chẳng những sẽ không đá thương hấn, hơn nữa còn vì tình cảm hôm nay của La Tướng Quân mà bảo vệ Thanh Long Quốc, nhưng nếu Hoàng đế phạm phải sai lầm không cách nào đền bù, vậy thật xin lỗi, Thanh Long Quốc này cũng nên thay đổi triều đại, người hấn là hiểu rõ tính tình của ta, ta cũng không nguyên ý nể giận, cho nên ta hi vọng ngày sau Hoàng đế Thanh Long Quốc không cần làm ra chuyện gì thật có lỗi với ta.”

Nếu đổi thành những người khác nói lời này, phỏng chừng La Tướng Quân chẳng những không thêm đề ý, còn có thể cười ra tiếng.

Nhưng nàng là ai?

Nữ nhi của Cố Thiên, muội muội của Cố Sanh Tiêu! Nhất là biểu hiện gần đây của nàng, làm cho La Hồng Thiên biết đảo điên toàn bộ hoàng triều, cũng chỉ là vấn đề thời gian.....

“Được, ta đây cũng hứa hẹn với ngươi, nếu Bệ Hạ làm chuyện thương tổn ngươi, bản Tướng Quân tuyệt không bảo vệ, thậm chí ủng hộ quyết định của ngươi!”

“Đa tạ.”

Cố Nhượng Vân chấp tay (*) với La Tướng Quân, nàng hiểu rõ ý nghĩa hứa hẹn này, cũng liền gián tiếp chứng minh vị trí La Tướng Quân đứng rồi.

(*) chấp tay: hành động 1 bàn tay nắm để sát 1 bàn tay mở thẳng thường thấy trong các phim võ hiệp đó

Rồi sau đó, nàng quay đầu nhìn phía La Âm bên cạnh: “La Âm, gần đây ta ở trong Bách Thảo Đường, nếu ngươi có việc muốn tìm ta thì trực tiếp đi Bách Thảo Đường là được rồi, ta đã thông báo với Triệu chương quỹ, ngươi chỉ cần tới nơi này là có thể gặp ta.”

Nói xong, Cố Nhượng Vân cười cười, nàng cũng không nói thêm gì liền cáo từ rồi đi.

La Âm nhìn bóng lưng của Cố Nhượng Vân hơi hơi sững sờ, đây vẫn là tiểu nha đầu gặp phải nguy hiểm chỉ biết trốn sau lưng mình kia sao? Khi nào thì, nàng trở nên cường đại khí phách như vậy.....

“Kim lân há là vật trong ao, nhất ngô phong vân biến hóa long (*), nha đầu kia nhất định không là người bình thường, ta có một loại dự cảm, thành tựu của nàng tuyệt đối sẽ không thấp hơn Cố Thiên, Cố gia lão nhân buông tha cho tôn nữ này là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của lão, Âm nhi, không lâu sau, thiên phú của nàng sẽ hoàn toàn hiển lộ ra, đến lúc đó sẽ khiếp sợ thế nhân, chúng ta sẽ chờ xem kịch vui đi!”

(*) kim lân há là vật trong ao, nhất ngô phong vân biến hóa long: câu này ý chỉ bạn Vân này là người tài chỉ cần gặp đúng cơ hội sẽ vươn lên thành người trên người

Ngay cả Lăng gia lão nhân đều nhìn ra Cố Nhượng Vân không tầm thường, nếu không sẽ không từ trong bóng tối âm thầm đối kháng nàng, cố tình chỉ có người thân ruột thịt của nàng luôn luôn coi nàng là phế vật, quả nhiên là vô cùng buồn cười!

La Hồng Thiên nở nụ cười, hẳn đã không thể chờ đợi được muốn xem biểu cảm của lão gia hỏa kia.....

Nhất định là vô cùng phấn khích!

Cố Nhượng Vân vừa trở lại Bách Thảo Đường, liền nhìn thấy cửa lớn bị nhiều người ngăn chặn, mà giữa đám người kia có vài bóng dáng quen thuộc làm cho nàng hơi hơi nhíu mày.

Chính là so với lần trước, lúc này đây nhiều hơn một bóng dáng mập mạp.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cố gia lại tới cửa (ba)

Edit: kaylee

“Cố Nhượng Vân, thì ra ngươi thật sự ở trong này!”

Nhị phu nhân liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cố Nhượng Vân ở cách đó không xa, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, nha đầu thối này nhìn thấy thúc thúc thăm thăm tới đón, lại có thể còn không biết tiến lên thỉnh an, những quy củ đó đều ***** là ai dạy?

“Hừ, ngươi quả nhiên là thật to gan, lại có thể dám ngay cả thúc thăm ngươi cũng không gặp, ngươi còn có gia giáo hay không? Không chỉ có như thế, ngươi còn để cho người Bách Thảo Đường quăng thúc thúc của ngươi ra khỏi cửa, thật không biết làm sao Cố gia ta có thể có nghịch nữ như ngươi vậy!”

Cố Nhượng Vân khước mũi ngả ngón, hai tay ôm ngực, con ngươi liếc qua từ trên người mọi người trước mắt.

“Ta đã không phải là người Cố gia, cho nên, các ngươi cũng không phải thúc thăm của ta, người thân của ta chỉ có một, đó là Cố Sanh Tiêu, những người khác đối với ta mà nói chỉ là người xa lạ có quan hệ huyết thống mà thôi.”

Nhị phu nhân sắc mặt tối tăm, nàng chỉ cần nghĩ đến Cố Nhị gia ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, bị ném ra khỏi cửa liền cực kì khó chịu, đây rõ ràng là đang đánh mặt! Mà tất cả những thứ này đều là vì tiện nhân đáng chết kia.

“Hừ, sớm biết như thế, ở sau khi cha ngươi chết nên tươi sống bóp chết ngươi miễn cho ở trong này hại người, ngươi hại nữ nhi của ta còn chưa đủ, bây giờ còn muốn hại phụ quân ta! Làm sao ngươi không sớm chút đi tìm chết đi? Nếu như vậy thì đâu còn có nhiều chuyện như vậy?”

Nếu không phải nàng, Phán Phán cũng sẽ không thể bị phụ thân của mình đánh, nữ nhi của nàng là nàng từ nhỏ đau đến lớn, nào nỡ để bị thương một ngón tay, cho nên, hiện tại Nhị phu nhân hận chết Cố Nhượng Vân.

Nếu có thể, nàng thật sự ước gì một cái tát đánh chết tiện nữ nhân đáng chết này.

“Ngươi im miệng cho ta!”

Cố Nhị gia sợ tới mức vội vàng quát lớn: “Đã sớm bảo ngươi không cần theo tới ngươi không nghe, vạn nhất lời này truyền đến trong tai Đông Phương thiếu chủ, ngươi muốn hại toàn bộ Cố gia sao?”

Nhị phu nhân vẫn là tức giận bất bình: “Thật không biết hổ mị từ không biết xấu hổ Liễu Ngọc kia thế nào biến thành tỷ tỷ kết nghĩa của Đông Phương thiếu chủ, lão thiên gia (ông trời) thật sự là không có mắt, hơn nữa còn muốn tìm kiếm phế vật này, loại phế vật này nếu như bị Đông Phương thiếu chủ mang đi cũng chỉ sẽ lãng phí lương thực của Đông Phương thế gia, hơn nữa thế lực cường đại như Đông Phương thế gia cũng không tất sẽ nhận nàng.”

Liễu Ngọc, tên thật là Đông Phương Ngọc, vì thoát ly quan hệ với Đông Phương gia tộc mới đổi tên Đông Phương Ngọc, nhưng mà bởi vì nàng là tỷ tỷ kết nghĩa của Đông Phương thiếu chủ, cho nên Nhị phu nhân không làm gì quá đáng, cũng không phải nữ nhi của Đông Phương thế gia, chỉ cần Đông Phương gia tộc không ra mặt, một Đông Phương Thiếu Trạch mà thôi, chẳng lẽ dám ở hoàng thành gây chuyện hay sao?

Nhưng Nhị phu nhân cũng không ngấm lại, sinh ra ở Đông Phương thế gia, thực lực của Đông Phương Thiếu Trạch sẽ kém sao? Nàng chính là bị ghen tị che mờ hai mắt.

Kỳ thực ở trước khi gả cho Cố Nhị gia, Nhị phu nhân luôn luôn thích Cố Thiên, nam nhân tuấn lãng như thần tiên tư trác tuyệt như vậy, có ai không thương? Nhưng mà, Cố Thiên chưa bao giờ để ý mọi chuyện, năm gần ba mươi vẫn như trước chưa thành hôn.

Vì cách người trong lòng càng gần, Nhị phu nhân lựa chọn gả cho Cố Nhị gia làm thê, ban đầu nàng cho rằng nam nhân tuyệt thế như vậy không có nữ nhân có thể xứng đôi, nhưng mà, một ngày kia, Cố Thiên mang nữ nhân kia về Cố gia, nàng mới giật mình.

Trên đời lại có nữ tử tuyệt sắc khuynh thành như thế, mà nữ nhân kia cùng với Cố Thiên, lại là xứng đôi như vậy.....

Bình thường mà nói, nhìn đến hai người xứng đôi như vậy, những người khác chỉ có chúc phúc, nhưng Nhị phu nhân không giống, nàng cho rằng Cố Thiên nên cả đời không cưới, đời này cũng không có thể yêu một nữ nhân nào, cho nên, nàng vì yêu sinh hận, vì trừ bỏ hai người này, nàng mới làm cho Cố Nhị gia đáp ứng yêu cầu của người kia.....

Bạn đang đọc truyện *Phê Sải Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn (một)

Edit: kaylee

Ba!

Cố Nhị gia một cái tát vung ở trên mặt Nhị phu nhân, sắc mặt xanh mét nói: “Đã sớm bảo ngươi đừng tới, ngươi tới cũng sẽ chỉ hỏng việc, hiện tại không cho ngươi lại nói thêm một câu nào, nếu không ta liền huỷ ngươi!”

Nói xong lời này, hắn không liếc mắt nhìn Nhị phu nhân thêm một cái nào nữa, ánh mắt chuyển về phía Cố Nhượng Vân, giọng nói ôn hòa: “Vân Nhi, nhị thúc tới đón con về nhà, gia gia con thật lo lắng an toàn của con lúc con sống ở bên ngoài, nhị thúc cũng lo lắng, thực lực của con thấp hèn như vậy làm sao lẫn lộn ở thế giới này? Chỉ cần con theo ta trở về, Cố gia chúng ta khẳng định sẽ coi con là hòn ngọc quý trên tay, đãi ngộ sẽ không kém hơn Phán Phán.” (L: lee để ông này gọi Vân là con cho càng vô sỉ hơn~)

Lúc này trong mắt của Nhị phu nhân phun ra lửa giận, ánh mắt kia thật giống như muốn băm nát thân thể Cố Nhượng Vân.

Nhưng mà, e ngại cảnh cáo của Cố Nhị gia, nàng cũng không dám nói thêm một lời nào nữa.

“Mời ta trở về?” Tầm mắt của Cố Nhượng Vân đảo qua từ trên mặt Cố Nhị gia, “Vì sao ta nhìn tình cảnh này thấy không giống tới đón người? Mà là tới bắt người? Huống chi, Cố gia các ngươi đã tính toán giao ta cho Luyện Khí Tông, sống chết do số mạng, ta đây liền không lại là người Cố gia người! Cửa cao như vậy ta nhưng là bước không qua. Cho nên các ngươi vẫn là mời trở về đi.”

Cố Nhị gia sắc mặt lúc đỏ lúc trắng: “Vân Nhi, tốt xấu gì ta cũng là thúc thúc của con, con cũng đừng làm khó dễ chúng ta, nếu không tìm được con, Đông Phương thiếu chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, coi như giúp chúng ta, được không?”

Kỳ thực Cố gia hoàn toàn có thể nói cho Đông Phương Thiếu Trạch địa chỉ của Cố Nhượng Vân, nhưng lòng tham của Cố gia này tương đối lớn, giao địa chỉ cho hắn thì có lợi gì? Bọn họ muốn, là để cho Cố Nhượng Vân và Đông Phương Thiếu Trạch tạo mối quan hệ, thay Cố gia đòi một ít ưu việt.

Đáng tiếc, mọi chuyện xa xa không có tốt đẹp như trong tưởng tượng của bọn họ.....

“Nếu ta không muốn trở về thì sao?” Cố Nhượng Vân mỉm cười nhìn trung niên nam nhân trước mặt, “Vậy các ngươi quyết định đối phó ta như thế nào?”

“Nha đầu thối, ngươi quả thực rất càn rỡ!” Nhị phu nhân rút cuộc nhịn không nổi nữa, chửi ầm lên nói, “Tiểu tiện nhân không có lương tâm ngươi, Cố gia chúng ta nuôi ngươi lớn như vậy, ngươi cứ như vậy lấy oán trả ơn, quả thực không chết từ tế được! Quả nhiên là nữ nhi hồ ly tính kia sinh ra, không ra thể thống gì giống như nàng.”

Tuy rằng Cố Nhượng Vân chưa từng thấy mẫu thân đời này, nhưng mà, ở kiếp trước của nàng, mẫu thân là nghịch lân trong lòng nàng, hơn nữa còn bảo vệ nàng cả đời.

Cho nên, sau khi nghe thấy lời nói của Nhị phu nhân, tươi cười của nàng lạnh xuống một chút: “Ngươi phạm vào một sai lầm trí mạng, một sai lầm, ngươi vĩnh viễn cũng không cách nào sửa chữa.”

Nhị phu nhân sửng sốt một chút, giật mình nhìn Cố Nhượng Vân.

Nàng (CNV) như vậy, là nàng (Nhị phu nhân) chưa từng gặp qua.....

Gió nhẹ thổi, thiếu nữ khẽ nâng khuôn mặt thanh tú, trên người giống như bị hàn ý bao phủ, làm tâm của người ta cũng nhẹ nhàng run rẩy, không biết vì sao, thiếu nữ trước mắt lại có một loại cảm giác làm cho người ta muốn ngưỡng mộ.

Giống như nàng chính là vương giả trong thiên địa! Khí phách lộ ra ngoài!

Đây..... Đây vẫn là phế vật đại tiểu thư lúc trước sao? Xem ra lời đồn không giả, Cố Nhượng Vân mới là một người che giấu sâu nhất trong cả hoàng thành.... ..

“Các người trở về nói cho vị Tướng Quân đại nhân Cố gia kia, Cố Nhượng Vân ta là tuyệt đối sẽ không trở về Cố gia! Cho nên các người không cần uổng phí thời gian!”

Khi nói lời này, ánh mắt của nàng liếc về phía Nhị phu nhân, một cái liếc mắt này liền làm cho Cố Nhị gia cho rằng là vì lời nói của Nhị phu nhân nên nàng (CNV) mới không muốn trở về, nhất thời giận tím mặt, hung hăng trừng mắt nhìn nàng (Nhị phu nhân) một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Quân đội cường thế quật khởi! (một)

Một đình viện nằm ở ngoại ô hoàng thành, bị rừng cây rậm rạp che lấp giống như che khuất bầu trời, nhưng mà, giờ phút này lại ở dưới dẫn dắt của Dur lão xuất hiện ở trước mắt Cố Nhượng Vân.

“Không nghĩ tới Bách Thảo Đường còn có một chỗ như vậy,” Cố Nhượng Vân nhàn nhạt cười, “Chỗ này cũng quá thật thích hợp để ta bí mật phát triển, ở trước khi cánh chim của ta chưa cứng cáp, tạm thời không để cho bất luận kẻ nào biết năng lực của ta.”

Dur lão mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân: “Đây là nơi lúc trước thiếu chủ nhà ta luyện công, bên ngoài thiết lập ngũ hành bát quái trận, trừ phi có người dẫn dắt, nếu không không ai có thể tới chỗ này, khi nghe nói đại tiểu thư muốn huấn luyện ra thể lực của bản thân, thiếu chủ để cho ta đưa chỗ này cho đại tiểu thư.”

Đông Phương Thiệu Trạch?

Cố Nhượng Vân ngăn người, khẽ nhíu mày liếc: “Rốt cuộc thiếu chủ nhà người và phụ mẫu ta quan hệ như thế nào? Vì sao phải không để lối thoát (giống như bỏ ra tất cả) giúp ta như vậy?”

“Chuyện này xin thứ cho lão nô không cách nào báo cho biết, đợi đến thời điểm nên để đại tiểu thư biết đến, thiếu chủ đương nhiên sẽ nói cho đại tiểu thư, chính là có đôi khi biết nhiều chuyện đối với người không có lợi, thiếu chủ cũng là có nỗi khổ tâm.”

Hiện giờ Đông Phương gia tộc không được như trước, ngay cả thiếu chủ đều ở bên trong nước sôi lửa bỏng, loại thời điểm này, sao thiếu chủ nhẫn tâm kéo nàng vào?

Nhất là, thực lực hiện tại của nàng không đủ cường đại.....

Thấy Dur lão không muốn nói thêm cái gì, Cố Nhượng Vân không tiếp tục nói ra nghi vấn, nàng ổn định lại tâm thần, nói: “Đi thôi, mang ta đi xem xem người người giúp ta lựa chọn.”

... ..

Trong sân, Cố Nhượng Vân vừa đi vào, liền có vô số ánh mắt cảnh giác ném tới, nàng cũng không nói thêm gì, vẻ mặt nhàn nhạt đánh giá mọi người trong viện.

Thật không thể nghĩ ngờ, những người Dur lão lựa chọn quả thật căn cốt rất tốt, là thiên tài tu luyện, nhưng mà, bọn họ giống như là đều đã trải qua tổn thương nào đó, ánh mắt không có trong trẻo như người bình thường, ngược lại mang theo vẻ tàn nhẫn.

Mà thứ này, cũng đang là thứ nàng cần.

“Có lẽ ngay từ đầu, Dur lão liền nói cho các người mục đích tới nơi này, nhưng các người thật không ngờ, cần các người là một tiểu nha đầu như ta vậy, “Cố Nhượng Vân nhàn nhạt nở nụ cười, tươi cười kia lộ ra ánh sáng làm người ta không thể bỏ qua, “Có lẽ các người không phục, cho rằng tiểu nha đầu như ta không nên thống trị các người, nhưng mà, ta muốn nói cho các người biết, muốn thay đổi vận mệnh của các người, muốn dập tắt người khi để các người dưới chân, muốn được đến vị trí cao nhất kia, vậy nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của ta!”

Thật hiển nhiên, ngay từ đầu, Cố Nhượng Vân thấy được sự không phục trong mắt mọi người ở đây.

Tuy rằng bọn họ bởi vì một số chuyện lưu lạc tới tình cảnh hiện tại, lại không có nghĩa là sẽ nguyện ý phục tùng một tiểu nha đầu mười mấy tuổi.

“Hừ, người đã nói như vậy, vậy người liền lấy ra một chút thực lực làm chúng ta tâm phục khẩu phục người.”

Chính là lúc này, đám người truyền ra một âm thanh trào phúng.

Cố Nhượng Vân theo tiếng nói nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên người một thanh niên một thân áo xanh rách rưới, khẽ nhếch lên một chút tươi cười: “Ngươi tên là gì?”

“Tầm Phong.”

Thanh niên cao ngạo nâng đầu, lạnh giọng nói.

“Không tệ,” Cố Nhượng Vân nhìn nhìn Tầm Phong, khẽ gật đầu, “Ngươi có cao ngạo và tính khí của ngươi quả thật rất tốt, ở chỗ này của ta, ta sẽ không áp chế tính cách của các ngươi, các ngươi cũng không cần lo lắng nhiều, về phần ngươi nói năng lực của ta, nếu các ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của ta, ta sẽ chứng minh thực lực của ta với các ngươi! Thế nào? Không biết các ngươi có thể có lá gan thử một lần?”

Chương 59: Quân đội cường thế quét khỏi (hai)

Dù sao có vài thứ, chỉ có hoàn toàn trở thành người của nàng, nàng mới có thể yên tâm lộ ra.

“Được!” Tầm Phong cười lạnh một tiếng, “Mạng của ta là vị Dư lão tiền bối này cứu, cho nên ta liền thử xem xem lại như thế nào? Hi vọng ngươi sẽ không làm cho ta quá thất vọng.”

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân chỉ cười cười: “Các ngươi ở đây có hơn một trăm người, ta cũng sẽ không lưu lại toàn bộ, kế tiếp, ta sẽ cho các ngươi đi Linh Thú chi linh (dãy núi linh thú) chiến đấu, hơn nữa không cho phép vận dụng linh lực, chỉ cho phép vật lộn, trong thời gian đó các ngươi có thể chạy trốn, nhưng sau khi chạy trốn ta sẽ không dừng nữa, mà lưu lại cuối cùng, các ngươi chính là tuyệt thế cường giả sau này! Thời gian kỳ hạn là, một tháng! Không biết các ngươi có ý kiến gì hay không?”

Thiếu nữ khẽ nâng đầu, trên khuôn mặt thanh tú mang theo ánh sáng nhàn nhạt.

Giữa con hoàng hốt, tất cả mọi người không coi tiểu nha đầu trước mắt là thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, nàng kia giống như là cường giả áp đảo chúng sinh, khí phách trời sinh.

“Không phải là một tháng thôi sao, ta đáp ứng.”

Tầm Phong quét mắt nhìn Cố Nhượng Vân, nói thật, bảo hấn nguyện trung thành với Dư lão, hấn nguyện ý, nhưng đây chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi mà thôi.

“Được, một khi đã như vậy, vậy Dư lão, chúng ta đi thôi.”

Cố Nhượng Vân nhìn mọi người phía sau, mỉm cười: “Một tháng sau, ta đến nghiệm thu kết quả, cũng hi vọng các ngươi đừng làm cho ta thất vọng....”

... ..

“Ngươi nói cái gì?”

Cố gia, Cố lão gia từ mạnh mẽ vỗ bàn đứng lên, sắc mặt xanh mét: “Cố Nhượng Vân cự tuyệt về nhà với các ngươi?”

“Đều do tiện nhân này!” Cố Nhị gia oán hận trừng mắt nhìn Nhị phu nhân, “Nếu không phải ả nói những lời này, chất nữ cũng sẽ không tuyệt tình như vậy. Ta có thể nhìn ra, nàng đối Cố gia chúng ta còn có cảm tình, còn muốn trở lại trong Cố gia chúng ta, nhưng mà ả lại có thể ở trước mặt chất nữ nhục mạ cha nương nàng, người làm nữ nhi nào có thể chịu đựng được?”

Phanh!

Lão gia từ một chường chụp cái bàn làm hai nửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn không phải ngu phụ (phụ nữ ngu dốt) ngươi cưới được? Lại có thể phạm phải loại sai lầm này, nếu không gọi ra người, Đông Phương thiếu chủ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, hiện tại ngươi lập tức hưu ngu phụ này cho ta!”

“Vâng, phụ thân!”

Nghe lời nói của đôi cha con này, Nhị phu nhân tê liệt ngã xuống đất, bỗng nhiên, nàng điên cuồng rống lớn lên.

“Không, các ngươi không thể đối với ta như vậy! Các ngươi không thể hưu ta, Lăng Hi trở về thấy được hấn nhất định sẽ hận các ngươi.”

Hiện tại Cố Lăng Hi là hi vọng duy nhất của nàng, cũng là vốn gốc nàng đứng ở Cố gia.... ..

Quả nhiên, nghe nói như thế, Cố lão gia từ trầm mặc xuống, thật lâu sau, mới nói: “Nề mặt Lăng Hi, tạm thời cho ngươi ở lại Cố gia, chính là từ đây về sau không cho phép ngươi bước ra khỏi Cố gia nửa bước, nếu không gia pháp hầu hạ! Nghe rõ chưa?”

Nhị phu nhân thân mình mềm yếu ngã xuống, trên trán mồ hôi chảy xuống, đặc biệt chặt vật không chịu nổi.

Trong lòng nàng hận ý đã đến một tầng, hận không thể băm thây vạn đoạn Cố Nhượng Vân.

Đều là nàng! Là nàng làm hại bản thân lâm vào (tình thế bất lợi) làm một người bị chồng ruồng bỏ!

Quả nhiên, nàng giống mẫu thân hồ ly tinh kia không phải thứ tốt gì! Không! Phải nói, nàng so với mẫu thân hồ ly tinh của nàng kia lại càng không phải thứ gì! Lại có thể đại nghịch bất đạo như thế, không để Cổ gia vào mắt, cho dù là mẫu thân nàng, cũng không dám không coi ai ra gì như vậy!

“Cổ Nhượng Vân, sớm biết như vậy lúc trước nên bóp chết nghiệt chủng nguoi! Miễn cho ở trong này làm hại thể nhân, nhưng mà nguoi yên tâm, chờ nhi tử ta trở về chính là ngày chết của tiểu tiện nhân nguoi!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Quân đội cường thế quật khởi (ba)

Nhìn biểu cảm dữ tợn của Nhị phu nhân, Cổ Nhị gia nhíu nhíu lông mày, quay đầu nhìn về phía Cổ gia lão nhân, hỏi: “Phụ thân, vậy kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

Cổ lão gia từ hơi hơi nheo mắt lại, bên môi lộ ra một nụ cười lạnh: “Xem ra lúc này đây cần bản Tướng Quân tự thân xuất mã (tự mình ra mặt)! Tốt xấu gì bản Tướng Quân cũng là gia gia của nàng, ta cũng không tin ta tự mình tới cửa cầu nàng trở về, nàng cũng có thể cự tuyệt! Mà nếu nàng dám làm như vậy, đương nhiên sẽ bị nhiều người chỉ trích.”

Thanh Long Quốc vô cùng coi trọng hiếu đạo, hiện tại lão đánh cược dùng khuôn mặt già này đi cầu nàng, bất luận như thế nào, nàng đều không thể cự tuyệt, nếu không tất nhiên sẽ bị người chỉ trích.

Nhưng mà, thật đáng tiếc, lúc này đây, ngay cả mặt của Cổ Nhượng Vân lão gia tử cũng không có nhìn thấy đã bị chặn ở ngoài cửa.

Bởi vì, từ sau khi trở về, Cổ Nhượng Vân liền tiến vào tu luyện, đừng nói là người khác, ngay cả Đông Phương Thiệu Trạch đều không thể nhìn thấy nàng cho nên, Cổ lão gia tử chỉ có thể thất vọng mà về.

Liên tục vài ngày không cách nào gặp mặt Cổ Nhượng Vân, lão gia tử vẫn luôn lo lắng Đông Phương Thiệu Trạch có thể hay không tìm tới cửa, ngay tại lúc lòng của lão tràn đầy thấp thỏm, lại nghe thấy cơ sở ngầm an bày ở cửa thành đến báo cáo, Đông Phương thiếu chủ đột nhiên vội vàng vàng rời đi Thanh Long Quốc.

Vì thế, trái tim dâng lên cao kia của lão rốt cục về lại vị trí.... ..

Trong phòng ngủ, Cổ Nhượng Vân chậm rãi mở mắt, trong phút chốc kia một khuôn mặt xinh đẹp đến không gì sánh nổi xuất hiện ở trước mặt của nàng.

“Tiểu Dạ?” Khi nào thì người này xuất hiện ở đây, nàng vậy mà không có một chút phát hiện.

Nam nhân ủy khuất phiệt miệng, ánh mắt ai oán nhìn Cổ Nhượng Vân: “Tiểu Vân, nguoi đã tu luyện rất lâu.”

Ngụ ý, hẳn cũng đã rất lâu không nhìn thấy Cổ Nhượng Vân.

“Rất lâu sao?” Cổ Nhượng Vân cười cười, “Tính ra ta bế quan cũng khoảng một tháng rồi đi, hiện thời cũng đột phá đến Tự Khí cấp sáu, không biết binh khí ta muốn La Tướng Quân đã tạo như thế nào rồi.”

Xôn xao!

Đúng lúc này, trong linh hồn của Cổ Nhượng Vân truyền đến một trận dao động, trong lòng nàng lập tức vui vẻ: “Tù Tà, nguoi tỉnh?”

Tiếng vừa mới nói ra, một ánh sáng màu tím từ trên người Cổ Nhượng Vân tán phát ra, rồi sau đó, tiếng cười trầm thấp tà mị của nam nhân đột nhiên vang lên: “Nha đầu, đã lâu không thấy, thế nào? Nguoi nhớ ta, khẩn cấp triệu hồi ta ra như vậy?”

Một bộ trường bào màu đỏ tía, trên ống tay áo thêu hoa văn Phượng Hoàng màu tím, khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân nở nụ cười tà khí, trong mỗi cử chỉ mỗi hành động đều lộ ra khí thế lâm liệt.

Cổ Nhượng Vân sắc mặt biến đen: “Ta có một việc cần nguoi hỗ trợ.”

Dứt lời, nàng nhìn về phía Thiên Bắc Dạ ở bên cạnh, nói: “Đây là bằng hữu ta vừa mới quen, nguoi giúp ta xem một chút trí nhớ của hắn là chuyện gì xảy ra? Vì sao mất đi toàn bộ trí nhớ.”

“Hả?” Tù Tà khẽ nhíu đôi lông mày tà khí, theo ánh mắt Cổ Nhượng Vân nhìn lại.

Ngay sau khi hần nhìn thấy Thiên Bắc Dạ, khuôn mặt tuấn mỹ liền cứng lại, ‘bá’ một tiếng, khí thể toàn thân đều kéo lên đến cực điểm ở giờ khắc này, ánh mắt lạnh như băng, giống như sương giá: “Vì sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lạnh.... ..

Giờ khắc này, Cố Nhược Vân nhìn thấy lạnh như băng chưa từng có qua ở trong mắt của Từ Tà.

Từ lúc quen biết Từ Tà đến bây giờ, nàng chưa từng thấy nam nhân này lộ ra biểu cảm như vậy, nhất là bên trong một đôi con ngươi màu tím kia, còn có ngọn lửa thù hận thiêu đốt.

“Từ Tà, đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Có chuyện gì?” Từ Tà cười lạnh một tiếng, “Hần là nên hỏi hần!”

Chương 61: Quân đội cường thế quét khỏi (bốn)

“Tiểu Dạ?”

Hai mắt của Cố Nhược Vân nhìn về phía Thiên Bắc Dạ, đã thấy hần đang nhíu mày suy nghĩ sâu xa cái gì đó, thật lâu sau, lắc lắc đầu, nói: “Ta không nhớ rõ, toàn bộ chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ? Ha ha, ngươi một câu không nhớ rõ là có thể quên mất tất cả sai lầm ngươi đã từng phạm phải? Quên người ngươi làm hại chết? Thiên Bắc Dạ, ta nghĩ đến ngươi đã biến mất ở bên trong sông dài lịch sử, không nghĩ tới ngươi sẽ xuất hiện ở đây, thực lực của ngươi cường đại như vậy, ta không tin trên đời này có người có thể phong ấn trí nhớ của ngươi, người có thể phong ấn đoạn trí nhớ kia, chỉ có chính ngươi!”

Người có thể phong ấn đoạn trí nhớ kia, chỉ có chính ngươi?

Trong mắt của Cố Nhược Vân hiện lên một chút khiếp sợ, lời này của Từ Tà là có ý tứ gì? Nói cách khác, phong ấn trí nhớ của mình, chính là Thiên Bắc Dạ hần?

Vậy vì sao hần muốn làm như vậy?

Thiên Bắc Dạ trầm mặc, có chút thống khổ nhíu mày. Một ít đoạn ngắn vụn vặt chợt lướt qua trong đầu của hần.

Ở bên trong đoạn ngắn kia, nữ tử bạch y (cô gái mặc quần áo màu trắng) như tuyết, chân đạp Thần Long đứng ở trên đỉnh núi mây, nhưng bất luận hần cố nhớ lại như thế nào, đều không thể thấy rõ dung nhan của nữ tử, nhưng mà, chỉ là một bóng dáng mờ nhạt liền làm cho hần đau lòng không thôi.

Loại đau đớn này hần chưa từng có qua, giống như vạn tiễn xuyên tâm.

“Tiểu Dạ?”

Cố Nhược Vân nhìn thấy Thiên Bắc Dạ đau đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng ngăn hần cố nhớ lại: “Nghĩ không ra thì không cần suy nghĩ.”

“Không!” Thiên Bắc Dạ ngẩng đầu nhìn Cố Nhược Vân, “Tiểu Vân, ta muốn biết quá khứ ta là dạng người gì, ta biết ngươi có thể giúp ta, cho dù lúc trước ta thật sự phạm phải sai lầm không cách nào bù đắp được, ta cũng muốn đến gánh vác tất cả những thứ đó, phong ấn trí nhớ chỉ là hành vi của người nhu nhược!”

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười: “Được, ta sẽ giúp ngươi, Từ Tà, ngươi có biện pháp nào không?”

Từ Tà quay đầu không nhìn tới Cố Nhược Vân, muốn để hần trợ giúp tên khốn khiếp này? Không có cửa đâu.

“Từ Tà!”

Lần đầu tiên Cố Nhược Vân nhìn thấy Từ Tà kỳ quái như vậy, không khỏi có chút bất đắc dĩ che trán: “Ta không biết giữa các ngươi có cừu oán gì, nhưng mà, ngươi đã hận hần như vậy, chẳng lẽ không muốn làm cho hần nhớ lại bản thân đã từng phạm phải sai lầm gì sao? Đây coi như là trừng phạt đối với hần.”

Nghe nói như thế, Từ Tà liền trầm mặc.

“Nha đầu, ngươi nói xác thực không sai, Thiên Bắc Dạ, ta biết hiện tại ta giết không được ngươi, nhưng ta cũng sẽ không thể cho ngươi sống dễ chịu, ta muốn cho ngươi nhớ lại tất cả những gì ngươi đã làm lúc trước, cho ngươi vĩnh viễn sống ở trong hối hận và tự trách, bởi vì sai lầm của ngươi mà hại chết người kia! Ngươi cho là phong ấn trí nhớ có thể đủ trốn tránh hết tất cả? Ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi ung dung tự tại như vậy.”

Nam nhân này, vĩnh viễn đứng ở phía trên chúng Thần, cao cao tại thượng, coi rẻ chúng sinh như vậy, lại không nghĩ rằng sẽ rơi vào ma đạo, cho dù bộ dạng thay đổi, hơi thở thay đổi, linh hồn trong xương lại từ đầu đến cuối không thay đổi.... ..

Từ Tà cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Cố Nhược Vân, nói: “Nhưng mà, nha đầu, ta nhắc nhở ngươi một câu, người này không phải người tốt gì, ngươi không cần quá mức tin tưởng hần, trước kia hần là Thần, hiện tại hần chỉ là Ma mà thôi!”

Nói xong lời này, hắn không còn có lưu lại, thân mình vừa lóe liền biến mất ở trước mắt hai người.... ..

Trong phòng, bỗng nhiên yên tĩnh.

Thật lâu sau, mới truyền đến tiếng nói dè dặt cẩn trọng của nam nhân.

“Tiểu Vân, có phải ngươi không tin ta hay không?”

Cố Nhượng Vân sững sốt một chút, vừa ngẩng đầu liền chống lại một đôi mắt vô cùng cẩn thận, lúc này trong mắt hắn mang theo khẩn trương và sợ hãi, còn có không muốn xa rời không thể nói thành lời kia.... ..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Quân đội cường thế quật khởi (năm)

“Sẽ không,” Nàng lắc lắc đầu, khẽ cười nói, “Ta tin Tử Tà, nhưng ta càng tin cảm giác của bản thân ta, mặc kệ trước kia ngươi là cái dạng gì, ta quen biết không phải là ngươi trước kia, mà là ngươi hiện tại.”

Nam nhân nở nụ cười.

Nụ cười này, chính là thiên địa đều âm thầm thất sắc, đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

“Ta cũng tin tưởng ngươi, trên đời này, ta chỉ tin một mình ngươi, cho dù là ngươi quên ta đi, ta cũng sẽ tin tưởng vững chắc ngươi có lý do của ngươi, Tiểu Vân, nếu quả có một ngày ngươi buông tha cho ta, ta lại ở chỗ này chờ ngươi, chờ ngươi về đây tìm ta.”

Cố Nhượng Vân trong lòng run lên, càng đau lòng hơn cho nam nhân này, bất luận hắn đã từng phạm phải sai lầm lớn đến đâu, nàng cũng tuyệt đối sẽ không buông tay hắn.... ..

Đi ra cửa phòng, liền nhìn thấy Dư lão bước nhanh mà tới, lúc ông trông thấy Cố Nhượng Vân và Thiên Bắc Dạ bước ra cửa, trong lòng vui vẻ, vội vàng đi lên phía trước.

“Đại tiểu thư, những người đó đã trở lại.”

Cố Nhượng Vân khẽ nhún mày, nở nụ cười: “Tính ra, binh khí La Tướng Quân phủ cũng nên làm xong, Dư lão, ông đi đến La Tướng Quân lấy binh khí tới cho ta, cũng là lúc ta nên triển khai kế hoạch của ta.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

... ..

Một tháng trước, đội ngũ bị Cố Nhượng Vân phái đi Linh Thú chỉ lĩnh gồm tất cả hơn một trăm người, mà quay về lại chỉ có hơn năm mươi người. Trong đó phần lớn người đều là vì gặp được nguy hiểm không cách nào chống cự nên bỏ chạy, cũng có một số táng thân ở dưới nanh vuốt của Linh Thú hung ác.

Nhưng mà, lúc này mọi người lại không biết, bởi vì bọn họ kiên trì, nên ở tương lai sau đó không lâu, sẽ trở thành cường giả uy chấn đại lục!

Trong đại viện, Cố Nhượng Vân nhìn quét qua những người lưu lại, cuối cùng dừng ở phía trên khuôn mặt cao ngạo của Tầm Phong.

“Ngươi kiên trì được.”

“Đúng vậy,” Tầm Phong ngẩng mặt lên, lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo) nói, “Lúc trước ngươi hứa hẹn với chúng ta, nếu chúng ta còn sống trở về sẽ để chúng ta xem một chút bản lĩnh của ngươi, hi vọng ngươi đừng làm chúng ta uống phí một tháng thời gian.”

Cố Nhượng Vân nở nụ cười: “Nói thật, ta không có thực lực gì, cho đến nay, cũng chỉ là một gã Tụ Khí cấp sáu mà thôi, luận chiến đấu, ta đương nhiên không phải là đối thủ của những tinh anh như các ngươi.”

Về mặt của Tầm Phong có chút khó coi, tiểu nha đầu này đang trêu đùa bọn họ? Thực như vậy, hắn là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!

“Nhưng mà,” Cố Nhượng Vân hai mắt vừa chuyển, cười nói, “Các ngươi thực cho rằng một tháng thời gian này là uống phí sao? Chẳng lẽ một tháng rèn luyện, các ngươi một chút tiến bộ đều không có? Nếu thực là như thế, ta cũng không cần bồi dưỡng các ngươi.”

Nghe nói như thế, trên khuôn mặt của mọi người đều xuất hiện một chút biến hóa.

Cố Nhượng Vân nói không sai, một tháng rèn luyện, bọn họ không ngừng tiến bộ thật nhanh, hơn nữa ngay cả khí lực đều cường tráng hơn không ít, đây là thành quả bình thường bọn hắn tu luyện nửa năm đều không đạt được.....

“Lúc trước ta đã nói qua, có lẽ hiện tại thực lực của ta không phải là rất mạnh, nhưng mà ở tương lai không xa, tất cả các người liên hợp lên cũng không phải là đối thủ của ta! Cho dù là ở dưới sự bồi dưỡng tỉ mỉ của ta.”

Hiện tại thực lực của Cố Nhượng Vân chẳng phải thật xuất chúng, nhưng mà đối với người cùng lứa tuổi mà nói vẫn là không tệ, ít nhất không phải phế sai lúc trước, nhưng mà, dù sao thời gian tu luyện hơi ngắn, cũng chỉ có được thành công như vậy.

“Chỉ cần các người đi theo ta, tuyệt đối sẽ không hối hận!” Cố Nhượng Vân ngẩng mặt lên, ánh mắt trời dưới, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười lạnh nhạt mà tự tin, “Ta sẽ rèn luyện bọn người thành một quân đội cường đại nhất! Cho dù quân đội này chỉ có năm mươi người, cũng là bách chiến bách thắng (trăm trận trăm thắng), công vô bất khắc (*)! Tin tưởng các người kiên trì đến cuối cùng, cũng chỉ là muốn một kết quả như thế thôi.”

(*) công vô bất khắc: nguyên văn 攻无不克, ý nói chỉ có không công chiếm chứ không có không công chiếm được, dùng để hình dung một lực lượng vô cùng cường đại

Chương 63: Tỷ thí, nghịch chuyển (một)

Suốt mặt của Cố Nhượng Vân ở dưới ánh mắt trời bao phủ xuống có ánh sáng kiên định, làm cho hai mắt của Tầm Phong xuất hiện một chút hoảng hốt, đột nhiên, hắn làm ra một quyết định, quyết định kia đủ để ảnh hưởng đến cuộc đời hắn.

“Nếu người có thực lực báo thù cho, từ đây về sau mạng của Tầm Phong ta là của người!”

Kỳ thực, ngay từ đầu, Cố Nhượng Vân liền ở giữa mọi người liếc mắt một cái nhìn trúng Tầm Phong, bởi vì, nam nhân này thực lực rõ ràng là mạnh nhất giữa bọn hắn, hơn nữa nàng có một loại cảm giác, thân phận của thanh niên này cũng không bình thường.

“Yên tâm đi, các người đã trở thành người của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người,” Nói tới đây, Cố Nhượng Vân ngừng lại một chút, tiếp tục nói, “Trong tay ta đây là Tụ Khí đan, sau khi ăn vào thực lực của các người sẽ lớn mạnh nhanh hơn.”

Tụ Khí đan?

Tất cả mọi người không nghe nói qua cái gì gọi là Tụ Khí đan, bất giác ngây ngốc nhìn Cố Nhượng Vân.

“Tụ Khí đan? Người.... Người nói là đan dược?”

Ngay tại lúc mọi người không rõ chân tướng, Dư lão hoảng sợ kêu lớn lên.

Ông từng đôi mắt già, không dám tin nhìn chằm chằm bình sứ trên tay Cố Nhượng Vân, giờ khắc này, hô hấp của ông đều khản trương lên, sợ không cẩn thận nghe sót cái gì đó.

Những người khác không biết Tụ Khí đan là cái gì, Dư lão thân là người Đông Phương thế gia như thế nào sẽ không biết?

Đó là thứ tồn tại trong truyền thuyết, vì sao trên tay nàng lại có đan dược?

Đây..... Đây quả thực rất bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng được)!

Phải biết rằng, cho dù là ở vạn vạn năm trước, Luyện Đan Sư đều là tồn tại cực kì trân quý, huống chi là hiện thời ở loại thế giới đã không có Luyện Đan Sư này? Mà cho dù là ở Đông Phương thế gia, cũng chỉ có hai viên đan dược, vẫn là năm đó gia chủ đạt được từ trong một tòa di tích viễn cổ! Hơn nữa còn quý trọng giống như đồ gia truyền.

Nhưng mà nàng thì sao? Tùy tùy tiện tiện lấy ra đan dược? Hơn nữa còn tùy ý tặng người?

Thật sự là một tên phá của!

Dư lão có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn Cố Nhượng Vân, hiển nhiên là có chút bất mãn đối với việc nàng tặng đan dược cho người, cho dù những người này là thuộc hạ của nàng, nhưng cũng không cần thiết hào phóng như vậy nha.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

“Dư lão, theo ta thấy, tu vi của ông đã đến thời kỳ bình cảnh, mà Tụ Khí đan đối với võ giả bị vây trong thời kỳ bình cảnh không có tác dụng gì, cho nên đan dược này tạm thời không chuẩn bị phần của ông, ít hôm nữa ta sẽ giúp ông luyện chế một loại đan dược có thể trợ giúp ông đột phá Võ Vương cao cấp.”

Nhìn đến ánh mắt của Dư lão, Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nhún vai nói.

Cái gì.... Cái gì?

Dur lão bỗng chốc mở to hai mắt nhìn.

Nha đầu kia mới vừa nói có thể làm tăng thực lực của mình lên tới Võ Vương?

Nhất định là bản thân nghe lầm.

Đúng vậy, nhất định là bản thân nghe lầm.

Theo Dur lão, có thể có nhiều đan dược như vậy đã thật ngạc nhiên, huống chi còn là đan dược có thể giúp đột phá Võ Tướng cao nhất, đây căn bản chính là ý nghĩ kỳ lạ, tuyệt đối không có khả năng đã xảy ra.

“Ha ha, đại tiểu thư, ý tốt của người lão nô tâm linh (*), nhưng lão nô thiên phú không tốt, thiếu chủ thương cảm lão nô đã đi theo nhiều năm để cho lão nô rời xa tranh chấp, tới đây bảo dưỡng tuổi thọ, thuận tiện trông nom Bách Thảo Đường, tư chất bản thân lão nô rõ ràng, đời này đều không có khả năng có thể đột phá.”

(*) tâm linh: xin linh tấm lòng (lời khước từ nhã nhặn để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn)

Dur lão lắc lắc đầu, cười cười.

Nghe vậy, Cố Nhược Vân không có lại nói thêm cái gì, nàng mỉm cười, nói: “Dur lão, ông giúp ta phát đan dược cho mọi người, Tụ Khí đan này có thể trợ giúp võ giả hội tụ toàn bộ thiên địa linh khí, có thể gia tăng tốc độ tu luyện, nhưng mỗi lần chỉ có thể dùng một viên, phải chờ sau khi hết hiệu lực và tác dụng mới dùng một viên khác.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tỷ thí, nghịch chuyển (hai)

Làm cho võ giả tu luyện nhanh hơn?

Mọi người bỗng chốc trừng lớn mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt thanh tú mà kiên định của Cố Nhược Vân.

Nhưng mà, còn không chờ bọn hắn suy xét lời nói của Cố Nhược Vân một chút, Dur lão cũng đã phát đan dược tới trong tay bọn họ, nắm bình sứ trong tay, tất cả mọi người ôm thái độ nửa tin nửa ngờ nuốt đan dược xuống, sau đó nhanh chóng khoan khoái tu luyện.

Linh khí dần dần hội tụ ở chung quanh mọi người, hình thành một màn sương mù màu lục (xanh lá cây), nếu có người khác ở trong này tất nhiên sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dù sao phải có linh khí nồng đậm cỡ nào, mới có thể hóa thành màn sương mù?

Giờ khắc này, mọi người cũng không dám có chút lơ lửng, giành giật từng giây bắt đầu tu luyện, giống như tất cả ồn ào bên ngoài đều theo đó bay đi xa.

“Ha ha, ta đột phá, ta rốt cục đột phá!”

“Công hiệu của Tụ Khí đan này lại có thể thần kỳ như thế, có thể khiến chúng ta tu luyện đến trực tiếp đột phá!”

Mọi người cười ha ha phá lên, lúc nhìn về phía Cố Nhược Vân, ánh mắt của mọi người đều đã xảy ra biến hóa.

Bọn họ có một loại dự cảm, đi theo thiếu nữ này, tuyệt đối sẽ không hối hận!

“Thuộc hạ Tầm Phong, tạ lỗi với chủ tử vì đã từng khinh thị và khiêu khích.”

Trong mắt Tầm Phong hiện lên một chút phức tạp, nửa quỳ rạp xuống đất, về mặt từ cao ngạo lúc ban đầu trở nên cung kính.

Hắn rốt cục rõ ràng, vì sao nàng tin tưởng vững chắc bản thân đi theo nàng sẽ không hối hận!

Cũng tin tưởng, tất cả lời nói của thiếu nữ cũng không phải nói miệng không có bằng chứng, đi theo nàng, ngày báo thù cũng sắp tới.

Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười cười: “Lòng ta như ma, làm việc như ma, vậy nên từ đây về sau, đoàn đội của chúng ta liền gọi là Ma Tông! Tầm Phong và Tà Hộ pháp, Mạc Vũ là Hữu Hộ pháp, chuyện lớn nhỏ trong Tông đều là báo cáo với hai người bọn họ.”

Khi nói lời này, nàng nhìn Tầm Phong, lại nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi vẫn luôn lặng im không nói.

Từ trong tình báo Dur lão cho nàng biết được nữ tử kia tên là Mạc Vũ, thực lực ở trong mọi người chẳng phải đáng chú ý, nhưng có nghị lực vượt trội

hơn người thường, hơn nữa.... ..

Tinh thần lực của Mạc Vũ rất mạnh, thích hợp luyện chế đan dược!

“Vâng, Tông Chủ!”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất, lớn tiếng nói.

“Các người đừng gọi ta là Tông Chủ,“ Cố Nhượng Vân phát tay, “Các người có thể gọi ta là chủ tử, hoặc là đại tiểu thư, những người khác tạm thời ở chỗ này, không có bất luận kẻ nào quấy rầy các người, Tầm Phong, Mạc Vũ, hai người các người theo ta rời đi, trong vòng năm năm, ta cần làm cho thế nhân đều biết thế lực Ma Tông này!”

Cho nên, trước đó, nàng cần mua một ngôi nhà để mọi người tạm thời ở lại.

“Vâng, chủ tử.”

Tầm Phong và Mạc Vũ cùng kêu lên, ánh mắt nhìn Cố Nhượng Vân mang theo ánh sáng sáng quắc.

... ..

Trên ngã tư đường, người đi đường rộn ràng nhón nháo.

Lúc trước Cố Nhượng Vân có nghe nói cách Bách Thảo Đường không xa có một biệt viện sắp sửa bán ra, mà trước khi tìm được nơi đóng quân của Ma Tông, nàng cần an bày những người này, dù sao địa bàn Dur lão cung cấp quá nhỏ, hoàn toàn ở không được năm mươi người.

Đương nhiên, kia cũng chỉ là tạm thời thôi, nàng chân chính cần là một địa phương vô cùng bí mật mà tất cả mọi người tìm không thấy.

Lúc Cố Nhượng Vân đi đến biệt viện kia, đã có người đang trao đổi với chủ bán.

“Là người?” Lăng Ngọc liếc mắt liền thấy Cố Nhượng Vân từ phía sau đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc biến đen, “Cố Nhượng Vân, phế vật người tới nơi này làm gì?”

Chỉ cần nghĩ đến lúc trước bản thân bị Bách Thảo Đường đuổi ra, Lăng Ngọc liền đầy một bụng khí, nhất là phế vật Cố Nhượng Vân này lại có thể được Bách Thảo Đường thu làm tạp dịch (sai vật).

Đúng vậy, theo Lăng Ngọc, Cố Nhượng Vân sở dĩ ở Bách Thảo Đường, hoàn toàn là Triệu chương quý nhìn trúng nàng thu làm tạp dịch.

Chương 65: Tỷ thí, nghịch chuyển (ba)

“Lăng Ngọc? Người Lăng gia?”

Cố Nhượng Vân nhìn về phía hoa phục nữ tử tròn mắt nhìn bản thân kia, hơi ngẩn ra.

Kỳ thực nàng và Lăng Ngọc chỉ là có duyên gặp mặt một lần, ở lần đầu tiên Cố Nhượng Vân đi Bách Thảo Đường, đúng lúc Lăng Ngọc gây chuyện bị Bách Thảo Đường đuổi ra, rồi sau đó bị Lăng gia lão gia tử áp đi xin lỗi, lại vẫn luôn không được Bách Thảo Đường gặp mặt.

Nàng thật không ngờ, lại ở chỗ này gặp gỡ Lăng Ngọc.

“Người tới nơi này làm gì?”

Bởi vì có liên quan đến Lăng Hi, cho nên Lăng Ngọc vừa thấy Cố Nhượng Vân liền giống như kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, hai ánh mắt như lợi kiếm kia hung hăng bắn về phía thiếu nữ trước cửa, càng là hận không thể ở trên khuôn mặt thanh tú kia xẹt qua vài đường dấu vết.

Cố Nhượng Vân quét mắt nhìn Lăng Ngọc, tầm mắt dừng ở trên người trung niên nam nhân trước mặt nàng, nói: “Tòa trạch viện này giá bao nhiêu.”

Nhưng trung niên nam nhân chưa mở miệng, âm thanh trào phúng của Lăng Ngọc đã vang lên.

“Tiểu tiện nhân, hiện tại người đừng tưởng rằng tiến vào Bách Thảo Đường là có thể đủ tự cho là đúng! Nói đến cùng người chỉ là một hạ nhân của Bách Thảo Đường mà thôi, người cho là người có thể ý vào thế lực của Bách Thảo Đường mạnh mẽ thu tòa trạch viện này vào trong tay của mình? Ta nói cho người, chỗ này là biệt viện ta mua cho Thái Tử, sắp tới đúng lúc hần muốn chuyển ra ngoài hoàng cung ở, Thái Tử là người Luyện Khí Tông, cho dù thế lực Bách Thảo Đường cường thịnh hơn nữa cũng không bằng Luyện Khí Tông, huống chi là vì một tạp dịch nho nhỏ như người mà đối đầu với Luyện Khí Tông!”

Lăng Ngọc cao ngạo dương khuôn mặt nhỏ nhắn, vênh vênh vào vào nói.

Chỉ cần nghĩ đến lúc trước nàng bị Bách Thảo Đường quăng ra bên ngoài, liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng mà không sao, chờ nàng trở thành Thái Tử Phi, Bách Thảo Đường nho nhỏ kia chính là vật trong bàn tay của nàng! Đến lúc đó, Cố Nhượng Vân

thân là tạp dịch của Bách Thảo Đường, nàng muốn xử trí thế nào liền xử trí thế đó!

“Tòa biệt viện này giá là bao nhiêu?”

Cố Nhượng Vân giống như không có nghe thấy lời nói của Lăng Ngọc, tiếp tục hỏi.

“Cố Nhượng Vân, bốn tiểu thư đang nói chuyện với người, người cũng dám không quan tâm tới ta!”

Lăng Ngọc tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trừng mắt nhìn Cố Nhượng Vân.

“Hả?”

Rốt cục, Cố Nhượng Vân có phản ứng, nàng nhú mày nhìn về phía Lăng Ngọc, vui vẻ nhẹ nhàng nói: “Thì ra là người đang nói chuyện với ta? Thật có lỗi, ta còn tưởng người đang làm bầm lầy bầu một mình.”

Phốc!

Lăng Ngọc nuốt chút nữa thì phun ra một ngụm máu, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, trong mắt kia mang theo tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cố Nhượng Vân, ta khuyên người vẫn là rút đi! Người mua không nổi trạch viện này! Huống chi người không có quyền lợi tranh đấu với Thái Tử điện hạ!”

Bá!

Bỗng nhiên, một thanh bảo kiếm sắc bén chợt xé gió mà ra, đặt tại phía trên cổ của Lăng Ngọc, trong nháy mắt cả người của nàng liền lạnh như băng, cái đầu dương cao vừa lúc chống lại một đôi mắt cao ngạo lạnh lùng.

“Người tốt nhất là câm miệng cho ta! Nếu không thì.....”

Tầm Phong lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc, giọng nói lạnh như băng.

“Người... Người có biết ta là ai không? Đừng kim Quý Phi là cô cô của ta, người cũng dám uy hiếp ta! Chờ ta trở về nói cho cô cô, ta khiến cho cô cô diệt cửu tộc (chín họ) của người!”

Hai mắt của Tầm Phong tối sầm lại, hần đột nhiên cười lạnh: “Ta quản cô cô người là Quý Phi hay là Hoàng Hậu, kẻ mạo phạm chủ tử, chết!”

Ở trong mắt thanh niên, Lăng Ngọc thấy được sát ý.

Đúng vậy, người kia quả thật muốn giết nàng, cũng không phải cố ý hù dọa!

Nháy mắt kia Lăng Ngọc sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai chân không ngừng run rẩy, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

“Tầm Phong, ta là đến mua bán, về phần chuyện khác, về sau xử lý đi.” Cố Nhượng Vân nhìn nhìn Tầm Phong, nói.

Nghe nói như thế, sát khí trên người Tầm Phong mới thu lại.

Rõ ràng, Lăng Ngọc nhẹ nhàng thở ra, một khắc vừa rồi kia, nàng rõ ràng cảm giác được tử thần cách bản thân gần như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tỷ thí, nghịch chuyển (bốn)

Nếu đổi thành những người khác, loại thời điểm này khẳng định sẽ nhanh chóng rời đi, sợ vị kia thanh niên kia đòi ý giết nàng.

Nhưng mà Lăng Ngọc lại không giống bình thường.

Tòa trạch viện này cũng đủ yên tĩnh, cảnh vật chung quanh cũng không tệ, mặc kệ như thế nào nàng đều phải đưa mua nó đưa cho Thái Tử điện hạ, nếu có thể có được niềm vui của Thái Tử, nói không chừng nàng có thể trở thành Thái Tử Phi.... ..

Nghĩ đến đây, Lăng Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía trung niên nam nhân: “Trạch viện của người giá rất cao, tuy rằng hoàn cảnh không tệ, cũng không giá trị đến tám trăm vạn, ta ra tám mươi vạn, người bán hay không?”

(L: 1 vạn = 10.000)

“Tiểu thư, người đang đùa à? Tám trăm vạn Kim tệ? Đây là đang cướp đoạt sao?” Trung niên nam nhân trào phúng cười, “Ta nói, giá này quá thấp, tuyệt đối không có khả năng!”

Nghe vậy, Lăng Ngọc ngẩng đầu cao giọng nói: “Người phải suy nghĩ cho kỹ, đây là lễ vật bốn tiểu thư muốn tặng cho Thái Tử điện hạ, một cơ hội ning bọ tốt như vậy, người lại có thể muốn không công đánh mất? Không phải ta nói người ngu xuẩn, mà là thật sự rất ngu xuẩn! Phải biết rằng, trên đời này có bao nhiêu người muốn ning bọ Thái Tử, nếu không có Lăng Ngọc ta, người nhận được cơ hội sao? Ta không để người lấy ra tám trăm vạn Kim tệ đến cảm tạ ta, đã là phá lệ khai ân, huống chi ta cũng không muốn lấy không gì đó của người, không phải ta vốn định cho người tám mươi vạn sao?”

Theo Lăng Ngọc, Thái Tử cao cao tại thượng, người bình thường không cách nào ning bọ, bản thân tặng một cơ hội tới cửa, hẳn nên lấy mấy trăm vạn Kim tệ đến cảm tạ nàng. Dù sao loại cơ hội tốt này không phải bất luận kẻ nào đều có thể có được.

Trung niên nam nhân lập tức dờ khóc dờ cười, bản thân bị người đoạt đi tổ trạch (nhà ở tổ tiên truyền lại)? Đến cuối cùng còn phải cảm tạ nàng? Cho tới bây giờ hẳn đều không có nghe nói qua ngụy biện như vậy.

“Lăng tiểu thư, nàng dâu (vợ) của ta bị bệnh nặng, chỉ có Quý Y mới có thể trị khỏi, nhưng Quý Y ra giá tám trăm vạn Kim tệ, ta là bất đắc dĩ mới bán nha, xin người không cần khó xử chúng ta, ta cũng không có cách nào khác.”

Quý Y?

Nghe được lời nói của trung niên nam nhân, tâm của Cố Nhượng Vân khẽ động, lại cũng không nói thêm gì.

“Ta nói người người này thật đúng là ngu xuẩn,” Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, “Nàng dâu của người chỉ là một cái tiện mệnh thôi, thế nào so ra cũng kém hơn làm cho Thái Tử điện hạ có được một chỗ ở thư thái, chỉ cần người có quan hệ tốt với Thái Tử điện hạ, tiền đồ về sau sẽ rực rỡ giống như gấm, cho dù thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng sẽ đổi ngả vào lòng người, phỏng chừng nàng dâu của người cũng sẽ không ích kỷ muốn tiền đồ của người bị hủy, nếu không nữ nhân như vậy người muốn có ích lợi gì?” (L: logic của người khác thường ta hiểu không nói ~.~)

Sắc mặt của trung niên nam nhân có chút khó coi: “Lăng tiểu thư, ta không có không cho Thái Tử điện hạ chỗ ở! Chỉ cần người có thể lấy ra tám trăm vạn Kim tệ, tổ trạch này sẽ thuộc về người!”

“Người.... ..”

Ngay lúc Lăng Ngọc còn muốn nói gì đó, giọng nói của Cố Nhượng Vân bỗng nhiên chen vào.

“Tổ trạch này có thể bán cho ta hay không? Ta nguyện ý ra tám trăm vạn Kim tệ!”

Trung niên nam nhân trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

Lúc này đây, hẳn dùng tâm quan sát thiếu nữ trước mắt.

Cho dù khuôn mặt thanh tú kia còn có chút non nớt, dáng người còn không có phát dục hoàn toàn, có vẻ hơi gầy, thoạt nhìn giống như dinh dưỡng không đủ. Nhưng mà trên mặt thiếu nữ mang theo ý cười, một đôi mắt trong veo sáng ngời có hồn, có lẽ ánh mắt đầu tiên nàng không có làm cho người ta cảm thấy kinh diễm, lại làm cho người ta một loại cảm giác thật thoải mái.

“Cô nương, người muốn mua tổ trạch?”

“Đúng vậy,” Cố Nhượng Vân cười cười, “Về phần Kim tệ này người đi Bách Thảo Đường nói một chút với Dur lão, ông ấy sẽ nói với người, thủ tục giao nhận cũng do ông ấy hoàn thành, nhưng mà.... ..”

Chương 67: Tỷ thí, nghịch chuyển (năm)

Cố Nhượng Vân ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Ta đối y thuật thật cảm thấy rất hứng thú, hi vọng lúc Quý Y đến chữa bệnh cho thê tử của người, ta có thể đến xem.”

“Này.... ..” Trung niên nam nhân chần chờ một lát, “Chuyện này ta không làm chủ được, cần trung cầu ý kiến của Quý Y, nhưng Quý Y tuy rằng y thuật không tệ, nhưng tính tình cổ quái, nếu người nàng nhìn trúng, thì miễn phí trị liệu không cần một Kim tệ, nhưng nếu nàng không thích, chẳng sợ cho nàng cả quốc gia nàng cũng không cứu.”

“Không sao, đến lúc đó người cho ta biết một tiếng là được rồi.”

Cố Nhượng Vân vuốt ve cằm, âm hiểm nở nụ cười.

Sau khi nàng đi đến Tây Linh đại lục cũng nghe nói qua danh tiếng của Quý Y, nếu có thể thu nàng vào Ma Tông, vấn đề chữa bệnh liền không cần lo lắng.....

“Chủ tử, người cười có chút khủng bố.”

Mạc Vũ không khỏi rung mình một cái, vì sao nàng cảm giác được chủ tử muốn tính kế người?

“Tâm Phong, Mạc Vũ, chúng ta đi!”

Cố Nhượng Vân không chút để ý tới lời nói của Mạc Vũ, nàng nhún vai, sau khi bỏ lại một câu liền xoay người đi ra sân.

Lăng Ngọc nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia dần dần rời đi, bàn tay không tự chủ được nắm chặt, từng từ từng chữ nói: “Cố Nhượng Vân, để cho người lại kiên nhẫn thêm một thời gian, chờ ca ca bề quan ra ngoài, chính là ngày chết của người!”

Lăng gia.

Trong mật thất (căn phòng bí mật), thiếu niên vốn khoanh chân tu luyện đột nhiên mở to mắt, đáy mắt hiện lên một chút âm u.

“Mật pháp (phương pháp luyện công bí mật) Thi Văn tiểu thư giao cho ta rốt cục ta đã tu luyện thành công, mà hiện tại cũng đến lúc ta báo thù, Cố Nhượng Vân, người chờ xem, trong hai ngày này ta muốn đánh bại người ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người! Sau đó, báo thù rửa hận!”

... ..

Đối với hành động của Lăng gia, hiển nhiên Cố Nhượng Vân không biết một chút nào, gần đây nàng bề bộn nhiều việc, vội đến mức không có thời gian đi để ý Lăng gia.

“Đứng rồi, Dư lão, Đông Phương thiếu chủ đi rồi sao?”

Đột nhiên Cố Nhượng Vân giống như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía Dư lão.

Dư lão gật gù đầu, đáy mắt mang theo một chút sầu lo: “Đông Phương gia tộc đã xảy ra chuyện, thiếu chủ bị lão gia chủ gọi trở về.”

“Xảy ra chuyện?” Cố Nhượng Vân nhíu nhíu lông mày, “Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện gì? Còn có, người Luyện Khí Tông vẫn còn ở Thanh Long Quốc sao?”

Khi đối mặt Đông Phương Thiếu Trạch, Cố Nhượng Vân luôn có một loại cảm giác thân thiết, đương nhiên không hy vọng hắn xảy ra chuyện.

“Đúng vậy.”

Dư lão cười lạnh một tiếng: “Không chỉ như thế, thám tử của Luyện Khí Tông còn thường xuyên đến chiếu cố cửa hiệu tâm thương của chúng ta, xem ra không đạt được mục đích bọn họ sẽ không bỏ qua, đáng tiếc hiện tại Đông Phương gia tộc đã xảy ra chuyện, nếu không nhưng là có thể tìm chút phiền toái cho Luyện Khí Tông.”

Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu: “Không cần Đông Phương Thiếu Trạch người ra tay, ta không thích ý lại vào người khác.”

Dư lão há miệng thờ đốc, muốn nói cái gì đó nhưng lại vẫn không có nói ra khỏi miệng.

Vài ngày sau.

Toàn bộ Thanh Long Quốc đều bị một tin tức làm chấn động.

“Các người có nghe nói chưa? Lăng gia tiểu thiếu gia Lăng Hi sắp sửa đấu một trận với phế vật bị trục xuất của Cố gia ở hai ngày sau! Nhưng lại là do cao thủ của Luyện Khí Tông làm trọng tài.”

“Nghe nói mấy tháng trước hai bên đã ước chiến qua, không biết vì sao lại không giải quyết được gì, phỏng chừng là Cố Nhượng Vân sợ hãi, hiện tại nàng lại có lá gan lại nhận khiêu chiến!”

“Đây là tin tức từ Lăng gia truyền ra, hai người còn hạ ước định, nếu Cố Nhượng Vân thua mà nói, từ đây về sau Bách Thảo Đường sẽ thuộc sở hữu của Lăng gia! Không biết làm sao chừng quây của Bách Thảo Đường có thể đáp ứng loại điều kiện này, rõ ràng là tặng không Bách Thảo Đường cho người, nhưng Cố Nhượng Vân chỉ là tạp dịch của Bách Thảo Đường mà thôi, vì nàng đáng giá sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Tỷ thí, nghịch chuyển (sáu)

Lúc này, đại đường Lăng gia, Lăng lão gia từ nhíu mày nhìn về phía Lăng Hi, có chút bất mãn nói: “Ta biết con lo lắng hiện thời Cố Nhượng Vân không tiếp nhận khiêu chiến, cho nên cố ý truyền ra nói nàng đã đồng ý chiến đấu! Nhưng Bách Thảo Đường không bình thường! Con nói vậy như vậy, thật dễ dàng chọc giận thế lực sau lưng Bách Thảo Đường!”

Lăng Hi âm hiểm cười: “Gia gia, đừng quên, hậu thuẫn của chúng ta là Luyện Khí Tông, huống chi không phải người luôn luôn muốn có được Bách Thảo Đường sao? Đây là một cơ hội tốt! Ta đã truyền ra lời nói, mặc kệ thế nhân tin hay không, nếu Bách Thảo Đường đứng ra làm sáng tỏ lời đồn, sẽ chỉ làm người khinh thường!”

Nghĩ đến được liệu trân quý trong Bách Thảo Đường, trái tim của Lăng lão gia tử đột nhiên nhảy lên, bắt đầu nói: “Vậy thì tùy con, chính là trận chiến đấu này con chỉ cho phép thắng không được thua!”

“Yên tâm đi, gia gia, hiện thời ta đã đột phá đến Vô Giả, Cổ Nhược Vân chỉ là một Tụ Khí cấp bốn mà thôi, tuyệt đối sẽ không phải là đúng thủ của ta!”

Lăng Hi vô cùng tự tin nói.

Hơn một tháng thời gian, mặc dù Cổ Nhược Vân không còn là phế vật, cũng tuyệt đối không có tiến bộ quá lớn!

Mà bản thân, lại ở trong một tháng trở thành một Vô Giả chân chính.... ..

... ..

Trong sân, trên khuôn mặt tàn nhang của La Âm tràn đầy tức giận và không hài lòng, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn Cổ Nhược Vân.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

“Cổ Nhược Vân, hai ngày sau ngươi phải tỷ thí với tên hỗn đản Lăng Hi kia, bây giờ ngươi còn có thể thành thoi phơi nắng ở trong này? Lão nhân Lăng gia kia giáo huấn như vậy, không có năm chắc tất thắng thì lão sẽ tuyệt đối không để cho tôn tử bảo bối của mình đứng ra nghênh chiến.”

“Tỷ thí?” Cổ Nhược Vân bĩu môi, không cho là đúng nói, “Trận đấu giữa ta và Lăng Hi sớm đã xong, ở trong Thiên Linh trận hắn thua ở dưới tay của ta, cho nên trận ước chiến kia cũng có thể xóa bỏ.”

“Làm sao có thể? Bên ngoài đều nói trận đấu giữa ngươi và Lăng Hi sẽ diễn ra ở hai ngày sau, còn dùng Bách Thảo Đường làm đồ đặt cược.”

La Âm kinh ngạc há miệng thờ đốc, Cổ Nhược Vân không biết chuyện tỷ thí? Vậy đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghe nói như thế, Cổ Nhược Vân ngồi dậy, con ngươi trong tròng trầm xuống một chút: “Trong khoảng thời gian này ta bề bộn nhiều việc, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, hiện tại ngươi nói với ta đến cùng tình huống gì trước.”

Nhìn đến Cổ Nhược Vân quả thật cái gì đều không biết, La Âm chớp mắt, rồi sau đó chậm rãi nói ra lời nói lưu truyền bên ngoài.

Dần dần, khuôn mặt vốn còn mang theo tươi cười của Cổ Nhược Vân lạnh xuống, nàng im lặng thật lâu, sau đó cười lạnh nói: “Tỷ thí? Đây nhất định là Lăng Hi làm làm trò quỷ, đáng tiếc, hắn ngàn không nên vạn không nên có ý đồ với Bách Thảo Đường, nhưng mà, hắn cũng đã làm như vậy rồi, ta đây cũng chỉ có thể lấy kỳ nhân cho đạo hoàn lại kỳ nhân chi đạo (đạo lý của người kỳ lạ).”

Xem ra không đợi nàng tìm Lăng gia phiền toái, bọn họ liền đã tự tìm tới cửa.... ..

Hai ngày sau.

Ở ngoài Bách Thảo Đường, đây áp cả người, hiển nhiên đều là đến xem tỷ thí giữa Cổ Nhược Vân và Lăng Hi, nhưng vào lúc này, một âm thanh ồn ào truyền tới, trong nháy mắt làm cho đám người tách ra một con đường.

Trước mắt bao người, Lăng Hi chậm rãi đi đến, so sánh với vênh váo đặc ý lúc trước, hiện thời trên người hắn nhiều hơn một tầng lệ khí, âm lãnh đến cực điểm.

“Cổ Nhược Vân, ta biết ngươi ở bên trong Bách Thảo Đường, đã đến thời gian ước chiến, vì sao còn không ra gặp mặt ta? Chẳng lẽ ngươi làm trận bỏ chạy?”

Lúc đi đến cửa Bách Thảo Đường, Lăng Hi dừng bước chân, trên mặt xẹt qua một chút âm ngoan.

Sỉ nhục nàng gây cho hắn lúc trước, hôm nay hắn sẽ trả lại hết cho nữ nhân đáng chết này!

Chương 69: Tỷ thí, nghịch chuyển (bây)

Edit: kaylee

“Lăng Hi, ngươi thật to gan, thế mà lại dám đến Bách Thảo Đường ta gây chuyện!”

Tiếng nói chưa dứt, Triệu chương quý đã đi nhanh ra, con ngươi sắc bén giống như lợi kiếm bắn về phía Lăng Hi, lạnh lùng nói: “Ta cho ngươi một cơ hội, rút khỏi nơi này! Bách Thảo Đường ta không chào đón người Lăng gia ngươi!”

“Ha ha!” Lăng Hi cười ha ha hai tiếng, “Triệu chương quý, chỉ sợ rất nhanh Bách Thảo Đường các ngươi sẽ đổi chủ, lúc trước là Cổ Nhược Vân trước ước hẹn một tháng, chính là ta làm người tương đối thiện lương, sợ một tháng thời gian nàng trưởng thành quá chậm, cho nên lại thêm vào hơn một tháng,

chỉ là Bách Thảo Đường các người ngu xuẩn cho rằng một phế vật sẽ đạt được thắng lợi, còn dùng toàn bộ Bách Thảo Đường làm tiền đặt cược, các người đã muốn nhét Bách Thảo Đường vào trong tay ta như thế, làm sao ta có thể không thỏa mãn các người? Yên tâm, ở dưới sự quản lý của ta, Bách Thảo Đường sẽ càng phú cường (giàu có + mạnh mẽ) hơn trước kia!”

Kỳ thực, nếu không có Luyện Khí Tông làm chỗ dựa, dù thế nào Lăng Hi cũng không dám làm ra chuyện như vậy, nhưng phía sau hắn đường đường là Luyện Khí Tông! Cho dù thế lực sau lưng Bách Thảo Đường cường thịnh hơn nữa, như thế nào có thể so sánh với Luyện Khí Tông?

“Bách Thảo Đường ta chưa từng đáp ứng qua điều kiện vô lễ như thế!”

Triệu chương quỹ sắc mặt cực kỳ khó coi, bàn tay gắt gao nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thế nào? Các người là nhìn thấy thực lực hiện giờ của ta cho nên sợ hãi?” Lăng Hi ‘xuy’ một tiếng cười.

Nghe được lời nói của hắn, mọi người mới đưa ánh mắt về phía Lăng Hi, lúc nhìn đến thực lực của hắn trong phút chốc đám người bỗng ồn ào nghị luận.

“Võ Giả sơ cấp? Lăng Hi thế mà lại đã đột phá Tụ Khí cấp tám, tới Võ Giả sơ cấp, vừa rồi ta lại có thể không thấy được?”

“Trời ạ, theo ta được biết, một tháng trước Lăng Hi mới chỉ là Tụ Khí cấp năm, nhanh như vậy đã đạt đến Võ Giả sơ cấp?”

“Ta đoán chừng là Bách Thảo Đường nói mạnh miệng quen rồi, hiện giờ nhìn thấy thực lực của Lăng Hi cho nên sợ hãi, chắc chắn, nếu như vậy thì không nên đáp ứng điều kiện này, bây giờ hồi hận còn có tác dụng gì?”

Lập tức, tất cả tầm mắt khinh thường và trào phúng đều quét về phía Triệu chương quỹ, làm Triệu chương quỹ tức đến mức hận không thể giết tiểu súc sinh trước mắt!

Ngay tại lúc hai bên có chút giằng co chưa xong, một tiếng cười khê từ phía sau truyền đến: “Triệu chương quỹ, chuyện này giao cho ta đến xử lý đi.”

Đại tiểu thư?

Triệu chương quỹ hai mắt sáng lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân từ phía sau đi tới, hắn há miệng thở dốc, muốn nói gì.

“Hừ, Cố Nhược Vân, rốt cục người cũng chịu đi ra!”

Lăng Hi cười lạnh một tiếng, lúc khuôn mặt âm trầm nhìn đến Cố Nhược Vân nổi lên một con gió lốc: “Một khi đã như vậy, cũng là lúc chúng ta nên bắt đầu quyết đấu.”

“Quyết đấu?” Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười nói, “Cũng không phải là không thể được, nhưng mà hứa hẹn người đáp ứng lúc đó còn tính không?”

“Hứa hẹn gì?”

“Chính là, nếu như người thua trận, toàn bộ gia sản của Lăng gia đều thuộc về ta, mà người, phải quỳ lạy ở trước mặt ta gọi ta là chủ nhân! Hơn nữa trước mặt mọi người nhục mạ Lăng gia lão nhân kia là một lão già súc sinh không bằng!”

“Người nói hưu nói vượn (nói bậy bạ)!” Lăng Hi sắc mặt xanh mét giận dữ hét lên, “Khi nào thì ta đáp ứng qua loại điều kiện này?”

Cố Nhược Vân nhũ nhủm mày: “Vậy lúc nào thì ta đáp ứng qua dùng Bách Thảo Đường làm tiền đặt cược?”

“Người....” Lăng Hi trong ngực có một cỗ lửa giận, không phát tiết ra thật sự không thoải mái, “Tốt! Thật sự rất tốt! Nhưng mà Cố Nhược Vân, người cho là người có thể chiến thắng ta sao? Một cận bã cấp Tụ Khí, ngay cả một võ giả chân chính đều không phải! Cho dù cho người một trăm cái mạng, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ta!”

Nói ra, cấp Tụ Khí còn không phải một võ giả, loại thực lực này căn bản chính là một cận bã!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tỷ thí, nghịch chuyển (tám)

Dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt của thiếu nữ mang theo tươi cười nhân nhật, trong gió nhẹ, đầu tóc đen kia chậm rãi tung bay, khoe môi nàng nghiêng một độ cong ngọt ngào, con ngươi giống như hồ nước trong suốt dừng ở trên người thiếu niên trước mặt.

“Người đã thừa nhận lời hứa của người, lúc đó, ngàn vạn lần đừng ăn vạ, nếu không phỏng chừng Lăng gia các người cũng không còn mặt mũi nào mà tiếp tục ngồi ở Thanh Long Quốc.”

“Ha ha!” Lăng Hi cười to hai tiếng, âm lãnh nói, “Cố Nhượng Vân, ta rất mong chờ lúc ngươi thua Bách Thảo Đường bởi ta, khi đó cho dù ta không làm khó dễ ngươi, sợ là đương gia (chủ) của Bách Thảo Đường cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Lúc đó, toàn bộ đại lục đều sẽ không có chỗ dung thân cho Cố Nhượng Vân nàng.

Nghe nói như thế, Triệu chương quỹ liếc mắt xem thường, vẻ mặt không còn gì để nói.

Đương gia của Bách Thảo Đường? Hiện tại không phải là Cố Nhượng Vân sao? Nàng tự khó xử bản thân? Tiểu tử này xác định đầu óc không có vấn đề gì chứ?

Chỉ có La Âm có chút lo lắng, khẩn trương nhìn về phía Cố Nhượng Vân: “Cố Nhượng Vân, ngươi được không?”

“La Âm, ngươi đi bên cạnh chờ ta.”

Nói xong lời này, Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Hi, hỏi: “Lăng Hi, chúng ta có thể bắt đầu sao?”

“Chờ một chút!” Lăng Hi lạnh lùng quét mắt nhìn Cố Nhượng Vân, “Vì phòng ngừa có người an gian, lần này ta cố ý mời đến người Luyện Khí Tông làm trọng tài! Thi Vân đại tiểu thư, Hồn Phi trưởng lão, kính nhờ các ngươi!”

Bá!

Tiếng nói vừa dứt, một mảnh vải trắng từ trên bầu trời nhẹ nhàng bay xuống, trong gió nhẹ xen lẫn hương thơm mê người.

Nữ tử một thân tóc đen bay lên, bạch y ****, giống như tiên nữ tuyệt sắc khuynh thành, tất cả mọi người bất giác có chút kinh diễm ngây người, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua nữ tử giống như tiên nữ như thế, giống như không nhiễm bụi trần, cho dù chỉ liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái đều là khinh nhờn nàng.

Tầm mắt của Thi Vân đảo qua đám người, cũng không có phát hiện người vẫn chờ mong, bất giác khẽ nhíu mày.

“Lăng không phi hành?” Cố Nhượng Vân con ngươi hơi hơi co rút lại, “Không! Lăng không phi hành là năng lực tới Vô Hoàng mới có! Thực lực của nàng cũng không có cường đại đến loại trình độ này, nói cách khác nàng là học tập bí kỹ (kỹ năng bí ẩn) có thể bay được!”

Đúng lúc này, Hồn Phi cũng dẫn theo đám người Luyện Khí Tông theo sau mà tới, ánh mắt của lão bỗng chốc liền cố định ở trên người Cố Nhượng Vân, ‘oanh’ một tiếng, một cỗ hơi thở thô bạo từ quanh thân khuếch tán ra, mang theo âm ngoan và độc ác.

“Cố Nhượng Vân, khoản nợ giữa ngươi và Luyện Khí Tông ta sau đó mới tính, hiện tại lão phu là tới chủ trì tỷ thí giữa ngươi và tiểu thiếu gia Lăng gia! Còn nữa, đao kiếm không có mất, hai bên phải ký giấy sinh tử! Sống chết đều do mệnh trời, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp kết quả tỷ thí!”

Sống chết đều do mệnh trời!

Mọi người chỉ nghe nói hai bên muốn tỷ thí, lại không có nghe nói sẽ ký giấy sinh tử, phải biết rằng, một khi ký giấy sinh tử, trong tỷ thí phải có một người chết mới có thể kết thúc, trừ phi là người thắng có tâm đồng tình không muốn mạng của đối phương.

Nếu không, cho dù đối phương đầu hàng, cũng không cách nào kết thúc tỷ thí.

Xem ra lúc này đây, Lăng gia là hạ quyết tâm muốn giết Cố Nhượng Vân.... ..

“Cố Nhượng Vân!”

La Âm quá sợ hãi, thất thanh hô: “Ngươi không thể ký giấy sinh tử, tuyệt đối không thể!”

“Ký đi, ngươi mau ký đi, Cố Nhượng Vân, loại phế vật giống ngươi đây tồn tại chỉ ném mặt mũi của Cố gia, vẫn là đã chết tương đối sạch sẽ!”

Trong đám người, Cố Phán Phán âm độc nhìn Cố Nhượng Vân, trong lòng hung hăng nói.

Nếu không phải tại nàng, bản thân sẽ không bị phụ thân trách cứ, mẫu thân cũng sẽ không thể suýt chút nữa bị huy!

Tất cả tất cả đều là tiểu tiện nhân này làm hại!

Nàng sớm đã đáng chết! Loại người lục thân không nhận, tội ác chồng chất giống nàng, lưu lại nơi này chính là làm hại thế nhân, nếu Lăng Hi giết nàng, coi như là trừ hại vì đại lục!

Chương 71: Tỷ thí, nghịch chuyển (chín)

Cố Nhượng Vân không nói gì, nhàn nhạt nhìn về phía Hồn Phi đứng ở trước mặt.

“Cố Nhượng Vân, có phải ngươi sợ hãi hay không?” Lăng Hi ha ha cười phá lên, âm lãnh nói, “Yên tâm đi, nếu ngươi sợ hãi, vậy thì nhận thua trước, còn

có thể giữ lại tính mạng của ngươi, chẳng qua đường đường nữ nhi của Cố Thiên lại có thể sẽ là tính tình yếu đuối này, ngươi quả thực làm cho huynh trưởng của ngươi mất mặt, may mà cha nương ngươi chết sớm, nếu không cũng sẽ bị ngươi chọc tức chết!”

Lăng Hi nói rất là thống khoái, nhưng không có phát hiện hơi thở trên người Cố Nhược Vân từng chút lạnh xuống.

“Rất nhanh ngươi sẽ hối hận vì lời nói này của ngươi!”

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt vốn trong suốt vào lúc này tràn đầy lạnh lẽo: “Giấy sinh tử này, ta ký!”

“Hối hận?” Lăng Hi khinh thường bĩu môi, “Đến lúc đó người hối hận không biết là ai! Cố Nhược Vân, ngươi không có cha nương, cho nên, ta không trách ngươi cuồng vọng như vậy, dù sao không ai dạy ngươi làm người phải khiêm tốn.” (L: chắc mất 1 đoạn, chị Vân nói tên Lăng Hi sẽ hối hận khi ký giấy sinh tử ~ à, Lăng Hi có cha có nương nhưng chắc cũng chưa được dạy làm người phải khiêm tốn nha ~)

Hắn không tin, bản thân đã đột phá đến cảnh giới Võ Giả, còn có sợ hãi nữ tử này?

Hồn Phi nhìn nhìn hai người, nói: “Giấy sinh tử hai người các ngươi đã ký, kế tiếp liền bắt đầu trận đấu.”

Trước khi tới, Luyện Khí Tông cũng đã chuẩn bị tốt giấy sinh tử, hai người quét mắt nhìn nội dung trên trang giấy, đều thật sáng khoái ký tên của bản thân ở cuối cùng.

La Âm vội vã muốn tiến lên, lại bị người vây xem chen xuống phía sau, chỉ có thể trừng mắt nhìn.

“Cố Nhược Vân, xem ở trên mặt mũi của Cố Sanh Tiêu, ta sẽ không làm cho ngươi chết quá khó coi.”

Bá!

Lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, giống như một vệt ánh sáng bén nhọn áp sát Cố Nhược Vân.

Ở trước khi kiếm quang đến ót của nàng, thân mình nàng né sang một bên, ‘loảng xoảng’ một tiếng, trên cửa gỗ của Bách Thảo Đường ở phía sau nhiều hơn một vết kiếm mảnh dài.

Thừa dịp lúc này, thân hình Lăng Hi lóe vài cái tới trước mặt Cố Nhược Vân, hắn nắm chặt chuôi kiếm trong tay, một ánh sáng màu đen theo mà ra, tản mát ra một cỗ hàn khí âm lãnh.

Cố Nhược Vân không ngừng né tránh công kích của Lăng Hi, tuy rằng mỗi lần đều là hiểm hiểm tránh thoát, nhưng thực làm cho Lăng Hi tức phát cuồng.

Bản thân một người cảnh giới Võ Giả, lại có thể nhiều lần công kích đều bị người né được, nhất là nhiều người vây xem như vậy, làm cho hắn về sau còn tiếp tục lẩn lộn như thế nào?

Rất mất mặt!

“Tụ Khí cấp sáu? Cố Nhược Vân tới Tụ Khí cấp sáu?”

Trong đám người truyền ra một tiếng kinh thán.

Cố Nhược Vân này không phải bị gọi là phế vật sao? Ngăn ngừa hai tháng thời gian, nàng nhưng lại tới Tụ Khí cấp sáu? Ngay cả Lăng Hi đột nhiên tăng mạnh vẫn như cũ so ra kém, vẫn là làm cho người ta nho nhỏ kinh ngạc một chút.

“Một Tụ Khí cấp sáu nho nhỏ, có cái gì đáng giá khiếp sợ?” Hồn Phi lạnh lùng nói, “Loại thực lực này, ngay cả tư cách tiến vào Luyện Khí Tông đều không có! Ở trong Luyện Khí Tông, cho dù là một kẻ quét rác đều là ở phía trên Võ Giả.”

Thực lực cấp bậc Tụ Khí, lão hoàn toàn chứng mất, sờ đi đến Thanh Long Quốc lựa chọn đệ tử, cũng chỉ là vì vị cường giả kia đến mảnh đại lục này! Chỉ là bọn hắn đi đến Thanh Long Quốc đã lâu, vẫn còn không tìm ra vị cường giả kia đến cùng là buông xuống ở trên người vị thiên tài nào.

“Cố Nhược Vân, ngươi thích trốn như vậy, vậy hiện tại, ta liền cho ngươi không có chỗ có thể trốn!”

Lăng Hi hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Đúng lúc này, khí thế trên người hắn dần dần tăng lên, toàn bộ gió lốc trên bầu trời đều bắt đầu lao về phía hắn.

“Hà?” Cố Nhược Vân nhướng mày, lẳng lặng nhìn Lăng Hi, “Nếu ta không có đoán sai, hắn tu luyện công pháp là....”

“Nha đầu, cẩn thận!”

Trong linh hồn bỗng nhiên truyền ra âm thanh lo lắng của Từ Tà.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Ta là người tốt

Giờ khắc này, tất cả mọi người cảm giác được thực lực của Lăng Hi tăng trưởng.

Cố Nhượng Vân ngừng đầu nhìn Lăng Hi trước mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng khó hiểu.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu, nàng đã cảm nhận được tu vi của Lăng Hi quá mức phù phiếm, nói cách khác, tuy rằng hần thân là Võ Giả sơ cấp, lực lượng chân chính chỉ là ở vào khoảng Tụ Khí cấp bảy!

Nhưng mà, chẳng lẽ người cho hần công pháp tu luyện này, lại chưa nói với hần ngàn vạn lần không thể sử dụng tuyệt chiêu sao? Cho dù chiêu số Lăng Hi sử dụng hiện tại có thể khiến thực lực của hần tới Võ Giả sơ cấp chân chính, nhưng từ đây về sau, lại cũng không cách nào tu luyện.

Cũng chính là nói, hần dùng tu vi suốt đời của bản thân tăng lên lực lượng tạm thời.... ..

“Ha ha!” Lăng Hi điên cuồng cười hai tiếng, ánh mắt âm trầm mà ngoan độc, “Lúc trước ngươi đã có lá gan ký giấy sinh tử, cũng chính là nói, ngươi đã làm chuẩn bị tốt cho cái chết, hiện tại ta lập tức sẽ đưa ngươi đi gặp cha nương ngươi, như thế ngươi còn phải cảm tạ ta.”

Dứt lời, theo kiếm quang hiện lên, thân hình của Lăng Hi đã đến trước mặt Cố Nhượng Vân.

Trên mặt của hần mang theo tươi cười dữ tợn, giống như ác ma vùng kiếm trong tay về phía nàng. Giống như muốn lập tức cắt bỏ đầu của thiếu nữ.

Đồng!

Cố Nhượng Vân tùy tay cầm lấy một cây (gậy gỗ) bên cạnh chắn về phía công kích của đối phương, trong nháy mắt, chấn động mãnh liệt từ trên người hai người phát ra, hình thành một cơn sóng ánh sáng, tất cả tạp vật chung quanh đều bị phá hủy, mặt đất đều bởi vì vậy mà bị chấn động một trận.

Máu.... ..

Máu đỏ tươi chảy ra từ giữa cánh tay bị đánh thương của Cố Nhượng Vân, hình thành một đường màu đỏ, từng giọt chậm rãi rơi xuống trên đất mặt, rất nhanh mặt đất xung quanh nàng bị nhuộm thành một mảnh đỏ, nhìn thấy mà ghê người.

Ánh mắt âm độc của Lăng Hi tập trung vào Cố Nhượng Vân, khinh thường hừ lạnh một tiếng, mà rất nhanh bóng dáng màu xanh kia cũng đã vòng đến sau lưng Cố Nhượng Vân.

“Cố Nhượng Vân, cẩn thận sau lưng ngươi!”

La Âm sắc mặt đại biến, khẩn trương nhìn phía sau Cố Nhượng Vân, sốt ruột hô to ra tiếng.

Giống như là cảm nhận được cái loại cảm giác bị độc xà (rắn độc) nhìn chăm chăm ở phía sau, Cố Nhượng Vân chậm rãi xoay người, trong phút chốc, một thanh lợi kiếm liền ở phía trên ốt của nàng, dần dần rơi xuống cùng với giọng nói tàn nhẫn của thiếu niên.

“Si nhục ngươi từng mang đến cho ta ở trong Thiên Linh trận, bây giờ, Lăng Hi ta sẽ toàn bộ trả lại cho ngươi! Ngươi đi tìm chết đi, Cố Nhượng Vân! ! !”

Ầm!

Kiếm của hần hung hăng bổ về phía ốt của Cố Nhượng Vân, hiển nhiên quên mất dận dò ban đầu của Thi Vân.

“Không tốt!”

Thi Vân khuôn mặt hơi đổi, nếu đầu óc của Cố Nhượng Vân bị hao tổn, tinh thần lực cũng sẽ biến mất tất cả, Lăng Hi ngu ngốc này! Quả nhiên là kẻ phá hoại!

Nhưng mà, cho dù nàng sốt ruột, cũng không cách nào cứu chữa.... ..

“Dừng tay, ngươi ***** dừng tay cho lão tử!”

Dư lão vừa chạy tới liền nhìn thấy một màn nguy hiểm này, sợ tới mức toàn bộ trái tim của ông đều run rẩy.

Xong rồi, lần này xong rồi, nếu thiếu chủ trở về biết được đại tiểu thư đã xảy ra chuyện, vậy toàn bộ Thanh Long Quốc đều sẽ phải chấn động rồi, hơn nữa sẽ máu chảy thành sông.

Phải biết rằng, lúc đó nghe nói tỷ tỷ thương yêu bản thân nhất xảy ra chuyện, thiếu chủ còn thiếu chút nữa đã đến Thanh Long Quốc gây chuyện, cuối cùng ở giữa đường bị gia chủ bắt trở về, hơn nữa còn phạt hấn bế quan mấy năm!

Kỳ thực thiếu chủ không phải không tuân thủ điều ước, điều kiện tiên quyết là, người hấn để ý không chết, cho nên nếu đại tiểu thư chết ở trong tay tiểu súc sinh Lăng gia, có thể nghĩ thiếu chủ sẽ nổi giận cỡ nào. Thống khổ lại mất đi người thân, cho dù là gia chủ ra mặt ngăn cản cũng không thể được.

Đều tại tiểu tạp chủng Lăng Hi đáng chết này! !

Chương 73: Ta là người tốt

Một Lăng gia nho nhỏ, như thế nào chịu được lửa giận của thiếu chủ? Ở trước lúc người Tam Đại Chế Tài tiến đến duy trì, khẳng định đã bị tiêu diệt.

Bởi vậy, đừng nhìn thiếu chủ tính cách ôn hòa nho nhã, kia chỉ là mặt ngoài mà thôi, có thể trở thành thiếu chủ của Đông Phương gia tộc, hấn không có chút năng lực sao được?

Àm!

Ngay tại lúc Dư lão thiếu chút nữa bị dọa ra bệnh tim, trước mặt Cố Nhượng Vân bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia không chói mắt, nói đúng ra, thân kiếm và chuôi kiếm đều là rỉ sét loang lổ, vừa thấy chính là một đồng sắt vụn. Mà chính là đồng sắt vụn này chặn lại kiếm của Lăng Hi.... ..

Không sai! Thanh kiếm sắp sửa làm cho Cố Nhượng Vân máu tươi đương trường kia, cứ như vậy bị chặn!

“Cát! Ta còn tưởng một chiêu lợi này của Lăng Hi là cỡ nào lợi hại, không nghĩ tới, lại dễ dàng bị chặn như vậy.”

“Lăng Hi này tính là Vô Giả gì? Ngay cả một Tụ Khí cấp sáu đều đánh không lại, vẫn là một lần nữa quay về trong nường thai (bụng mẹ) đáp nặn một chút đi.”

“Ta cảm thấy là Lăng Hi không phát ra thực lực chân chính, nếu không làm sao Cố Nhượng Vân có thể ngăn cản?”

Mọi người đầu tiên là từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, rồi sau đó không ngừng cảm thán ra tiếng. Dù là ai cũng không tin thực lực của Cố Nhượng Vân cao hơn Lăng Hi.

Dù sao cấp bậc ở ngay trước mắt kia, để cho bọn họ tin tưởng một Tụ Khí cấp sáu có thể ngăn được công kích của Vô Giả sơ cấp, trừ phi làm cho bọn họ tin tưởng con kiến có thể giẫm chết voi.

“Ta vốn không nghĩ xuất nó ra, nhưng mà.....” Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ngươi lại bức ta đem nó ra, ngươi nói, ta nên thế nào đối với ngươi mới tốt đây? À, đúng rồi, vừa rồi là ngươi muốn giết ta, đúng không?”

Lăng Hi sững sờ một chút sau đó rất nhanh đã khôi phục tâm tư, hấn cười lạnh một tiếng: “Cho dù ta muốn giết ngươi lại như thế nào? Cố Nhượng Vân, ngươi dám giết ta sao? Cho dù cho ngươi một trăm lá gan, ngươi cũng không dám đụng đến một sợi lông của ta, nếu không, chính ngươi cũng không sống được.” (L: nói hay quá ~ nói nữa đi *vỗ tay cho sự ảo tưởng*)

Dư lão bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cho dù Cố Nhượng Vân vốn không muốn giết Lăng Hi, hấn vừa nói lời này ra, cũng phải giết hấn không thể nghi ngờ.

Nhưng mà.....

Ông hơi hơi nheo đôi mắt, nhìn nhìn kiếm trong tay Cố Nhượng Vân: “Thanh kiếm này, thật đặc biệt, nhưng có vẻ cũng không phải Linh Khí, không biết đại tiểu thư là từ chỗ nào có được, chắc hẳn Luyện Khí Tông cũng nhìn ra sự đặc biệt của thanh kiếm trong tay nàng.”

Đối mặt với tình cảnh này, từ đầu đến cuối Hồn Phi đều thờ ơ lạnh nhạt, nhưng mà sau khi nhìn thấy kiếm trên tay Cố Nhượng Vân, mày nhẹ nhàng nhíu lại.

“Linh Khí? Không! Không phải Linh Khí, hấn là nói, đây là một thanh phế Linh Khí!” (L: linh khí rèn không thành, bị suy yếu, tàn phế...)

Phế Linh Khí, cho dù miễn cưỡng được coi là Linh Khí, nhưng không cách nào so sánh với Linh Khí chân chính, còn không xứng tiến vào mắt Luyện Khí Tông lão.

“Phải không?” Cố Nhượng Vân nhíu mày nhìn về phía Lăng Hi, ý cười trong mắt càng sâu, “Ta đây ngược lại muốn nhìn xem, hậu quả sau khi giết ngươi đến cùng sẽ là cái gì!”

“Vậy ngươi liền thử xem đi!”

Lăng Hi lạnh lùng cười, thân mình như gió bay về phía Cố Nhượng Vân, ánh sáng sắc bén bắn ra bốn phía, vô cùng sắc bén và ngoan độc.

Nhưng, Linh kiếm trong tay Cố Nhượng Vân chính là nhẹ nhàng vung lên, một kiếm phong mạnh mẽ chọt trào ra, ‘oanh’ một tiếng liền đánh Lăng Hi lui lại mấy bước.

Đúng vậy, nàng chỉ vung kiếm lên, không có động tác dư thừa gì.... ..

“Thinh nói với ta, đây không phải thật sự, chẳng lẽ bảo bối ngày đó nàng có được ở trong Thiên Linh trận thật là thanh kiếm này?”

Trong đám người, phía trước vị thanh niên muốn cướp đoạt bảo vật của Cố Nhượng Vân ở trong Thiên Linh trận kia hung hăng xóa mắt, vốn là lần trước hắn bị Cố Nhượng Vân quét mặt mũi, trong lòng thật không thoải mái, cho nên mới đuổi theo Lăng Hi tới nơi này xem tình cảnh thiếu nữ bị đánh nằm sấp.

Không nghĩ tới, nhìn đến lại có thể sẽ là tình cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ta là người tốt

Buồn cười lúc trước khi Cố Nhượng Vân cho hắn đi đến lấy hắn còn hung hăng nhục nhã nàng một trận.

“Khụ khụ!”

Lăng Hi ho khan ra hai ngụm máu, ánh mắt âm ngoan gắt gao tập trung vào Cố Nhượng Vân.

“Tiểu tiện nhân, ngươi ***** muốn chết!”

Xôn xao!

Vừa dứt lời, hắn lại cảm lấy kiếm nhăm về phía Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân nắm chặt kiếm trong tay, chợt một con lốc từ trên Linh kiếm xuyên thấu qua khe hở bắn ra ngoài, còn không chờ Lăng Hi phục hồi tinh thần lại, một cổ uy áp vô tận sinh ra từ trên Linh kiếm, làm cho hắn lại ngã người hai giây.

Cũng ở trong hai giây này, Cố Nhượng Vân đã đến trước mặt của hắn, chuỗi kiếm thật dài dùng sức đâm ở trên bụng của Lăng Hi, hắn miệng phun máu tươi, thân mình thẳng tắp ngã văng ra ngoài.

“Ngươi”

Lăng Hi vừa mở miệng, liền nhìn thấy thiếu nữ một thân áo xanh đi tới phía bản thân.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng mảnh khảnh kia giống như bao phủ một tầng sáng chói, trên khuôn mặt thanh tú dương lên nụ cười nhẹ nhàng, nhưng mà, giờ này khắc này, Lăng Hi lại có một loại cảm giác ác ma cười với hắn, mao cốt từng nhiên (lông tóc dựng đứng).

“Ngươi muốn làm gì? Cố Nhượng Vân, ta cảnh cáo ngươi, cô cô của ta là Quý Phi nương nương đương triều! Hơn nữa ta còn có Luyện Khí Tông làm hậu thuẫn, trước khi ngươi giết ta phải suy nghĩ thật kỹ an toàn của cuộc sống sau này của mình!”

Cảm nhận được lạnh lẽo trên cổ, Lăng Hi khẩn trương nhìn Cố Nhượng Vân, miệng quát không lựa lời.

Nghe nói như thế, Cố Nhượng Vân thu hồi kiếm.

Lập tức, Lăng Hi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lại mang theo một chút đắc ý.

Chỉ cần có những hậu thuẫn đó, cho nàng một trăm lá gan, cũng không dám giết hắn!

“Giết ngươi?” Cố Nhượng Vân nở nụ cười, “Ta là một người tốt, làm sao có thể giết ngươi? Lăng Hi, dù sao ngươi đã là một phế vật, cho dù về sau lại tu luyện thế nào cũng vô dụng, một khi đã như vậy, ta đây khiến cho ngươi phế càng triệt để thôi, lúc đó, nếu cần ta giúp ngươi giải thoát, hay là tham sống sợ chết, từ chính ngươi làm chủ.”

Khi nói lời này, Cố Nhượng Vân hoàn toàn một bộ dáng ta là người tốt, hai mắt cười híp lại.

“Ngươi”

Lăng Hi vừa nói một chữ, cổ tay đã truyền đến một trận đau đớn thấu xương, đau đến mức thiếu chút nữa thì hắn hôn mê bất tỉnh.

Đau!

Đau quá!

Trên đời này đau nhất trừ gãy xương ra, đó là đứt gân.

Mà nữ tử này, vậy mà đồng thời đánh gãy gân tay gân chân của hắn.

“A a a!”

Dưới đau đớn kịch liệt, Lăng Hi kêu lớn lên, sau khi Cố Nhượng Vân đánh gãy một chân cuối cùng của hắn, liền đau đến hôn mê bất tỉnh.

“Lăng Hi, lúc này đây, ta là báo thù vì Cố Nhượng Vân.”

Cố Nhượng Vân là nàng, mà nàng, cũng là Cố Nhượng Vân.

Nhưng mà Cố Nhượng Vân trước kia chết đi, cho dù có liên quan tới Cố gia lão nhân, thì hắn lại cũng không cách nào trốn thoát trách nhiệm, mà gân tay gân chân đều đứt, cũng là trả thù tốt nhất đối với hắn.... ..

“Hi nhi!”

Bỗng nhiên, một tiếng rống to vô cùng tức giận truyền đến.

Lúc Cố Nhượng Vân quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy sau đám người là một bóng dáng thương lão chạy như điên mà đến.

Lăng Nghị hốt mất đồ bưng nhìn Lăng Hi ngã vào trong vũng máu, rồi sau đó ánh mắt chuyển về phía Cố Nhượng Vân, hai mắt trừng muốn nứt ra nói: “Cố Nhượng Vân, ngươi lại dám tổn thương tôn nhi của ta, hôm nay, ta muốn ngươi hoàn lại gấp trăm lần ngàn lần! Cho dù hiện tại ngươi cầu xin tha thứ cũng không có tác dụng gì!”

Chết!

Chỉ có cái chết của nàng, mới có thể bù lại thương tổn nàng gây ra cho tôn nhi!

Nghĩ đến đây, Lăng Nghị tức giận nhắm về phía Cố Nhượng Vân, sát ý khuếch tán ở dưới toàn bộ bầu trời.

Ngay tại khi lão vọt tới trước mặt thiếu nữ, một bóng sáng chắn ở phía trước nàng, nâng tay ngăn cản công kích của Lăng Nghị.... ..

Chương 75: Lăng lão nhân âm hiểm (một)

Edit: kaylee

Dur lão nắm chặt nắm tay của Lăng Nghị, trong mắt ông hàm chứa một chút lạnh lùng sắc nhọn.

“Lăng gia chủ, tỷ thí giữa văn bối, ngươi một người trường bối nhúng tay, có vẻ có chút không tốt đi?”

“Cút ngay!”

Một tiếng quát lớn truyền ra từ trong miệng của Lăng Nghị, lão hận đến hai mắt đỏ bừng, giống như muốn ăn thịt người: “Ta mặc kệ tỷ thí hay không tỷ thí gì, ta chỉ biết là nàng làm cho tôn tử của ta trở thành một phế vật, vậy hôm nay nàng nhất định phải chết ở chỗ này!”

Dur lão cười ha ha hai tiếng: “Lăng gia chủ, tôn tử của ngươi học làm công pháp, cho dù là không bị người đánh phế, cũng nhất định là không thể hơn người, từ nay về sau tu vi là khó có thể tiến bộ.”

Giống như tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), trực tiếp làm Lăng Nghị ngốc ở ngay tại chỗ.

Dur lão nói cái gì? Cho dù Cố Nhượng Vân không phế Lăng Hi, hắn cũng là một phế vật?

Không!

Không có khả năng!

Thi Vân tiểu thư nói qua, mật pháp kia không có di chứng gì, nhất định là lão nhân này vì che chở Cố Nhượng Vân mà cố ý lừa bịp bản thân.

“Ngươi cho rằng nói những lời này ta sẽ tin tưởng sao?” Lăng Nghị lửa giận ngập trời rống lớn nói, “Ta khuyên các ngươi vẫn là giao Cố Nhượng Vân đến trong tay ta, nếu không mà nói, đừng trách ta không khách khí! Hi nhi là độc đinh (con trai duy nhất) của Lăng gia chúng ta, nếu hắn bị phế đi, chẳng khác nào Lăng gia chúng ta tuyệt hậu! Cho nên ta cần phải làm cho nha đầu thối đáng chết kia trả giá sinh mệnh!”

Rống!

Lăng Hi cuồng nộ (tức giận điên cuồng) rít gào một tiếng, nhưng mà, hắn cũng không có đánh về phía Dur lão, cũng không có nhắm về phía Cố Nhượng

Vân được Dư lão bảo hộ ở sau người.

Mà là chớp tới La Âm ở trong đám người....

“Nguy hiểm!”

Dư lão biến sắc, ngay tại lúc ông muốn tiến lên, một đạo kinh phong dừng ở trên đùi ông, ‘phịch’ một tiếng, đùi của ông mềm nhũn, nặng nề té ngã trên đất.

Giờ khắc này, mộc trượng (gậy gỗ) Dư lão nắm chặt trong tay, ‘lạch cạch’ một tiếng, mộc trượng bị ông làm gãy thành hai đoạn, trên khuôn mặt thương lão kia đặc biệt khủng bố, khuôn mặt xanh mét nhìn người Luyện Khí Tông làm như không có việc gì, phun ra từng từ từng chữ.

“Luyện Khí Tông!”

Đúng vậy, vừa rồi nơi phát ra đạo lực lượng kia, quả thật thuộc về Luyện Khí Tông!

Chuyện làm cho ông không dự đoán được, là ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Luyện Khí Tông vậy mà cũng dám âm thầm xuống tay!

Tốt!

Tốt lắm!

Khoản nợ này, Dư lão ông nhớ kỹ!

“La Âm!”

Nhìn thấy Lăng Nghị chụp tới La Âm, Cố Nhược Vân sốt ruột la lớn.

Khả La Âm còn không có phục hồi tinh thần lại, đã rơi vào trong tay Lăng Hi....

“Ha ha ha! Cố Nhược Vân, ngươi cho rằng có người Bách Thảo Đường che chở ngươi là ngươi có thể an toàn? Đáng tiếc ngươi quá coi thường Lăng Nghị ta, nếu ngươi muốn bằng hữu ngươi an toàn, vậy bất luận ta làm cái gì ngươi cũng không thể phản kháng! Nếu không, ta sẽ bóp chết nàng!”

Tay của Lăng Nghị bóp thật chặt cổ của La Âm, vẻ mặt hung ác nói.

“Cố Nhược Vân, ngươi mặc kệ ta!” La Âm hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nghị, không chút sợ hãi nói, “Lăng Nghị, lão gia hỏa đáng chết không biết xấu hổ ngươi! Là bản thân tôn tử của ngươi muốn lập ra khế ước sinh tử với Cố Nhược Vân, bản thân bị phế trách ăi? Không nghĩ tới đánh nhỏ thì già đến, các ngươi ***** còn có xấu hổ hay không?”

“Ngươi câm miệng cho lão tử!”

Lăng Nghị nâng lên bàn tay to hung hăng tát một cái ở trên khuôn mặt của La Âm, lạp tíc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều hơn dấu năm ngón tay.

Nhưng mà La Âm không khóc cũng không có kêu, nàng liếm vết máu ở khóe miệng, một trong hai mắt hàm chứa đũa cọt.

“Hai người viết khế ước, là cường giả Luyện Khí Tông làm chứng, chẳng lẽ ngươi không để ý tới người của Luyện Khí Tông?”

Khi nói chuyện, hai mắt của nàng quét về phía Luyện Khí Tông.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Lăng lão nhân âm hiểm (hai)

Cho dù La Âm sớm biết rằng Luyện Khí Tông rất vô sỉ, nhưng nàng nghĩ dù sao trước mặt nhiều người như vậy, cho dù Luyện Khí Tông vô sỉ thế nào, cũng muốn giữ chút thể diện bên ngoài đi?

Đáng tiếc, nàng xem thường trình độ vô sỉ của Luyện Khí Tông....

“Khế ước?” Hồn Phi nhìn La Âm, lạnh giọng cười nói, “Thật có lỗi, lúc trước ta là nói tỷ thí phải biết điểm dừng, tại sao lại có văn thư khế ước? Cố Nhược Vân làm trái với quy định, sẽ có người trừng phạt nàng, chỉ là Luyện Khí Tông chúng ta luôn không thích coi mạng người như cỏ rác, bởi vậy việc này tuyệt sẽ không nhúng tay!”

Đừng nói là La Âm, ngay cả những người vây xem sau khi nghe được lời nói này, đột nhiên đối với trình độ võ sĩ của Luyện Khí Tông nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng mà, bọn họ nhìn đến Thi Vân đứng ở bên cạnh Hồn Phi nhú mảy, trong lòng nhưng là nhẹ nhàng thở ra.

Thoạt nhìn việc này là Hồn Phi tự chủ trương, hiển nhiên không phải là dụng ý của Thi Vân tiểu thư. Người như Thi Vân tiểu thư chính là dịu dàng thiện lương giống như tiên nữ, làm sao có thể sẽ làm ra việc vô sỉ như thế? (L: vâng tiên nữ trong mắt các bạn chính là vô sỉ như thế đó)

“Ha ha!” Lăng Nghị điên cuồng cười hai tiếng, lửa giận trong lòng lão dâng lên cuộn cuộn, hung hăng nói: “La Âm, bây giờ ngươi còn có cái gì để nói?”

La Âm cắn cắn môi, cười lạnh nói: “Ta chỉ là không nghĩ tới Luyện Khí Tông cũng sẽ không biết xấu hổ như thế! Cho nên, ngươi muốn giết cứ giết, ta không có lời nào để nói! Dù sao một cái tiện mệnh của La Âm ta, bé nhỏ không đáng kể, ngươi muốn dùng ta đến uy hiếp Cổ Nhược Vân, mơ tưởng!”

“Vậy ngươi liền xem xem hảo hữu (bạn tốt) của ngươi là thế nào bị ta dẫm nát dưới chân! Ha ha!” Lăng Nghị tức giận cười bóp chặt cổ của La Âm: “Hơn nữa, ngươi đừng nghĩ tự sát, ở trong tay ta, ngươi căn bản không chết được! Nếu ngươi muốn chết, chờ ta xử lý Cổ Nhược Vân xong đã!”

Nói xong lời này, lão nhìn về phía Cổ Nhược Vân, trong đôi mắt bắt đầu khởi động gió lốc tức giận.

“Cổ Nhược Vân, ngươi không muốn bằng hữu của ngươi chết mà nói, bỏ kiếm trong tay ngươi xuống cho ta! Lại đến đứng ở trước mặt ta!”

Từ đầu tới cuối, Cổ Nhược Vân đều không nói gì, trên khuôn mặt tú khuôn mặt không có biểu cảm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào Lăng Nghị: “Lăng Nghị, có một số việc là ngươi không thể làm, nếu làm, ngày sau phải trả giá thật lớn cho quyết định này!”

“Hừ! Ít nói lời vô nghĩa cho lão tử, nếu như ngươi không nghe theo mệnh lệnh của ta, ta sẽ làm cho bằng hữu của ngươi chết ở chỗ này! Lập tức buông kiếm đi đến trước mặt của ta! Ta cho ngươi thời gian ba phút, nếu không, tánh mạng của bằng hữu của ngươi sẽ không còn.”

Lăng Nghị gắt gao bóp cổ của La Âm, nhìn ng trong tay giống hồ sắp hít thở không thông, trong lòng vô cùng thống khoái.

“Dư lão, ông giúp ta cầm kiếm trước.”

Cổ Nhược Vân vung tay, quăng kiếm cho Dư lão, rồi sau đó chậm rãi đi tới trước Lăng Nghị. Từ đầu tới cuối, trên khuôn mặt tú trên kia đều không có cảm xúc dư thừa.

“Đại.....” Nhìn bóng dáng của Cổ Nhược Vân, Dư lão lo lắng há to miệng, nhưng lời nói kia đến bên miệng lại nuốt xuống, trong mắt mang theo tràn đầy khâm trọng.

“Cổ Nhược Vân, ngươi tôn thương tôn tử của ta, hôm nay, ta sẽ làm cho ngươi lĩnh hội một chút như thế nào là địa ngục! Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi chết thống khoái, ta sẽ chỉ làm ngươi thống khoái hơn tôn tử của ta ngàn lần vạn lần, ha ha ha!”

Ầm!

Lăng Nghị một quyền nặng nề đánh vào phía trên ngực của Cổ Nhược Vân, bước chân của nàng lập tức thối lui về phía sau, trên mặt đất mài ra một đường dài và sâu, mái tóc hỗn độn phân tán, che lại khuôn mặt tái nhợt.

Nàng lau vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lăng Nghị.

Tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng đùa cợt trong mắt thiếu nữ là rõ ràng như thế, không khỏi làm Lăng Nghị giận tím mặt.

Chương 77: Thiên Bắc Dạ tức giận (một)

Edit: kaylee

“Cổ Nhược Vân, ngươi đã sắp chết đến nơi, vậy mà còn dám càn rỡ như thế! Hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Ầm!

Lăng Nghị ra quyền như rồng, hung hăng dừng ở phía trên ngực của Cổ Nhược Vân, trong phút chốc, thiếu nữ há miệng phun ra một ngụm máu tươi, mắt lạnh nhìn Lăng Nghị bị vây trong gió lốc tức giận.

Nhưng mà, chính là loại ánh mắt này, làm cho Lăng Nghị hận đến nghiến răng, nắm tay càng là một quyền uy mãnh hơn một quyền, đánh cho Cổ Nhược Vân không ngừng lui về sau.

Có một số người không đành lòng nhắm mắt lại, nhưng mà, trình độ chịu đánh của thiếu nữ làm cho người ta khâm phục không thôi.

Lúc này, Lăng Nghị hoàn toàn bị Cổ Nhược Vân chọc giận không nhìn thấy đối phương ném ánh mắt sai sử về phía Dư lão.

Dư lão khẽ gạt đầu, tỏ vẻ bản thân hiểu ý tứ của nàng, ngay tại lúc ông muốn thừa dịp chú ý của Lăng Nghị đều ở trên người Cổ Nhược Vân mà muốn cứu La Âm ra, một ánh đỏ từ phía sau đột nhiên thoát nhanh qua, giống như một tia sét bàn bắn về phía Cổ Nhược Vân.

“Ha ha! Cố Nhượng Vân, ngươi ngàn không nên vạn không nên thương tổn tôn nhi của ta, hiện tại ta liền cho ngươi xuống địa ngục.”

Lực lượng vô cùng lớn ngưng tụ ở trên nắm tay của Lăng Nghị, trong mắt lão bốc lên lửa giận, dùng hết toàn bộ khí lực đánh về phía Cố Nhượng Vân.

“Cố Nhượng Vân, ngươi mặc kệ ta, đi mau!”

La Âm sắc mặt đại biến, vội vàng hô.

Nếu nàng (CNV) bởi vì bản thân mà chết, vậy cả đời này, nàng (LÂ) đều sẽ không tha thứ cho bản thân.....

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng không tự chủ được mang theo sốt ruột, còn có vô tận trách và hối hận. . .

Nhưng hôm nay Cố Nhượng Vân hoàn toàn bại lộ ở dưới tay Lăng Nghị, không chỗ có thể trốn, mắt thấy thiếu nữ sắp sửa chết thảm dưới công kích của đối phương, bỗng nhiên, một bàn tay to từ bên cạnh duỗi đến, dùng sức kéo Cố Nhượng Vân vào trong ngực.....

“Là ai dám dám ra tay cứu tiểu súc sinh này!”

Lăng Nghị giận tím mặt, ai lớn mật như vậy dám cứu người bản thân muốn giết này, quả thực là không muốn sống nữa!

Nhưng mà lúc lão quay đầu nhìn lại, không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Lão chưa từng gặp qua tuyệt thế nam nhân như thế, hồng y tóc bạc, như tiên như yêu, khuôn mặt hoàn mỹ có thể nói là đến cực hạn, diễm đảo chúng sinh. Nhưng mà, lúc này nam nhân vẫn luôn nhìn chăm chú vào Cố Nhượng Vân, trong con ngươi màu đỏ mang theo đau lòng.

“Ngươi là loại người nào?”

Rất nhanh Lăng Nghị từ trong kinh diễm phục hồi tinh thần lại, nhíu lông mày, nói: “Tiểu tử, ngươi muốn xen vào việc của người khác?”

Trên người tiểu tử này không có linh khí dao động, nhưng mà Lăng Nghị lại không có quên, vừa rồi hắn cứu đi Cố Nhượng Vân từ trong tay bản thân, nếu nói là trùng hợp, đừng nói là người khác, chính là bản thân đều không thể tin.

“Là ngươi đã thương Tiểu Vân?”

Nam nhân quay đầu nhìn về phía Lăng Nghị, mặt không biểu cảm hỏi.

“Hừ!” Lăng Nghị hừ lạnh một tiếng, “Tiểu tử, ta khuyên ngươi nhanh chóng rút đi cho ta, nếu không, tánh mạng của nữ tử trong tay ta đây sẽ không còn!”

Thiên Bắc Dạ không nói gì, chậm rãi nhìn về phía Lăng Nghị.

Trong gió nhẹ, một đầu tóc bạc kia theo gió bay múa, hồng y tung bay, lại có cảm giác yêu mị nói không nên lời.

“Tiểu Dạ?”

Cố Nhượng Vân giật mình, có chút kinh ngạc nhìn Thiên Bắc Dạ.

Không biết vì sao, lúc này tiểu Dạ cho nàng một loại cảm giác thật xa lạ, giống như thay đổi thành một người khác.....

“Tiểu tử, ngươi ***** không có nghe thấy ta nói? Một khi đã như vậy ta sẽ giết ngươi trước!”

Lăng Nghị tức giận nhắm về phía Thiên Bắc Dạ, hơn nữa còn dùng lực lượng vượt qua cực hạn, so với vừa rồi khi đánh Cố Nhượng Vân tăng cường hơn rất nhiều. Hiên nhiên, đối mặt với Thiên Bắc Dạ, lão không dám có chút thả lỏng.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thiên Bắc Dạ tức giận (hai)

Àm!

Lực lượng nắm tay xuyên qua bầu trời, giống như một ngọn gió dữ dội thổi quá, chính là ngay sau đó, toàn bộ thân mình của lão đều cứng lại.....

Một chiều mà bản thân dùng hết tất cả lực lượng có thể có, vậy mà bị nam nhân này một tay tiếp được?

Đúng vậy, hấn quả thật chỉ dùng một bàn tay, liền tiếp được công kích mạnh nhất của lão.

Trong nháy mắt, sự sợ hãi từ đáy lòng truyền ra, lan tràn ở toàn thân Lăng Nghị, lão nhìn khuôn mặt tuyệt thế của nam nhân phía sau gió lốc, há miệng thờ đốc, lại phát hiện cổ họng giống như bị một bàn tay bóp chặt, hoàn toàn phát không ra âm thanh.

Trốn!

Lăng Nghị hung hăng hít vào một hơi, hiện tại biện pháp duy nhất, chính là trốn!

Vừa suy nghĩ muốn trốn, lão đã xoay người muốn chạy, nhưng càng làm cho lão hoảng sợ còn ở phía sau.... ..

Giờ khắc này, thân mình của lão giống như bị trói buộc, mặc cho như thế nào dùng sức đều không thể nâng động bước chân, thật giống như bị một sợi dây thừng trói lại.... ..

Điều này sao có thể?

Đến cùng là nam nhân này làm như thế nào đến bước này?

Ngay tại lúc Lăng Nghị không nghĩ ra vấn đề này, bóng dáng của nam nhân giống như quỷ mị xuất hiện ở trước mặt của hấn, rồi sau đó một cái tay từ vòng hung hăng bóp chặt cổ của lão.....

Chỉ là nhẹ nhàng như vậy.... ..

Ba!

Cổ của lão giống như bánh quai chèo bị vặn thành một sợi dây, chợt phát ra một tiếng vang nhỏ, cổ dễ dàng bị vặn gãy, máu tươi phun ra như nước suối, làm cho hồng y vốn là tươi đẹp của nam nhân có vẻ càng yêu mị.... ..

Tất cả mọi người sợ ngây người, trong nháy mắt vô cùng sợ hãi chiếm cứ trái tim của mọi người, có một số người còn chịu không nổi trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bọn họ cũng gặp qua vô số cảnh tượng đẫm máu, lại chưa từng thấy có một người trực tiếp vặn rời cổ của người khác, mà hấn, lại dùng thủ đoạn như thế.... ..

Nhất là người cho rằng Thiên Bắc Dạ này không có thực lực gì, càng là muốn hung hăng và miệng bản thân một cái, dù sao nếu hấn còn chưa đủ cường, người nào mới có thể gọi là cường hấn?

“Vị sao? Vị sao Cổ Nhược Vân lại có vận khí tốt như vậy?”

Cổ Phán Phán trong lòng tràn đầy ghen tị, kém chút làm cho nàng cả người đều điên cuồng: “Lúc trước ở hoàng cung nhìn thấy, ta cho rằng nam nhân này là một phế vật chỉ có bề ngoài! Nhưng hấn chẳng những dung mạo tuyệt thế, càng là thực lực siêu phàm, dựa vào cái gì nam nhân như vậy sẽ ở cùng Cổ Nhược Vân? Nữ nhân kia có tư cách gì? Không! Cổ Phán Phán ta không thể kém hơn Cổ Nhược Vân nàng, từ nhỏ đến lớn, chỉ có những thứ ta không cần nàng mới xứng nhất, phàm là là ta coi trọng, đều sẽ là của ta!”

Cổ Nhược Vân cũng chỉ xứng nhất rác rưởi nàng không cần, những thứ khác đều không xứng!

Lúc này, trừ bỏ Cổ Phán Phán, còn có một người trong lòng cũng tràn ngập ghen tị.

Thật hiển nhiên, người nọ chính là Luyện Khí Tông đại tiểu thư Thi Vân.

Cho dù màu mắt không giống nhau, nhưng mà, từ trước đến giờ Thi Vân vẫn tin tưởng vững chắc Thiên Bắc Dạ chính là nam nhân như thần trong cảnh trong mơ của nàng, hiện giờ nhìn thấy nam nhân mình tìm nhiều năm như vậy lại bảo vệ nữ tử khác như vậy, như thế nào nàng có thể không ăn giấm?

Nhất là, nữ nhân kia còn là Cổ Nhược Vân không để Luyện Khí Tông vào mắt.... ..

“Tiểu Vân.”

Thiên Bắc Dạ quay đầu nhìn về phía Cổ Nhược Vân, sau khi thấy ánh mắt không dám tin của thiếu nữ, đáy lòng lập tức đau xót, có phải bản thân rất hung tàn, dọa đến nàng hay không?

“Tiểu Vân, thực xin lỗi, ta không cố ý xuống tay nặng như vậy, ta chỉ là nhìn thấy lão làm Tiểu Vân bị thương, rất tức giận, ta cam đoan với ngươi, về sau ta sẽ không bạo lực như vậy nữa, ta sẽ thật dịu dàng làm cho bọn họ chết, được không?”

Khi nói lời này, Thiên Bắc Dạ gắt gao nắm chặt góc áo, cầu xin nhìn Cổ Nhược Vân.

Nếu Tiểu Vân không tha thứ hấn làm sao bây giờ? Vạn nhất về sau không bao giờ để ý đến hấn nữa.... ..

Không! Tuyệt đối không thể!

Chỉ cần nghĩ đến Cố Nhượng Vân sẽ hồ hững với hắn, trái tim của Thiên Bắc Dạ càng đau đớn, đau đớn giống như đã từng cũng trải qua.... ...

Chương 79: Thiên Bắc Dạ tức giận (ba)

Rốt cục Cố Nhượng Vân cũng phục hồi tinh thần lại, trong nháy mắt nói: “Người đang nói cái gì? Vì sao ta phải tức giận? Nhưng mà, tiểu Dạ, ta không nghĩ tới sau khi người mất trí nhớ cũng sẽ có lực lượng mạnh mẽ như vậy, có thể trong nháy mắt giết Lăng Nghị.”

Thiên Bắc Dạ dè dặt cẩn trọng nhìn về phía Cố Nhượng Vân: “Tiểu Vân, người.. Không có giận ta?”

“Vì sao ta phải giận người?” Ánh mắt của Cố Nhượng Vân có chút không hiểu, nghi hoặc hỏi.

Giống như là từ địa ngục lên tới thiên đường, Thiên Bắc Dạ hưng phấn ôm chặt lấy Cố Nhượng Vân, găt gao ôm nàng vào trong lòng.

Như gặp điện giật, Cố Nhượng Vân ngốc ở tại chỗ.

Nói thật, đối với Thiên Bắc Dạ, nàng có một loại cảm tình khó hiểu, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao, giống như thật tin tưởng hắn sẽ không thương hại bản thân, loại tín nhiệm này cũng là đến mức danh kỳ diệu (không hiểu ra sao, không giải thích được), ngay cả bản thân Cố Nhượng Vân cũng không rõ ràng.

Nhưng mà, ôm ấp này lại làm nàng tròn tròn mắt, từ lúc quen biết đến nay, tiểu Dạ chưa từng có qua hành động ái muội như vậy.

“Tiểu Vân, cảm ơn người, vừa rồi ta nghĩ đến người là vì ta rất tàn nhẫn mà tức giận, cho nên ta thật sợ hãi, sợ hãi người không để ý ta,” Thiên Bắc Dạ găt gao ôm Cố Nhượng Vân, tiếp tục nói, “Tiểu Vân, về sau ta sẽ không lại để cho người bị thương, ta cũng sẽ không thể lại rời đi người, bởi vì ta không muốn nhìn thấy người đổ máu, nếu không, chỗ này của ta sẽ rất đau.”

Thiên Bắc Dạ chỉ chỉ ngực của mình, khẽ nhủ thầm.

“Ta cũng không biết vì sao, trong lòng ta luôn luôn vướng bận người, hơn nữa, cũng là người đến làm cho ta thức tỉnh từ trong ngủ say, Tiểu Vân, người nói có phải mệnh trung chủ định làm hai chúng ta quen biết hay không?”

Mệnh trung chủ định sao?

Cố Nhượng Vân chậm rãi nhắm lại đôi mắt, trong nháy mắt này, một khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện ở bên trong đầu của nàng.... ..

Người kia, là người lúc trước nàng tín nhiệm nhất! Nếu không quả quyết sẽ không phó thác thân thể (em trai ruột) cho hắn chiếu cố! Nhưng cuối cùng, hắn vì tư lợi của bản thân ruồng bỏ nàng, còn tàn nhẫn tách rời Ngọc nhi.....

Hiện giờ nghĩ đến tình cảnh đó, lòng của nàng vẫn là không tự chủ được mà đau đớn, loại đau đớn này tê tâm liệt phế, chính là mấy đời đều khó có thể quên.... ...

“Mệnh trung chủ định?”

Đột nhiên, một tiếng cười khê truyền đến từ bên cạnh, Cố Nhượng Vân chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn lại phía Thi Vân đang đi tới chỗ mình.

Nhưng mà từ đầu tới cuối, ánh mắt của Thi Vân đều ở trên người Thiên Bắc Dạ.

“Kỳ thực, đôi khi cảm giác cũng không nhất định sẽ chính xác, nhất là, người từng mất trí nhớ.”

Nếu nói mệnh trung chủ định, vậy cũng chỉ có nàng và hắn... Cố Nhượng Vân chỉ là một phế vật mà thôi? Như thế nào có thể kẻ vai chiến đấu cùng nam nhân này? Trừ bỏ bản thân, toàn bộ đại lục đều sẽ không có người có thể đứng ở bên cạnh của hắn.

Thiên Bắc Dạ nhíu mày, bất giác lôi kéo ống tay áo của Cố Nhượng Vân, ừ ừ khuất khuất nói: “Tiểu Vân, ta không thích ở nơi có quá nhiều người xa lạ, cho nên, chúng ta trở về nghỉ ngơi có được không?”

Không biết vì sao, nữ nhân trước mắt làm cho hắn có một loại cảm giác thật không thoải mái, loại cảm giác này, làm cho hắn muốn cách xa nàng.

“Được, ta cũng không thích những người này.”

Cố Nhượng Vân găt găt đầu, rồi sau đó nàng giống như nhớ tới cái gì, chậm rãi đi đến bên cạnh La Âm.

“La Âm, thật có lỗi, vừa rồi vì chuyện của ta mới làm liên lụy đến người.”

La Âm lắc lắc đầu: “Người phải nói xin lỗi là ta, nếu không phải ta, người cũng sẽ không.”

Chỉ cần nghĩ đến một màn mạo hiểm kia, trong lòng nàng chính là căng thẳng, nếu Thiên Bắc Dạ không tới kịp, thì cả đời này nàng cũng sẽ không thể tha

thứ cho bản thân.

“Yên tâm đi, Lăng Nghi giết không được ta.”

Cổ Nhược Vân cười cười, cho dù Thiên Bắc Dạ không có ra tay, nàng vẫn có át chủ bài là Tử Tà, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, nàng tuyệt đối sẽ không để Tử Tà hiện thân.... ..

“Chậm đã!”

Mắt thấy Cổ Nhược Vân sắp rời khỏi, phía sau truyền đến một tiếng nói.

Thi Vân mềm nhẹ cười: “Cổ Nhược Vân, kỳ thực ta thật kính nể ngươi, ngươi chẳng những vận may chiếm được phé Linh Khí kia, càng là mượn nó đánh bại Lăng Hi, cho dù thiên phú của ngươi không đặc biệt xuất chúng, nhưng vận khí lại tốt một cách thần kỳ, nhất là.... ..”

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “Ngươi nhặt được nam nhân mất trí nhớ này, hơn nữa dạy hắn một ít quan niệm ngươi và hắn là mệnh trung chủ định, làm hắn rất tin ngươi chính là người hắn muốn tìm, nhưng mà, nói dối rồi sẽ có một ngày bị vạch mặt, ta hi vọng ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chủ thượng (một)

Cổ Nhược Vân vốn định xoay người rồi đi sau khi nghe nói như thế, bước chân bắt giắc ngừng lại, nàng khẽ dương khóe môi, một chút ý cười treo ở trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

“Tiểu Dạ quả thật là ta nhặt được, nhưng mà ta cũng không có làm cho hắn đi theo ta, thế nào, chẳng lẽ Thi Vân cô nương quen biết tiểu Dạ?”

“Cô cô nương, ta không có ý tứ gì khác, nhưng mà thật trùng hợp, quả thật ta đã gặp qua nam nhân này, còn có một đoạn nhân duyên không nhỏ, đáng tiếc là, hắn giống như không nhớ rõ đoạn trí nhớ kia, cho nên ta mới nhắc nhở Cổ tiểu thư, nói dối thế nào, rồi cũng sẽ có một ngày bị vạch mặt.”

Ngụ ý, người quen biết Thiên Bắc Dạ là nàng, lại âm kém dương sai để Cổ Nhược Vân và hắn gặp nhau, mới có thể tạo nên cục diện hiện giờ.

“Lời này của Thi Vân tiểu thư là có ý tứ gì? Chẳng lẽ, nam nhân trong nháy mắt giết Lăng Nghi vừa rồi kia là nàng quen biết? Nhưng mà nam tử này từng mất trí nhớ, nên làm cho rằng nàng là Cổ Nhược Vân?”

“Đúng vậy, không nghĩ tới Cổ Nhược Vân vậy mà có thể vô si đến loại trình độ này, còn nói ra lời nói dối như vậy, cũng khó trách, loại người này không có dung nhan khuynh quốc giống nàng, sao xứng đôi tuyệt thế nam nhân trước mắt?”

“Cùng Thi Vân tiểu thư đứng chung một chỗ, quả thực chính là phượng hoàng và gà rừng! Huống chi Thi Vân tiểu thư là người phương nào? Nàng chính là truyền nhân (người thừa kế) của Luyện Khí Tông, tuyệt thế thiên tài tuổi còn nhỏ cũng đã tới Võ Vương, như thế nào có thể so sánh được với nàng?”

Mọi người ào ào phát ra âm thanh, ánh mắt nhìn về phía Cổ Nhược Vân tràn ngập khinh bỉ.

Lúc này, ai cũng không có chú ý tới dưới lầu, một gã nam tử trong tay cầm quạt lông, lười nhác nằm ở phía trên ghế dựa mềm, thị nữ nha hoàn vòn quanh, hoạt sắc sinh hương.

Giờ phút này, cặp mắt phượng câu hồn người của nam nhân kia xuyên thấu qua mọi người đứng trên người thiếu nữ ở trong đám người. Rồi sau đó nhẹ nở nụ cười, nụ cười này, tuyệt sắc vô song, thiên hạ phong hoa.

“Nàng chính là phé Sài muội muội kia của Cổ Sanh Tiêu? Thú vị, muội muội này của Cổ Sanh Tiêu quả thật rất thú vị, hơn nữa nàng có thiên phú hiếm thấy như vậy, lại bị cho là phé Sài.”

Chắc chắn, nếu người có thiên phú bậc này là phé vật, trên đời chỉ sợ không có thiên tài.

Mọi người đều biết, võ giả tu luyện về sau cũng thì càng ngày càng khó thăng cấp, cũng có người gặp phải chút bình cảnh cả đời cũng không cách nào vượt qua, nhưng mà, trên đời một loại thiên phú, có thể không cần để ý tất cả bình cảnh, cho dù giai đoạn đầu nàng đột phá không bằng thiên tài khác, nhưng càng về sau, thiên phú của nàng cũng hiện ra càng nhiều....

Loại thiên tài này, chính là có Linh Hải rộng lớn hơn người khác rất nhiều.

Mà thật hiển nhiên, Cổ Nhược Vân chính là người có được loại thiên phú này.... ..

Trong mắt hiện lên một vết sáng sắc nhọn, nam nhân không tiếng động nở nụ cười: “Trên đời này người duy nhất có thể làm cho ta bội phục, chính là Cổ

Sanh Tiêu, không biết muội muội của hắn lại là một nhân vật thế nào, nhưng mà lúc này đây, xem ra ta không có đến Thanh Long Quốc này không công.”

Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt hắn càng sâu: “Thanh Y, ngươi đi tra tất cả chuyện về Cố Nhượng Vân cho ta.”

“Vâng, chủ thượng!”

Vị nữ tử áo xanh kia cầm kiếm khom người, rồi sau đó lui xuống.... ..

... ..

Ngoài Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân không nói gì, biểu cảm hồ hững kia giống như trực tiếp xem đối phương như không tồn tại.

Đúng lúc này một giọng nói làm người khó chịu chen vào.

“Cố Nhượng Vân, không nghĩ tới ngươi hèn hạ như vậy!” Hai mắt của Cố Phán Phán trừng lớn, chính nghĩa lẫn nhiên nói, bộ dáng kia thật giống như Cố Nhượng Vân là ma đầu mà người người muốn tru diệt, “Hoàn hảo gia gia có dự kiến trước, trực xuất người như ngươi ra khỏi gia môn! Nếu không mà nói, chẳng phải là bị ngươi liên lụy thanh danh của Cố gia ta?”

Nhưng mà, tiếng nói của nàng chưa dứt, bên cạnh liền truyền tới một tiếng cười lạnh trào phúng.

“Há? Cố gia ngươi còn có thanh danh? Ha ha, ta cũng là lần đầu tiên nghe thấy.”

La Âm lạnh lùng cười nói: “Cố Phán Phán, nơi này không có chỗ cho ngươi xen mồm vào, tốt nhất cầm miệng cho ta, chộc giận lão nương, lão nương lập tức dùng đũa chuột thọt chết ngươi!”

“Ngươi.... Ngươi.....”

Cố Phán Phán tức đến mức khuôn mặt đỏ bừng, cắn chặt hàm răng mới nói ra bốn chữ.

“Ngươi không biết xấu hổ!”

Chương 81: Chủ thượng (hai)

“Chắc chắn, ta quả thật không biết xấu hổ, nhưng dù sao vẫn tốt hơn thánh mẫu Bạch Liên hoa! Nhưng mà bằng chỉ số thông minh của Cố Phán Phán ngươi, ngay cả loại thánh mẫu Bạch Liên hoa này cũng làm không được.”

La Âm cười lạnh nhìn về phía Thi Vân ở phía trước, trên mặt tàn nhang mang theo khinh bỉ và đùa cợt, ánh mắt kia vô cùng ghét bỏ, thật giống như Thi Vân một thân bạch y như tuyết rất là dơ bẩn.

Thi Vân con ngươi hơi hơi trầm xuống, nhưng mà đối với nàng mà nói, La Âm chỉ là tiểu sửu nhảy nhót mà thôi, giết nàng, còn làm bản kiếm trong tay bản thân.... ..

Hơn nữa, sẽ có người sẽ ra mặt đối phó nàng.

Thật hiển nhiên, Cố Phán Phán chính là loại người này, nàng triệt để bị La Âm chọc giận, cả người đều giống như tiểu sư tử nổi giận giương nanh múa vuốt đánh về phía La Âm.

Phanh!

La Âm trực tiếp nâng chân lên, một cước đã đạp bay thân thể của Cố Phán Phán ra ngoài, rồi sau đó xuất ra một tấm khăn tay chà lau đế hài của mình, vô cùng tiếc hận nói: “Vừa rồi ta lại có thể dùng chân đạp nàng, xem ra này đôi giày không thể dùng nữa! Vì một cước đá này, làm hỏng một đôi hài của ta, thua thiệt! Thực mẹ nó thu thiệt!”

“Ngươi.....”

Cố Phán Phán tức thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, nàng gất gao cắn răng, dùng hết toàn bộ lực lượng nghẹn ra ba chữ: “Ngươi vô sỉ!”

Nhìn thấy biểu cảm đau lòng của La Âm, Cố Nhượng Vân phì cười ra tiếng: “Lấy của cải của ngươi, mua một đôi giày không phải là đơn giản giống như ăn một miếng cơm à.”

“Vấn đề quả thật là như thế, nhưng mà, tiểu tiện nhân này ngay cả một tiền đồng cũng không giá trị bằng, cho dù bán nàng, cũng mua không nổi một đôi hài của ta đây.” La Âm lắc đầu thở dài, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Lần này, cho dù khuôn mặt của Cố Phán Phán có dày hơn nữa, cũng chịu không nổi loại nhục nhã này, trực tiếp lựa chọn hôn mê bất tỉnh.

“Chậm đã!”

Nhìn thấy Cố Nhượng Vân lại muốn rời đi, Thi Vân con người trầm xuống, nói: “Người tính toán cứ như vậy rời đi?”

Bước chân hơi ngừng lại, Cố Nhượng Vân đưa lưng về phía Thi Vân, âm thanh lạnh lùng đậm bạc, lại sắc bén giống như kiếm.

“Người ngăn được ta?”

Nói xong lời này, nàng không còn lưu lại, chậm rãi bước vào Bách Thảo Đường, biến mất ở bên trong đôi mắt càng ngày càng lạnh kia.

Thi Vân gắt gao nắm chặt tay, rồi sau đó chậm rãi thả ra, đôi mắt đẹp nhìn về phía Thiên Bắc Dạ đang định theo Cố Nhượng Vân rời đi, trong ánh mắt lộ ra đau thương.

“Chàng thật sự quên ta?”

Nàng không tin, không tin nam nhân này sẽ quên nàng.

Nếu không phải kiếp trước có một đoạn nhân duyên, vậy nàng cũng sẽ không thể thường xuyên mơ thấy hắn, cho dù trong mộng bọn họ không có trao đổi gì, nhưng mà, trong cảnh trong mơ, bóng dáng nam nhân huy kiếm mà chiến lại xúc động tâm linh của nàng, làm cho nàng vẫn luôn tin tưởng nam nhân này chính là phu quân cả đời của nàng.

Vì vậy mặc kệ đối mặt với người theo đuổi vĩ đại cỡ nào, nàng đều bất vi sở động (không hề cử động).

Kiên trì đến nay, chính là vì đợi hắn xuất hiện.

Đáng tiếc, hắn xuất hiện, lại giống như không quen biết nàng.... ..

Nếu hai người không hề dây dưa, như thế nào nam nhân tao nhã tuyệt thế này lại hiện thân ở trong mộng của nàng?

Hướng chi, Thi Vân luôn luôn tin tưởng kiếp trước kiếp này!

“Ánh mắt của người thật ghê tởm!” Trong mắt Thiên Bắc Dạ hiện lên một chút chán ghét, “Thật giống như muốn coi hết quần áo của ta ra! Người không phải Tiểu Vân, trừ bỏ Tiểu Vân ra, ta không hy vọng người khác liếc mắt nhìn ta nhiều một cái.”

Không biết vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy Thi Vân, trong lòng Thiên Bắc Dạ đã rất không thoải mái, thậm chí chỉ cần nàng ở trong phạm vi của hắn, còn có một loại cảm giác chán ngán.

Rất khó chịu!

“Tiểu Dạ.”

Nghe được lời nói của Thiên Bắc Dạ, Thi Vân tâm chợt đau xót, nàng muốn nói gì đó, thì một cổ sát khí cường đại nhảy mắt khóa nàng lại, trong chớp mắt, nàng giống như rơi vào địa ngục, cả người lạnh như băng.

Hơi thở từ vòng bao phủ Thi Vân, làm cho sắc mặt của nàng tái nhợt, ánh mắt khiếp sợ ngó nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lại lộ ra âm tà kia.

“Xưng hô này, người không xứng!”

Lạnh.... ..

Thi Vân cảm giác được cả người rét run, mở miệng nhưng không cách nào nói.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thái Tử tới chơi (một)

Lúc này, hơi thở trên người Thiên Bắc Dạ chợt cuồng bạo, sự nóng này này ngay cả chính hắn đều không thể ức chế. Nhưng mà, trừ bỏ Thi Vân ở dưới sát ý của hắn, không ai cảm nhận được tất cả những thứ này, càng là đối với Thi Vân đại biến sắc mặt mà cảm thấy mặc danh kỳ diệu (không giải thích được).

“Tiểu Dạ, người còn ở bên ngoài làm gì? Còn không mau trở về?”

Đúng lúc này, một âm thanh từ phòng trong truyền ra, giống như kì tích, tất cả sát khí đột nhiên biến mất, ngập trời khí thế bắt đầu khởi động cũng bình ổn xuống, làm cho Thi Vân cảm giác được cảm thụ vừa rồi đều chỉ là ảo giác của nàng.... ..

Nhưng mà, nàng không biết là, chính là lời nói của Cố Nhượng Vân, cứu nàng một mạng.... ..

Cả người buông lỏng, Thi Vân thân mình mềm nhũn té ngã, sau lưng mồ hôi đầm đìa, yếu kiêu hèn hèn.

“Tiểu Vân, ta trở lại ngay đây.”

Giờ phút này Thiên Bắc Dạ được đến mệnh lệnh của Cố Nhượng Vân, không bao giờ liếc mắt nhìn Thi Vân nhiều thêm một cái nữa lập tức đi đến phía trong nhà, so sánh với âm tà vừa rồi, hiện tại nam nhân còn dịu ngoan hơn con thỏ, đầu còn có một chút bộ dáng muốn giết người?

“Tiểu thư, người...” Hồn Phi kinh ngạc nhìn Thi Vân, “Người làm sao?”

“Không có việc gì,” Thi Vân lắc lắc đầu, nàng lau lau mồ hôi trên trán, cắn chặt răng, nói: “Hồn Phi trưởng lão, chúng ta đi.”

Khi nói lời này, nàng liếc mắt nhìn phương hướng Thiên Bắc Dạ rời đi lần cuối, trong lòng lại đau một chút.

Thiên Bắc Dạ, chàng thật bị tẩy não lợi hại như thế? Nhưng mà ta không cam lòng, không cam lòng chàng vốn thuộc về ta lại đi ôm ấp những người khác! Cho nên, ta nhất định phải làm cho chàng khôi phục trí nhớ, làm cho chàng tự tay giết Cố Nhượng Vân!

... ..

Trong hậu viện, Từ Tà nhìn thiếu nữ trước mặt, mày nhẹ nhàng nhíu lại, nói: “Nha đầu, ngươi cảm giác thế nào?”

“Rất kỳ quái,” Cố Nhượng Vân nhíu chặt đôi mày thanh tú: “Vừa rồi ở dưới công kích của Lăng Nghị, ta có thể chuyển hoá lực lượng trên nắm tay của lão đến trong cơ thể của ta, nếu lại bị đánh nhiều thêm vài cái, phỏng chừng ta có thể trực tiếp đột phá đến Tụ Khí cấp bảy.”

Từ Tà cười cười: “Linh hồn và thân thể của ngươi đều trải qua Thượng Cổ Thần Tháp cải tạo, cho nên cường đại hơn người bình thường rất nhiều, nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, gặp cường giả chân chính ngàn vạn không thể miễn cưỡng, bởi vì cao thủ chân chính, vẫn là có thể nháy mắt phá hủy ngươi! Không đơn giản chỉ là bị thương như vậy!”

Ngay từ đầu, Từ Tà đã tính toán muốn rèn luyện nàng, vì vậy cũng không có ra tay giúp đỡ, dù sao trợ giúp quá nhiều, không có nhiều chỗ tốt đối với nàng.... ..

Hơn nữa.... ..

Từ Tà hơi hơi nheo lại mắt tím: “Nha đầu, nữ nhân tên là Thi Vân kia, ngươi phải chú ý một chút.”

“Thi Vân?” Cố Nhượng Vân nghi hoặc nhìn Từ Tà, “Ngươi quen biết nàng?”

“Không!” Từ Tà lắc lắc đầu: “Ta chỉ là cảm giác được nàng rất nguy hiểm, cho nên ngươi tạm thời không cần chống lại nàng! Đương nhiên, bằng vào thiên phú của ngươi, nhiều nhất là ba đến năm năm sẽ vượt qua nàng, nhưng lúc này còn không phải lúc.”

Có một số việc, hiện giờ còn không thể để cho Cố Nhượng Vân biết.

Nhưng vì sao trên người nữ nhân kia sẽ có hơi thở của hắn? Chẳng lẽ Thi Vân có quan hệ với người kia?

Nghĩ đến đây, trái tim của Từ Tà nhẹ nhàng trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhượng Vân mang theo một chút phức tạp.....

“Nha đầu, thật hy vọng ngươi có thể nhanh trưởng thành một chút, bất kể là thực lực của ngươi, hay là.....”

Ánh mắt tà ác quét một lần từ trên xuống dưới, khoe môi nam nhân gọi lên tươi cười tà mị, cao quý tôn hoa, điện đảo chứng sinh.

Nhưng mà.... ..

Cố Nhượng Vân chỉ là hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái: “Thu hồi ánh mắt tà ác kia của ngươi, ta đối với ngươi không có hứng thú gì.”

Chương 83: Thái Tử tới chơi (hai)

Edit: kaylee

“Vậy ngươi có hứng thú với ai?” Từ Tà gọi lên khoe môi, tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười): “Thiên Bắc Dạ? Ta đã nói qua với ngươi, tên kia không phải người tốt gì, ngươi cách hắn xa một chút mới tốt.”

“Từ Tà,” Nụ cười của Cố Nhượng Vân biến mất, dung nhan thanh tú ở dưới hoàng hôn bao phủ mang theo ánh chiều tà: “Ta và tiểu Dạ quen biết không lâu, nhưng ta là người đầu tiên hắn nhìn thấy, hiện giờ hắn mất đi tất cả trí nhớ, mặc kệ trước kia hắn có sai lầm gì, hiện tại hắn đều đã không nhớ rõ.”

“Hắn là Thần cũng tốt, là Ma cũng thế, cho dù là hắn vừa mới dễ dàng giải quyết xong tánh mạng một người, nhưng cũng là vì bảo hộ ta, ta tin tưởng bảo hộ của hắn đối với ta không lẫn bất kỳ tạp chất nào, tất cả đều chỉ là vì, ta là người duy nhất hắn quen biết ở đây! Đúng vậy, ta là đối với hắn không đủ

hiểu biết, cũng không biết quá khứ của hắn, càng là chưa từng bị người phản bội và làm hại! Nhưng, nó không có nghĩa là, ta không bao giờ nửa nguyện ý tin tưởng người khác, bất kể là đối với tiểu Dạ, hay là người và La Âm, còn có huynh trưởng ta chưa từng thấy mặt kia, nếu bất luận người nào trong các người gặp phải nguy hiểm, ta cũng sẽ không thể ngồi xem mặc kệ.”

Có lẽ Thiên Bắc Dạ đã từng phạm phải sai lầm lớn ngập trời, nhưng hiện giờ ở trong mắt nàng, hắn chỉ là một đứa nhỏ đơn thuần mà thôi, mà trí nhớ của hắn bị phong ấn là sự thật, một người mất đi tất cả trí nhớ, đương nhiên sẽ coi người đầu tiên nhìn thấy là mẫu thân.

Cũng là bởi vì tiểu Dạ không có trí nhớ, Cố Nhược Vân mới sẽ tin tưởng hắn, nếu không, nàng là quả quyết sẽ không để nam nhân này lại gần.

“Từ Tà, ta đã từng không thể bảo vệ tốt mẫu thân, thậm chí cuối cùng ngay cả đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau đều không thể bảo hộ, cả đời này, ta sẽ không phạm phải sai lầm giống như vậy, chính là bởi vì ta đã từng mất đi, cho nên ta mới muốn càng thêm quý trọng người bên người.”

Thiếu nữ nâng lên khuôn mặt, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú chưa thoát tính trẻ con tràn đầy ánh sáng kiên định

Ánh sáng rực rỡ kia giống như làm xúc động trái tim của Từ Tà, làm trong mắt hắn xuất hiện ý cười, ngay tại lúc hắn vừa định muốn nói gì đó, bỗng nhiên trong lúc đó một chút nghiêm nghị chợt lóe lên trong đôi mắt tím.

“Có người đến đây.”

Bá!

Vừa dứt lời, hắn liền hóa thành một tia sáng màu tím, biến mất ở trong sân.

Cố Nhược Vân khẽ nhượng mày, ngừng đầu nhìn lại, thấy Dư lão bước nhanh đi tới phía bản thân.

“Đại tiểu thư, Lãnh Ngôn Phong đến đây, điểm danh nói muốn gặp người, người xem này.”

“Lãnh Ngôn Phong?” Cố Nhược Vân sững sốt: “Thái Tử của Thanh Long Quốc, đệ tử của Luyện Khí Tông? Hắn tìm ta là muốn làm gì?”

“Lão nô cũng không rõ ràng, “Dư lão lắc lắc đầu, “Đại tiểu thư, người gặp hay là không gặp? Nếu người không đồng ý gặp, ta sẽ đi từ chối ngay.”

“Không cần, “Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: “Ta ngược lại muốn biết, Lãnh Ngôn Phong tìm ta là có chuyện gì! Ta và hắn không có chút giao tiếp, hiện tại hắn tới tìm ta lại là vì cái gì?”

... ..

Lúc này, trong hiệu thuốc Bách Thảo Đường, Lãnh Ngôn Phong bung lên chén trà trong tay khẽ nhấp một ngụm, biểu cảm lạnh lùng giống như băng son, sau khi nhìn thấy Dư lão mang theo Cố Nhược Vân tiến đến, trong cặp mắt lạnh lùng kia cũng không có một chút biến hóa.

“Ta chỉ là một nhân vật không có danh tiếng gì mà thôi, không biết Thái Tử điện hạ tới Bách Thảo Đường tìm ta, là vì chuyện gì? Hay là nói Thái Tử điện hạ quá mức khát nước, bên trong phủ lại không có trà ngon, cho nên trên danh nghĩa tới tìm ta, kỳ thực chỉ là muốn uống ngụm nước trà?”

Nước trà của Bách Thảo Đường đều là dược trà hiếm có, đây là mọi người đều biết, mà nếu là người bình thường bị Cố Nhược Vân nhục nhã như thế, nhất định thẹn quá thành giận, nhưng mà Lãnh Ngôn Phong không có, từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn không thay đổi, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Thái Tử tới chơi (ba)

“Cố Nhược Vân, ngươi thích ta.”

Không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Cố Nhược Vân không tự chủ được tròn mắt, người này cho rằng mình rất tốt sao? Nàng thích hắn? Vì sao chính nàng đều không biết?

“Cho nên....” Lãnh Ngôn Phong ngừng lại một chút: “Ngày mai, ngươi vào phủ Thái Tử.”

Giọng điệu ra lệnh, làm cho Cố Nhược Vân nở nụ cười: “Ngươi cho ta vào phủ Thái Tử? Là làm thiếp, hay là phi? Lãnh Ngôn Phong, ngươi rất ghét ta, vậy ngươi cho ta vào phủ Thái Tử lại là vì cái gì?”

Cố Nhược Vân không phải người ngu, Lãnh Ngôn Phong rất ghét mình, một khi đã như vậy, thì vì sao hắn muốn cho nàng vào phủ.

Lãnh Ngôn Phong lạnh lùng nói: “Vi Thi Vân sư muội!”

“Thi Vân? Người muốn để ta tự tới cửa, cống hiến tinh thần lực cho Thi Vân? Thật có lỗi, Lãnh Ngôn Phong, ta không có ngu xuẩn như vậy, sẽ không tự đi tìm chết!”

Một khi võ giả mất đi tinh thần lực trở thành kẻ ngốc, vậy cùng đã chết khác nhau ở chỗ nào?

Nghe nói như thế, Lãnh Ngôn Phong nhíu lông mày: “Ta không biết lời này của người có ý tứ gì, vì sao Thi Vân sư muội phải đoạt tinh thần lực của người? Cổ Nhược Vân, ta thừa nhận, người rất khác trước kia, ta cũng không ghét bỏ người giống như lúc trước, nhưng mà, trong lòng ta, Thi Vân sư muội mới là duy nhất, nếu người rời đi nam nhân tóc bạc kia, Thi Vân sư muội sẽ không thống khổ như vậy! Từ nhỏ đến lớn người đều thích ta, nếu như thế, ta đây sẽ chấp thuận nguyện vọng của người, ta nguyện ý cưới người làm thê tử! Điều kiện tiên quyết là, người không bao giờ nữa có thể gặp mặt nam nhân kia nữa! Nhưng mà trừ bỏ đem tâm hồn, những lúc khác ta sẽ không bao giờ chạm vào người nữa!” (L: ọe, nồn mất rồi, chịu không nổi)

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, năm đó mẫu thân bị người hãm hại đến chết, bản thân gặp ám sát, là một bạch y nữ tử giống như tiên nữ kia đã cứu hắn.

Vì nàng, hắn nỗ lực tu luyện, chẳng những đạt được tín nhiệm của phụ hoàng, còn tiến vào Luyện Khí Tông tha thiết ước mơ, gặp được tiên nữ trong lòng mình.....

Nhưng mà hắn hiểu rõ, tiên nữ vĩnh viễn là thần thánh không thể khinh nhờn như vậy, hắn chỉ có thể ở sau lưng đứng xa xa nhìn nàng.

Đương nhiên, với hắn mà nói, đã là đủ.

Những năm gần đây, người theo đuổi bên người Thi Vân không ít, nàng lại chỉ lo thân mình, hắn đã từng cho rằng nàng chính là thanh tâm quả dục, cho tới hôm nay mới hiểu được, nàng độc thân nhiều năm như vậy, là vì chờ đợi một người, nhưng mà trong mắt người kia lại chỉ có một nữ tử.... ..

Mà tiên nữ trong lòng hắn thiện lương tốt đẹp như thế, như thế nào vì hạnh phúc của mình mà thương tổn người trong lòng? Loại chuyện này Thi Vân sư muội căn bản làm không được.

Cho nên, bắt đầu từ đây, hắn mới nguyện ý dùng cả đời đổi một đời miệng cười cho nàng.

“Chắc chắn, xem ra ta đến đúng lúc, vậy mà nghe được Thái Tử điện hạ một quốc gia vì nữ nhân của hắn mà tùy ý thương tổn một nữ tử, nhớ kỹ, nữ nhân là đề sùng (cung chiều), không phải thương (thương tổn), nhất là loại nữ nhân thoát nhìn liền cảnh đẹp ý vui này.”

Giọng nói này cực kì yêu nghiệt, vừa nghe đã biết là dạng người gì.

Vào cửa đầu tiên là một đám thị nữ tuyệt sắc, rồi sau đó, một ghế dựa mềm màu hồng đào được nâng từ ngoài cửa nhẹ nhàng tiến vào, lập tức làm cho Cổ Nhược Vân cả người lạnh run.

Nàng chưa từng nghĩ tới, trên đời này sẽ có nam nhân mặc đồ màu hồng đào tục khí, ngay cả nữ tử đều không nhất định thích hợp này, nhưng mà, chờ sau khi Cổ Nhược Vân nhìn đến dung nhan kia, mới hiểu được thì ra thế gian lại có người có thể xứng đôi với màu hồng đào như thế.

Khuôn mặt mê người của nam nhân kia quả nhiên là không phân biệt được nam nữ, mắt phượng câu hồn hơi hơi nghiêng về phía trước, khuôn mặt hoàn mỹ, làn da trắng nõn, còn có xương quai xanh tinh xảo kia, không một chỗ nào không khiêu chiến lực khống chế của mọi người.

Chương 85: Thái Tử tới chơi (bốn)

Edit: kaylee

Nếu không là trên cổ họng có hầu kết rõ ràng, phỏng chừng Cổ Nhược Vân hoàn toàn sẽ cho rằng hắn là nữ nhân.

Thật sự là rất yêu mị!

Người như vậy thân là nam nhi thân thật sự là đáng tiếc, nếu không mà nói bán vào thanh lâu hắn là có thể kiếm được không ít tiền.

Nếu để cho Tá Thượng Thần biết suy nghĩ trong lòng Cổ Nhược Vân, khẳng định ngay cả xúc động giết người đều có, nữ nhân này lại có thể muốn bán hắn vào thanh lâu? Thanh lâu nào lớn mật dám thu hắn như vậy?

“Tá Thượng Thần, người không ở Chu Tước quốc của người làm Tứ hoàng tử của người, tới nơi này làm gì?” Con người của Lãnh Ngôn Phong hơi hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: “Hơn nữa, việc của ta không có quan hệ gì với người!”

“Thái Tử điện hạ nói gì vậy? Bốn hoàng tử đến chỗ nào, chẳng lẽ còn phải xin phép người?” Tá Thượng Thần khuyếch thành cười, sau đó ném mị nhãn với Cổ Nhược Vân: “Nữ nhân, ánh mắt của Lãnh Ngôn Phong có vấn đề, nếu không thì cũng sẽ không coi trọng loại người dối trá ghê tởm như Thi Vân, cho nên người vẫn là đừng đi theo hắn, cùng bốn hoàng tử như thế nào? Cam đoan cho người ăn hương uống lạt.”

Cổ Nhược Vân nhìn nhìn Tá Thượng Thần: “Ngượng ngùng, ta không có hứng thú với nam nhân lớn lên giống nữ nhân, theo ta người tương đối thích hợp nói chuyện yêu đương với nam nhân, ta sẽ không lại gần một bước.”

Sắc mặt của Tá Thượng Thần lập tức biến đen.

Trong phút chốc, bọn thị nữ bên cạnh hần đều ném ánh mắt đồng tình về phía Cố Nhượng Vân.

Phải biết rằng chủ thượng kiêng kỵ nhất chính là người khác nói hần lớn lên giống nữ nhân, đã từng có một người chê cười hần như thế, kết quả bị hần chém thành mấy đoạn, từ đó về sau liền không còn có người dám nói mấy lời này.

Nhưng mà, Tá Thượng Thần hít một hơi thật sâu, ngăn chặn tức giận trong nội tâm nở nụ cười: “Nữ nhân, ta là đang giúp ngươi.”

Nếu nàng không phải là muội muội của Cố Sanh Tiêu, chỉ bằng một câu nói vừa rồi của nàng, đã đủ chết mười vạn tám ngàn lần, ai bảo nàng có một thiên tài ca ca đây? Nếu bản thân động một sợi lông của muội muội tên kia, tên kia không lập tức xông tới chém hần?

“Ngượng ngùng, ta không biết ngươi, không cần ngươi hỗ trợ.” Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, đạm bạc nói.

Tá Thượng Thần ngăn người, nữ nhân này thực sự là muội muội đáng yêu dịu dàng theo như lời của Cố Sanh Tiêu? Nàng đáng yêu ở chỗ nào? Dịu dàng ở chỗ nào? Rõ ràng là một tiểu gia hỏa khó có thể tiếp cận.

Đương nhiên, Tá Thượng Thần không biết, ở trong mắt tất cả ca ca, muội muội đều là đáng yêu thiện lương, huống chi là Cố Sanh Tiêu thân là muội không... ..

Nhớ tới biểu cảm dịu dàng mỗi lần Cố Sanh Tiêu nhắc tới nha đầu kia, Tá Thượng Thần bất giác bật cười lác lác đầu: “Nữ nhân, ngươi thật đúng là một con nhím nhỏ, cả người mang theo gai nhọn làm người ta không thể tới gần, ta cũng không phải người xấu gì, ngươi không cần phòng bị ta như vậy.”

Cố Nhượng Vân cao thấp quét mắt nhìn Tá Thượng Thần, trong mắt mang theo cổ quái: “Phải không? Ta đây thế nào ở trên người ngươi nhìn thấy bốn chữ ta là người xấu?” (L: trung quốc là 4 chữ nha)

Tá Thượng Thần lập tức không nói được lời nào, đến cùng bản thân có chỗ nào thoát nhìn giống người xấu?

Hai người không coi ai ra gì trao đổi làm cho Lãnh Ngôn Phong tức giận, nhưng mà cho dù hần tức giận, khuôn mặt anh tuấn vẫn chỉ là lạnh lùng quen thuộc.

“Tá Thượng Thần, Cố Nhượng Vân luôn luôn ái mộ ta, đây là việc mọi người đều biết, ta đây liền như mong muốn của nàng, cho nàng một danh phận và một đêm ân sủng, coi như là không làm thất vọng nàng, ngươi không cần đến làm rồi.”

Tươi cười của Tá Thượng Thần từng chút biến mất, trong mắt lộ ra trào phúng, muội muội bảo bối của Cố Sanh Tiêu, cũng chỉ xứng một cái danh phận Thái Tử phi? Chỉ cần nàng muốn, nam nhân kia chắc chắn sẽ vì nàng đánh hạ toàn bộ thế giới làm lễ vật đưa cho nàng.

Lãnh Ngôn Phong này nhiều lắm cũng chỉ là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, cũng quá dễ mất bản thân. (L: a này nói chuẩn nè)

Dù sao thân phận chân chính của Cố Sanh Tiêu, ở trong Luyện Khí Tông cũng chỉ có Thi Văn và mấy trưởng lão trung tâm biết, Lãnh Ngôn Phong là tuyệt sẽ không biết được tất cả những thứ này, nếu không, quả quyết sẽ không nói ra lời nói như thế.

Lời tác giả: Đừng trách tiểu Dạ không có giết Thi Văn a a a, hiện tại hần mất trí nhớ, giống như đứa nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, thật giống như trẻ con chơi ở bên ngoài, mẹ ở nhà gọi hần, hần liền để xuống tất cả mọi chuyện mà trở về nhà, hiện tại tiểu Dạ chính là loại trạng thái này, với hần mà nói lời nói của Cố Nhượng Vân chính là thánh chỉ, Cố Nhượng Vân gọi hần liền chuyện gì đều ném đến sau đầu chỉ nghe được lời nói của Cố Nhượng Vân ---

Huống chi, Thi Văn không thể chết được, vì về sau nàng có thể chết thảm một chút, hiện tại không thể chết được.

p/s: lee đã nói là sẽ đăng đều ~ mà dạo này bận thật luôn ~ làm đề tài, thuyết trình, thi các kiểu nên các tình yêu thông cảm nha ~ lee sẽ cố edit, được đến đâu đăng đến đó ~

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Mệnh khởi Đông phương (một)

“Hơn nữa...”

Giọng nói của Lãnh Ngôn Phong dừng một chút, đôi mắt vốn là lạnh lùng càng thêm lạnh như băng: “Ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục Thi Văn sư muội!”

“Ha ha!”

Tả Thượng Thần điên cuồng cười hai tiếng, đôi mắt phượng hơi hơi nghiêng về phía trước, trong đôi mắt hội tụ tràn đầy ý cười trào phúng.

“Người duy hộ Thi Vân sư muội của ngươi, đó là vấn đề của ngươi, không có quan hệ gì với ta, nhưng mà, nha đầu kia ngươi không thể đụng vào! Nếu không đừng trách ta không nhắc nhở ngươi một câu, nếu ngươi đụng nàng, có một người tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Cố Nhượng Vân ngẩn người, có chút không rõ nhìn Tá Thượng Thần, hẳn nói lời này là có ý tứ gì?

“Hừ!”

Nghe vậy, Lãnh Ngôn Phong hừ lạnh một tiếng, phát tay áo, chính là khuôn mặt lạnh lùng kia vô cùng khó coi.

“Tá Thượng Thần, chuyện của Thanh Long Quốc chúng ta, không cần ngươi tới xen vào việc của người khác! Hơn nữa, Thanh Long Quốc chúng ta và Chu Tước quốc cũng không thân cận, ngươi tùy ý tới chơi không biết lại là có chuyện gì?”

Tá Thượng Thần bĩu môi, hẳn cũng không thể nói bản thân tới nơi này hoàn toàn là xuất phát từ tò mò đối với muội muội bảo bối của Cố Sanh Tiêu đi? Nếu không, để cho tên kia biết bản thân vụng trộm chạy tới nơi này, phỏng chừng trực tiếp sẽ làm thịt hắn.

Nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng nheo lại con ngươi, quẹo rừ nở nụ cười.

“Thái Tử điện hạ xin yên tâm đi, thêm một đoạn thời gian bốn hoàng tử thì sẽ đi bá phòng hoàng đế bệ hạ của Thanh Long Quốc.”

Giờ khắc này, trên người của Lãnh Ngôn Phong tản mát ra vô tận hàn khí, cặp mắt kia giống như hàn băng dừng ở phía trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần, mặt không biểu cảm nói: “Vậy bản Thái Tử liền ở trong hoàng cung xin đợi đại giá!”

Nói xong lời này, hắn liếc nhìn Cố Nhượng Vân lần sau cùng, giọng nói vẫn là lạnh lùng trước sau như một.

“Cố Nhượng Vân, nam nhân kia là người Thi Vân sư muội nhìn trúng, nữ tử tốt đẹp như nàng, thế gian không người có thể tranh chấp cùng, trở thành phi của ta, là lựa chọn duy nhất của ngươi, chính ngươi suy nghĩ cho thật rõ ràng, bản Thái Tử chờ đáp án của ngươi.”

Dứt lời, lại không tiếp tục nói thêm gì, hắn phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại một bóng lưng lạnh như băng.

“Chắc chắn, Tiểu Vân Nhi, không nghĩ tới ánh mắt của ngươi kém như vậy, loại nam nhân không phẩm hạnh không dung mạo giống như Lãnh Ngôn Phong này ngươi cũng để ý?” Tá Thượng Thần dương môi nở nụ cười, có chút quên Cố Nhượng Vân mới là lần đầu tiên gặp hắn thôi.

Cho nên, sau khi nghe thấy ba chữ Tiểu Vân Nhi kia, nàng không khỏi sợ run cả người, cả người lạnh lẽo.

“Ta quen biết ngươi sao?”

Nàng có chút không nói gì sờ sờ mũi, hỏi.

“Trước kia không biết, nhưng mà từ nay về sau đã quen biết,” Tá Thượng Thần khinh thành cười, di chuyển mắt xinh đẹp: “Nhưng, bốn hoàng tử đã sớm nghe nói qua tên của ngươi.”

Ngụ ý, hẳn đã sớm từ chỗ Cố Sanh Tiêu nghe nói qua sự tồn tại của nàng.

Nhưng mà, Cố Nhượng Vân lại hiểu lầm ý tứ của hắn.

“Hả?” Cố Nhượng Vân khoé môi khẽ nhếch, không cho là đúng nói: “Thì ra ta thật sự là thanh danh lan xa, tên phế sãi này đều đã lan truyền đến Chu Tước quốc.”

Lập tức, khoé mắt của Tá Thượng Thần bắt gặp hung hăng co rút, ha ha cười hai tiếng: “Trước kia ngươi quả thật là phế vật, chỉ sợ hôm nay sau khi ngươi chiến một trận với tiểu tử kia, sẽ không có người ở xưng hô ngươi như vậy nữa, tuy rằng thiên phú của ngươi còn không tính là thiên tài gì, nhưng đối người bình thường mà nói, coi như có thể.”

“Phế vật thì như thế nào, thiên tài lại như thế nào? Mặc kệ thế nhân nghị luận ta như thế nào, đều không có quan hệ gì với ta, ta không cần chứng minh vì bản thân.”

Giọng nói của thiếu nữ lộ ra một loại tang thương nhìn thấu thế tục, làm cho Tá Thượng Thần bắt gặp kinh ngạc há miệng thờ đốc, đột nhiên, hắn nhớ tới tin tức Thanh Y tra được, mắt phượng nhảy mắt lạnh một chút.

Hắn không nghĩ tới, ở sau khi Sanh Tiêu rời đi Cố gia, tiểu nha đầu này vậy mà kém chút nữa đã chết một lần, mà sau khi trải qua chuyện như vậy, muốn không trưởng thành cũng khó....

Đáng tiếc, Sanh Tiêu hiện đang bế quan tu luyện, không cách nào truyền tin tức cho hắn, nếu không dựa theo tính cách của hắn, sẽ lập tức trở về diệt Cố gia.

Chương 87: Mệnh khởi Đông phương (hai)

Edit: kaylee

“Nói, có phải hiện tại ngươi nên rời đi hay không?” Cố Nhượng Vân khẽ nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Tá Thượng Thần: “Hay là cần ta tiễn khách?”

Ánh mắt của Tá Thượng Thần có chút ai oán nói: “Tiểu gia hòa, tốt xấu gì ta cũng giúp ngươi, ngươi cứ như vậy đối đãi với người trợ giúp ngươi sao?”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“À, “ Tá Thượng Thần ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm, thân mình lười nhác tựa vào phía trên ghế, hất ném đi một cái mị nhãn với Cố Nhượng Vân, cười cực kỳ mỉa mai: “Ta cũng không muốn thế nào, nề tình vừa rồi ta giúp ngươi, tới ôm ta một cái, thế nào?”

“Được.”

Cố Nhượng Vân nở nụ cười, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười.

Rồi sau đó, lập tức lại cất giọng, nói: “Triệu chương quý, ông qua ôm hân một cái.”

Trong phút chốc Tá Thượng Thần sắc mặt đen xuống, chẳng lẽ nha đầu kia không biết bản thân có khiếm phích (tính thích sạch sẽ)? Bình thường hân là tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến gần bản thân thân, cho dù là những thị nữ bên cạnh, đương nhiên, tiểu tử Cố Sanh Tiêu kia là ngoại lệ, mà câu nói kia của bản thân cũng chỉ là một câu nói đùa mà thôi, không nghĩ tới nàng vậy mà tưởng thật, còn để cho một lão nhân đến ôm hân.... ..

Mất thấy Triệu chương quý đi tới phía bản thân, Tá Thượng Thần ghé tòm thiếu chút nữa thì cả người nổi da gà, nhất là nụ cười giống như cúc hoa trên mặt kia, rơi vào trong mắt hân thấy vô cùng tà ác giống như là đại hồi lang (sói xám) nhìn thấy tiểu bạch thỏ (thỏ trắng).

“Ba ba ba!”

Đúng lúc này, những tuyệt sắc thị nữ đồng loạt rút ra trường kiếm trong tay, nháy mắt chỉ về phía Triệu chương quý đang đi tới chỗ Tá Thượng Thần, trong mắt lạnh lẽo sắc bén như kiếm, giống như có thể trong chớp mắt giết người.

Triệu chương quý chần chờ quay đầu nhìn Cố Nhượng Vân, mà lúc này, tươi cười trên mặt Cố Nhượng Vân càng sâu.

“Tứ hoàng tử điện hạ, không phải ngươi muốn ôm ấp sao? Ta muốn cho ngươi, ngươi đây lại là thái độ gì?”

Tá Thượng Thần lay động quạt lông, cười nói: “Tiểu gia hòa, lần này tính là ta bại bởi ngươi, nhưng mà, ta không nghĩ tới, ngươi và Đông Phương thế gia còn có liên hệ, theo ta được biết, Bách Thảo Đường này giống như là thuộc về Đông Phương Thiệu Trạch, mà trước đó không lâu, Đông Phương Thiệu Trạch giống như đưa Bách Thảo Đường cho người khác, hiện giờ xem ra, người kia chính là ngươi!”

Hân không có xem nhẹ, chương quỹ của Bách Thảo Đường là nghe theo mệnh lệnh của Cố Nhượng Vân.

Xem ra lời đồn đãi cũng có rất nhiều chỗ không thật, Cố Nhượng Vân cũng không phải là dựa vào vận may có được thương hại của Triệu chương quý mà gia nhập Bách Thảo Đường, mà là, Bách Thảo Đường này chính là của nàng!

Nghĩ đến đây, Tá Thượng Thần hơi hơi nheo lại con ngươi, dương môi nở nụ cười: “Trên người của ngươi có rất nhiều bí mật, thực làm cho ta muốn khám phá tốt từng chút một.”

“Vậy ngươi nhất định thất vọng rồi,“ Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: “Triệu chương quý, tiễn khách.”

Nghe được Cố Nhượng Vân hạ lệnh đuổi khách, Tá Thượng Thần lộ ra tươi cười lười nhác: “Tiểu Vân Nhi, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ khám phá ra toàn bộ bí mật của ngươi.”

Rồi sau đó, hân nói với thị nữ bên cạnh: “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng, chủ thượng.”

Bọn thị nữ ôm kiếm cung quyền, chợt nâng lên nhuyển kiệu kia, quay đầu đi đến ngoài cửa.

Ở trong nháy mắt chuyển phương hướng kia, tươi cười lười nhác ở khóe miệng Tá Thượng Thần chậm rãi biến mất, hân chậm rãi nhắm hai mắt lại, lâm vào trầm tư.

Mệnh khôi Đông phương? Chẳng lẽ người thay đổi vận mệnh của hân, thật sự sẽ ở phía Đông Phương? Nhưng sự phụ đức cao vọng trọng, lại như thế nào lừa hân?

Nghĩ đến điều này, trên mặt Tá Thượng Thần mang theo một chút cười khổ.... ..

“Người có thể thay đổi vận mệnh của ta, cùng vị tuyệt thế thiên tài sư phụ quan trắc kia đều ở Đông Phương, chính là Thanh Long Quốc này to lớn như thế, không biết ai mới là người ta muốn tìm.... ..”

Chương 68: Mệnh khởi Đông Phương (ba)

Lúc này, trong tòa nhà của Luyện Khí Tông, Hồn Phi sắc mặt xanh mét cực kỳ khó coi, mà Thi Vân ngồi ở một bên có chút không yên lòng, đôi mi thanh tú gắt gao nhú lại, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tiểu thư, người yên tâm, ta nhất định sẽ bắt được Cố Nhược Vân, hơn nữa sẽ hiến nàng tinh thần lực cho tiểu thư!” Lão gấu gao nắm nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không giết tiểu súc sinh kia, trong lòng ta không thoải mái!”

Thi Vân hai mắt tối lại, nàng chậm rãi buông chén trà trong tay, nói: “Hồn Phi, người trước đừng xằng bậy, vạn nhất Tam Đại Chế Tài biết, sẽ liên lụy đến toàn bộ Luyện Khí Tông.”

“Tiểu thư, chúng ta đây nên làm như thế nào? Chẳng lẽ để cho nàng tiếp tục ung dung tự tại?”

“Không!” Thi Vân lắc đầu, một chút tàn nhẫn chợt lóe lên trong mắt, tiện đà nhẹ nở nụ cười: “Giết nàng không phải là không có biện pháp, dù sao Tam Đại Chế Tài quy định là không cho phép ra tay đối với kẻ yếu thực lực thấp kém, chỉ khi nào đột phá cấp bậc Võ Tướng, mới không ở trong phạm vi này, chính là chờ nàng đột phá đến Võ Tướng, ít nhất cũng cần mười mấy năm, ta chờ không nổi.... ..”

“Hơn nữa.... Ta không muốn để cho Cố Nhược Vân chết!” Thi Vân tươi cười lộ ra âm ngoan: “Ta muốn hấp thu toàn bộ tinh thần lực của nàng, sau đó phế đi tứ chi (hai tay, hai chân) của nàng, lại tra tấn nàng cả đời một đời! Lúc trước nàng lựa chọn dùng ngôn ngữ mê hoặc Thiên Bắc Dạ, còn làm Thiên Bắc Dạ ý lại nàng như thế, vậy nàng, Phải vì thế mà giao ra cả đời của bản thân!”

Nhìn Thi Vân hiện tại, Hồn Phi trái tim run lên một cái.

Đừng nhìn Thi Vân tiểu thư trước mặt người khác nhu hòa như gió, kỳ thực, không ai hiểu rõ bản tính dưới mặt nạ của nữ tử này hơn lão!

Lúc trước, vì để mình đạt được cao nhất địa vị ở Luyện Khí Tông, nàng không tiếc dùng độc thủ mưu hại tỷ tỷ song sinh của mình, nữ tử lớn lên có khuôn mặt giống nàng, lại chân chính thiện lương mà thiên phú dị bẩm.

Tuy rằng tất cả những thứ này, đều là ở dưới sự phối hợp của bản thân.

Nhưng nàng đã ngay cả tỷ tỷ song sinh của mình đều hại, vậy còn có chuyện gì là nàng làm không được?

“Tiểu thư, vậy bây giờ người có biện pháp tốt gì sao?” Hồn Phi cau mày: “Có biện pháp nào, có thể tránh né cơ sở ngầm của Tam Đại Chế Tài ở đại lục, bắt tri bắt giác bắt đi Cố Nhược Vân?”

Thi Vân cười lạnh nói: “Vì sao muốn tránh đi cơ sở ngầm của bọn họ? Lãnh Ngôn Phong là người của Luyện Khí Tông ta, nếu hắn cưới Cố Nhược Vân, Cố Nhược Vân sẽ thuộc về Luyện Khí Tông, chúng ta muốn giết muốn chém, người của Tam Đại Chế Tài còn quản được sao? Ta đã âm thầm để lộ ra suy nghĩ muốn cho Cố Nhược Vân rời đi Thiên Bắc Dạ, Lãnh Ngôn Phong là người thông minh như vậy, lại si mê ta như thế, tất nhiên sẽ vì ta vượt lửa qua sông! Có một người như vậy vì sao không lợi dụng cho tốt một chút? Nếu thành công, Cố Nhược Vân còn phải cảm tạ ta, nếu không bằng vào thiên phú và tư chất của nàng, cả đời đều không đủ tư cách gả cho Lãnh Ngôn Phong!”

Chẳng sợ Lãnh Ngôn Phong không phải người Luyện Khí Tông nàng, nữ nhân kia cũng không đủ tư cách trở thành thê tử của hắn! Dù sao hắn còn có cái danh là Thái Tử của một quốc gia.

Hồn Phi kinh ngạc há miệng thờ đốc, lão luôn luôn cho rằng bản thân đã đủ ngoan độc, nhưng mà, Thi Vân tiểu thư rõ ràng còn ác độc hơn lão! Vì đạt được mục đích, hoàn toàn có thể không từ thủ đoạn!

Ngay lúc Thi Vân nghĩ như thế nào đối phó Cố Nhược Vân, hoàng thành Thanh Long Quốc lại đưa tới một trận phong ba.

Nguyên nhân là, La Tướng Quân là phụ thân họ nữ (che chở nữ nhi) nhất trong toàn bộ Thanh Long Quốc, cho nên, sau khi nghe nói La Âm bị Lăng Nghi bắt đi uy hiếp, lập tức giận tím mặt, chậm rãi mang theo một đám người bắt Lăng Hi tàn tật trở về, thuận tiện làm hồng linh đường bố trí tốt vì Lăng Nghi.

Chương 89: Mệnh khởi Đông Phương (tồn)

Edit: kaylee

Nữ quyền Lăng gia kêu cha gọi mẹ, Lăng gia ban đầu vô cùng rục rịch trong một đêm lại trở nên thâm trầm như thế, thật làm cho người ta cảm thán.

“Quý Phi nương nương! Nhanh, chúng ta nhanh đi tìm Quý Phi nương nương!”

Nói lời này, là thân đệ đệ của Lăng Nghị, cũng đó là nhị thúc công Lăng Nhất Huy của Lăng Hi, hiện giờ Lăng Nghị đã chết, toàn bộ Lăng gia chính là lão đương gia tác chủ, chính là ngay tại lúc lão muốn đi tìm Quý Phi nương nương trợ giúp, một nữ tử áo xanh cầm trong tay lệnh bài xuất hiện tại Lăng gia.

“Chủ thượng nhà chúng ta có lệnh, việc hôm nay của Lăng gia cứ như vậy từ bỏ, không được tìm Cố Nhượng Vân và La gia gây phiền toái, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Sau khi nhìn thấy lệnh bài trong tay nữ tử áo xanh, Lăng Nhất Huy không nói lên lời.....

Thật sự là lão bị dọa đến đầu óc choáng váng!

Trời ạ, lệnh truy sát của Huyền Âm Điện? Chẳng lẽ nữ tử áo xanh này là người Huyền Âm Điện?

Ở trong đại lục người có thể không biết tên của bốn quốc gia, cũng có thể không rõ ràng tông chủ Luyện Khí Tông họ gì, nhưng không ai sẽ không biết Huyền Âm Điện.

Thực lực của Huyền Âm Điện này có lẽ không cường thịnh bằng Luyện Khí Tông, nhưng vì Huyền Âm Điện là nơi thừa thừa sát thủ, hơn nữa bên ngoài tiếp nhận ám sát, bởi vậy làm nhiều người biết.

Nhất là, trước khi giết người thì người của Huyền Âm Điện, đều sẽ phát một cái lệnh truy sát, mà nếu bọn họ muốn đuổi giết, sẽ không có giết không được, càng quan trọng hơn là, cho đến nay, vẫn không có người biết Huyền Âm Điện ở chỗ nào.

Vì vậy người đại lục khi nhắc tới Huyền Âm Điện đều là lo lắng đề phòng.

Lão không nghĩ tới, La gia vậy mà sẽ quen biết người của Huyền Âm Điện.

Đúng vậy, ở trong lòng Lăng Nhất Huy, IL gia dám can đảm mình mục trương đảm (trắng trợn) đến Lăng gia bắt người, hoàn toàn là có hậu trường Huyền Âm Điện này! Về phần Cố Nhượng Vân, hoàn toàn bị lão bỏ qua.....

Một tiểu nha đầu còn chưa có phát dục hoàn toàn, làm sao có thể quen biết chủ thượng của Huyền Âm Điện? Căn bản không có khả năng! !

“Nhị thúc công, người không thể nghe nằng!” Dung nhan xinh đẹp của Lăng Ngọc mạnh mẽ biến đổi, hai mắt màu đỏ nói: “Người phải đi tìm cô cô báo thù rửa hận vì gia gia và ca ca!”

Thanh Y lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc, một cái liếc mắt kia giống như một thanh lợi kiếm xuyên thấu lòng người, làm cho trái tim của Lăng Ngọc run rẩy, cũng không dám tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa.

“Vị cô nương này, người yên tâm,” Lăng Nhất Huy khẽ đảo mắt, nịnh nọt nói: “Đại ca của ta chết không có quan hệ với bọn họ, là hán gieo gió gặt bão thôi, ta tuyệt đối sẽ không ghi hận bọn hán!”

“Kẻ thức thời mới là tuần kiệt, ta sẽ trở về bẩm báo chủ thượng.”

Nữ tử áo xanh nâng kiếm trong tay, lạnh lùng nói: “Cáo từ!”

Nói xong, không cho Lăng Nhất Huy cơ hội phản ứng liền xoay người rời đi, nhìn bóng dáng rời đi của nàng, Lăng Nhất Huy trên người không tự chủ được toát ra một tầng mồ hôi lạnh.....

Giống như không nghĩ tới lựa chọn của Lăng Nhất Huy, trên mặt Lăng Ngọc mang theo tuyệt vọng.....

Không!

Nàng tuyệt đối không thể để cho Cố Nhượng Vân và La gia tiếp tục ung dung tự tại! Nếu nhị thúc công không đồng ý ra mặt vì gia gia, vậy nàng sẽ tự mình tiến cung đi gặp mặt nương nương, nếu không, nương nương ở tại thâm cung đại viện, căn bản không cách nào phát hiện ra tình huống bên ngoài.....

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng xẹt qua một chút tàn nhẫn.

Cố Nhượng Vân, La Âm, các người chờ! Lăng Ngọc ta tuyệt đối sẽ không để cho các người tiêu điều tự tại! Nợ máu trả bằng máu chính là việc thiên kinh địa nghĩa! Các người phải đi địa ngục sám hối!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Thu phục Quỷ Y (một)

“Tự Khí cấp bảy.”

Hô.

Trong sân, Cổ Nhược Vân phun ra một ngụm trọc khí, mờ ra đôi mắt, đúng lúc này, tiếng nói của Dư lão từ phía trước truyền đến: “Đại tiểu thư, ngoài cửa có người tìm ngài.”

“Tìm ta?” Cổ Nhược Vân khẽ nhú mày: “Ai?”

“Hắn nói bản thân họ Liễu, lúc trước từng bán tổ trạch cho đại tiểu thư.”

Nghe nói như thế, Cổ Nhược Vân lập tức đứng lên, trên khuôn mặt thanh tú treo lên một chút ý cười: “Xem ra Quỷ Y đã đến đây, Dư lão, đi, mang ta đi gặp hắn.”

Nói thật, đối với y thuật của Quỷ Y này, Cổ Nhược Vân thật cảm thấy hứng thú, nếu có thể thu hắn vào môn hạ, Ma tông sẽ không buồn rầu lo lắng về phương pháp kiếm tiền.

Nếu Quỷ Y biết được suy nghĩ trong lòng Cổ Nhược Vân, phỏng chừng sẽ lập tức đi lại giết nàng, muốn hắn đường đường Quỷ Y làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, vậy mà sẽ trở thành một công cụ kiếm tiền?

Đây quả thực chính là đang vũ nhục nhân cách của hắn!

Ngoài cửa, Liễu tiên sinh đã đang sốt ruột chờ đợi, sau khi thấy Cổ Nhược Vân nghênh bước mà đến, ánh mắt lập tức sáng ngời, cung kính tiến lên nói: “Cố cô nương, Quỷ Y đã đến đây, chính là nàng nguyên ý để cho cô nương xem quá trình cứu người hay không, ta không làm chủ được.”

“Yên tâm đi, cho dù nàng không để ta đến gần, ta cũng không trách người, hiện tại chúng ta đi thôi.”

Cổ Nhược Vân cười cười, nói.

Nhưng mà, sau khi Dư lão nghe lời nói của hai người, vội vàng mở miệng: “Người muốn đi gặp Quỷ Y? Vậy ta và người cùng đi, ta nghe nói Quỷ Y làm việc quái đản, tính cách cổ quái, am hiểu cứu người đồng dạng cũng am hiểu dùng độc, một mình người không quá an toàn.”

Cổ Nhược Vân phát tay: “Dư lão ông không cần lo lắng, ta có chừng mực, Liễu tiên sinh, làm phiền người, mang ta đi một chuyến đi.”

“Được, Cố cô nương mời đi theo ta.”

Liễu tiên sinh cung kính làm động tác mời.... ..

... ..

Liễu gia.

Trong chính sảnh, một nữ tử nhẹ phẩm nước trà, động tác chậm rãi, cực kỳ tao nhã.

Một thân hồng y yêu mị đến cực điểm, dáng người xinh đẹp làm cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng không tự chủ được huyết mạch bành trướng, nhưng mà, chờ sau khi nhìn thấy khuôn mặt kia, huyết mạch bành trướng nháy mắt liền động lại.....

Nói như thế nào đây? Mặt của nữ tử cũng không tính là rất xấu, chỉ là một nửa bên mặt có vô số vết sẹo, thậm chí có thể nhìn thấy thịt, những vết sẹo kéo thẳng từ dưới cằm lên tới khóe mắt, phá hủy vẻ đẹp của nữ tử.

Nghe được phía trước có tiếng bước chân, nữ tử khẽ nhú mày liễu, nàng nâng cằm lên nhìn qua, sau khi nhìn thấy Liễu tiên sinh khoan thai đến chậm, giọng nói rõ ràng mang theo không kiên nhẫn, nhưng mà, cho dù giọng nói của nàng có bao nhiêu không kiên nhẫn vẫn là che giấu không được kiêu mị trời sinh.

“Người này tốc độ đến thật đúng là đủ chậm, Quỷ Y ta muốn cứu người chính là có lòng tốt, người vậy mà còn để cho ta ở chỗ này chờ người?”

Liễu tiên sinh lau lau mồ hôi lạnh, nín nọt cười nói: “Quỷ Y đại nhân, xin thứ cho tại hạ đến chậm, đúng rồi, ta giới thiệu cho đại nhân ngài một người, vị này là Cổ Nhược Vân của Bách Thảo Đường, bởi vì kính ngưỡng y thuật của đại nhân, muốn đến xem một chút.”

Quỷ Y giương mắt đảo qua dung nhan thanh tú của Cổ Nhược Vân, trên môi đỏ tươi lộ một nụ cười trào phúng: “Ta đường đường Quỷ Y chữa trị cho người bất luận kẻ nào đều không thể đến gần! Huống chi người muốn lên học nghệ, tiểu nha đầu, nể tình người tuổi không lớn ta sẽ tha cho người một mạng, người mau mau rời đi đi! Bằng tư chất của người còn chưa đủ tư cách trở thành đồ đệ của ta.”

Tuy rằng thực lực của Quỷ Y không phải rất mạnh, nhưng mà, năng y thuật cao minh, cho dù là người sắp chết cũng có thể kéo trở về từ Diêm vương điện, cho nên, thế lực giống như Đông Phương thế gia và Luyện Khí Tông cũng cần cho nàng vài phần mặt mũi.

p/s: đừng ai hỏi sao thay đổi xưng hô của Quý Y từ ‘hắn’ sang ‘nàng’ nhé, vì mới đầu chưa biết giới tính nên để ‘hắn’, mà nghe tên Quý Y cũng giống nam hơn mà ~

Chương 91: Thu phục Quý Y (hai)

Edit: kaylee

Dù sao thì ai không có lúc bệnh bực phát nặng?

Nhưng Quý Y này làm việc quá đần, không thu đồ đệ, lúc chữa trị cho người càng không thích có người xem, nếu chọc giận nàng, mặc kệ ra giá tiền cao bao nhiêu nàng cũng không chữa! Càng là không gia nhập thế lực gì.

Cố Nhượng Vân nở nụ cười: “Thì ra đường đường Quý Y cũng chỉ là người biết một chút lông gà vô tội, ta vốn còn tưởng rằng có bao nhiêu bản lĩnh, không nghĩ tới chỉ là thể nhân khoác lác quá lợi hại, cho dù người muốn nhận ta làm đồ đệ, ta cũng sẽ không nguyện ý.”

“Phanh!”

Quý Y đột nhiên vỗ bàn đứng lên, vết sẹo trên mặt vụn vụn vào nhau, dữ tợn khủng bố: “Con nhóc, người thật to gan! Cũng dám trào phúng y thuật của ta? Lúc Quý Y ta công thành danh toại, người còn không biết đang làm gì!”

“Hả? Phải không?” Cố Nhượng Vân nhún mày cười nói: “Người đã lợi hại như vậy, vì sao ngay cả vết sẹo trên mặt người cũng chữa không được?”

Vết sẹo trên mặt Quý Y, là đau nhức trong cuộc đời nàng, hiện giờ nghĩ đến vẫn không ngừng lo lắng như cũ, nhưng khi đó y thuật của nàng còn yếu kém, có thể chữa hết nọc độc cảm nhiễm trên miệng vết thương, nhưng không cách nào khôi phục dung mạo ban đầu, hiện giờ ngay cả y thuật tinh tiến không ít, cũng đã trôi qua lâu như vậy, miệng vết thương đều biến chất, nàng kia còn có thể tiêu trừ được?

Cho nên, khi miệng vết thương bị Cố Nhượng Vân nhắc lại, khuôn mặt nháy mắt trở nên xanh mét, sát ý chợt tán phát ra, khuếch tán ở trong toàn bộ đại sảnh.

Liều tiên sinh nóng nảy: “Cố cô nương, người đừng lại đắc tội Quý Y đại nhân, nếu nói thêm gì nữa, bệnh của nàng dâu ta đây sẽ ngâm nước nóng (bị nhỡ, ý chỉ không được chữa trị).”

Hắn hồi hận, thật sự hối hận.

Sớm biết rằng Cố Nhượng Vân sẽ nói loại lời này, thì không nên mang nàng đến, theo tính tình của Quý Y đại nhân, nếu chọc giận nàng, cho dù nàng không giết người, cũng sẽ không thể lại chữa bệnh.... ..

“Người không cần lo lắng, cho dù Quý Y không chữa bệnh cho phu nhân của người, ta cũng sẽ trả lại người một phu nhân khỏe mạnh,” Cố Nhượng Vân cười cười: “Huống chi, ta xem Quý Y này cũng không có bản lĩnh gì, nếu không ngay cả vết thương trên mặt bản thân đều trị không hết.”

“Ha ha ha!”

Quý Y điên cuồng cười, nàng cắn chặt hàm răng, tức giận và sát ý tràn ngập ở trong đôi mắt đẹp kia.

“Tiểu nha đầu thật sự là khẩu khí lớn, lần đầu tiên ta nhìn thấy con nhóc can đảm như vậy! Vết thương trên mặt ta ta quả thật trị không hết, đó là bởi vì thời gian quá lâu, mà ngay cả ta đều trị không hết, mảnh đại lục này, không ai lại có thể trị hết.”

“Phải không? Nếu, ta có thể trị hết thì sao?”

Tiếng nói lạnh nhạt của thiếu nữ làm cho Quý Y sợ run một cái, tiện đà ha ha phá lên cười: “Tiểu nha đầu, người quá cuồng vọng, ta đã nói, vết thương ngay cả bản thân ta đều trị không hết, sẽ không lại có người có thể trị hết!”

Khỏe môi Quý Y mang theo một nụ cười trào phúng, ánh mắt châm chọc đảo qua khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, nàng cũng không biết là trên đời này có ai có y thuật có thể siêu việt hơn nàng, con nhóc chưa dứt sữa trước mắt này càng là không có khả năng!

Nhìn thấy Quý Y mắc câu, Cố Nhượng Vân ý cười càng sâu: “Nếu ta có thể trị hết cho người, người có thể cho ta cái gì?”

“Hừ!” Quý Y hừ hừ: “Nếu người chữa khỏi cho ta, ta sẽ nói cho khắp đại lục Quý Y ta không bằng người.”

Cố Nhượng Vân mỉm cười nâng lên ngón trỏ khẽ lắc một cái ở trước mặt Quý Y, lắc đầu nói: “Không, ta không cần người nói những lời này, người vẫn là đệ nhất đại lục, nhưng mà, ta muốn từ đây về sau người chỉ nghe mệnh lệnh của một mình ta, hiến cuộc đời của người cho ta, vĩnh viễn không được rời bỏ phản bội! Nếu người dám thề, ta dám chứng minh với người.”

Quý Y giật mình, cho tới bây giờ nàng đều hướng tới tự do, luôn cự tuyệt lời mời của tất cả môn phái, hiện giờ tiểu nha đầu này muốn làm cho nàng nguyện trung thành?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Thu phục Quỷ Y (ba)

“Thế nào? Không dám sao?” Cô Nhược Vân nhún vai: “Ta vốn cho rằng đường đường Quỷ Y là gan sẽ lớn hơn bất luận kẻ nào, không nghĩ tới một tiền đặt cược nhỏ nhoi đã dọa lui, nếu như vậy thì coi như xong, ta đây cáo từ trước.”

Khi nói lời này, Cô Nhược Vân lắc lắc đầu, một mặt tiếc hận.

Mất thấy Cô Nhược Vân muốn rời đi, Quỷ Y cắn răng một cái, nói: “Hừ, ai nói ta sợ hãi? Trừ phi là đại la thần tiên đến đây, nếu không không ai có thể tiêu trừ vết sẹo trên mặt ta, nguoi một con nhóc cho dù có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không có khả năng! Được, điều kiện của nguoi ta nhận! Nếu nguoi trị hết vết sẹo trên mặt ta, từ đây về sau ta sẽ chỉ nghe mệnh lệnh của nguoi, nếu ruồng bỏ nguoi, cam nguyện đoạn tử tuyệt tôn xuống mười tám tầng luyện ngục trọn đời không được siêu sinh.”

Đừng xem nhẹ lực lượng lời thề, ở trong đại lục tràn ngập dấu vết của Thần này, không ai sẽ vi phạm lời thề phát ra, nếu không sau này phát sinh chuyện gì sẽ hối hận không kịp.

Lúc trước có một gã cường giả vi phạm lời thề, kết quả, chính là ứng theo những gì trong lời thề, hấn đứt tay đứt chân, hơn nữa còn hồi phi yên diệt (tan thành mây khói) ở dưới thiên lôi.

Cho nên, một khi nói ra lời thề, nhất định phải thực hiện!

Cô Nhược Vân bước chân dừng một chút, xoay người nhìn biểu cảm nghiêng răng nghiêng lợi của Quỷ Y, nàng nở nụ cười, nụ cười kia có cảm giác âm mưu đạt được.

“Viên Mỹ Dung Hoán Phu đan này nguoi ăn vào đi.”

Mỹ Dung Hoán Phu đan?

Quỷ Y sững sốt một chút, có chút chần chờ nhìn đan dược trong tay Cô Nhược Vân, cuối cùng nàng vẫn là cầm lấy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan kia, dè dặt cẩn trọng nuốt xuống.

Kỳ thực, sở dĩ Quỷ Y dám dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan, hoàn toàn là vì nàng am hiểu dùng độc, hơn nữa hiện giờ đã trở nên bách độc bất xâm, căn bản không sợ Cô Nhược Vân ám toán nàng.

“Hừ, ta ngược lại muốn nhìn xem kết cục cuối cùng của nguoi là như thế nào!”

Quỷ Y hừ hừ, trào phúng nói.

Nhưng mà nàng vừa dứt lời, miệng vết thương trên mặt bỗng nhiên phát ngứa, giống như là có hàng vạn con kiến cắn ở trên miệng vết thương, ngứa đến mức làm nàng nhịn không được muốn đưa tay đi gãi.

Nhưng mà, một câu nói của Cô Nhược Vân làm tay nàng đứng ở tại chỗ.

“Đừng gãi, nếu không phát sinh chuyện gì tự gánh lấy hậu quả!”

“Nguoi.” Quỷ Y khí phát cuồng: “Ồ tám năm trước ta cũng đã bách độc bất xâm, vì sao được của nguoi còn có thể ám toán ta? Ta và nguoi có cừu gì có oán gì làm cho nguoi đặc biệt chạy tới ám toán ta?”

Thật sự là sợ ý, vốn cho là bản thân bách độc bất xâm, không nghĩ tới vẫn là bị nha đầu kia ám toán.

Nghĩ vậy, Quỷ Y giận đến nghiêng răng, lại không dám lộn xộn một chút nào.

“Quỷ. Quỷ Y đại nhân, mặt của ngài.” Liễu tiên sinh phát ra một tiếng kêu sợ hãi, kinh ngạc choáng váng.

“Mặt ta như thế nào?”

Quỷ Y nhíu mày liễu, tùy tay cầm lấy một chiếc gương, nhưng mà, vừa nhìn, nàng cả người đều sững sờ ở tại chỗ.

Chỉ thấy vết sẹo dữ tợn trên mặt từng chút vẩy kết, sau đó bóc ra, sau khi bóc ra miệng vết thương màu hồng phấn đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục màu da trắng nõn trước kia.

Đây nhất định là nàng mất mù!

Không sai, nhất định là mất mùi!

Trước không nói vết sẹo đã biến chất rất khó trị liệu, cho dù là được đặc hiệu mạnh nhất, cũng không có khả năng nhanh như vậy nhìn thấy hiệu quả, huống chi còn là đang lấy tốc độ mất thường có thể thấy được khôi phục.

Đây là cái khái niệm gì? Quả thực muốn hù chết người!

Quý Y cả người đều đại ra, rồi sau đó một tiếng cười điên cuồng truyền ra, mang theo thống khoái chưa từng có.

“Đôi cầu nam nữ các ngươi, vì đoạt được y học bảo điển (sách quý về ngành y) sự phụ lưu cho ta, mười năm trước liền hợp lại hủy dung mạo của ta, hơn nữa còn hạ độc ở miệng vết thương của ta, muốn dùng giải dược bức bách ta giao ra bảo điển, không nghĩ tới cuối cùng ta vẫn đào tẩu được hơn nữa còn trị hết độc, mười năm, mười năm này nhìn vết thương trên mặt đã nghĩ tới sự phản bội của các ngươi! Nhưng mà thật không ngờ, dung mạo của ta còn có thể khôi phục thành bộ dáng như trước.....”

Chương 93: Thu phục Quý Y (bốn)

Edit: kaylee

Hận, nàng như thế nào có thể không hận? Đôi cầu nam nữ kia một người lời thề son sắt đối với bản thân mình, một người là tiểu sư muội ý lại bản thân, cuối cùng liền hợp lại phản bội nàng, chỉ vì một cái y học bảo điển, lại còn làm cho nàng không cách nào trở về Y Môn.

Cười cười, Quý Y nước mắt chảy xuống.

Nhiều năm như vậy nàng chỉ lo thân mình, không gia nhập bất kỳ môn phái nào, một là vì hướng tới tự do, hai chính là vì Y Môn là gốc rễ của nàng, thế nhưng bị hủy dung mạo, đệ tử Y Môn không có khả năng lại nhận ra nàng là truyền nhân y bát năm đó sư phụ đặc ý nhất.....

Huống chi, hiện giờ Y Môn là thiên hạ của đôi cầu nam nữ kia, nàng trở về chính là muốn chết!

“Nha đầu, ta tuân thủ hứa hẹn,” Quý Y lau nước mắt trên mặt, trên khuôn mặt quyền rũ động lòng người kia mang theo kiên định: “Nhưng mà, ta nguyện ý làm việc cho ngươi, cũng không muốn gia nhập thế lực của ngươi, lúc trước sư phụ giao môn phái cho ta, ta thế nhưng không có thay ông bảo quản tốt, cho nên ngày sau có cơ hội ta phải đi về sư môn, dù sao, đó là tha thiết hi vọng sư phụ đối với ta, ta không muốn lão nhân gia ông chết không nhắm mắt!”

Cố Nhượng Vân cười cười, nàng không nghĩ tới Quý Y là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, mà người như vậy, mới là người nàng cần.

“Ngươi nguyện ý ở bên người ta, cũng không tính vi phạm lời thề.”

Quý Y trong lòng có chút cảm kích, nếu Cố Nhượng Vân mạnh mẽ bắt nàng gia nhập thế lực, nàng cũng không có cách nào, cho dù ngày sau vi phạm lời thề, cũng cần phải trở về sư môn! Nhưng mà nàng (CNV) không có làm như vậy.... ..

Điều này cũng làm cho bất mãn trong lòng Quý Y đối với Cố Nhượng Vân biến mất.

“Nha đầu, vậy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan là ngươi luyện chế sao?”

Quý Y một mặt chờ mong nhìn Cố Nhượng Vân.

“Này.... ..” Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Mỹ Dung Hoán Phu đan chính là một trong ba phương đan (nguyên liệu, cách thức luyện đan) trong tầng thứ nhất của Thượng Cổ Thần Tháp, nàng nghĩ đến lời đồn về Quý Y trên đại lục, đã sớm chuẩn bị tốt đan dược này.

Cũng may, Quý Y cuối cùng vẫn là gia nhập dưới trướng của nàng.

“Nha đầu, thật là ngươi luyện chế?” Quý Y hai mắt sáng lên: “Nếu ta không đoán sai, đó là đan dược trong truyền thuyết? Tuy rằng đan dược này đối với tu luyện giả không có chỗ dùng gì, nhưng nữ tử trên đời vẫn là thích làm đẹp, nếu có thể lấy đan dược kia đến bán đấu giá, khẳng định có một khoản thu vào không nhỏ.”

Bán đấu giá?

Cố Nhượng Vân trong lòng vừa động, nàng thế nào không nghĩ đến điểm này? Nhất là, gần đây nàng có vẻ có chút thiếu tiền.... ..

Đừng nhìn Bách Thảo Đường vào sổ không ít, nhưng mà bồi dưỡng nhân tài cần tiêu phí càng nhiều, cho nên, nàng cần càng nhiều tiền hơn.

“Đáng tiếc,” Quý Y lắc lắc đầu, tiếc hận nói: “Loại đan dược thần kỳ này, có thể luyện chế ra một viên đã xem như may mắn, dù sao đã vạn vạn năm, không có người có thể luyện chế ra những thứ này.”

Nhìn khuôn mặt thờ dài của Quý Y, Cố Nhượng Vân không nói gì, hai mắt suy nghĩ sâu xa.

Nhưng mà giống như nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Liễu tiên sinh đang đại ra ở một bên, lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, chuyện hôm nay không cho phép truyền ra, nếu không tính mạng của phu nhân ngươi khó giữ được! Ta có thể cứu nàng, cũng có thể trong bất tri bất giác giết nàng! Nếu ngươi tiết lộ một chữ, cho dù các ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát đuôi giết của ta!”

Liễu tiên sinh không khỏi rung mình một cái, vội vàng nói: “Quý Y đại nhân ngài yên tâm, ta nhất định một chữ cũng không nói, tuyệt đối không có người biết tất cả những gì đã phát sinh hôm nay!”

Lúc này Quý Y mới vừa lòng gật gật đầu: “Hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ hứa hẹn của bản thân, nếu không, ta sẽ làm cho Liễu gia một nhà gà chó không yên! Hôm nay ta còn có việc, ngày mai ta lại đến giúp ngươi trị liệu phu nhân của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thu phục Quý Y (nằm)

Đối với lời nói của Quý Y, Liễu tiên sinh chút không dám biểu lộ ra bất mãn, chỉ có thể cung kính hồi đáp: “Tất cả đều nghe Quý Y đại nhân.”

“Nha đầu, “Quý Y quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân, biểu cảm mang theo một chút nhỉnh nọt: “Cái kia, Mỹ Dung Hoán Phu đan ngươi là thế nào luyện thành? Có thể dạy ta hay không?”

Nếu nói, ngay từ đầu Quý Y nguyện ý nghe theo Cố Nhượng Vân là vì lời thề, hiện giờ sau khi biết được viên đan dược kia chính là Cố Nhượng Vân luyện chế, thái độ hoàn toàn đã xảy ra biến hóa, giọng điệu cũng không dám có một chút vô lễ nào nữa.

Mà Cố Nhượng Vân thừa nhận Mỹ Dung Hoán Phu đan xuất phát từ tay bản thân, chính là vì làm cho Quý Y cam tâm tình nguyện nghe lệnh!

“Này... Phải hỏi ý kiến của sư phụ ta.”

Cố Nhượng Vân sờ sờ mũi, đương nhiên, sư phụ này hoàn toàn là không giống như ý nghĩa bình thường, nhưng mà Quý Y không hoài nghi chút nào, lấy số tuổi của Cố Nhượng Vân không có sư phụ, làm sao có thể luyện chế ra đan dược trong truyền thuyết?

Mà xem xét theo tuổi, sư phụ của nàng nhất định là lão yêu quái sống rất nhiều năm.... (L: vì đan dược thất truyền đã lâu đó)

“Nếu không, nha đầu ngươi thu ta làm đồ đệ đi, có Quý Y ta làm đồ đệ của ngươi, ngươi cũng có thể thật tự hào.” Quý Y ha ha cười, hiển nhiên ở trong mắt nàng, Cố Nhượng Vân chính là một khối thịt béo lớn.

Cố Nhượng Vân nhìn khuôn mặt tươi cười nhỉnh nọt của Quý Y, nhún vai nói: “Y thuật của ngươi không đủ tinh tiến, không cách nào làm đồ đệ của ta.”

Nếu lời này nói ra từ trong miệng người khác, Quý Y khẳng định cười nhạt, nhưng nha đầu kia là loại người nào? Nàng chính là thiên tài luyện chế ra đan dược! So sánh với nàng, y thuật của bản thân quả thật quá kém.

Sau khi nói xong lời này, Cố Nhượng Vân liền cáo từ với Liễu tiên sinh: “Chuyện của ta đã hoàn thành, hôm nay thật cảm ơn sự dẫn dắt của ngươi, cáo từ.”

Dứt lời liền xoay người đi đến ngoài cửa.

Nhìn đến Cố Nhượng Vân sắp đi mất, Quý Y rốt cuộc không thèm quan tâm rụt rè, vội vàng đuổi theo.

“Tiểu sư phụ, đợi ta với, người đợi ta với.....” (L: chuyển xưng hôn cung kính hơn)

... ..

Lúc này, hoàng cung đại viện, Lăng Quý Phi lười nhác nằm ở trên ghế quý phi, có chút không chút để ý hỏi cung nữ bên cạnh.

“Hôm nay sau khi bệ hạ hạ triều đi nơi nào?”

Cung nữ cung kính đáp: “Nghe nói hình như là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc tới chơi, bệ hạ đi tiếp đãi hần.”

“Tứ hoàng tử Chu Tước quốc?” Lăng Quý Phi nhượng mảy, đúng lúc này, một giọng nói truyền vào từ ngoài cửa.

“Quý Phi nương nương, Lăng gia nhị tiểu thư Lăng Ngọc tiến đến cầu kiến.”

“Lăng Ngọc nha đầu?” Lăng Quý Phi có chút đau đầu day day huyệt thái dương: “Nha đầu thích gây chuyện kia, không ít lần trêu chọc phiền toái cho

Lăng gia, không biết hôm nay lại tới vì cái gì? Người tới, tuyên năng tiến vào.”

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng khóc cùng với một làn gió thom từ ngoài điện đánh tới.

Lăng Ngọc bỗng chốc gục ở trong ngực Lăng Quý Phi, thê thê thăm thăm nói: “Cô cô, người phải làm chủ vì gia gia và ca ca!”

“Gia gia và ca ca của người xảy ra chuyện gì?”

Lăng Quý Phi nhú đôi mi thanh tú, hỏi.

Bởi vì bệ hạ không thích hậu cung phi tử hỏi đến việc bên ngoài, vì vậy sau khi tiến vào hậu cung chẳng khác nào ngăn cách với bên ngoài, càng là không có gì tin tức truyền vào.... ..

Cho nên, Lăng Quý Phi còn không biết Lăng gia.

“Cô cô, gia gia bị Cố Nhượng Vân hại chết! Nàng còn làm hại ca ca tàn tật, hơn nữa còn bị La gia mang đi!”

“Người nói cái gì?”

Lăng Quý Phi đột nhiên đứng lên, nắm chặt nắm tay, từng câu từng chữ hỏi: “Người vừa rồi nói, có phải sự thật hay không?”

“Là thật,“ Lăng Ngọc khóc vô cùng đáng thương: “Cố Nhượng Vân để cho người bên người nàng đánh chết gia gia, chính nàng còn phé đi ca ca, nhưng mà nhị thúc công vậy mà không muốn báo thù vì gia gia và ca ca, sau khi gia gia đi, ông ta đoạt quyền, còn cho người ta giám thị ta, không cho ta vào cung thông báo với cô cô, ta là thật vất vả tránh đi cơ sở ngầm chạy tiến vào.”

Chương 95: Lòng tham của Lăng Ngọc (một)

Edit: kaylee

Lăng Quý Phi chậm rãi nhắm lại đôi mắt, nắm tay càng nắm càng chặt, dung nhan cao quý kia của nàng bất tri bất giác vắn vẹo, thật lâu sau, nàng mới mở đôi mắt ra, thờ phào một ngụm trọc khí.

“Tốt cho một La gia, tốt cho một Cố Nhượng Vân! Các người thật sự là làm cho bản cung nhìn với cặp mắt khác xưa, biết rõ phụ thân có nữ nhi là bản cung đây tồn tại, vậy mà còn dám thương hại lão nhân gia hân! Một khi đã như vậy thì cũng đừng trách bản cung báo thù vì phụ thân!”

“Cô cô.”

Lăng Ngọc nâng lên hai mắt đầm lệ mơ hồ, thê thê thăm thăm nhìn Lăng Quý Phi.

“Ngọc Nhi, người đi truyền ý chỉ của bản cung, để Cố Nhượng Vân đến gặp mặt ta!”

Lăng Quý Phi lạnh lùng nói.

Ở trong triều, La Tướng Quân rất được bệ hạ coi trọng, cho dù nàng thân là Quý Phi, cũng không cách nào xuống tay với Tướng Quân tay cầm quyền cao. Nhưng Cố Nhượng Vân thì khác, cho dù Bách Thảo Đường quyền thế rất lớn, nhưng nàng chỉ là một học đồ nho nhỏ bên trong đó mà thôi, Triệu chương quỹ Bách Thảo Đường là người cực hiểu lí lẽ, thế nào cũng sẽ không thể vì một học đồ nho nhỏ mà đối địch với toàn bộ Thanh Long Quốc.

“Vâng, cô cô.”

Lăng Ngọc trong lòng vui vẻ, đáy mắt hiện lên một chút ngoan độc.

Cố Nhượng Vân, lúc này đây cho dù người có một trăm cái mạng cũng không đủ để giết! Chỉ cần có ý chỉ của cô cô, đừng nói là một học đồ nho nhỏ người, chính là Bách Thảo Đường chỉ cần ta muốn cũng có thể thu vào dưới trướng (L: ảo tưởng quá lớn~)

Thật hiển nhiên ở trong lòng Lăng Ngọc, cho dù Bách Thảo Đường cường đại, cũng chỉ là một thương hộ nhỏ bé mà thôi, không cách nào đối địch với hoàng quyền.

... ..

Trong ngự thư phòng.

Tả Thượng Thần nằm ở phía trên ghế dựa mềm, biểu cảm lười nhác mà không tập trung, đôi mắt phượng chứa ý cười yêu mị, hai mắt ngay cả cũng không liếc mắt nhìn hoàng đế bệ hạ ngồi trên thượng vị kia một cái.

“Tả Thượng Thần, người thân là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, đây chính là lễ nghi của người?” Lãnh Ngôn Phong nhẹ nhàng nhú mày, trên khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua một chút lãnh ý và khinh thường rõ ràng.

Nghe nói như thế, Tả Thượng Thần nở nụ cười.

Nụ cười kia, phong hoa tuyết đại, thiên hạ vô song, đừng nói là nữ nhân, chính là nam nhân cũng không kiềm chế được mà kinh diễm thật sâu.

“Thái Tử điện hạ, bốn hoàng tử quen tùy tâm sở dục (làm theo ý mình) rồi, quả thật không hiểu lễ giáo gì, nếu bởi vậy mà không xứng nói chuyện với bệ hạ quý quốc, vậy bốn hoàng tử trước hết cáo từ rồi đi.”

Nói xong lời này, Tá Thượng Thần đứng lên khỏi ghế dựa mềm muốn rời đi, hoàng đế Lãnh Vô Cảnh bỗng nhiên mở miệng gọi dừng bước chân của hắn.

“Chậm đã!”

“Thế nào? Là các người nói bốn hoàng tử không hiểu lễ giáo, chẳng lẽ còn muốn ngăn cản bốn hoàng tử rời đi?”

Tá Thượng Thần vung ra quạt lông, tươi cười đầy mặt nói.

Lãnh Vô Cảnh khẽ nheo mắt lại, hắn tự nhận là nhìn người vô số, nhưng chỉ có nam tử yêu nghiệt một mặt tươi cười duy độc trước mặt này, lại từ đầu đến cuối làm cho hắn nhìn không thấu....

Hắn (TTT) giống như đó là một cái mê cung, tràn ngập nguy hiểm, đồng thời cũng làm cho hắn (LVC) kiêng kị không thôi.....

Không sai, là kiêng kị!

Ngay cả Lãnh Vô Cảnh cũng không biết vì sao bản thân thân là bệ hạ của một quốc gia, sẽ vì một thanh niên hơn hai mươi tuổi mà kiêng kị như vậy! !

“Tứ hoàng tử, người cứ việc nói thẳng đi, người từ Chu Tước quốc đến Thanh Long Quốc ta, đến cùng là vì chuyện gì?”

“À,“ Tá Thượng Thần vuốt ve cằm, lười nhác cười: “Vì một người.”

“Ai.”

“Cố Nhượng Vân!”

Cố Nhượng Vân?

Lãnh Vô Cảnh sững sốt một chút, gần đây cái tên Cố Nhượng Vân này thường xuyên truyền vào trong tai của hắn.

Không nghĩ tới, Tá Thượng Thần tới nơi này là vì nàng?

“Hừ!”

Lãnh Ngôn Phong hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm nói: “Tá Thượng Thần, theo ta được biết, hình như người và Cố Nhượng Vân cũng không quen biết.”

“Trước kia chúng ta quả thật không quen biết,“ Tá Thượng Thần nhún mày: “Nhưng mà, ta đã sớm nghe nói qua tên của nàng, từ thật xa đến đây chỉ là vì thấy mặt nàng mà thôi, buồn cười là một tuyệt thế thiên tài, vậy mà lại bị các người nói thành phế vật, nếu không phải bốn hoàng tử trùng hợp đến đây một chuyến, cũng sẽ không biết thế gian lại có người có thiên phú như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Lòng tham của Lăng Ngọc (hai)

Giống như là nghe được lời nói không thể tưởng tượng nổi nào đó, Lãnh Ngôn Phong sững sốt một chút, đột nhiên, nam nhân từ trước đến nay khuôn mặt luôn lạnh lùng không tự chủ được gọi lên một chút tươi cười.

Nhưng mà nụ cười kia, thấy thế nào đều mang theo châm chọc.

“Một nhân vật nhiều năm như vậy còn ở cấp Tụ Khí, vậy mà sẽ là thiên tài trong miệng người, thì ra Chu Tước quốc các người đã xuống dốc như vậy, nếu nhân vật như vậy đều có thể trở thành thiên tài, vậy có phải tất cả mọi người của Chu Tước quốc các người đều đang ở cấp Tụ Khí hay không?”

Đừng nói là Lãnh Ngôn Phong, ngay cả Lãnh Vô Cảnh cũng cảm giác được lời nói của Tá Thượng Thần rất là buồn cười.

“Lời này của Tứ hoàng tử là nói đùa, loại thực lực như nàng này nếu có thể coi là thiên tài, thì Thi Vân cô nương tuổi còn trẻ đã đến đạt Võ Vương lại là

cái gì đây?” Lãnh Vô Cảnh buồn cười lắc lắc đầu, không biết đến cùng Tứ hoàng tử này từ nơi nào nhìn ra Cố Nhượng Vân là thiên tài, lời nói dối này, cũng nói rất rõ ràng.

Tả Thượng Thần nở nụ cười: “Theo bản hoàng tử biết, Thi Vân đã hai mươi, mà Tiểu Vân Nhi mới chỉ mười lăm mà thôi, ta dám cam đoan, năm năm sau, thành tựu của nàng đương nhiên sẽ không kém hơn Thi Vân!”

“Câm miệng!”

Ngay lập tức, Lãnh Ngôn Phong vẻ mặt lạnh xuống, con ngươi đen giống như hai thanh kiếm sắc bén, lạnh lùng nhìn Tả Thượng Thần: “Ngươi không có tư cách thảo luận thiên phú của Thi Vân sư muội! Hơn nữa đừng lấy phế vật Cố Nhượng Vân kia so sánh với Thi Vân sư muội! Nàng không xứng! Đừng nói là năm năm, chính là mười năm, hai mươi năm, thậm chí ba mươi năm, nàng đều tuyệt đối không có khả năng vượt qua Thi Vân sư muội!”

Thi Vân chính là thần trong lòng hắn, cũng là tất cả tín ngưỡng của hắn, vì vậy hắn kiên quyết sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhục nhã Thi Vân sư muội!

“Phong nhi, “Lãnh Vô Cảnh quét mắt nhìn Lãnh Ngôn Phong, lại chuyển ánh mắt về phía Tả Thượng Thần: “Tứ hoàng tử không biết có nguyện đánh cuộc với ta? Cho dù cho Cố Nhượng Vân nhiều cơ hội và thời gian hơn nữa, nàng cũng không có khả năng siêu việt hơn Thi Vân cô nương.”

“Thật có lỗi, “Tả Thượng Thần khoé môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười): “Bốn hoàng tử đối với kết cục đã xác định không có chút hứng thú đánh cuộc, hơn nữa, Thanh Long Quốc các ngươi cũng không có khả năng xuất ra tiền đặt cược bốn hoàng tử cảm thấy hứng thú.”

Sắc mặt của Lãnh Vô Cảnh mạnh mẽ trầm xuống, cho dù Tả Thượng Thần làm cho hắn vô cùng kiêng kỵ, nhưng hắn tốt xấu gì cũng là vua của một nước, bị phớt lờ mặt mũi như vậy, trong lòng vô cùng không thoải mái.

“Bốn hoàng tử tới nơi này cũng chỉ là muốn để cho bề hạ cảnh cáo nhi tử tốt của ngươi một chút, đừng tiếp tục dây dưa Cố Nhượng Vân nữa, hắn không xứng với thân phận của nàng, mà đã nói đã xong, cũng là lúc bốn hoàng tử nên cáo từ.”

Nói xong lời này, hắn lười nhác duỗi thắt lưng lười, mặt mày như là lơ đãng đảo qua trên mặt lạnh như băng của Lãnh Ngôn Phong, ý cười trong đôi mắt phượng kia càng sâu.

Cố Sanh Tiêu, ta bảo vệ muội muội của ngươi như vậy, không biết ngươi nên như thế nào cảm tạ ta đây?

Giống như là nhìn thấy Cố Sanh Tiêu một mặt mang ơn đứng ở trước mặt bản thân, Tả Thượng Thần ha ha phá lên cười: “Thanh Y, chúng ta đi thôi, đi Bách Thảo Đường, ta muốn đi đùa giỡn Tiểu Vân Nhi nhà ta một chút.”

“Vâng, chủ thượng.”

Thanh Y mặt không biểu cảm ôm quyền, nàng nhìn nam tử mỹ hoặc lười nhác kia, đáy mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Nàng theo chủ thượng nhiều năm, đối với tính khiết phích (thích sạch sẽ) của chủ thượng cũng rõ như lòng bàn tay, cho dù là cởi áo tháo thắt lưng, hắn cũng không để cho bất luận kẻ nào hỗ trợ, cho dù là mẫu phi của hắn cũng không thể tới gần hắn.

Mà chỉ ở trước mặt nam nhân kia, hắn mới có thể kẻ vai sát cánh, mới có thể cười vui vẻ như vậy, tự tại như vậy.... ..

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Y có chút xót xa, nàng làm bạn với chủ thượng nhiều năm, cũng yên lặng yêu hắn nhiều năm, nhưng mà, bất kể là làm bạn bao lâu, cũng đánh không lại loại tình cảm một năm của chủ thượng và vị nam nhân kia.....

Chương 97: Lòng tham của Lăng Ngọc (ba)

Edit: kaylee

“Đại tiểu thư, rốt cục người đã trở lại.”

Trong sân, Dư lão đang lo lắng đi qua đi lại, bỗng nhiên thấy Cố Nhượng Vân nghênh bước mà đến, trái tim kia cuối cùng cũng buông xuống.

“Đại tiểu thư, vị này là.... ..”

Bỗng nhiên, ông nhìn thấy nữ tử tuyệt diễm theo sát sau lưng Cố Nhượng Vân, không tự chủ được ngăn người.

“Nàng?” Cố Nhượng Vân liếc mắt nhìn nữ tử phía sau: “Nàng chính là Quý Y, nhưng mà về sau liền là thuộc hạ của ta.”

“Cái gì?”

Dư lão khiếp sợ trừng lớn mắt.

Đại tiểu thư vừa nói gì đó? Quý Y bị nàng thu vào dưới tay? Đại lục không người không biết tính cách kỳ quái của Quý Y, cho tới bây giờ đều là độc lai độc vãng, cho dù là lúc trước Luyện Khí Tông muốn mời nàng gia nhập cũng bị nàng cự tuyệt.

Nhưng mà, cho dù cao ngạo như Luyện Khí Tông, cũng không dám minh mục trương đả (trắng trợn) bức bách Quý Y.

Có thể thấy được địa vị của Quý Y ở trên đại lục..... ..

“Người Đông Phương gia tộc?” Con người của Quý Y đảo qua từ trên người Dur lão, không nhếch môi xem thường: “Nhưng mà thoát nhìn địa vị của người ở Đông Phương gia tộc cũng không cao, nếu không thì cũng sẽ không bị phái đến chỗ này.”

“Vệ Y Y, “Cố Nhược Vân nhướn mày, thẳng hô tên của Quý Y, nói: “Dur lão coi như là người thế hệ trước của Đông Phương thế gia, cũng giúp ta không ít việc, cho nên không được quá đáng với ông.”

Nhìn thấy Cố Nhược Vân bảo vệ bản thân, trong lòng Dur lão mạnh mẽ xuất hiện cảm động, thiếu chủ quả nhiên là không có nhìn lầm người, chính là, làm cho Dur lão kinh ngạc là, đối mặt với quát lớn của Cố Nhược Vân, Quý Y vậy mà không có tức giận!

Phải biết rằng, Quý Y tính tình vốn nóng nảy, càng miễn bàn là bị người giáp mặt khiển trách.

“Dur lão, tiểu Dạ hân đi chỗ nào?”

Cố Nhược Vân khẽ nhíu mày, bình thường nếu nàng ra ngoài trở về, Thiên Bắc Dạ đương nhiên là người đầu tiên xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, nhưng lần này thế mà lại không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

“Đại tiểu thư, trình tự sang tên tổ trạch của Liễu gia đã hoàn thành, Thiên Bắc công tử đi sửa sang lại phòng giúp đại tiểu thư, tạm thời không ở trong Bách Thảo Đường.”

“Phải không?” Cố Nhược Vân nhẹ nhàng vỗ về cằm, mỉm cười: “Đã như vậy, hôm nay ta đây liền chuyển qua, cũng an bày tốt mọi người của Ma tông, Vệ Y Y, người theo ta đi.”

“Vâng, Vân Nhi sư phụ.”

Quý Y câu môi cười, trong ánh mắt câu hồn giống như hồ ly hàm chứa nồng đậm ý cười, âm thanh yêu mị tận xương.

Vân Nhi sư phụ?

Dur lão trừng lớn mắt, mới vừa rồi ông không có nghe lầm đi, Quý Y gọi đại tiểu thư là sư phụ?

Ách.....

Nhưng không đợi Dur lão phản ứng lại, hai bóng dáng kia đã biến mất ở giữa tầm mắt của ông.

... ..

Người của Ma tông đã ở trong tổ trạch đợi Cố Nhược Vân, nhưng mà sau khi Cố Nhược Vân mang theo Vệ Y Y xuất hiện, tất cả mọi người cảm giác xương cốt tê dại, cho dù hiện tại Quý Y đã gần ba mươi, lại bởi vì dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan, thoát nhìn giống như là hơn hai mươi, một cái nhìn này một nụ cười đều giống như hồ tiên, trong yêu mị lộ ra mê hoặc.

Nhưng mà, sau khi nghe nói từ nữ tử nữ mao này chính là Quý Y tiếng tăm lừng lẫy đại lục, tất cả mọi người đều không bình tĩnh.

Xem ra vẫn là chủ tử nhà mình có bản lĩnh, ngay cả Quý Y những người khác trị không được cũng bị nàng thu vào dưới trướng, ngày sau còn sẽ lo lắng trong Ma tông không có cao thủ sao?

Nhất là Tầm Phong, lúc ban đầu hắn còn châm chọc khiêu khích Cố Nhược Vân, hiện tại cảm thấy có bao nhiêu may mắn mới có thể đi theo chủ tử này, ngày báo thù cũng là sắp tới.

“Tầm Phong, Mạc Vũ, tình huống cụ thể của Ma tông các người an bày một chút, nếu có chỗ không rõ thì thỉnh giáo Quý Y là được, nàng có kinh nghiệm hơn các người, mặt khác, ta muốn bế quan một tháng, trong một tháng này, ai cũng đừng quấy rầy ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Lòng tham của Lăng Ngọc (bốn)

Vâng, chủ tử.”

Hai người Tầm Phong và Mạc Vũ cùng lúc chấp tay, cung kính hồi đáp.

Bởi vì Cố Nhượng Vân chuyển ra Bách Thảo Đường, vì vậy Lăng Ngọc và Tả Thượng Thần đều đến vô ích, Tả Thượng Thần cũng không nói thêm gì, xoay người liền rời đi, nhưng mà Lăng Ngọc cũng không có dễ đuổi như vậy.....

“Ta mang theo ý chỉ của nương nương, lập tức để Cố Nhượng Vân đi ra tiếp chỉ!”

Nàng cao nâng cằm, ánh mắt thềm nhỏ dài dừng ở phía trên phần lớn được liệu quý báu trong Bách Thảo Đường.

Nếu, nàng có thể có được Bách Thảo Đường này, Thái Tử điện hạ nhất định sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, lúc đó, nàng sẽ thuận lý thành chương trở thành Thái Tử phi, Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ ngày sau.

“Nàng không ở trong Bách Thảo Đường chúng ta, ngươi tới sai nơi.”

Dư lão sắc mặt trầm xuống, mặt không biểu cảm nói.

“Ta mặc kệ nàng ở nơi nào, lập tức làm cho nàng lăn ra đây gặp ta!” Lăng Ngọc lạnh lùng cười: “Trừ phi, nàng muốn cải lại ý chỉ của nương nương! Đến lúc đó, cho dù Bách Thảo Đường các ngươi cũng che chở không được nàng! Mặt khác, nương nương còn mang đến ý chỉ, Bách Thảo Đường bao che hung thủ sát hại gia gia của ta, tội đáng chết! Nhưng mà nương nương nhân từ, chỉ cần các ngươi giao ra Bách Thảo Đường, tạm tha tánh mạng của các ngươi.”

Đương nhiên, lời nói cuối cùng hoàn toàn là chủ ý của bản thân Lăng Ngọc.

Dù sao nàng nhìn trộm Bách Thảo Đường cũng không phải một ngày hai ngày, lại như thế nào không mượn cơ hội này thu Bách Thảo Đường vào trong túi? Cho dù cuối cùng nương nương trách tội xuống, nàng lại hiển được liệu trân quý trong Bách Thảo Đường cho nương nương, đương nhiên có thể đánh tan bất mãn trong lòng nàng.

Lăng Ngọc nghĩ quả thật rất tốt đẹp, đáng tiếc, khi làm sẽ không dễ dàng như vậy.....

“Ha ha,“ Dư lão cười lạnh hai tiếng: “Nha đầu, ngươi tuổi không lớn, giọng điệu nhưng là thật can rở, hôm nay lão phu muốn ở trong này nhìn xem, ngươi là thế nào diệt tánh mạng của chúng ta!”

Ông sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được tiểu nha đầu can rở như vậy, cho dù hiện tại Bách Thảo Đường thuộc về Cố Nhượng Vân, nhưng mà bản thân tốt xấu vẫn là người Đông Phương gia tộc, một chất nữ của Quý Phi nhỏ nhỏ, cũng muốn giết ông?

Ha ha, đây quả nhiên là buồn cười đến cực điểm!

“Lão bất tử, ngươi chỉ là một hộ thương nhân nhỏ bé mà thôi, cũng dám đối địch với hoàng quyền? Cô cô của ta là Quý Phi đương triều, làm sao sẽ sợ hãi một hộ thương nhân nhỏ nhỏ ngươi? Ta khuyên ngươi vẫn là giao Bách Thảo Đường ra đây, nếu không, phỏng chừng ngươi cũng không muốn sống yên ở Thanh Long Quốc.”

Lăng Ngọc đó có thể thấy được ở trong Bách Thảo Đường Dư lão có quyền cao chức trọng, vì vậy đương nhiên coi ông là chủ sự chân chính phía sau màn của Bách Thảo Đường! Về phần Cố Nhượng Vân, nàng không hề nghĩ ngợi, một tiểu nha đầu mà thôi, lúc Bách Thảo Đường thành lập nàng còn không có sinh ra đâu.

“Tốt, rất tốt, ha ha!” Dư lão giận dữ quá hóa cười, một đôi mắt phun ra ra lửa giận: “Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn, ngươi là thế nào làm cho ta không cách nào sống yên ở Thanh Long Quốc!”

“Xem ra ngươi thật đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, phát phát tay, nói với người phía sau: “Người đâu, bắt lão bất tử không biết điều này tới gặp Quý Phi nương nương.”

Nhưng mà, ở trong khoảnh khắc câu nói kia nói ra, bóng dáng của lão già bỗng nhiên biến mất, chờ khi ông lại xuất hiện, đã đến trước mặt Lăng Ngọc.....

Lăng Ngọc còn chưa có phản ứng lại, bàn tay của Dư lão đã hung hăng dừng ở phía trên ngực của nàng, ‘phịch’ một tiếng toàn bộ thân thể đều bay ngược ra ngoài, rồi sau đó, một giọng nói tràn đầy sát khí đột nhiên rơi vào trong tai.

“Cút cho ta! ! !”

Lão già phát phát tay áo, trên khuôn mặt già nua tràn đầy lạnh như băng.

“Khụ khụ!” Lăng Ngọc ho ra hai ngụm máu tươi, cắn chặt hàm răng, từng từ từng chữ nói, “Lão bất tử, ngươi chờ cho ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nói xong lời này, nàng vội vàng đứng lên, vội vàng xám xịt chân nản chạy về phía trước.....

Chương 99: Vô Giả sơ cấp (một)

Edit: kaylee

Một tháng sau.

Trong phòng, rèm cửa khẽ lay động, gió xuân ấm áp vuốt ve khuôn mặt thanh tú của Cố Nhược Vân.

Nàng giống như là đang ngủ, khẽ nhắm mắt, một đầu tóc đen vòng quanh khuôn mặt của thiếu nữ, an tường mà mê người.

Lúc này, trong Thượng Cổ Thần Tháp, nam thân một thân áo bào màu tím viền vàng không gió tự bay, hai tay chấp sau lưng, mắt tím mỉm cười nhìn thiếu nữ xuất hiện ở trước mặt bản thân, bên môi khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ.

“Nơi này, nơi này chính là tầng thứ hai của Thượng Cổ Thần Tháp, người có thể ở trong này đạt được ban thưởng vì người đột phá Vô Giả.”

Tầng thứ hai của Thượng Cổ Thần Tháp, ngay cả Cố Nhược Vân còn không biết sẽ tặng nàng cái gì, nhưng mà thế nào cũng không có khả năng kém hơn đan phương của tầng thứ nhất.....

“Đây là..... Đan phương của Tụ Linh đan?”

Tụ Linh đan, xem như là bản nâng cấp của Tụ Khí đan, tỷ như nói, người dừng ở Vô Tướng cao cấp giống như Dư lão kia, thông qua Tụ Linh đan là không cách nào thành công đột phá, điều này cũng là lý do vì sao lúc trước nàng không cho Dư lão dùng Tụ Khí đan.

Nhưng mà, nếu có Tụ Linh đan liền không giống, đan dược này cũng có tác dụng đối với tu luyện giả (người tu luyện) cấp bậc Vô Tướng! Hơn nữa có thể thành công khiến cho hắn đột phá!

Nghĩ vậy, Cố Nhược Vân trong lòng căng thẳng.

Tuy rằng hiện tại nàng đã có Bách Thảo Đường và Ma tông này, nhưng mà, còn không có một cường giả chân chính, nếu Dư lão có thể trở thành Vô Vương, ở trong Thanh Long Quốc, hoàn toàn có thể hoành hành.

“Xem ra tầng thứ hai này cũng là ba đan phương, phân biệt vì Tụ Linh đan, Hồi Huyết đan và Phục Linh đan.”

Mọi người đều biết, vô giả là dùng linh lực để chiến đấu, nếu linh lực hao hết, chờ đợi vô giả chính là nguy hiểm trí mạng, cho nên Phục Linh đan chính là dùng để khôi phục linh lực của vô giả, về phần Hồi Huyết đan, tên như ý nghĩa, chính là dùng để trị liệu thương thế.

Cố Nhược Vân dè dặt cẩn trọng thu đan phương, cười cười, nói: “Ta còn đang lo thế nào làm Dư lão đột phá, không nghĩ tới đã chiếm được đan phương của Tụ Linh đan, há?”

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân cảm giác được thanh phế Linh Khí nhất được kia sinh ra một trận dị động, sau đó ‘hư’ một tiếng bay ra, dừng đứng ở trước mặt của nàng.... ..

“Từ Tà, đây là có chuyện gì? Phế Linh Khí đã mất đi linh lực rồi, vì sao còn có thể.....”

Từ Tà không nói gì, hai mắt thật sâu nhìn chăm chăm phế Linh Khí, hắn trầm mặc một lúc lâu, có chút thông thả mở miệng nói: “Nha đầu, người thử đưa linh lực của bản thân đến phía trên phế Linh Khí.”

“Được.”

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, tay ngọc chậm rãi dừng ở mặt ngoài phế Linh Khí, rồi sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một dòng linh khí theo lòng bàn tay dùng tốc độ cực kì thông thả chảy xuôi đến phía trên phế Linh Khí, lại bị phế Linh Khí chậm rãi tiếp nhận rồi, đúng lúc này, một luồng ánh sáng mãnh liệt từ trên phế Linh Khí bắn ra, bao phủ toàn bộ Thượng Cổ Thần Tháp.....

“Đây..... Đây là có chuyện gì?”

Giờ phút này, Cố Nhược Vân ngây ngẩn cả người, nàng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Xem ra ta đoán không sai, “ Từ Tà cười cười: “Nha đầu, Thượng Cổ Thần Tháp tầng thứ hai này còn cho người một loại năng lực, hẳn là đường khí!”

“Đường khí? Có ý tứ gì?” Cố Nhược Vân chớp mắt, mê mang nhìn nam nhân miệng cười tà mị kia.

Từ Tà dương môi cười khê: “Đơn giản mà nói, người có thể ở đưa linh lực vào trong vũ khí, dùng như linh khí, đương nhiên, thanh kiếm trong tay người chỉ là Đê Giai Linh Khí thôi, nếu muốn trở thành Trung Giai và Cao Giai Linh Khí, lấy thực lực hiện tại của người còn không được, còn Thần Khí trong truyền thuyết kia, cần phải tài liệu có rền Thần Khí, nhưng mà ở lúc người vừa cất bước còn có một thanh Linh Khí chân chính, đối với trường thành ngày sau của người cũng có ưu việt rất lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Võ Giả sơ cấp (hai)

Trái tim của Cố Nhượng Vân trong nháy mắt ngừng nhảy lên, nàng kinh ngạc nhìn Linh Khí trong tay mình, thật lâu đều không có lấy lại được tinh thần.

Lời này Từ Tà là có ý, chỉ cần về sau bản thân nguyện ý, Linh Khí muốn bao nhiêu có bấy nhiêu? Phải biết rằng, cho dù là ở trên Đồng Nhạc đại lục, Linh Khí cũng là tồn tại cực kì hiếm thấy, huống chi là Tây Linh đại lục điều kiện mọi mặt đều không bằng Đồng Nhạc đại lục này?

Cho dù là trong Luyện Khí Tông, cũng chỉ có Tông chủ mới có được một thanh Đê Giai Linh Khí, tức thì được trân quý giống như bảo bối.

Nếu bản thân có thể chế tạo ra vô số thanh Linh Khí, này ý nghĩa gì? Ý nghĩa là ở không lâu sau, nàng sẽ có một đội quân cường đại nhất!

“Nha đầu, thời gian không nhiều lắm,” Từ Tà xoa xoa đầu của Cố Nhượng Vân, trong đôi mắt vô cùng tà khí ở trong khoảnh khắc này xuất hiện một chút sầu lo: “Ngươi phải dùng tốc độ nhanh nhất trưởng thành lên, chỉ có ngươi trưởng thành càng nhanh, thực lực của ta mới khôi phục càng nhanh.”

“Từ Tà.....” Cố Nhượng Vân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Từ Tà, nàng cắn cắn môi mỏng, hỏi: “Kẻ thù của ngươi đến cùng là ai? Mà kẻ địch về sau ta phải đối mặt, là ai?”

Từ Tà cúi đầu, cười nhìn về phía trước mặt thiếu nữ: “Nha đầu, có một số việc hiện tại ta không cách nào nói cho ngươi, hiện giờ ta chỉ có thể cho ngươi một hứa hẹn, chờ sau khi ngươi trở về Đồng Nhạc đại lục, hơn nữa báo thù cho mẫu thân đệ đệ kiếp trước của ngươi xong, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả mọi chuyện.”

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân giật mình: “Được, ta rất nhanh sẽ báo thù! Đến lúc đó, ngươi phải nói cho ta biết tất cả mọi chuyện, bao gồm thân phận của Thiên Bắc Dạ.”

“Một lời đã định.”

Ý cười trên mặt Từ Tà càng đậm, nhưng mà ở trong đôi mắt tím kia bất tri bất giác hàm chứa tràn đầy sùng nịch.

... ..

Cố Nhượng Vân vừa rời khỏi Thượng Cổ Thần Tháp, cũng cảm giác được một luồng hơi thở ấm áp từ phía trước truyền đến, lập tức, trong lòng nàng hiện lên một hồi chuông báo, đột nhiên mở mắt, nhìn cũng không nhìn liền một quyền đánh qua....

Phanh!

Một quyền chính giữa mắt, đối phương ừ ừ khuất khuất ngồi ở trong góc, trong đôi mắt hàm chứa hơi nước kia tràn ngập lên án, giống như Cố Nhượng Vân gây ra tội ác tày trời gì với hắn.

Nhưng mà, kết hợp với dung nhan tuyệt thế kia, thấy thế nào cũng đều đẹp mắt, chính là bốn chữ khuynh quốc khuynh thành này, cũng không đủ dùng để hình dung vẻ đẹp kinh thế kia.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ vòng đen quanh mắt.... ..

“Tiểu Dạ?”

Cố Nhượng Vân chớp mắt: “Mắt của ngươi làm sao?”

Mắt của hắn làm sao? Còn không phải kiệt tác của nàng?

Môi đỏ mọng của Thiên Bắc Dạ mím lại, ừ ừ khuất giống như nàng dâu nhỏ: “Ta đến gọi ngươi rời giường, nhưng mà.....”

Nghe nói như thế, Cố Nhượng Vân đột nhiên nhớ tới hành động vừa rồi của mình, có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi: “Thật có lỗi, ta không biết là ngươi, đứng rồi, vừa rồi làm sao ngươi không tránh?”

“Tránh?” Thiên Bắc Dạ cau mày: “Ta không biết tránh thế nào.”

“Ách.....”

“Ta chỉ sẽ phản kháng.”

Nói đến đây, Thiên Bắc Dạ ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân.

Có lẽ ở trong đầu của hắn không có hai chữ né tránh này, cho nên, hắn cũng làm không ra loại hành động này, với hắn mà nói, ai dám thương hắn, hắn

liền giết kẻ đó, làm sao có thể né tránh?

“Vậy vì sao ngươi không phản kháng?”

Cố Nhục Vân có chút không rõ hỏi, dựa theo thực lực giết Lăng Nghị của Thiên Bắc Dạ, nếu hắn không đồng ý, bản thân căn bản là không gây được một chút thương tổn nào cho hắn.

Thiên Bắc Dạ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Ta không thể phản kháng, lúc ta phản kháng không chế không được lực lượng của mình, sẽ làm ngươi bị thương.”

Vì thế, hắn là cam tâm tình nguyện chịu cú đâm này?

Cố Nhục Vân kinh ngạc há miệng thờ đốc, trong lúc nhất thời lại không biết nói cái gì mới tốt.....

Chương 101: Vô Già sơ cấp (ba)

Edit: kaylee

“Tiểu Vân, có phải ta nói sai hay không?”

Nhìn thấy Cố Nhục Vân trầm mặc, Thiên Bắc Dạ trong lòng bất giác hoảng hốt, dè dặt cẩn trọng hỏi.

Cố Nhục Vân lắc lắc đầu, ánh mắt có chút phức tạp: “Tiểu Dạ, lúc trước vì sao ngươi muốn bảo hộ ta ở dưới công kích của Lăng Nghị? Vì sao phải đối với ta tốt như vậy?”

“Không biết,” Thiên Bắc Dạ nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, mắt đỏ kiên định, “Chính là từ lần đầu nhìn thấy ngươi, ta liền nghĩ phải bảo vệ ngươi.”

Cố Nhục Vân đáy lòng run lên, chậm rãi nhắm đôi mắt lại.

Chẳng bao lâu trước, có người cũng từng nói phải bảo vệ tốt nàng, kết quả thì sao? Nàng bởi vì tin sai hắn, gián tiếp hại chết đệ đệ.... ..

“Tiểu Dạ, ta đã ở nơi này không sai biệt lắm đã hơn một tháng, cũng không biết mọi chuyện của Bách Thảo Đường có yên ổn hay không, cho nên hiện tại ta muốn đi Bách Thảo Đường một chuyến trước.”

Thiếu nữ mở mắt, khuôn mặt thanh tú hiện lên một chút tươi cười.

Mẫu thân, Ngọc nhi, ông ngoại. Mọi người yên tâm, sẽ có một ngày, ta sẽ giết đến Đông Nhạc đại lục, dùng máu tươi của kẻ thù, tưới con đường ta trở về.

“Mặt khác, tiểu Dạ, ngươi giúp ta một việc.”

... ..

Bách Thảo Đường, một mảnh yên tĩnh.

Từ một tháng trước sau khi Lăng Ngọc bị Dư lão đánh đuổi, thì không còn có người đến tìm phiền toái, thế cho nên làm cho người ta quên đi sự tồn tại của nàng.... ..

Lúc này, trong đường, sau khi Triệu chương quý liếc mắt một cái nhìn thấy Cố Nhục Vân đi vào, trong lòng lập tức vui vẻ, vội vàng nghênh đón: “Đại tiểu thư, ngài đã tới?”

“Ừ, Dư lão đâu?”

Cố Nhục Vân quét mắt nhìn bốn phía, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Dư lão.

“Đại tiểu thư, hiện tại Dư lão không ở trong Bách Thảo Đường, muốn lão nô đi gọi một tiếng hay không?”

“Được, ngươi đi gọi Dư lão đến, đã nói ta có việc gấp tìm ông, còn có.....” Cố Nhục Vân tùy tay vút ra một tờ giấy, nhàn nhạt nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất mang được liệu trên tờ giấy này đến cho ta.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Triệu chương quý nhìn nhìn được liệu Cố Nhục Vân cần, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không có nói gì cả, cung kính lui xuống.

Chính là trong lòng hắn rất tò mò, những được liệu đại tiểu thư muốn đều vô cùng trân quý, có một số được liệu trăm năm mới sinh trưởng, nàng cần dùng tới làm cái gì? Chỉ là lấy thực lực của Bách Thảo Đường, không đến một lát đã đưa được liệu tới trước mặt Cố Nhục Vân.

Theo đến còn có Dư lão.... ..

“Ta phải rời khỏi một lát, Dư lão, người đi phòng ngoài chờ ta, mặt khác, không cho phép bất luận kẻ nào tiến đến quấy rầy.”

Nói xong lời này, nàng liền xoay người đi đến hậu viện.

Tuy rằng Triệu chương quỹ và Dư lão rất tò mò, nhưng không có bất luận kẻ nào nảy sinh nghi ngờ đối với mệnh lệnh của Cố Nhược Vân.... ..

Thượng Cổ Thần Tháp, sau khi Cố Nhược Vân tiến vào tháp, lập tức trực tiếp hỏi: “Tư Tà, được liệu dùng để luyện chế Tụ Linh đan đã lấy đến đây, kế tiếp có phải chúng ta sẽ bắt đầu luyện chế hay không?”

Tư Tà cười cười: “Tụ Linh đan này và Tụ Khí đan có hiệu quả như nhau, cho nên, đối với người mà nói chẳng phải đặc biệt khó khăn, được rồi, hiện tại người có thể thử một chút.....”

“Được.”

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, rồi sau đó tầm mắt liền đặt ở phía trên đỉnh lò.... ..

Mặt trời chiều ngả về tây.

Lão giả giống như một pho tượng điêu khắc đứng ở ngoài cửa, vẫn không nhúc nhích, nhưng mà đại tiểu thư đã vào nhà một ngày, trong một ngày đều không có động tĩnh gì, cũng không biết đến cùng là tình huống gì.... ..

Ngay tại lúc ông không rõ đến cùng Cố Nhược Vân tìm ông là có chuyện gì, cửa phòng phía sau chậm rãi bị đẩy mở ra, rồi sau đó truyền đến giọng nói thanh thúy của thiếu nữ.

“Dư lão, ông vào đây đi.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Nghe nói như thế, Dư lão xoay người đi vào trong phòng, nhìn thiếu nữ đứng ở giữa phòng ở, biểu cảm cung kính nói: “Không biết hôm nay đại tiểu thư tìm ta là vì chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Võ Giả sơ cấp (bốn)

“Dư lão, ông ăn đan dược này vào đi.”

Nàng mở ra tay, trong phút chốc, một viên đan dược tròn xoe màu xanh xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

“Đây là.....” Dư lão có chút kinh ngạc.

Tụ Khí đan? Nhưng không phải đại tiểu thư đã nói, Tụ Khí đan không có gì trợ giúp với loại bình cảnh này của bản thân sao?

Không!

Không đúng!

Dư lão nhíu mày, đây không phải Tụ Khí đan, linh lực ẩn chứa trên đan dược này, nồng đậm hơn Tụ Khí đan.... ..

Giống như là biết nghĩ hoặc trong lòng Dư lão, Cố Nhược Vân môi mỏng hé mở, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Tụ Linh đan.”

“Tụ Linh đan?”

Nghe ba chữ kia, Dư lão trong lòng run lên, ông run run vờn tay của mình, cảm viên đan dược màu xanh kia, rồi sau đó chậm rãi để vào trong miệng.....

Bỗng nhiên, một cỗ linh khí vô cùng nồng đậm từ chung quanh không ngừng bốc lên, nếu nói Tụ Khí đan mang đến hiệu quả là nồng đậm sương mù, hiện giờ Dư lão, đã bị bao vây ở giữa tầng sương mù kia, thậm chí ngay cả một sợi tóc đều nhìn không thấy.

Đúng lúc này, linh khí theo kinh mạch chảy vào Linh Hải, bình cảnh đang bế tắc ở trong Linh Hải bị linh khí xông đến làm rung động.....

Dư lão mừng như điên, trời mới biết, đã bao nhiêu năm ông không có loại cảm giác này? Ban đầu ông cho rằng bản thân cả đời sẽ ở Võ Tướng cao cấp,

không nghĩ tới còn có cơ hội đột phá đến Võ Vương.... ..

Đây... Đây quả thực chính là kỳ tích!

Nghĩ đến đây, Dư lão vội vàng khoanh chân tu luyện, giành giật từng giây tu luyện, không muốn lãng phí một phần một giây.... ..

Cố Nhượng Vân nhìn Dư lão bị sương mù màu xanh vây quanh, trong ánh mắt xẹt qua một chút trầm tư, nhưng ở thời khắc như thế, bên ngoài Bách Thảo Đường lại truyền đến một hồi âm thanh ồn ào, làm mày của nàng không tự chủ được mà nhú lại.

“Bên ngoài phát sinh chuyện gì?”

Nàng nhìn Dư lão, trầm mặc một lúc lâu, nói: “Dư lão sẽ không cách nào đột phá ngay lúc này, ta đi ra xem trước.”

Nói tới đây, nàng liền không có lại liếc mắt nhìn Dư lão một cái nào nữa, xoay người đi ra ngoài.....

Lúc này, trên đường cái, Lăng Ngọc hai tay chống nạnh, căm tức nhìn mọi người trước mặt, trong lòng càng là hận nghiêng răng nghiêng lợi, nàng vĩnh viễn sẽ không quên, một tháng trước, chính là Bách Thảo Đường đáng chết này đánh nàng ra cửa, hơn nữa không chút lưu tình làm mất của nàng quét rác!

Thật giận là, sau khi biết được những lời bản thân nói ở ngoài Bách Thảo Đường, cô cô cũng hung hăng mắng nàng một trận, ngay cả dượng đều muốn hỏi tội nàng, nếu không phải cô cô cầu tình, phỏng chừng nàng sớm đã trở thành tù nhân rồi.

Nàng không rõ, Bách Thảo Đường này không phải chỉ là một hộ thương nhân thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, chẳng lẽ ngay cả quyền thế của cô cô đều không có tác dụng sao?

Nhưng mà, hiện tại nàng không cần sợ hãi.

Nghĩ đến người phía sau mình, Lăng Ngọc nâng cằm lên, cao ngạo nói: “Đề Cố Nhượng Vân và lão già tên là Dư lão kia ra đây nhận lấy cái chết!”

Triệu chương quỹ vừa định nói chuyện, lại bỗng nhiên nhìn thấy Cố Nhượng Vân đi ra từ trong Bách Thảo Đường, hần há miệng thờ đốc, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại.

“Cố Nhượng Vân, ta cho rằng ngươi sẽ ẩn núp ở dưới sự che chở của Bách Thảo Đường, không nghĩ tới sau khi ngươi trốn một tháng lại có thể dám đi ra!” Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ngọn lửa thù hận: “Ngươi giết gia gia và huynh trưởng của ta, làm hại ta cửa nát nhà tan, hôm nay, ta muốn dùng máu của ngươi để tế linh hồn của bọn họ.”

Một tháng trước Lăng Ngọc bị Dư lão đánh ra nàng có biết đến, hiện giờ nhìn thấy nàng ta dám tới cửa lần nữa, Cố Nhượng Vân không tự chủ được mà nhú mày, rồi sau đó chuyển tầm mắt về phía nam tử mặc áo bào đen đứng sau lưng nàng ta.

Nam tử mặc áo bào đen kia toàn thân đều bị bao phủ ở trong áo choàng, chính là ngay cả mặt cũng thấy không rõ, nhưng mà.... ..

Cố Nhượng Vân cười lạnh, khó trách Lăng Ngọc dám can đảm tiến đến Bách Thảo Đường, thì ra là có nam nhân này làm chỗ dựa.

Võ Vương!

Không nghĩ tới, Lăng Ngọc có thể tìm đến một Võ Vương, phải biết rằng thực lực Võ Vương này, hoàn toàn có thể xưng bá ở Thanh Long Quốc.... ..

Chương 103: Võ Vương đối Võ Vương (một)

Edit: kaylee

Đúng lúc này, ánh mắt của nam tử mặc áo bào đen dừng ở trên người Cố Nhượng Vân.

Trong nháy mắt kia, máu tươi cả người Cố Nhượng Vân đều động lại, giống như là có một con độc xà quấn quanh ở trên cổ của nàng, lập tức có một cảm giác hít thở không thông truyền đến, loại cảm giác này làm cho nàng thật không thoải mái.

“Cố Nhượng Vân!” Hai mắt của Lăng Ngọc từng chút lạnh xuống, cười lạnh nói: “Lúc này đây, cho dù là ngươi tránh ở phía sau Bách Thảo Đường, cũng vẫn trốn không thoát trừng phạt!”

Nữ nhân này phải chết!

Trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, Lăng Ngọc trên mặt cười lạnh càng sâu.

Nghĩ đến đây, nàng lui về sau mấy bước, cung kính nhìn phía nam tử mặc áo bào đen phía sau: “Tái tiền sinh, xin nhờ ngài!”

“Ừ.”

Trong miệng nam nhân mặc áo bào đen phát ra một âm thanh khàn khàn, ánh mắt giống như độc xà tập trung vào Cố Nhượng Vân, rồi sau đó một cỗ uy áp cường đại phát ra từ trên người của hắn, ở dưới cỗ uy áp kia, thân mình của Cố Nhượng Vân run rẩy một chút, trong mắt xẹt qua một chút lạnh lùng

sắc bén.

“Lăng Ngọc, “Bỗng nhiên, Cổ Nhựt Vân nở nụ cười, nụ cười lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ: “Ta thật sự rất bội phục ngươi, đúng là có thể tìm được một Võ Vương tới làm chỗ dựa cho ngươi.”

Bá!

Sau khi lời nói này của Cổ Nhựt Vân nói ra, ánh mắt của nam nhân mặc áo bào đen giống như hai thanh kiếm sắc bén, vọng tưởng xuyên thấu thân thể của thiếu nữ.

Bất luận như thế nào, hắn cũng thật không ngờ, Cổ Nhựt Vân sẽ nhìn thấu thực lực của hắn.

Phải biết rằng, đối với võ giả mà nói, chỉ có tới cấp bậc đó, mới có thể được biết lực lượng tương ứng mà cấp bậc đó có, bởi vậy trừ phi Cổ Nhựt Vân trở thành Võ Vương, nếu không tuyệt đối sẽ không biết thực lực của hắn đến cùng tới trình độ gì!

Nhưng mà, nàng chỉ cần dựa vào uy áp của bản thân, đã nhìn thấu cấp bậc của hắn, đây là chuyện làm hắn chẳng thể nghĩ tới.

Dù sao lần này vọng trộm đến Thanh Long Quốc, nếu để cho những người đó biết mà nói, như vậy.... ..

Nghĩ đến điểm này, sát khí trên người nam tử mặc áo bào đen càng đậm, ánh mắt vô cùng âm trầm.

Nam tử mặc áo bào đen không biết là, tuy rằng thực lực hiện tại của Cổ Nhựt Vân mới đến Võ Giả, nhưng kiếp trước nàng chính là cường giả Võ Tôn, đã ngây người ở cấp bậc Võ Vương này nhiều năm, làm sao có thể không biết thực lực chân chính của nam nhân mặc áo bào đen?

“Cường giả Võ Vương? Trời ạ, Lăng Ngọc thế mà lại có thể tìm được một gã cường giả Võ Vương.”

“Theo ta được biết, đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc chúng ta, vị thích khách Cơ Vô Tình đến vô tung kia cũng chỉ là Võ Tướng cao cấp, hiện tại lại xuất ra một gã Võ Vương, đây là muốn nghịch thiên sao?”

“Xem ra lúc này đây Lăng gia muốn quật khởi.....”

Nghe âm thanh kinh thán của mọi người, trên mặt của Lăng Ngọc hiện lên một nụ cười cao ngạo.

Kỳ thực, nàng cũng không biết lai lịch của nam tử mặc áo bào đen này, bởi vì ban đầu là hắn tìm được nàng trước, muốn mượn danh nghĩa của Lăng gia giết Cổ Nhựt Vân, nhưng mà vậy cũng không cách nào ngăn lại người khác cho rằng nam nhân trước mắt là người Lăng gia.....

“Lăng Ngọc, ta ngược lại thật ra rất tò mò, ngươi là từ chỗ nào tìm đến Võ Vương.” Cổ Nhựt Vân thu liễm lạnh lẽo sắc bén trong mắt, khóe môi gọi lên một chút tươi cười, ý cười trong suốt hỏi.

Lăng Ngọc vừa định nói chuyện, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân mặc áo bào đen: “Ngươi là đang trì hoãn thời gian?”

Nghe nói như thế, Cổ Nhựt Vân tươi cười càng sâu.

Đúng vậy! Nàng quả thật là đang trì hoãn thời gian.

Chỉ cần chờ Dư lão đột phá xong, có thể đủ chiến thắng nam nhân trước mắt.....

“Tốt, Cổ Nhựt Vân, ngươi lại có thể muốn kéo dài thời gian, “Lăng Ngọc đột nhiên phản ứng đi lại, ngón tay ngọc chỉ vào nàng tức giận nói: “Ngươi cho là loại thời điểm này còn có ai có thể tới cứu ngươi? Bách Thảo Đường? Hay là nam tử tóc bạc cũng không biết là ngươi dùng thủ đoạn gì thông đồng? Ta nói cho ngươi, mọi người ở trước mặt cường giả Võ Vương đều là cận bã, lúc này đây, không có bất luận kẻ nào có thể giúp được ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Võ Vương đối Võ Vương (hai)

Cổ Nhựt Vân mỉm cười, mắt trong veo nhìn nam tử mặc áo bào đen đứng ở phía trước: “Mặc kệ ta có phải không phải đang trì hoãn thời gian, nhưng mà ngươi trước khi giết ta, hẳn là vẫn nên nói với ta tên của ngươi đi?”

“Tên của ta?” Nam tử mặc áo bào đen cười lạnh một tiếng: “Tên của ta, ngươi không xứng biết! Cổ Nhựt Vân, cho dù ngươi kéo dài thời gian thế nào cũng không có tác dụng, không có người có thể cứu được ngươi.....”

“Ai nói không có người có thể cứu được nàng?”

Bỗng nhiên, tiếng gầm giận dữ truyền đến từ phía sau Cố Nhượng Vân, rồi sau đó mọi người liền nhìn thấy cha con La gia mang theo mấy vạn tinh binh từ trong đám người đi tới, giống như là thương lượng tốt, tất cả mọi người nhường ra một con đường, để cho bọn họ có thể thuận lợi tiêu sái đến bên cạnh Cố Nhượng Vân.

Trong phút chốc, mấy vạn tinh binh rút ra vũ khí, bao vây Lăng Ngọc và nam tử mặc áo bào đen.

“La Tướng Quân, “Về mặt của Lăng Ngọc có chút khó coi: “Ngươi thân là đại tướng một quốc gia, lại có thể lấy việc công làm việc tư, dùng quân đội hoàng gia quan bảo tư thù!”

La Tướng Quân ‘bá’ một tiếng rút ra đại đao, ‘phanh’ một tiếng cắm vào trong đất trước mặt, hân thân mang khô giáp, uy phong凛凛, giống như một pho tượng chiến thần che ở trước mặt Cố Nhượng Vân.

“Ai nói bản Tướng Quân lấy việc công làm việc tư, quan bảo tư thù? Bản Tướng Quân là đang bảo hộ Thanh Long Quốc!” Hắn cười lạnh nhìn nam tử mặc áo bào đen: “Một người không biết lai lịch lẫn vào Thanh Long Quốc ta, thân là Tướng Quân của Thanh Long Quốc, đương nhiên phải tra ra manh mối của việc này, ai biết hắn có phải hay không gây tổn hại đến an toàn của bộ hạ! Cho nên, ở trước khi không có điều tra rõ ràng thân phận của ngươi, mời ngươi đi theo ta một chuyến.”

Trên người nam tử mặc áo bào đen quanh quẩn hơi thở âm lãnh, con ngươi giống như rắn độc tập trung vào thân thể giống như một tòa núi cao của La Tướng Quân, giọng nói khàn khàn nói: “Lão phu không muốn sinh ra mâu thuẫn với quân đội một quốc gia, nếu ngươi thức thời lập tức rút ngay! Nếu không mà nói, lão phu giết ngươi trước!”

Nháy mắt, sát khí sắc bén cuốn về phía La Tướng Quân.

Ở dưới luồng sát khí kia, La Tướng Quân sắc mặt trắng bệch, thân thể có chút đứng không nổi, nhưng nghĩ tới bản thân tốt xấu gì cũng là đại tướng một quốc gia, ở trước mặt nhiều dân chúng như vậy bị người đè ép xuống chẳng phải là rất khó xem? Vì vậy hắn thẳng lưng mình, thẳng tắp đứng ở trước mặt hắc bào nam nhân.

“Cố Nhượng Vân, ngươi không sao chứ.”

La Âm vội vàng đi đến bên người Cố Nhượng Vân, có chút lo lắng hỏi: “Ngươi này là loại người nào? Vì sao hắn muốn giúp Lăng Ngọc giết ngươi?”

Nàng cũng không cho rằng bằng vào năng lực của Lăng Ngọc có thể mời đến cường giả như vậy.

“Không rõ ràng, “ Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu: “Hơi thở trên người hắn thật xa lạ, ta cũng chưa từng thấy, cho nên không biết mục đích của hắn là cái gì.”

La Âm vỗ vỗ bả vai của Cố Nhượng Vân, lời thề son sắt cam đoan nói: “Mặc kệ như thế nào, ngươi yên tâm, nơi này tốt xấu gì cũng là Thanh Long Quốc, cha ta cũng là một trong hai Tướng Quân, binh lực trong tay không thể yếu hơn lão bất tử Cố gia kia, còn không có người dám can đảm giết người ở Thanh Long Quốc trước mặt cha ta.”

“Vậy nhưng chưa hẳn.”

Trong mắt Cố Nhượng Vân lộ ra ngưng trọng: “Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, mà đối với loại cường giả ở cấp bậc này mà nói, binh lực dù nhiều cũng không có tác dụng gì.”

Những người chưa đến cấp Võ Vương là tuyệt đối không biết chỗ khủng bố của thực lực này, cho dù là đối mặt với trăm vạn hùng binh, hắn đều có thể giết sạch sẽ. Nhưng mà, vì cứu bản thân, cha con La gia không tiếc trở mặt với cường giả Võ Vương, vẫn là làm cho trong lòng nàng tràn ngập cảm động.

Nhưng mà, chỉ cần La Tướng Quân có thể quán hắn kéo dài thời gian, vậy có hi vọng chuyển bại thành thắng.... ..

Chương 105: Võ Vương đối Võ Vương (ba)

Edit: kaylee

Nhưng mà.... ..

Cố Nhượng Vân hơi hơi nheo mắt lại, dùng linh hồn truyền âm nói: “Từ Tà, nếu lát sau cha con La gia có nguy hiểm, cũng đừng để ý nhiều như vậy, cứu người quan trọng hơn, tuy rằng ta muốn dùng bọn họ quán cường giả Võ Vương kéo dài thời gian, nhưng mà, ta không hy vọng cha và nữ nhi bọn họ bởi vì ta mà gặp phải nguy hiểm gì, cho nên, đến lúc đó xin nhờ ngươi.”

Nếu có thể, Cố Nhượng Vân là không tính toán dùng Từ Tà chiến đấu, trừ phi đến tình huống không thể cứu vãn được.

Trong linh hồn, yên lặng một lát, rồi sau đó truyền ra giọng nói tà mị của nam nhân: “Được, ta hiểu được.....”

... ..

“Ha ha!”

La Tướng Quân cười to hai tiếng: “Kỳ thực, bản Tướng Quân cũng không muốn cùng ngươi là địch, hiện tại chỉ cần ngươi cùng ta đi một chuyến, chờ sau khi ta điều tra rõ thân phận của ngươi, đương nhiên sẽ thả ngươi.”

“Hừ!”

Hai mắt của nam nhân mặc áo bào đen lạnh xuống, âm trầm nói: “Xem ra, ngươi là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ngươi bảo vệ nàng như thế, vậy. Lão phu cũng chỉ có thể ngươi về Tây thiên trước.”

Bá!

Thân thể của nam nhân giống như quỷ mị nhanh chóng lao về phía La Tướng Quân, giọng nói âm lãnh kia giống như ngay ở bên tai.

“Một Võ Tướng sơ cấp, cũng dám can rở ở trước mặt lão phu, hiện tại lão phu ngược lại muốn nhìn xem, ngươi có thực lực gì mang lão phu đi!”

Nhưng mà, hắn còn chưa đi tới trước mặt La Tướng Quân, đã bị quân đội hoàng thành ngăn cản đường đi.... ..

“Một đám kiến hôi, cút cho lão phu!”

Ầm!

Một tiếng hét giận dữ từ trong miệng nam tử mặc áo bào đen truyền ra, đâm vào ngực của mọi người, giống như là bị tảng đá đánh trúng, mọi người hung hăng ngã văng ra ngoài, rồi sau đó máu tươi từ trong mũi miệng chảy ra, bộ dáng kia đặc biệt dọa người.... ..

Tuy rằng sớm biết rằng thực lực của cường giả Võ Vương, nhưng mà, hiện giờ nhìn thấy đối phương chỉ rộng to một tiếng đã tạo thành hiệu quả như vậy, La Tướng Quân không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, tình hình không cho phép hắn lùi bước, mà hắn cũng sẽ không lùi bước.

Cố Nhược Vân mày càng nhăn càng chặt, rừ mắt nói: “Từ Tà, ngươi làm tốt chuẩn bị xuất chiến.”

“Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị tốt, nếu hắn có nguy hiểm ta sẽ lập tức ra tay.”

Tiếng nói tà khí của nam nhân chậm rãi lọt vào tai, sau khi nghe nói như thế, trái tim của Cố Nhược Vân giống như kì tích mà yên ổn xuống.

Nàng biết, có Từ Tà ở đây, tuyệt đối không có vấn đề gì.... ..

“Tiểu tử, ngươi cho rằng bằng vào quân đội rác rưởi này, là có thể ngăn cản được lão phu?” Nam tử mặc áo bào đen cười lạnh một tiếng, khuôn mặt âm trầm, nói: “Người lão phu muốn giết, ai đều không thể bảo vệ được! Cho nên, ta lại cho ngươi một cơ hội, lập tức cút cho ta!”

“Ha ha!”

Tiếng cười của La Tướng Quân vô cùng sáng khoái, càng là lộ ra uy vũ khí phách của quân nhân.

“Bản Tướng Quân thân nhập chiến trường, gặp được vô số nguy hiểm, nếu sợ chết, cũng sẽ không thể đứng ở địa vị này cho đến bây giờ! Ta không phải là lão thất phu Cố gia kia, lão thất phu kia hoàn toàn là đặt được âm đức của tổ tông cùng vĩ đại của Cố Thiên con lão mới trở thành Tướng Quân một quốc gia, nhưng ta thật là thông qua bản thân từng bước từng bước đi tới! Cho nên, ngươi cho rằng bản Tướng Quân sẽ là loại người hèn nhất ném bỏ binh lính không để ý, lâm trận lùi bước kia sao?”

Giờ phút này, hình tượng của trung niên nam nhân vô cùng cao lớn, so sánh với Cố lão Tướng Quân nhát gan yếu đuối kia, đây mới là phong thái của danh môn đại tướng chân chính.

“Được, ngươi đã muốn chết, lão phu sẽ thành toàn ngươi!”

Ầm!

Hơi thở cường đại ầm ầm tới, làm cho thân thể của La Tướng Quân đột nhiên lui ra phía sau vài bước, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng mà, hắn vẫn là thẳng tắp đứng trên mặt đất, ngay cả chân cũng chưa từng gập khúc một chút nào.

Thân là nam nhi, hắn thà rằng đứng chết, cũng tuyệt đối không thể chịu thua ở trước mặt kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Võ Vương đối Võ Vương (bốn)

“Cha!”

La Âm khuôn mặt đại biến, vội vàng buông lỏng tay của Cố Nhược Vân ra, đi đến trước mặt La Tướng Quân: “Cha, người không sao chứ?”

Rồi sau đó, nàng nhìn về phía Lăng Ngọc, lạnh lùng nói: “Lăng Ngọc, ngươi cấu kết người bên ngoài, tính toán mưu hại Thanh Long Quốc hoàng triều, còn dă thương hộ quốc đại tướng, phải chịu tội chết!”

“La Âm, ngươi còn không biết xấu hổ nói, nếu không phải các ngươi, ta cũng sẽ không thể cửa nát nhà tan, thậm chí ngươi ngay cả ca ca đã tàn tật của ta đều không buông tha! Cho nên cho tới hôm nay là báo ứng, đều là trừng phạt đúng tội!” Lăng Ngọc cười lạnh nói, sát khí trong mắt dần dần dày, mang theo vô tận thù hận.

Đều là bọn hắn hại chết gia gia, mới có thể làm cho thúc công (ông chú) cảm quyền, thế cho nên bản thân mất đi địa vị và sủng ái ở Lăng gia.

Món nợ này, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho!

“Đó là bởi vì gia gia ngươi quá vô si!” La Âm đứng lên, có chút tức giận nói: “Nhược Vân và Lăng Hi đã ký giấy sinh tử, sống chết đều do trời định, chẳng lẽ hắn giết Nhược Vân chính là đương nhiên, Nhược Vân còn không có thể phản kháng lại hay sao? Nhưng mà, gia gia ngươi lại bởi vậy mà ra tay với một văn bối, thậm chí còn muốn uy hiếp tính mạng người để làm lợi thế!”

Chuyện này, ở toàn bộ Thanh Long Quốc đã không người không biết, hiện giờ nghe La Âm nhắc tới, ánh mắt nhìn về phía Lăng Ngọc lại mang theo khinh bỉ.

Đúng vậy, nếu không phải Lăng gia có sai trước, đối phương cũng sẽ không thể vì tự bảo vệ mình mà giết Lăng Nghị.

“Ngươi...” Lăng Ngọc tức đến mức mặt đỏ bừng: “Tái tiền sinh, giết nữ nhân đáng chết này cho ta!”

Nghe vậy, nam tử mặc áo bào đen nhũ mỳ, hiển nhiên đối với mệnh lệnh của Lăng Ngọc có chút bất mãn, nhưng mà hắn cái gì cũng không có nói, thân hình chợt lóe đã đến trước mặt La Âm.....

“Âm nhi, cẩn thận!”

Nhìn thấy một màn mạo hiểm này, La Tướng Quân rút cuộc không cố kỵ những thứ khác, đưa tay lôi kéo, bảo vệ La Âm ở trong ngực, mà lưng của bản thân lại bại lộ ở dưới công kích của kẻ địch.

Từ Tà vừa muốn ra tay, đúng lúc này, một cuồng phong mạnh mẽ từ trong Bách Thảo Đường xuất ra, dưới bất ngờ không kịp phòng bị ‘phịch’ một tiếng dừng ở phía trên ngực của nam nhân mặc áo bào đen.

Nam nhân mặc áo bào đen lui về sau mấy bước, ánh mắt âm trầm chiếu về phía trước.

Một thân áo bào trắng, lão giả hai tay chấp sau lưng, không chút để ý từ trong được đường đi ra, trên khuôn mặt thương lão của ông mang theo vẻ tức giận: “Là ai lá gan lớn như vậy, dám can đảm gây chuyện ở Bách Thảo Đường ta!”

Giọng nói quen thuộc mà thương lão rất cục làm trái tim của Cố Nhược Vân thả xuống dưới, chỉ cần Dư lão xuất hiện, liền chứng minh, ông đã đột phá đến Võ Vương....

“Võ Vương?” Nam nhân mặc áo bào đen sắc mặt âm trầm như nước, trong con ngươi đen lóe ra tia sáng không rõ ý tứ, nhưng mà, hắn cũng không có tiếp tục ra tay nữa, mà là lạnh lùng âm hiểm nhìn lão giả chậm rãi đi đến.

Không nghĩ tới Thanh Long Quốc nhỏ này, vậy mà sẽ có cường giả Võ Vương.....

Hắn thật đúng là sơ ý.

Nhưng này lại như thế nào? Lão nhân trước mắt giống như là vừa mới đột phá đến Võ Vương, mà bản thân đã tiến vào Võ Vương ba năm, bất luận như thế nào, ông ta cũng sẽ không phải là đối thủ của mình.

“Dư lão, ông đã đến rồi?”

Cố Nhược Vân cười nhìn về phía Dư lão: “Xem tình huống, ông giống như là thành công?”

Dư lão mỉm cười gật gật đầu với Cố Nhược Vân, rồi sau đó xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên người Lăng Ngọc: “Tiểu nha đầu, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, đừng đến Bách Thảo Đường nữa, xem ra, ngươi coi lời nói của ta là gió thoảng bên tai.”

“Hừ!” Lăng Ngọc không cho là đúng hừ lạnh một tiếng: “Nếu không chắc chắn, ta cũng sẽ không đến chỗ này! Ngươi cho rằng bằng thực lực của ngươi

có thể chiến thắng Võ Vương sao? Tuy rằng ta không biết lực lượng của ngươi, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là Võ Tướng trung cấp, ở trước mặt Võ Vương căn bản chính là một cặn bã.”

!

Chương 107: Chương này là chương bị nhảy từ phía sau lên, nhớ không nhầm là khá xa, mà đoạn đó cũng có chương này, lee bỏ đi luôn cho liền mạch nhé ^^

Chương 108: Cường giả đến từ Linh Tông (một)

Edit: kaylee

Kỳ thực, đối với thực lực của Dư lão, Lăng Ngọc cũng chỉ là đoán.

Dù sao La Tướng Quân cấp bậc ở Võ Tướng sơ cấp, ngay cả hắn đều cung kính với Dư lão, chắc hẳn thực lực của Dư lão sẽ mạnh hơn hắn, mà thực lực của đệ nhất cao thủ Thanh Long Quốc là Võ Tướng cao cấp, nhưng Dư lão cũng không có nổi danh như hắn, vì vậy đương nhiên nhỏ yếu hơn hắn, vậy lão nhân kia khẳng định là ở Võ Tướng trung cấp.

Nhưng Lăng Ngọc không biết là, Bách Thảo Đường cũng không phải thuộc về Thanh Long Quốc, cho nên, Dư lão đương nhiên không có khả năng nổi danh cùng cao thủ của Thanh Long Quốc.....

“Ha ha,“ Dư lão giận dữ quá hóa cười, tức giận nói: “Ngươi cho rằng lần này ngươi tìm một người vội tới làm chỗ dựa cho ngươi, ta sẽ sợ các ngươi hay sao? Cố Nhượng Vân là người của Bách Thảo Đường ta, nếu các ngươi muốn động nàng, cũng phải hỏi một chút xem ta có đồng ý hay không!”

“Ngươi.....” Lăng Ngọc tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn phát xanh, hung tợn trừng mắt liếc mắt nhìn ông một cái: “Lão bất tử, ngươi cũng sắp sống không nổi nữa, đến loại thời điểm này còn muốn bảo hộ tiện chủng này!”

Khi nói lời này, nàng cười lạnh nhìn về phía Cố Nhượng Vân: “Toàn bộ người Thanh Long Quốc, ai chẳng biết mẫu thân nàng ta lai lịch không rõ? Nàng quyến rũ Cố Thiên trở thành nhi tử (con dâu) của Cố gia lúc đó chẳng phải vì nhìn trúng thân phận và địa vị của Cố gia ở Thanh Long Quốc? Cho nên, nữ nhi nữ nhân kia sinh ra cũng đương nhiên cùng một loại tính tình với nàng, không biết xấu hổ! Nhất là Cố Nhượng Vân này còn làm cho Cố Thiên đánh mất không ít thể diện, nếu ta là nàng đã sớm nhảy sông tự sát để tránh làm tổ tiên hổ thẹn!”

Dư lão sắc mặt ngày càng âm lãnh, lửa giận trên người giống như có thể thiêu đốt không khí.

Lăng Ngọc này nhục mạ ai không tốt? Lại cố tình nhục nhã hòn ngọc quý trên tay Đông Phương thế gia!

Tiểu thư nhà ông sinh ra đã cao quý, một Tướng Quân phủ nhỏ nhỏ mà thôi, nếu không phải yêu sâu sắc Cố Thiên, sao nàng có thể vì gã cho hắn mà lựa chọn rời đi Cố gia? Nhưng mà, anh hùng hào kiệt giống như Cố Thiên, trên đời này nữ tử ái mộ hắn lại có bao nhiêu?

Những nữ tử kia ghen tị tiểu thư chiếm được một khối tình si của Cố Thiên, cho nên liền ở sau lưng chửi bới nàng, thế cho nên trong mắt thế nhân, tiểu thư chính là cái loại người vì trèo lên giường của Cố Thiên mà không từ thủ đoạn.

Nhưng mà, lấy tính tình không màng danh lợi của tiểu thư, bất luận trong mắt người trên đời nàng là cái dạng gì, nàng đều sẽ không ra mặt giải thích cho bản thân một câu nào.....

Lời đồn đãi đáng sợ, cho dù Cố Thiên bảo hộ nàng nhiều bao nhiêu, cũng ngăn không được miệng lưỡi quần chúng.

“Tốt! Thật sự tốt!”

Dư lão ha ha phá lên cười, con ngươi tràn ngập tức giận gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Ngọc: “Lăng Ngọc, tên này ngược lại không tệ, đáng tiếc, ngươi không xứng... Đời này, có thể được xưng là Ngọc, chỉ có một người! Mà ngươi, chỉ bằng tên này, là đã đủ chết hơn một ngàn lần một trăm lần!”

Àm!

Lão giả ra quyền như gió, sắp tới trước mặt Lăng Ngọc, cũng trong nháy mắt này, uy áp cường giả Võ Vương nháy mắt phát ra, dòng khí cường đại quanh quần quanh thân, đè nén khiến người hít thở không thông.

Nhưng mà, ngay tại lúc công kích của Dư lão rơi xuống, một bàn tay bỗng nhiên từ bên cạnh duỗi đến, dễ dàng chặn lại nắm tay của ông.

Trong gió nhẹ, áo bào đen khẽ giương lên, nam nhân toàn thân bao phủ ở bên trong hắc ám, giọng nói dày đặc truyền ra: “Ngươi đi một bên.”

Lời nói của hắn, là nói với Lăng Ngọc.

Lúc này Lăng Ngọc còn chưa có từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt tinh xảo khéo léo kia một mảnh trắng bệch, phía trên cái trán mồ hôi lạnh ứa ra, giống như là từ quỷ môn quan đi qua một lượt.....

“Võ Vương?”

Nam nhân mặc áo bào đen thu hồi ánh mắt, tầm mắt chuyển về phía Dur lão, lạnh lùng cười: “Không nghĩ tới Thanh Long Quốc nhỏ nhỏ này, cũng có Võ Vương tồn tại.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cường giả đến từ Linh Tông (hai)

Võ Vương?

Giống như là tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), Lăng Ngọc chưa kịp hoàn hồn lại sững sờ lẫn nữa, nàng chớp mắt, lần đầu tiên hoài nghi thánh lực (năng lực nghe) của bản thân xuất hiện vấn đề.....

Dur lão là cường giả thực lực Võ Vương?

Vậy vì sao nàng lại chưa từng nghe nói qua? Hơn nữa, cường giả Võ Vương thông thường chỉ có địa phương kia mới có thể có được, cho dù Thanh Long Quốc thực lực không yếu, nhưng cũng sẽ không thể xuất hiện loại người có thực lực này!

“Tái... Tái tiền sinh, ngài nói hần là Võ Vương?”

Lăng Ngọc hung hăng nuốt nước miếng, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Dur lão.

Nam tử mặc áo bào đen không nói gì, ánh mắt u ám khủng bố, giống như rắn độc.

“Lão già kia, ngươi một người vừa đột phá Võ Vương là không cách nào chiến thắng lão phu. Nhưng mà, lão phu cũng không muốn chiến đấu với ngươi, ngươi tránh ra! Chờ sau khi lão phu giết nữ tử kia thì ta sẽ rời đi nơi này.”

Dur lão cười lạnh một tiếng: “Nàng đã là người của Bách Thảo Đường ta, ta sẽ không để cho người ta động nàng một phân một hào (*)? Muốn giết nàng? Có thể, ngươi trước hết bước qua thi thể của lão phu đi!”

(*) một phân một hào: ở đây, “phân” và “hào” là đơn vị đo; “phân” là một phần mười (của một đơn vị đo lường nào đó); “hào” là một phần nghìn, mi-li (của một số đơn vị đo lường). Câu nói ý chỉ không để cho bất kỳ ai động đến CNV một chút nào

Nam tử mặc áo bào đen hơi hơi nheo lại đôi mắt, lạnh lẽo nói: “Nếu đây là lựa chọn của ngươi, lão phu thành toàn ngươi!”

Đột nhiên, thân thể của nam nhân biến mất giống như quỷ魅, khi lại xuất hiện, đã vòng đến phía sau Dur lão. Tốc độ của hần quá nhanh, căn bản không cho đối phương cơ hội phản ứng....

Rồi sau đó, một thanh kiếm tản ra ánh sáng bén nhọn xuất hiện ở trong tay hần.

“Cẩn thận!”

La Âm kinh hãi kêu một tiếng, phải biết rằng, hiện tại Dur lão đã là toàn bộ hi vọng của bọn họ, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm gì.

Mà từ đầu tới cuối, La Tướng Quân đều không nói gì, hần chỉ là như có đăm chiêu đánh giá Dur lão, giống như đang suy xét cái gì.....

Đúng lúc này, Dur lão sau đầu giống như có thêm một đôi mắt, ở lúc trường kiếm rơi xuống, bước chân của ông chợt lóe liền theo vòng qua bên cạnh nam tử mặc áo bào đen, thân thể thương lão chợt xuất hiện ở ngoài mấy thước.

“Ta vừa đột phá Võ Vương lại như thế nào? Ta thiếu hụt hơn ngươi, chỉ là sự khống chế đối với thực lực này mà thôi, cũng sẽ không yếu hơn ngươi nhiều lắm, nhưng mà, ta thật muốn biết, vì sao ngươi muốn tánh mạng của nàng? Theo ta được biết, một Lăng gia nhỏ nhỏ, mới không nổi cường giả như ngươi vậy!”

Trên người nam tử mặc áo bào đen bao phủ khí lạnh, hần cũng không có trả lời lời nói của Dur lão, mà là lại triển khai một đợt công kích mới.....

“Hai Võ Vương chiến đấu, chắc chắn, loại trường hợp lớn này có lẽ cả đời chúng ta cũng không thấy được.”

“Nhanh, nhanh thừa dịp giờ phút này quan sát cho thật kỹ, nói không chừng chiến đấu giữa bọn họ có thể mang đến ưu việt rất lớn cho chúng ta sau này.”

Đám người khôi phục bình tĩnh từ xôn xao ban đầu, tất cả mọi người lui ra phía sau mấy thước, lưu lại không gian đủ chiến đấu cho hai người, rồi sau đó lặng lẽ nhìn cuộc chiến đấu có lẽ cả đời cũng không nhìn thấy này.....

Phanh!

Bang bang phanh!

Không trung va chạm đột nhiên nổi lên, chiến đấu vô cùng kịch liệt, lại đánh cho khó phân giải, La Tướng Quân khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân: “Nhược Vân nha đầu, ngươi thấy thế nào?”

Cố Nhược Vân vuốt ve cằm, như là thì thào lầm bầm: “Dư lão vừa mới đột phá, thực lực còn không có củng cố tốt, hơn nữa..... Ông khuyết thiếu kinh nghiệm đối chiến với Võ Vương, cho nên, rất nhanh ông sẽ bị rơi vào thế hạ phong (thế yếu).”

Đúng lúc này, Dư lão đã dần dần chống đỡ không được, bất luận như thế nào, một người vừa đột phá cảnh giới Võ Vương, vẫn là không cách nào cùng so sánh với cường giả đã vào thực lực Võ Vương vài năm.

Ông lau lau mồ hôi lạnh trên trán, thân mình chợt lóe lại công kích về phía người trước mặt.....

“Không được, tiếp tục như vậy tuyệt đối không được,” Cố Nhược Vân con ngươi tối sầm lại, giống như là hạ một cái quyết định rất lớn, hít vào một hơi thật sâu, nói: “Dư lão, thanh kiếm này ta cho ông mượn dùng một chút!”

Khi nói chuyện, nàng trực tiếp đem Linh Khí ra, quăng đến trước mặt Dư lão.....

Chương 110: Cường giả đến từ Linh Tông (bốn)

Edit: kaylee

Linh Khí.... Đây chính là uy lực của Linh Khí.

Người vốn rơi vào thế hạ phong, một khi có được Linh Khí, thì lực lượng sẽ tăng trưởng lên mấy lần.

Hắn hung hăng cắn răng, không cam lòng mà âm độc nhìn khuôn mặt thương lão của Dư lão, âm lãnh nói: “Ngươi xác định vì bảo vệ nha đầu này mà đối địch với ta?”

“Đúng vậy,” Dư lão cười lạnh một tiếng: “Nàng là người của Bách Thảo Đường, ta đương nhiên muốn bảo vệ nàng.”

“Được, tốt lắm!” Nam tử mặc áo bào đen âm trầm nói: “Vậy ngươi cũng biết ta là người nào?”

“Không biết, cũng không cần thiết biết.”

Dư lão nâng đầu, không cho là đúng nói một câu.

“Hừ! Ta đây có thể nói cho ngươi, tất cả những gì ngươi làm hôm nay, cho dù là hậu trường của ngươi cũng không thể nào cứu được ngươi! Thế lực của ta, là bất luận như thế nào các ngươi đều không thể trêu chọc vào! Ngươi nhất định sẽ phải trả giá lớn vì hành động ngày hôm nay!”

Nam tử mặc áo bào đen nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói khàn khàn kia giống như chân dẫm nát lá cây, khó nghe đến cực điểm.

“Không sai, thế lực kia, Bách Thảo Đường quả thật chiêu không thể trêu vào, nhưng có một người, lại trêu chọc nổi các ngươi.”

Một tiếng nói yêu nghiệt chậm rãi rơi vào biển người, có thể là tò mò, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại.

Vì thế, nhuyển khiếu được một đám tuyệt sắc nữ tử nâng xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.....

Nhưng thấy bên trên nhuyển khiếu, nam nhân tay cầm quạt lông, lười nhác mà tản mạn nằm ở phía trên cổ khiếu, một thân áo bào màu đỏ, làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp yêu mị giống như nữ nhân càng thêm giống như mùi dấm hoa đào, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Mà một người nam nhân đẹp đến loại trình độ này, thật đúng là làm cho người ta sợ run.....

Giờ khắc này, hơi thở trên người nam tử mặc áo bào đen chợt biến hóa, dưới áo bào đen khuôn mặt cũng từ khiếp sợ biến thành kinh ngạc, cuối cùng chính là tràn ngập ý muốn rút lui.....

Tá Thượng Thần, vì sao người kia lại ở chỗ này?

Nếu hắn ở chỗ này, như vậy, người kia nhất định sẽ biết.... ..

“Xem ra chủ tử nhà ta thật là xem nhẹ ngươi, Cố Nhược Vân! Nhưng mà ngươi chờ, mạng của ngươi tuyệt đối sẽ không lâu dài, mà tất cả những điều này cũng không trách được những người khác, chỉ do thừa mạng của ngươi không tốt thôi! Cáo tử!”

Tuy rằng trong tay Dư lão nắm giữ Linh Khí, nhưng hắn đã đến từ thế lực kia, cũng không có khả năng không có một con át chủ bài, nhưng nếu như Tá Thượng Thần ở trong này, vậy bất luận như thế nào hắn cũng giết không được Cố Nhược Vân.....

Cho nên, lúc này đây chỉ có thể thất bại mà về, nếu như chủ tử biết Tá Thượng Thần chen vào một chân, hẳn là sẽ không trách cứ hắn.

Nghĩ đến đây, nam tử mặc áo bào đen không biết ở trong tay bóp nát một cái gì đó, thân mình bỗng nhiên biến mất trong nháy mắt, vô tung vô ảnh.

“Truyền tống thạch?”

Cố Nhục Vân con người co rụt lại, nàng giống như đã đoán được thân phận của nam tử mặc áo đen kia.

“Tái đại nhân, Tái đại nhân ngài đợi ta với!”

Mất thấy thân thể của người mặc áo bào đen biến mất, Lăng Ngọc quýnh lên, vội vàng la lớn, đáng tiếc, trên bầu trời một mảnh yên tĩnh, không ai trả lời nàng.... ..

Sắc mặt của nàng nhảy mắt trắng bệch, thân mình nhẹ nhàng run rẩy.

“Người gọi là Lăng Ngọc?” Tá Thượng Thần nở nụ cười: “Người nói, bốn hoàng tử nên như thế nào đối với người đây?”

Lăng Ngọc không khỏi rung mình một cái, nàng nhìn mắt phượng mỉm cười của Tá Thượng Thần, không biết vì sao, sự sợ hãi tràn ngập ở trong lòng.

“Người... Người muốn làm gì? Cô cô của ta là hoàng phi đương triều, người không thể làm cái gì với ta!”

Đối với lời đồn đãi về Tá Thượng Thần, Lăng Ngọc vẫn là nghe nói qua.

Nghe nói Tứ hoàng tử Chu Tước quốc này chẳng những lớn lên giống nữ nhân, còn cực kỳ hảo sắc, nếu không bên người sẽ không có nhiều tuyệt sắc thị nữ như vậy, cho nên, theo Lăng Ngọc, Tứ hoàng tử khẳng định muốn khinh bạc nàng!

Không! Lòng của nàng chỉ thuộc về Thái Tử điện hạ, nếu để cho những người khác đụng tới nàng, vậy nàng thà rằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cường giả đến từ Linh Tông (năm)

Thật rõ ràng, Tá Thượng Thần từ trong mắt Lăng Ngọc thấy được suy nghĩ của nàng, mày liễu khẽ nhíu lại, một chút chán ghét chợt lóe lên từ trong mắt phượng của hắn, cười lạnh nói: “Có phải người suy nghĩ quá nhiều hay không? Bốn hoàng tử luôn luôn thích sạch sẽ, nữ tử xấu xí giống như người vào không nổi mắt của bốn hoàng tử.”

“Người....” Lăng Ngọc tức đến mặt đỏ bừng, hoàn toàn quên hiện tại bản thân ở hoàn cảnh nào, tức giận nói: “Người vừa mới nói cái gì? Người cho rằng chính người lớn lên rất đẹp sao? Một đại nam nhân, lại lớn lên có khuôn mặt nữ nhân, quả thực chính là mất mặt xấu hổ! Bốn tiểu thư còn chường mặt người đây!”

Xong rồi!

Thanh Y trong lòng kinh hô một tiếng, đồng tình nhìn Lăng Ngọc.

Chủ thượng kiêng kị nhất chính là người khác nói hắn lớn lên giống nữ nhân, đương nhiên, Cố Nhục Vân là ngoại lệ, cũng là người duy nhất nói hắn giống như nữ nhân không bị hắn làm thịt.

Ai bảo người này có một ca ca là chí hữu (bạn thân) đồng sinh cộng tử của chủ thượng? Hẳn như thế nào sẽ thương hại muội muội của Cố Sanh Tiêu?

Cho nên, những người khác sẽ không có vận tốt như vậy.....

“Người vừa mới nói cái gì?” Tá Thượng Thần tươi cười từng chút biến mất, trên khuôn mặt tuyệt thế tràn đầy âm trầm khủng bố nói không nên lời.

“Tá Thượng Thần, người là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, ta là chất nữ của Quý Phi Thanh Long Quốc, người có thể làm cái gì với ta? Ta nói người lớn lên giống nữ nhân thì thế nào? Người chẳng lẽ còn có thể giết ta? Trừ phi người muốn khiến cho hai nước giao chiến!”

Lăng Ngọc hung hăng cắn răng, vẫn là một bộ dáng không ai bì nổi kia.

Nếu nói lời này là Dư lão, nàng còn sợ hãi, dù sao đối phương cũng là một gã cường giả Võ Vương, cùng cường giả Võ Vương là địch, nàng không dám! Đáng tiếc, Tá Thượng Thần chỉ là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, không cách nào xuống tay với chất nữ của Quý Phi Thanh Long Quốc, nếu không hai nước nhất định sẽ giao chiến!

Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu, Lăng Ngọc này thật đúng là một đại tiểu thư bị nuông chiều hư, nếu Tá Thượng Thần chỉ là một hoàng tử, lại có thể nào một câu nói dọa lui cường giả Vô Vương?

“Ha ha!”

Tá Thượng Thần cười nhẹ hai tiếng, rồi sau đó môi đỏ mọng khẽ mở, nhẹ nhàng nói ra hai chữ, lại giống như một tảng đá nặng áp ở trên người đối phương.

“Quý xuống!”

Phanh!

Hai chân Lăng Ngọc giống như bị ngàn cân đè nặng, hung hăng quỳ gối xuống trước mặt Tá Thượng Thần, nàng ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của nam nhân.

Nàng muốn dùng sức nâng chân lên, lại phát hiện thân mình giống như dính vào trên đất, ngay cả động một chút đều động không được.....

“Chất nữ của Lăng Quý Phi?” Tá Thượng Thần cúi đầu cười, nâng tay phát phát áo bào màu đỏ, lại ngồi ở phía trên nhuyễn kiệu, hần nhẹ lay động quạt xếp, cười lạnh nói: “Cho dù là Lăng Quý Phi tự mình đến đây, bản hoàng tử muốn giết người, dám ngăn cản? Cho dù là bản thân nàng, bản hoàng tử muốn giết thì giết! Ai có thể ngăn cản bản hoàng tử? Bệ hạ Thanh Long Quốc sao? Thật có lỗi, cho tới bây giờ hần cũng không xứng được bản hoàng tử để vào mắt!”

Khí phách, ngông cuồng!

Nam nhân khỏe môi mỉm cười, thần thái lười nhác mà tàn mạn, nhưng mà giờ phút này, cũng rất cuộc không có người dám coi khinh nam nhân diện mạo giống như nữ nhân này.

“La Tướng Quân!” Lăng Ngọc vội vàng nhìn về phía La Tướng Quân, nói: “Ngươi thân là đại tướng một quốc gia, chẳng lẽ muốn nhìn ta bị người giết? Ta là hoàng thân quốc thích, hoàng đế bệ hạ là đượng của ta, ngươi phải ngăn cản hần!”

La Tướng Quân lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc: “Chỉ có chất nữ của Hoàng Hậu, mới có thể gọi bệ hạ là đượng, ngươi chỉ là chất nữ của Quý Phi thôi, còn không có tư cách tự xưng là hoàng thân quốc thích! Huống chi, là ngươi cầu kết ngoại tặc trước, mưu hại người kia trước.”

“Này không giống nhau,” Lăng Ngọc quỳnh lên: “Tuy rằng Cố Nhượng Vân đã từng là tôn nữ của Tướng Quân, lại bị Cố gia từ bỏ, cho nên chết thì chết mà cô cô của ta là Quý Phi nương nương, huyết thống của ta là tôn quý, chỉ là một dân đen có thể so sánh được sao?”

Chương 112: Cường giả đến từ Linh Tông (sáu)

Edit: kaylee

La Tướng Quân hừ một tiếng, ở trong Thanh Long Quốc ai chẳng biết nói bảo bối hần yêu nhất chính là nữ nhi của mình? Gia gia của Lăng Ngọc thiếu chút nữa giết tâm can bảo bối của hần, hần còn ở loại thời điểm mấu chốt này cứu nàng? Vậy hần xác định vững chắc là kẻ điên!

“Âm nhi, xem ra nơi này không có chuyện gì, chúng ta đi.”

Nghe được lời nói của La Tướng Quân, ánh mắt của La Âm dừng ở phía trên khuôn mặt thanh tú của Cố Nhượng Vân, nàng cảm tay của thiếu nữ, nói: “Nơi này xem ra không có chuyện gì, ta và phụ thân về Tướng Quân phủ trước, nếu quả thật có tình huống gì ngươi nhớ đi tìm chúng ta.”

“Cám ơn.”

Cố Nhượng Vân không nói thêm gì, nhưng mà, tất cả cảm động đều hòa trong hai chữ này.

Lúc này đây, La gia vì nàng xem như là địch với cường giả đại lục! Tương đương là bất cứ giá nào, cho nên tình này ý này nàng nhớ kỹ....

Người dệt hoa trên gấm (*) cũng không hiếm lạ, nhưng mà, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi (**) cũng là ít lại càng ít.

(*) dệt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn

(**) đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: (ví với việc giúp đỡ vật chất cho người khác, khi họ đang cần

“Phụ thân,” La Âm mỉm cười đi tới chỗ La Tướng Quân: “Chúng ta về nhà đi.”

“Được!” La Tướng Quân vung bàn tay to lên, lớn tiếng quát: “Lăng gia Lăng Ngọc cầu kết người bên ngoài muốn mưu hại triều ta, may mắn có Tứ hoàng tử Chu Tước quốc nhìn thấu, bản Tướng Quân phải đi ngay hỏi bẩm bệ hạ, các vị tướng sĩ đều theo bản Tướng Quân tiến đến điện thánh!”

Theo âm thanh thô cuồng khí phách của nam nhân chậm rãi rơi xuống, một đường hi vọng cuối cùng trong lòng Lăng Ngọc cũng tan biến, thân mình của nàng mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất, trên khuôn mặt khéo léo lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Xong rồi, toàn bộ đều xong rồi.....

Nghĩ đến gia gia chết thảm, bản thân từ thiên kim tiểu thư tôn quý lưu lạc cho tới nông nổi bây giờ, trong lòng nàng liền tràn ngập oán hận.

“Ha ha ha!”

Bỗng nhiên, nàng điên cuồng cười phá lên, một đầu tóc rối bay giống như kẻ điên, trong mắt bắn ra tia sáng ngoan độc mang theo thù hận.

“Cố Nhượng Vân, trên đời thế nào có loại nữ nhân tàn nhẫn vô tình như ngươi đây? Ngươi hủy toàn bộ Lăng gia chúng ta! Lăng Ngọc ta lại thế, cho dù là thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Tả Thượng Thần đẩy mắt hiện lên một tia sang sắc bén, sau đó nở nụ cười: “Thành quý? Thật có lỗi, ở trong tay bản hoàng tử, cho tới bây giờ đều sẽ không có cơ hội thành quý!”

Nói xong, bàn tay hất vung lên, một ngọn lửa màu đỏ bắn ra từ tay áo của hắn, nháy mắt chạm ngay tại trên người của Lăng Ngọc.....

Đau!

Loại đau đớn này, như là đang xé rách linh hồn.

“A a a ! ! !”

Bên trong ngọn lửa đỏ, khuôn mặt của Lăng Ngọc vặn vẹo, giống như là đang thừa nhận đau đớn thật lớn.....

Loại đau đớn này giằng co thật lâu. Ngay tại khi tất cả mọi người không nhẫn tâm xem, thân thể mới vừa rồi đứng ở bên trong ngọn lửa đỏ kia từng chút biến thành tro tàn, biến mất vô tung vô ảnh ở ngọn lửa, thậm chí ngay cả linh hồn đều không có để lại, cả người nàng đều bị xóa sạch khỏi thế giới này.

Trái lại nam tử vừa rồi nhẫn tâm giết người, trước sau như một mặt như hoa đào, phong lưu phóng khoáng, khoe môi của hắn lộ tươi cười lười nhác mà yêu mị, coi như cái gì cũng chưa xảy ra nhẹ lay động quạu lông.

“Bản hoàng tử đã sớm nói, ngươi không có cơ hội thành quý,” Tả Thượng Thần khoe môi khẽ nhếch, rồi sau đó, ở ngay trước mắt bao người vẫy vẫy tay với Cố Nhượng Vân, tươi cười đầy mặt nói: “Tiểu Vân Nhi, ngươi một tháng này thật đúng là làm cho bản hoàng tử chờ thật lâu, nhanh tới để bản hoàng tử ôm một cái, cũng giải tưởng niệm bản hoàng tử đối với ngươi.”

Cố Nhượng Vân trừng mắt, khoe miệng run rẩy một chút, nói: “Tứ hoàng tử, ngươi có thể đứng đắn một chút hay không?”

“Thế nào?” Tả Thượng Thần khoe mắt ngả ngón, mắt phượng hàm chứa tươi cười câu người: “Tiểu Vân Nhi nhà ta là ghét bỏ ta không đủ đứng đắn? Vậy... Ngươi muốn ta đứng đắn như thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Cường giả đến từ Linh Tông (bảy)

Cố Nhượng Vân có chút không biết nói gì, người này có thể bình thường một chút không? Chính là đối với Tả Thượng Thần, nàng cũng không có nhiều cảm giác không tốt lắm, dù sao nàng có thể cảm nhận được, nam nhân trước mắt chính là miệng thiếu đòn mà thôi. (L: ý nói là anh TTT này hay nói những lời làm người ta muốn đánh đó)

“Được rồi, chúng ta nói chính sự đi, có phải ngươi biết người vừa rồi hay không?”

Lời nói của thiếu nữ làm cho tươi cười trên mặt nam nhân yêu nghiệt chậm rãi biến mất, cặp mắt phượng nhẹ nhàng nheo lại, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ giờ lên cười lạnh.

Chính là rất nhanh, hắn đã thu liễm gió lốc bắt đầu khởi động trong mắt, nhẹ nhàng hít vào một hơi thật sâu, nói: “Tiểu Vân Nhi, chúng ta đổi cái địa phương lại nói.”

“Được.”

Trong mắt Cố Nhượng Vân xẹt qua một chút kinh ngạc, lại cũng không nói thêm gì: “Vậy đi địa bàn của ta đi.”

... ..

Trong sân, gió xuân nhẹ thổi, lá liễu nhẹ bay.

Vệ Y Y giống như không nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của người khác, ở bên cạnh Cố Nhượng Vân vội trước vội sau, bưng trà rót nước, nếu người không biết, còn tưởng rằng nàng là tiểu nha hoàn của Cố Nhượng Vân.

Tả Thượng Thần thu hồi ánh mắt kinh ngạc, dương môi cười: “Tiểu Vân Nhi, không nghĩ tới bản lĩnh của ngươi lớn như vậy, ngay cả Quý Y Vệ Y Y trong truyền thuyết đều thu vào trong môn, xem ra ta thật đúng là xem nhẹ ngươi.”

Đến cùng là ai ở bên ngoài nói nàng là phế vật?

Ngươi là thiên tài, vậy ngươi có thể làm cho Quý Y cam tâm tình nguyện hầu hạ ngươi sao?

Huống chi, nha đầu kia còn là muội muội của Cố Sanh Tiêu, muội muội của tên kia làm sao có thể sẽ là một phế vật? Ngẫm lại thì căn bản không có khả năng.

“Là chính nàng muốn đi theo ta,“ Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, rồi sau đó buông chén trà, nói: “Hon nữa, Vệ Y Y không phải thuộc hạ của ta, nàng chỉ là đến giúp ta làm việc thôi, sự môn của nàng chỉ có một, đó chính là Y Môn.”

“Xem ra ngươi có biết chuyện của Y Môn, Tả Thượng Thần khẽ cười nói: “Vậy ngươi cũng hẳn là biết tình huống của nàng, hiện tại Vệ Y Y là đối tượng truy nã của Y Môn, mặc dù Y Môn không có cường đại như Linh Tông, nhưng mà thực lực vẫn là có thể đánh đồng cùng Luyện Khí Tông, hiện tại người sư môn đều biết nàng trốn đi y học bảo điển, cho nên nàng lại cũng không cách nào về địa phương kia, hon nữa Vệ Y Y đã từng trúng độc, ngay cả hiện tại độc tố đã giải, nhưng mà vẫn là làm cho thực lực của nàng giảm xuống rất nhiều, ngươi cùng với nàng nhất định có phiền toái không đếm được.”

Cố Nhượng Vân có chút sùng sốt: “Chuyện của Quý Y, Y Môn cũng không biết, vậy vì sao ngươi lại biết nàng chính là Vệ Y Y bị Y Môn truy nã kia?”

“Trên đời này không có chuyện bỗng hoàng tử không biết, nhưng mà.....” Hắn ngừng lại một chút, cười nói: “Thân phận của Quý Y cho dù là những người đó đoán cũng có thể đoán được, dù sao trừ bỏ người có được y học bảo điển ai còn có thể có y thuật xuất thần nhập hóa như thế? Về phần người Y Môn không có tìm đến, hoàn toàn là vì mấy năm nay Y Môn gặp phiền toái, các nàng không cách nào phân thân.”

Vệ Y Y trầm mặc một lúc lâu, hỏi: “Ngươi vừa rồi nói ta bị truy nã, là chuyện gì xảy ra?”

Năm đó, một đôi gian phu dâm phụ kia muốn thương tánh mạng của nàng, kết quả nàng chạy thoát đi ra ngoài, rồi khỏi mảnh địa phương kia đi tới Thanh Long Quốc, cho nên sau này đã xảy ra cái gì, nàng là hoàn toàn không biết.

“Nữ nhi của môn chủ đời trước bị si ngốc, nghe nói là có ngươi làm, cho nên ngươi bị Y Môn truy nã, hạ lệnh truy nã này chính là tiểu sư muội của ngươi, cũng chính là môn chủ hiện nay của Y Môn.”

“Ngươi nói cái gì?”

Vệ Y Y cả người đều kích động, không thể tin được lắc lắc đầu: “Không có khả năng! Làm sao tiểu Đồng có thể si ngốc? Đây tuyệt đối không có khả năng!”

Chương 114: Cường giả đến từ Linh Tông (tám)

Edit: kaylee

Cho dù nữ nhân Thiên Âm đề tiện kia vì y học bảo điển ra tay với mình, nhưng mà tiểu Đồng là nữ nhi duy nhất của sư phụ, làm sao à có thể xá xuống tay với nàng? Phải biết rằng, năm đó nếu không có sư phụ, phỏng chừng bọn họ tuổi nhỏ đều đã chết ở trong tay đạo phi!

Tả Thượng Thần liếc mắt nhìn Vệ Y Y: “Nàng si ngốc là sự thật, hon nữa ta có thể nói cho ngươi, là tiểu sư muội của ngươi làm, trong thiên hạ này, không có chuyện bỗng hoàng tử không rõ ràng”

Hận!

Vô tận hận ý giống như con kiến gặm cắn trái tim của Vệ Y Y, làm cho đôi mắt của nàng đỏ lên.

Kỳ thực, so với thù hận, càng nhiều hơn chính là tự trách.

Năm đó nàng bị đôi gian phu dâm phụ kia bắt đi, là tiểu Đồng nghe lén được bọn họ nói chuyện, mới biết được tất cả những gì nàng gặp phải, hon nữa thiết kế cứu nàng ra, nếu không nàng căn bản trốn không thoát. Nhưng mà tiểu Đồng luyện tức Y Môn, không đồng ý rời đi cùng nàng.

Lúc đó, nàng còn đáp ứng tiểu Đồng, chờ sau khi thực lực của nàng khôi phục, chắc chắn trở về sư môn, cùng nàng cùng nhau vạch trần những người đó.

Ai biết vừa đi chính là mười năm.... ..

Nàng vốn cho rằng, đôi gian phu dâm phụ kia sẽ nhớ kỷ tình nghĩa của sư phụ, sẽ không làm khó tiểu Đồng, không nghĩ tới nàng thật sự là đánh giá bọn

họ quá tốt.....

Tiểu Đồng vẫn là gặp phải bất trắc, nàng lại bởi vì việc năm đó mà thực lực rút xuống nghìn trượng, rốt cuộc không thể quay về Y Môn.....

“Thiên Âm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Sự phụ đối chúng ta ân trọng như núi, vậy mà hòn ngọc quý duy nhất trên tay ông, ngươi lại làm cho nàng trở nên si ngốc! Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ giết tới Y Môn, mang theo tiểu Đồng rời đi! Chính là bây giờ còn không phải lúc.....”

Vệ Y Y hít vào một hơi thật sâu, bình ổn lại áy náy trong lòng, cắn chặt hàm răng từng từ từng chữ nói.

Thiên Âm không có giết tiểu Đồng, nói cách khác tạm thời tiểu Đồng không có nguy hiểm, hay là, ả còn muốn lợi dụng tiểu Đồng dẫn nàng đến, mà hiện giờ điều nàng có thể làm chính là tăng lên thực lực, tranh thủ sớm ngày trở về báo thù!

Tả Thượng Thần tán thưởng cười nói: “Tiểu Vân Nhi, Quý Y này quả thật không sai, rất có đầu óc, cũng không xúc động, biết phạm vi năng lực của bản thân, sẽ không lỗ mẫm, thích hợp cho ngươi sử dụng, như vậy ta cũng yên tâm.”

Nói thật, hẳn nói ra chuyện này, chính là vì khảo nghiệm Vệ Y Y, nếu nàng vì sự vọng động của bản thân mà đưa tới nguy hiểm cho Cổ Nhược Vân, vậy hẳn tuyệt sẽ không nương tay!

Nếu ai mang đến nguy hiểm cho nàng, vậy hẳn..... Đương nhiên sẽ giết người nọ!

Vệ Y Y đương nhiên không biết bởi vì quyết định này, nàng nhặt trở về một cái mệnh, nếu không, cho dù là có gặp phải nguy hiểm lớn thế nào, Tả Thượng Thần cũng không có khả năng để cho nàng lưu lại.....

“Tả Thượng Thần, có phải ngươi nên nói một chút với ta thân phận của người mặc áo bào đen kia hay không?” Cổ Nhược Vân khẽ nhú mày, quay đầu nhìn về phía Tả Thượng Thần: “Đừng nói với ta ngươi không biết hẳn.”

Nghe nói như thế, tươi cười của Tả Thượng Thần lại biến mất, khuôn mặt lạnh xuống.

“Ngươi kia... Đến từ Linh Tông!”

Linh Tông?

Trái tim của Cổ Nhược Vân nháy mắt run rẩy một cái, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tinh xảo giống như yêu nghiệt của nam nhân.

“Ngươi nói, hẳn là người của Linh Tông? Chẳng lẽ là ca ca gặp chuyện gì? Nếu không, vì sao người Linh Tông muốn giết ta?”

Tả Thượng Thần cười khở một tiếng: “Linh Tông loại địa phương này không khác thế tục ở chỗ nào, tranh chấp quyền lợi, tranh chấp địa vị, những người đó không đối phó được ca ca của ngươi, đương nhiên muốn tìm đến uy hiếp của hắn, mà ngươi, chính là uy hiếp duy nhất của hắn!”

Cổ Nhược Vân nắm chặt nắm tay, đòi trước, nàng không cách nào bảo hộ người nhà, đòi này, nàng tuyệt đối sẽ che chở người thân duy nhất trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Cường giả đến từ Linh Tông (chín)

“Tiểu Vân Nhi, ngươi không cần quá mức lo lắng, “Về mặt của Tả Thượng Thần là kiên định chưa từng có qua, còn có tín nhiệm đối với nam nhân kia: “Nếu giống như là lời nói của hắn, thì không có vấn đề gì! Huống chi, nếu hắn có thể có nguy hiểm, những người đó cũng sẽ không tới tìm ngươi, dù sao có thể làm cho hắn tạm thời rời đi Linh Tông chỉ có một phương pháp duy nhất, chính là bảo bối muội muội của hắn xảy ra chuyện không may.”

Cổ Nhược Vân gật gật đầu: “Ta hiểu rõ, chỉ có ta cường đại lên, mới có thể không trở thành uy hiếp của hắn. Nhưng mà, Tả Thượng Thần, ngươi quen biết ca ta?”

“Chúng ta là sinh tử chi giao (bạn chí cốt, bạn sống chết).”

Một câu nói, nói rõ quan hệ của hai người.....

Cổ Nhược Vân rốt cục minh bạch, vì sao Tả Thượng Thần lại giúp đỡ nàng, càng là trong lời nói để lộ ra thân thiết, tất cả đều là vì, hắn và ca ca là sinh tử chi giao!

“Tả Thượng Thần, ta tin tưởng ngươi, “Nàng ngừng đầu, ánh mắt kiên định mà chân thật đáng tin: “Ngươi hẳn tin, ta liền tin.”

Càng là rõ ràng nói cho hắn biết, năng tin tưởng hắn, cũng chỉ là vì Cố Sanh Tiêu.....

“Tiểu Vân, ta đã trở về! Những thứ ngươi muốn ta cũng đã lấy trở lại cho ngươi.”

Bỗng nhiên, tiếng nói ngừng lại, cặp mắt đỏ như máu kia của Thiên Bắc Dạ gắt gao nhìn chăm chăm Tá Thượng Thần so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn kia, một đầu tóc bạc nháy mắt bay lên, giờ khắc này, giống như là gặp tình địch, một thân lực lượng cường đại kia của hắn bùng lên thế nào cũng dùng không được.

Cùng lúc đó, Tá Thượng Thần cũng thấy được Thiên Bắc Dạ.....

Nói thật, trước lúc nhìn thấy Thiên Bắc Dạ, Tá Thượng Thần luôn luôn cho rằng dung mạo của bản thân là thiên hạ vô song (độc nhất trên đời), nhưng hôm nay mới biết được, có một người nam nhân, có thể tập hợp tốt hai chữ thần ma này tại một thân, bất luận kẻ nào ở bên người của hắn đều chỉ có thể trở thành một người làm nền.

Một đầu tóc bạc kia giống như thần linh cao cao tại thượng, làm cho người ta có một loại cảm giác không thể khinh nhờn, chính là bộ quần áo màu đỏ kia lại giống như là người bỏ ra từ trong địa ngục, nhiễm rất nhiều máu tươi.....

Cường!

Không sai, đối với nam nhân này, Tá Thượng Thần trong lòng chỉ có một chữ như vậy.

Làm sao bên người Cố Nhượng Vân có thể có một nam tử cường đại như thế? Xem ra phải để Thanh Y đi thăm dò một chút thân phận của hắn.....

“Tiểu Dạ, ngươi đã trở lại?”

Nhìn thấy nam nhân xuất hiện, Cố Nhượng Vân kinh ngạc ngược mắt nhìn lại.

Chính là trong một cái chớp mắt, lực lượng cường đại mà âm trầm trên thân nam nhân đột nhiên biến mất, không khí khôi phục yên bình, rồi sau đó khuôn mặt tuyệt mỹ kia chuyển hướng về phía thiếu nữ, trong con ngươi màu đỏ bắt đầu nổi lên ủy khuất, giống như một tức phụ nhỏ (cô vợ nhỏ) hỏi: “Tiểu Vân, nữ nhân này là ai?”

Nữ nhân?

“Khụ khụ!” Cố Nhượng Vân thiếu chút nữa bị nước miếng của bản thân làm sặc, ho khan mãnh liệt, Tá Thượng Thần bộ dạng thật đẹp, còn là loại vẻ đẹp nhu hòa, khó trách tiểu Dạ cho rằng hắn là nữ nhân, thật sự là trừ bỏ cấu tạo khác biệt của phương diện nào đó trên thân thể, người này không có gì khác nữ nhân.

Tá Thượng Thần khuôn mặt đen lại, nheo lại hai mắt nhìn về phía Thiên Bắc Dạ, khóe môi khẽ nhếch: “Nếu ta là nữ nhân, vậy..... Tiểu Vân Nhi sẽ là nam nhân, Tiểu Vân Nhi, tính cách ngươi cường thế như vậy, ta xem chúng ta cũng là rất xứng đôi, không bằng tự lại làm một đôi như thế nào?”

Giờ khắc này, Cố Nhượng Vân rõ ràng cảm nhận được trên thân nam nhân bên cạnh bắt đầu khởi động lực lượng, biết nếu không nói cái gì đó, người này khẳng định sẽ đại khai sát giới ở trong viện của mình.

Kia tuyệt đối không phải đùa giỡn.

“Ngượng ngùng, Tử hoàng tử, ta đối với nữ nhân có bộ dạng rất xinh đẹp không có hứng thú.” Cố Nhượng Vân ho khan hai tiếng, nói.

“Vì sao?”

Tá Thượng Thần nhú mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Lòng trả thù của nam nhân (một)

“Ngươi không nghe nói qua hồng nhan họa thủy sao?” Cố Nhượng Vân trợn mắt: “Nữ nhân càng xinh đẹp càng họa thủy, nhất là loại phóng đảng không kiềm chế được giống ngươi.”

Phóng đảng không chịu nổi?

Nữ nhân này vậy mà nói bản thân phóng đảng không kiềm chế được?

Tả Thượng Thần hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu nàng không phải là muội muội của Cố Sanh Tiêu, nếu đổi thành một người khác, bằng vào những lời này đã đủ chết một trăm lần.

“Chủ tử.”

Đúng lúc này, Tầm Phong từ ngoài sân đi đến, hẩn nhìn nhìn Tả Thượng Thần và Thiên Bắc Dạ, rồi sau đó nói với Cố Nhượng Vân: “Thái Tử đến đây.”

“Lại là hẩn?”

Không đợi Cố Nhượng Vân nói chuyện, Tả Thượng Thần đã nhú mày lại, trên khuôn mặt tinh xảo yêu mị giờ lên một nụ cười lạnh: “Người này là **** sao? Người khác đã ghét bỏ hẩn như vậy còn gắt gao đánh lại.”

Cố Nhượng Vân khẽ nhếch khóe miệng, tuy rằng lời nói của Tả Thượng Thần quá mức thô tục, nhưng nói cũng là sự thật.....

Đang nói, Lãnh Ngôn Phong một thân cẩm y hoa phục từ ngoài sân đi đến, sau khi khuôn mặt lạnh lùng nhìn thấy Tả Thượng Thần đứng ở chỗ này bất giác hiện lên một chút không kiên nhẫn, nhưng hẩn cũng không nói thêm gì, tầm mắt lạnh nhạt lạnh lùng nhìn thiếu nữ.

“Chuyện kia người suy nghĩ thế nào rồi?”

“Chuyện gì?” Cố Nhượng Vân cười dựa vào ghế dựa, nhướn mày hỏi: “Không biết lần này Thái Tử điện hạ không thỉnh mà đến, theo như lời là chuyện gì?”

Lãnh Ngôn Phong nâng lên khuôn mặt tuấn mỹ, con ngươi đen thâm thúy không nhúc nhích nhìn chằm chằm khuôn mặt mỉm cười của thiếu nữ trước mắt: “Người biết ta là vì chuyện gì, Cố Nhượng Vân, ta chỉ cho người một lần cơ hội, nếu người gả cho ta, cho dù ta sẽ không cho người vinh sủng, nhưng mà người lại có thể có được thân phận Thái Tử phi của một quốc gia, chẳng những về sau không cần sợ hãi Cố gia, còn có thể làm cho bọn họ dựa vào hơi thở của người mà sống, như thế, còn chưa đủ sao?”

“Ha ha, “ Cố Nhượng Vân cười nhẹ hai tiếng, trong mắt mang theo vẻ trào phúng: “Người chừng nào thì thấy ta sợ hãi Cố gia?”

Nói tới đây, nàng đứng thẳng dậy, ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Không bao lâu sau, ta sẽ làm cho người Cố gia hối hận vì những gì đã làm, nhưng cũng không mượn dùng lực lượng của bất luận kẻ nào! Nói thật, vị trí Thái Tử phi của một quốc gia này, còn không xứng làm cho ta để vào mắt.”

Nàng muốn là cái gì? Vượt lên trên tất cả muôn dân!

Đừng nói là Thái Tử phi, cho dù là đưa ngôi vị hoàng đế cho nàng, nàng cũng không cần.

Đối với nàng mà nói, Thanh Long Quốc quá nhỏ, nhỏ đến chưa không nổi nàng, mà thứ nàng vốn muốn lại là đại lục bao la kia!

“Cố Nhượng Vân!”

Lãnh Ngôn Phong gắt gao nắm chặt nắm tay, trong miệng hơi thở nháy mắt lạnh xuống, thậm chí người ở chung quanh hẩn đều có thể cảm nhận được hàn khí lạnh như băng kia.....

“Là người xem thường địa vị Thái Tử phi, hay là quá đề cao chính người? Người không phải Thi Vân sư muội, với nàng mà nói, không có chuyện gì nàng làm không được, nhưng người không có thiên phú của nàng, không có thực lực và bối cảnh của nàng, người chính là nhân vật ở tầng thấp nhất trên đại lục mà thôi! Cho dù là có được Bách Thảo Đường che chở, người cũng không phải người của Bách Thảo Đường! Nếu người muốn có được chuyên sủng của ta, tuyệt đối không có khả năng, cho người địa vị Thái Tử phi đã là cực hạn ta có thể làm được.”

Theo Lãnh Ngôn Phong, Cố Nhượng Vân nói những lời này, mục đích chỉ là muốn sủng ái của hẩn.

Nhưng mà, toàn bộ yêu cầu của hẩn đều cho Thi Vân, rốt cuộc chưa không nổi bất luận kẻ nào.....

Ngay tại lúc hẩn vừa dứt lời, không khí chợt ngưng đọng lại, đè nén hít thở không thông. Nhưng ở dưới không khí khản trương như thế, một tiếng ‘phốc xuy’ chợt vang lên, đánh vỡ ác liệt giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lòng trả thù của nam nhân (hai)

“Ta chưa từng gặp qua ai không biết xấu hổ như vậy, hôm nay nhưng là làm cho ta có thêm kiến thức,” Vệ Y Y che môi cười duyên, mặt mày hàm chứa châm chọc: “Người khác đều nói vị trí thế tử của người không xứng được nàng để vào mắt, ngụ ý, chính là nàng không thích người, vì sao người còn muốn mặt dày mày dạn cho rằng người ta muốn đạt được chuyên sủng của người như vậy? Chuyên sủng của người đáng giá sao?”

Vệ Y Y thật sự nhìn không được muốn tròn tròn mắt, nàng quen biết nhiều người như vậy, lại chưa từng gặp qua vô sỉ như vậy, nhất là, tên vô sỉ này còn là Thái Tử của một quốc gia.

Thật không biết là thế nào đảm nhiệm được chức vị Thái Tử này, không có ánh mắt như vậy.

Cố Nhượng Vân sẽ hiếm lạ một vị trí Thái Tử phi? Loại thiên tài này có thể luyện chế ra Mỹ Dung Hoán Phụ đan giống như nàng, thả tới thế lực nào đều sẽ không bạc đãi nàng, nhất là, phía sau nàng còn có một sự phụ thân bí.

Cho nên, người tự cho mình là tốt đẹp này đến cùng là từ chỗ nào đến?

Tuy rằng Lãnh Ngôn Phong là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, nhưng dù sao không có lịch duyệt (hiểu biết thông qua những trải nghiệm khác nhau) của Tá Thượng Thần, đương nhiên không có nhận ra Vệ Y Y chính là Quý Y, chỉ cho rằng là một tiểu nha hoàn bình thường.

“Xem ra người ở Bách Thảo Đường đãi ngộ cũng không tệ, nếu không thì cũng sẽ không có nha hoàn hầu hạ, càng có thể mua được sân lớn như vậy, nhưng mà, Cố Nhượng Vân, dù sao thì Bách Thảo Đường cũng không phải là của người, mà nếu như người trở thành Thái Tử phi ngày sau là có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ, huống chi người đã từng thường xuyên xuất hiện ở trước mặt của ta, hiện tại ta muốn cưới người, người lại cùng ta chơi lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt)?”

Cố Nhượng Vân khuôn mặt lạnh xuống, đương nhiên, khuôn mặt của Thiên Bắc Dạ và Tá Thượng Thần cũng không dễ nhìn.

Nhất là Thiên Bắc Dạ, nhưng hán cái gì cũng không có làm, đôi mắt đỏ khát máu không biết nghĩ đến cái gì.....

“Xem ra Thái Tử của một quốc gia nghe không hiểu tiếng người,“ Cố Nhượng Vân cười lạnh đứng lên, nhìn hán, từng từ từng chữ nói: “Ta không thích người, đối với vị trí Thái Tử phi cũng không có hứng thú! Người đã thích Thi Vân sư muội kia của người, vậy người đi cưới nàng đi, về phần ta..... Nói thật, Lãnh Ngôn Phong, người ở trong mắt ta, cùng một người qua đường Giáp không khác nhau ở chỗ nào! Nếu nói quan hệ duy nhất, vậy chính là, người là người Luyện Khí Tông, mà ta cùng với Luyện Khí Tông nhất định là kẻ thù!”

Bởi vì, đối với người muốn giết hại nàng, nàng đều không có ấn tượng tốt.

Huống chi, nếu ngày đó không có Luyện Khí Tông, La Âm cũng sẽ không thể rơi vào trong tay Lăng Nghi.....

Lãnh Ngôn Phong không nói gì, từ đầu đến giờ con người đen vẫn ngắm nhìn dung nhan thanh tú của thiếu nữ.

Nàng thay đổi.

Đúng vậy, quả thật là thay đổi.....

Thiếu nữ đã từng luôn có bộ dạng khiếp nhược kia, không biết khi nào trở nên kiên cường như thế, đồng dạng cũng chói lọi như vậy.....

Không tự chủ được, Lãnh Ngôn Phong nhớ tới trận chiến giữa Cố Nhượng Vân và Lăng Nghi ngày đó, trận chiến ấy, nhất định làm cho nàng bỏ đi tên phế vật.

“Tầm Phong, tiễn khách! Nơi này không chào đón người hoàng gia.”

Cố Nhượng Vân phát tay áo ngồi xuống, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Nhìn thấy xem thường trong mắt nàng, Lãnh Ngôn Phong trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, tuy rằng hán không thích Cố Nhượng Vân, nhưng mà với hán mà nói, có một người ái mộ bản thân, cũng có thể tăng vọt tâm hư vinh của hán.

Nhưng mà, hiện giờ, trong mắt của nàng, rõ ràng không có bóng dáng của hán.....

Chẳng lẽ nàng thật sự không muốn gả cho hán?

Không! Hán cần phải cưới Cố Nhượng Vân, một là vì hứa hẹn đối với Thi Vân sư muội, hai chính là, vì trả thù nàng! Trả thù tất cả những lời nàng nói với hán ngày hôm nay!

Nghĩ đến đây, Lãnh Ngôn Phong lại cũng không nói thêm gì, nói thẳng: “Bản Thái Tử trước cáo từ, chính là ngày sau sẽ tiếp tục đến bãi phóng.”

Dứt lời, hán không có lưu lại, phẩy tay áo bỏ đi, chẳng bao lâu đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Lòng trả thù của nam nhân (ba)

“Tiểu Vân Nhi, ngươi sẽ không đến cuối cùng lại yêu hắn đi?”

Tả Thượng Thần khẽ nhướn mày, tươi cười đầy mặt nhìn Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân trực tiếp ném cho hắn một ánh mắt xem thường: “Ngươi cho rằng ánh mắt của ta sẽ kém như vậy?”

“Nói cũng đúng, “Tả Thượng Thần vuốt cằm, cười nói: “Bên cạnh ngươi có một nam nhân ưu tú như ta, làm sao có thể coi trọng loại cận bã kia?”

Lập tức, trên trán Cố Nhượng Vân xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“Kỳ thực, ngươi và Lãnh Ngôn Phong không khác nhau ở chỗ nào, vô sỉ, tự kỷ giống nhau.”

“Tiểu Vân Nhi, ngươi lời này nói sai rồi, tuy rằng ta tự kỷ, nhưng ta có tư cách, Lãnh Ngôn Phong hắn có cái gì? Không có gì cả còn tự cho là đúng như vậy, “Hiển nhiên, đối với Lãnh Ngôn Phong, Tả Thượng Thần trong lòng có rất nhiều bất mãn: “Nếu không phải ta tạm thời không muốn quá mức phô trương, hôm nay ta sẽ không để cho hắn đứng thẳng rồi đi nơi này.”

Làm sao loại cận bã kia có thể có thể xứng đôi với bảo bối muội muội của Cố Sanh Tiêu? Nếu hắn dám tiếp tục đến đây dựa dẫm, vậy bản thân liền thay Cố Sanh Tiêu dạy dỗ người kia một chút, làm cho hắn có chút tự hiểu lấy mình.....

... ..

Hôm sau.

Sáng sớm, Cố Nhượng Vân tỉnh lại từ trong một trận đánh nhau, nàng vừa mở hai mắt, liền nhìn thấy Từ Tà và Thiên Bắc Dạ đang đánh nhau ở phòng của nàng, lập tức sắc mặt đen xuống.

“Hai người các ngươi đang làm gì?”

Nghe được tiếng của nàng, hai người đồng thời ngừng lại, đồng thời lấy tốc độ nhanh như vậy đi tới bên người của nàng. (L: tốc độ nhanh như lúc ngừng lại đó)

“Nha đầu, hắn ở lúc ngươi ngủ xâm nhập phòng của ngươi, khẳng định không có ý tốt.”

Từ Tà hơi hơi nheo lại đôi mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị tràn đầy địch ý.

Hắn nhưng là chưa quên chuyện người này đã từng làm.

Cho dù nha đầu tin tưởng hắn, bản thân lại không thể không phòng bị hắn.... ..

“Một con phượng hoàng nhỏ, một ngày nào đó, ta muốn đốt sạch toàn bộ lông của ngươi!”

Thiên Bắc Dạ trong mắt chợt lóe qua một tia sáng khát máu, mặt không biểu cảm nhìn về phía khuôn mặt tuấn mỹ đang đen lại của Từ Tà.

“Vậy ngược lại muốn nhìn xem ai chết trước!”

Từ Tà cười lạnh một tiếng, nói.

Mắt thấy hai người thiếu chút nữa lại đánh lên, Cố Nhượng Vân thật sự nhìn không được hết lớn một tiếng: “Đủ rồi, các ngươi xong chưa! Mới sáng sớm, có thể để cho ta yên tĩnh một chút hay không?”

“Tiểu Vân.”

Lúc nhìn về phía Cố Nhượng Vân, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Thiên Bắc Dạ tràn đầy ủy khuất, mắt đỏ khát máu cũng trở nên đáng thương hề hề: “Là hắn ra tay với ta trước.....”

“Kia còn không phải là bởi vì ngươi thừa dịp nha đầu ngủ say vụng trộm đi đến?” Từ Tà lạnh lùng nhìn Thiên Bắc Dạ: “Có ta ở nơi này, ngươi đừng mơ tưởng thương tổn nàng!”

Thiên Bắc Dạ rất là ủy khuất, hắn chính là muốn thừa dịp Tiểu Vân ngủ say, vụng trộm thân nàng một ngụm mà thôi.

Đúng vậy, chính là thân nàng một ngụm.

Môi của Tiểu Vân mềm mại như vậy, hắn đã sớm muốn làm như vậy.

Ai biết con phượng hoàng nhỏ này chạy đến quấy nhiễu chuyện tốt của hắn.... ..

“Tử Tà, ngươi đi về trước,” Cổ Nhược Vân xoa xoa huyết thái dương phát đau: “À, đúng rồi, ngày hôm qua ta để cho tiểu Dạ đi hơn một ngàn dặm ở đào một ít khoáng thạch, cho nên, hiện tại ngươi có thể bắt đầu bố trí trận pháp, làm cho người ngoài vào không được.”

Ở trước khi nàng bế quan chưa ra, Tử Tà đã nói hắn có thể ở chung quanh sân bố trí trận pháp, bất kể là ai không có người dẫn dắt sau khi đi vào trận pháp đều sẽ bị vây ở trong đó, cho nên, nàng mới có thể để cho Thiên Bắc Dạ giúp nàng đi lấy nguyên liệu bố trí trận pháp.

Bởi vì đường sá quá mức xa xôi, chỉ có thực lực của Thiên Bắc Dạ mới có thể đủ nhanh để qua lại.

“Được, ta đây hiện tại là có thể bố trí trận pháp, sau khi có trận pháp này, bất luận kẻ nào đều không thể tiến vào, cũng có thể phòng ngừa có người ám sát.”

Tử Tà liếc mắt nhìn Thiên Bắc Dạ, cho dù không có lại nói thêm cái gì, trong cặp mắt tím kia vẫn là mang theo tràn đầy địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Lòng trả thù của nam nhân (bốn)

“Sự phụ, sự phụ, tin tức tốt, tin tức vô cùng tốt.”

Đúng lúc này, cửa phòng ‘phịch’ một tiếng bị đẩy mở ra, Vệ Y Y hưng phấn vọt tiến vào, ở trong phút chốc nàng đi vào cửa, không tự chủ được rung mình một cái.....

Lạnh.

Rất lạnh.... ..

Vệ Y Y nhìn không được xoa xoa cánh tay, kinh ngạc nhìn hai người đứng ở trong phòng.

Loại thời điểm này Thiên Bắc Dạ ở trong phòng của sự phụ làm cái gì? Hơn nữa, còn nhiều thêm một nam nhân tà mị.... ..

“Nha đầu, chừng nào thì ngươi thu một đồ đệ?” Tử Tà như rồng mây, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Cổ Nhược Vân.

Cổ Nhược Vân nhún vai: “Mặt dày mày dạn đưa lên cửa.”

Vệ Y Y quả thật là mặt dày mày dạn đưa lên cửa, Cổ Nhược Vân thầm nghĩ thu nàng làm thuộc hạ, nhưng sau khi biết viên đan được kia chính là Cổ Nhược Vân luyện chế, thì không để ý sự phản đối của nàng mà gọi nàng là sự phụ, cuối cùng Cổ Nhược Vân cũng mặc kệ nàng.

“Ha ha,” Vệ Y Y ha ha cười: “Sự phụ, vị này là ai?”

“Hắn chính là người dạy ta thuật luyện đan.”

Thuật luyện đan của nàng, quả thật là Tử Tà dạy, cho nên lời này cũng không có nói sai.... ..

“Vậy hắn chẳng phải là sư công của ta?” Vệ Y Y hai mắt sáng lên, thật sâu đánh giá Tử Tà.

Theo lý thuyết, sư công hắn là một lão nhân tóc bạc, vì sao lại còn trẻ như vậy? Chẳng lẽ đây là lão yêu quái sống mấy ngàn năm hơn nữa dung nhan không già trong truyền thuyết?

Hơn nữa, nam nhân trước mắt quá mức thâm trầm thần bí, lực lượng của hắn giống như là một vòng lốc xoáy, làm cho nàng thế nào cũng nhìn không thấu.... ..

Hiển nhiên ở trong lòng Vệ Y Y, cho Tử Tà một cái định vị như vậy.

“Ta và nha đầu không phải là quan hệ thầy trò, ngươi không cần gọi ta là sư công.”

Nói xong lời này, Tử Tà quay đầu nhìn Cổ Nhược Vân, nói: “Nha đầu, hiện tại ta phải đi bố trí trận pháp cho ngươi, như vậy, cho dù ta tiến vào trạng thái hôn mê cũng có thể an tâm một ít.”

“Được, vậy ngươi đi đi.”

Cổ Nhược Vân khẽ gật đầu, nói.

Nhìn bóng dáng dần đi xa của nam nhân, Vệ Y Y quay đầu nhìn về phía Cố Nhượng Vân: “Sự phụ, này.....”

“Từ Tà không thích cùng người quá mức thân cận, người không cần gọi hắn như vậy, đúng rồi, vừa rồi người nói có tin tức tốt gì muốn nói cho ta?”

Vừa nói đến việc này, Vệ Y Y liền hưng phấn lên, đôi mắt mị hoặc hàm chứa tràn đầy ý cười, vui sướng khi người gặp họa nói: “Sự phụ, người biết không, ngự thư phòng hoàng cung bị người đốt, hơn nữa, Thái Tử Lãnh Ngôn Phong bị phế.”

“Bị phế?” Cố Nhượng Vân sợ run một cái.

“Chính là..... Phương diện kia không được.”

“Khụ khụ!” Cố Nhượng Vân mãnh liệt ho khan hai tiếng, nhưng mà trong hai mắt kia cũng là tụ tập một chút ý cười: “Ý của người là nói, Lãnh Ngôn Phong không thể ‘hành người’ được? Đây là có chuyện gì?”

“Ta cũng không biết, nghe bên ngoài nói, theo lý thuyết loại chuyện này hoàng cung hẳn là che giấu, hiện tại lại bị tất cả mọi người biết, càng buồn cười là, ngay cả bộ dáng của hung thủ Thái Tử cũng không có nhìn thấy, người nói có phải là làm lòng người quá sáng khoái hay không? Ta sớm nhìn tên kia khó chịu, nếu không phải vì không muốn gặp rắc rối ngày hôm qua đã phế đi hắn!”

Vệ Y Y nói rất là hăng hái, trong lòng càng là hưng phấn xả ra một ngụm ác khí.

“Lãnh Ngôn Phong bị phế hẳn là không phải trùng hợp,” Cố Nhượng Vân nhướn mày, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thiên Bắc Dạ ở bên cạnh: “Tiểu Dạ, tối hôm qua người đi đâu?”

Thiên Bắc Dạ sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn Cố Nhượng Vân liếc mắt một cái: “Không... Không phải là ta làm.”

Một câu nói này, thế nào cũng không có sức lực.

Ngày hôm qua hẳn cũng là tức quá mức nghĩ buổi tối đi dạy dỗ Lãnh Ngôn Phong một chút, vừa khéo nhìn thấy Lãnh Ngôn Phong áp ở trên người một nữ tử, cho nên liền... Liền cắt của hắn, nhưng mà không nghĩ tới chuyện này đã bị Tiểu Vân biết.

Tiểu Vân sẽ thấy hắn thế nào?

Nếu để cho Tiểu Vân biết bản thân thấy Lãnh Ngôn Phong và một nữ nhân lăn lộn trên giường, sẽ không tức giận?

Thiên Bắc Dạ càng nghĩ càng khẩn trương, chỉ sợ Cố Nhượng Vân sẽ ghét bỏ hắn nhìn một màn không nên nhìn.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (một)

Nhưng mà thật hiển nhiên, Cố Nhượng Vân cũng không nói thêm gì, nàng rất nhanh đã chuyển ánh mắt về phía Vệ Y Y, trầm mặc một lúc lâu, nói: “Vệ Y Y, người giúp ta đi tìm Dư lão đến, ta muốn thương lượng với ông một việc.”

Nếu muốn đứng vững bước chân ở phiên đại lục này, thế lực là rất quan trọng, nhưng nếu tài chính không đủ chống đỡ, cũng không cách nào phát triển lên, cho nên, hiện tại nàng cần bắt đầu vơ vét của cải vì bản thân.... ...

Lúc này, phía trên nhuộm sạm màu vàng, Lãnh Ngôn Phong sắc mặt suy yếu mà tái nhợt, môi mỏng khẽ mím lại thành một độ cong lạnh cứng, hơi thở lạnh như băng trên người cũng đủ đông lạnh người chung quanh thành băng.

“Lãnh Ngôn Phong, người có thấy tướng mạo của đối phương hay không?” Hồn Phi cau mày, hỏi.

Lãnh Ngôn Phong lắc lắc đầu: “Người kia tốc độ quá nhanh, ta căn bản thấy không rõ, chính là đêm qua phụ hoàng đã hạ lệnh nói bất luận kẻ nào đều không thể nói ra ngoài, nhưng hôm nay lại không biết vì sao toàn bộ người Thanh Long Quốc đều biết đến.”

Phanh!

Một quyền nặng nề rơi ở trên bàn, Lãnh Ngôn Phong sắc mặt càng âm lãnh, đáy mắt mang theo sát khí không chút nào che giấu.

“Nếu để cho ta biết người kia là ai, ta sẽ làm cho hắn..... Hối hận sinh ra ở trên đời này!”

Đối với một người nam nhân mà nói quan trọng nhất chính là nối dõi tông đường, nhưng hôm nay, bản thân lại hoàn toàn bị hủy, điều này làm cho hắn

như thế nào chịu được? Càng làm cho hấn sụp đổ là, toàn bộ người Thanh Long Quốc đều biết hấn bị phế.

“Phong nhi, thương thế kia của ngươi chẳng phải không thể trị.”

Hồn Phi nhìn Lãnh Ngôn Phong: “Trên đời này có một người, đừng nói là gốc rễ bị phế, cho dù cánh tay của ngươi bị chặt đứt, nàng cũng có biện pháp giúp ngươi nối lại.”

“Ai?”

Lãnh Ngôn Phong hô hấp căng thẳng, con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm Hồn Phi.

“Quý Y!” Hồn Phi nhàn nhạt nói, rồi sau đó mảy bắt giác nhíu lại: “Nhưng mà Quý Y này làm việc kỳ quái, nàng không người trong lòng, cho dù ngươi cho nàng vô số bảo bối nàng cũng không cứu, càng quan trọng hơn là, hành tung của Quý Y luôn luôn rất khó đoán biết, trừ phi nàng muốn xuất hiện, nếu không không ai có thể biết nàng ở chỗ nào.”

Nghe nói như thế, trong mắt Lãnh Ngôn Phong hiện lên một chút kinh ngạc.

“Sư phụ, ngay cả Luyện Khí Tông đều tìm không thấy nàng sao?”

Hồn Phi lắc lắc đầu: “Quý Y chưa bao giờ sẽ ngốc ở một chỗ quá hai ngày, vì vậy cho dù vừa tìm được chỗ nghỉ chân hiện tại của nàng, đợi người chạy trở về báo tin nàng đã rời đi, hơn nữa, Quý Y và Y Môn còn có quan hệ không giải được!”

“Sư phụ, ta không thể cứ tiếp tục như vậy, bất luận như thế nào ta đều phải tìm được Quý Y, làm cho nàng giúp ta khôi phục bình thường.”

Lãnh Ngôn Phong con ngươi trầm xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng tràn đầy thần sắc kiên định.

“Yên tâm đi, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ giúp ngươi tìm được Quý Y! Đến lúc đó ngươi nhớ thái độ tốt một chút, dù sao Quý Y không phải người bình thường, cho dù là Luyện Khí Tông chúng ta, không đến vạn bất đắc dĩ cũng không muốn động nàng, nếu không sẽ đắc tội rất nhiều người.”

Phải biết rằng Quý Y đi lại trên giang hồ nhiều năm như vậy, cứu người vô số, nếu thực cường bức Quý Y, sợ là sẽ có rất nhiều người tìm đến bọn họ tính sổ.

Nhưng hôm nay Hồn Phi không biết là, Lãnh Ngôn Phong đã sớm đắc tội Quý Y, hơn nữa còn đắc tội gắt gao, muốn làm cho Quý Y chữa trị cho hấn, căn bản là không có khả năng! Mà đến một khắc kia, Lãnh Ngôn Phong mới vì hành vi vài ngày trước đó của bản thân mà cảm thấy vạn phần hối hận, thậm chí ngay cả xúc động giết bản thân đều có.....

“Vâng, sư phụ.”

Lãnh Ngôn Phong nhẹ nhàng buông xuống con ngươi, trong con ngươi đen hiện lên một chút thâm trầm, không biết suy nghĩ cái gì.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (hai)

“Thiếu chủ, chuyện người giao phó đã xong xuôi.”

Lúc này, trong biệt viện, Thanh Y cung kính đứng ở trước mặt nam nhân một thân áo đỏ: “Hôm nay trải qua người của chúng ta tuyên truyền, tất cả mọi người biết tới hôm qua có người đi thiến Lãnh Ngôn Phong, hiện tại Thanh Long Quốc không người không biết.”

“Tốt, tốt lắm!”

Tá Thượng Thần nở nụ cười, nụ cười này, mùi đậm hoa đào tất cả đều nở rộ, mị hoặc động lòng người.

“Tên kia chính là đi thiến Lãnh Ngôn Phong, này còn chưa đủ, ta phải ở phía sau trợ giúp một chút, làm cho Lãnh Ngôn Phong thân bại danh liệt, cũng không còn có cơ đi tiếp cận Tiểu Vân Nhi.”

Nghĩ đến đây, tươi cười trên mặt Tá Thượng Thần càng sâu, đẹp không sao tả xiết.

Kỳ thực, tối hôm qua hấn vốn có suy nghĩ giống như Thiên Bắc Dạ, muốn đi dạy dỗ Lãnh Ngôn Phong một chút, không nghĩ tới bị tên kia đoạt trước, còn thật hết giận thiên hấn, đương nhiên đối với Tá Thượng Thần mà nói, Lãnh Ngôn Phong chết vì sĩ diện, không làm cho hấn thân bại danh liệt thế nào không làm hấn thất vọng?

Ai bảo người này đây đưa ai không tốt, lại muốn đi quán quít lấy Tiểu Vân Nhi nhà hần, Tiểu Vân Nhi nhà hần cũng là hần (LNP) có thể xứng sao?

“Hiện tại phủ Thái Tử có hành động gì?” Tá Thượng Thần cười lạnh một tiếng: “Dựa theo tính cách của Lãnh Ngôn Phong, tuyệt đối sẽ không buông tay bản thân.”

Thanh Y cúi đầu, cung kính hồi đáp: “Hồi bẩm chủ tử, nghe nói hiện tại người của Luyện Khí Tông và mọi người phủ Thái Tử xuất động, tìm kiếm tung tích của Quý Y Vệ Y Y.”

“Ha ha,” Tá Thượng Thần cúi đầu cười, trong mắt phượng hàm chứa ý cười châm chọc: “Bọn họ thế mà lại muốn tìm Quý Y cứu trị? Nếu để cho Lãnh Ngôn Phong biết nữ tử bị hần gọi là tiểu nha hoàn ngày hôm qua chính là Quý Y, có phải hần sẽ có một loại xúc động muốn khóc hay không? Thanh Y, người tiếp tục chú ý tình huống bên kia, lại có chuyện gì mà nói đến báo cho ta biết.”

“Vâng, chủ tử.”

Thanh Y lĩnh mệnh lui xuống.

Ở sau khi nàng rời khỏi, Tá Thượng Thần khẽ dương lên khuôn mặt giống như yêu nghiệt, mắt phượng khẽ híp lại nhìn không trung: “Tiểu Vân Nhi, lúc này đây, ta trợ giúp ngươi như vậy, ngươi lại nên như thế nào cảm tạ ta đây?”

... ..

Người Luyện Khí Tông không phải ngồi không, chỉ cần thời gian nửa ngày, đã tra được đoạn thời gian trước Quý Y xuất hiện tại Thanh Long Quốc cứu mạng người, chính là Liễu tiên sinh cần tuân phân phó của Quý Y, không dám lộ ra hành tung, cho nên liền nói sau khi nàng trị liệu xong đã rời đi.

Điều này cũng là tác phong làm việc vốn có của Quý Y, bởi vậy bọn họ nhưng là cũng không có hoài nghi.

Ngay tại lúc người của Luyện Khí Tông và phủ Thái Tử xuất động tìm kiếm Quý Y, một tin tức kinh người truyền bá ở trong bốn nước.

Bởi vì, ở ít ngày sau Bách Thảo Đường sẽ tổ chức một hội đấu giá, lúc đó sẽ mời người các quốc gia tới tham gia. Nghe nói tại hội đấu giá kia, sẽ xuất hiện đan dược thất truyền đã lâu trên đại lục!

Tuy rằng chỉ là Mỹ Dung Hoán Phu đan loại đan dược không liên quan đến tu luyện này, vẫn là đưa tới một trận chấn động, vô số thế lực cao tăng không ngại ngàn dặm xa xôi chạy tới Thanh Long Quốc, mục đích đều chỉ có một!

Đó chính là, đan dược!

Chỉ muốn được đến đan dược này, nói không chừng bọn họ có thể nghiên cứu ra thành phần trong đó, tiện đà luyện chế ra loại đan dược này! Dù sao hiện giờ trên đại lục, ngay cả một đan phương đều không có.

Bởi vậy, Thanh Long Quốc hồi lâu không có náo nhiệt qua, vậy mà so với bốn nước cử hành cuộc thi đấu thanh niên luận võ còn muốn náo nhiệt hơn.

Mà nơi cử hành hội đấu giá lần này, Bách Thảo Đường lại là yên tĩnh khác thường, bất luận các thế lực lớn muốn đến tìm hiểu tình huống, bọn họ vẫn luôn không có để lộ ra một chút tin tức, cho dù là số lượng đan dược, hay là đan dược từ đâu đến, đều không có người biết.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (ba)

Ngay tại lúc tất cả mọi người đặt ánh mắt ở Bách Thảo Đường, Cố gia đương nhiên cũng không ngoại lệ. Lúc này, trong đại đường Cố gia, Cố nhị gia nhìn lão gia tử ngồi ở ghế trên, nói: “Phụ thân, tuy rằng Mỹ Dung Hoán Phu đan này đối với tu luyện giả mà nói cũng không quan trọng, nhưng mà, hiện tại đã có rất nhiều người đều đang đánh chú ý lên nó, ngay cả Mai Phái cũng không ngoại lệ, hôm qua trưởng lão Mai Phái tới tìm ta, nghe nói Cố Nhượng Vân làm việc ở Bách Thảo Đường, chỉ cần chúng ta đi hỗ trợ hỏi thăm một chút tin tức, sẽ đưa ta một khối đá phẩm linh thạch.”

Ở trên đại lục, linh thạch chia làm bốn phẩm, phân biệt là đệ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Những mạch khoáng linh thạch cơ bản đều bị mấy thế lực lớn trên đại lục phân chia, là dùng để bồi dưỡng đệ tử, phải biết rằng trong một khối đệ phẩm linh thạch ẩn chứa linh lực, có thể nhảy mất làm một gã Võ Giả sơ cấp thăng cấp đến trung cấp. Cho nên, mấy thế lực lớn kia tài tử mới xuất hiện lớp lớp.

Mà Mai Phái cũng chỉ có mấy chục khối đệ phẩm linh thạch như vậy mà thôi, hiện giờ vậy mà nguyện ý lấy ra đổi một cái điều kiện, có thể thấy được là hạ vốn gốc.....

“Mai Phái?” Lão gia tử trầm mặc một lúc lâu, nói: “Tuy rằng Mai Phái này không có cường đại như Luyện Khí Tông, nhưng thực lực cũng không nhỏ yếu, nhất là, bên trong Mai Phái đệ tử trưởng lão đều là nữ tử, nhưng mà ta nghe nói chương môn Mai Phái tướng mạo xấu xí kì dị, khó trách nàng muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, càng là hạ vốn gốc như vậy, đáng tiếc Cổ Nhưộc Vân đã không tiếp nhận Cổ gia chúng ta, ta lại thế nào lấy được tin tức từ chỗ nàng?”

Cổ nhị gia con người hơi hơi trầm xuống, mỉm cười nói: “Phụ thân, Vân Nhi tuổi quá nhỏ, khó tránh khỏi có chút tùy hứng, hiện tại tức giận của nàng cũng tan biến không sai biệt lắm, người tự mình đi một chuyến, chẳng lẽ nàng có thể nhìn gia gia của mình mệt nhọc như vậy à, hơn nữa, Vân Nhi luôn luôn chú trọng tình thân, chúng ta có thể dùng phụ thê Cổ Thiên đến cảm hóa nàng, chắc hẳn nàng sẽ hiểu khổ tâm của chúng ta.”

“Được!”

Lão gia tử vỗ bàn đứng lên, nói: “Vậy bản Tướng Quân sẽ tự mình đi đi một chuyến, chẳng lẽ nàng còn không cho gia gia mặt mũi?”

Dù sao, đề phẩm linh thạch kia đối với lão thật sự là mê hoặc quá lớn, lớn đến mức làm cho lão không cách nào chống cự, hiện giờ cũng chỉ có thể lại buông mặt mũi đi cầu nàng....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cổ Nhưộc Vân đang nói với Dư lão về các hạng mục công việc quan trọng của hội đấu giá, bỗng nhiên một tiếng thông truyền từ ngoài cửa truyền đến.

“Dư lão, người Cổ gia tiến đến cầu kiến.”

“Cổ gia?” Dư lão nhíu mày, không kiên nhẫn nói: “Ta đã phân phó qua người Cổ gia đến tất cả đều không gặp! Loại thời điểm này bọn họ đến tuyệt đối không có chỗ hay gì.”

“Nhưng mà, Cổ lão Tướng Quân nói có chuyện quan trọng muốn gặp Nhưộc Vân tiểu thư, nói là về phụ thê Cổ Thiên.....”

Trong nháy mắt, Cổ Nhưộc Vân con người hơi hơi nheo lại, một chút lạnh lẽo chợt lóe nhanh qua trên mặt, cười lạnh nói: “Cho lão đi vào đi, ta ngược lại muốn nhìn xem lão có thể nói ra cái gì.”

Phải biết rằng ở trong lòng nàng, phụ thê Cổ Thiên chính là nghịch lân của nàng, quyết không cho phép bất luận kẻ nào thuyết tam đạo tứ, thật hiển nhiên, lúc này đây Cổ gia lão gia tử là đụng đến mông của lão hổ, triệt để chọc giận Cổ Nhưộc Vân.

“Ai, “Dư lão bắt đầu dĩ lặc lặc đầu, cười khổ một tiếng: “Thật không biết những người Cổ gia này có đầu óc hay không, đến lúc này còn muốn đến nói quan hệ với người, hơn nữa ngàn không nên vạn không nên kéo phụ thê Cổ Thiên vào, đại tiểu thư, lần này người tính toán làm như thế nào?”

Cổ Nhưộc Vân cười cười, nụ cười kia lộ ra hàn khí dày đặc.

“Cho bọn họ hi vọng, lại làm cho bọn họ tuyệt vọng!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (bốn)

Ở dưới sự dẫn dắt của nô bộc (người làm), Cổ lão gia tử mặt cao ngạo xuất hiện ở trước mặt Cổ Nhưộc Vân, nhưng mà sau khi nhìn thấy Dư lão ngồi ở bên cạnh nàng thì sùng sốt một chút, khuôn mặt cao ngạo vội vàng đổi thành tươi cười nịnh nọt.

“Dư lão, thì ra ngài cũng ở nơi này.”

Thật rõ ràng, đối với Dư lão thân là Võ Vương, trong lòng lão gia tử vẫn là có rất nhiều kính sợ.

Dư lão ‘hừ’ một tiếng, con mắt cũng không có liếc mắt nhìn Cổ lão gia tử một cái, giống như trước mắt chỉ là một vũng ****, ô nhiễm ánh mắt của ông.

“Nói đi, người tới tìm Cổ nha đầu là có chuyện gì?” Dư lão giọng nói lạnh lùng, không nể tình nói.

“Này.....”

Cổ lão gia tử có chút chần chờ nhìn Dư lão: “Dư lão, ta có thể một mình nói chuyện với nàng hay không?”

“Thế nào? Chẳng lẽ có cái gì mà ta không thể nghe sao?” Dư lão rốt cục nhìn về phía Cổ lão gia tử, nhưng mà, ánh mắt lại giống như đao sắc nhọn: “Thì ra lão phu ở địa bàn của mình, sẽ nhận được ghét bỏ như vậy, người nhưng là người duy nhất muốn xua đuổi lão phu, Cổ nha đầu, không biết là ai cho người là gan lớn như vậy!”

Trong phút chốc, Cổ lão gia tử sắc mặt thay đổi, khúm núm không biết nên nói cái gì, dù sao nếu Dư lão ở trong này, thì có rất nhiều lời lão không thể nói với Cổ Nhượng Vân.... ..

Nhưng từ đầu đến cuối lão cũng không rõ, Cổ Nhượng Vân và Dư lão có quan hệ gì, vì sao ông ta bảo vệ nàng như thế?

“Vân Nhi, “Nghĩ vậy, lão gia tử nhìn về phía Cổ Nhượng Vân, về mặt từ ái nói: “Con đã rời nhà đi nhiều ngày như vậy, gia gia rất nhớ con, con cũng đã thật lâu không đi xem nơi ở lúc còn sống của cha nương con rồi, nơi đó mỗi ngày ta để cho nô bộc quét dọn, cho dù con dọn vào ở cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa, cha nương con hẳn là cũng không hi vọng con xa lạ với chúng ta như vậy.”

Đột nhiên, một tâm mắt lạnh lẽo giống như kiếm sắc bắn vào thân thể của Cổ lão gia tử, làm cho lão nhin không được rung mình một cái, có chút khiếp sợ ngẩng đầu, lập tức, con ngươi sắc bén giống như hàn sương kia của thiếu nữ rơi vào trong mắt lão.

Đây..... Đây vẫn là tôn nữ phế vật của mình sao? Ánh mắt như vậy làm cho lão đã trăm lần trải qua sa trường cũng không khỏi kinh sợ.....

Khi nào thì nàng đã xảy ra biến hóa lớn như vậy?

Hẳn là từ sau khi bản thân trượng đánh nàng.

Trong lúc vô ý, nhất cử nhất động mấy ngày nay tới giờ của Cổ Nhượng Vân đều tiến vào trong óc của lão, thế cho nên làm cho lão phát giác, thì ra thiếu nữ trước mắt không bao giờ là tiểu nha đầu tùy tiện xoa nắn lúc trước nữa..... ..

Đáng tiếc, lão phát hiện quá muộn, đến cuối cùng hối hận không kịp.

“Ngươi có chuyện gì thì nói thẳng đi, tới nơi này không phải là vì muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan à?” Cổ Nhượng Vân cười lạnh một tiếng, nói: “Có thể! Ta có thể làm cho Bách Thảo Đường cho ngươi một viên, nhưng mà..... Ngươi phải tìm được thi cốt (thi thể, xương cốt) của phu thê Cổ Thiên cho ta, nếu không, ta là tuyệt đối sẽ không cho các ngươi cơ hội!”

Vốn Cổ lão gia tử còn về mặt kinh hi, phải biết rằng Mai Phái chỉ yêu cầu lão có được tin tức của Mỹ Dung Hoán Phu đan, không nghĩ tới có thể dễ dàng có được đan dược, kể từ đó Mai Phái tất nhiên sẽ vô cùng cảm tạ hắn.

Nhưng mà, sau khi nghe được lời nói, Cổ lão gia tử ngây ngẩn cả người.....

Thi cốt của phu thê Cổ Thiên? Điều này sao có thể? Bọn họ đã chết nhiều năm như vậy, còn thể nào tìm được thi cốt?

“Này... Vân Nhi, con không phải là đang ép buộc làm khó người khác sao?” Cổ lão gia tử khó xử nói: “Thi cốt của bọn họ nói không chừng sớm đã bị Linh Thú ăn, căn bản là không tồn tại, ta thế nào tìm thi cốt cho con? Con đối yêu cầu có thể chứ? Cho dù con muốn làm cho ta giao Cổ gia cho con, ta cũng sẽ không cự tuyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (năm)

Cổ Nhượng Vân bĩu môi, nếu điều kiện này thật dễ dàng đạt thành, vậy nàng cũng không có khả năng nói ra.

“Ta đây cũng không có biện pháp,” Cổ Nhượng Vân nhún vai: “Tuy rằng ta là người của Bách Thảo Đường, nhưng mà chỉ là một tạp dịch nho nhỏ mà thôi, không có quyền gì, chỉ sợ không giúp được ngươi.”

Không có quyền lợi gì?

Lão gia tử thực hận không thể phun nàng một mặt nước miếng, nếu nàng và Bách Thảo Đường không có quan hệ gì, làm sao Dư lão có thể sẽ năm lần bảy lượt không để ý nguy hiểm cứu nàng? Đứng nhìn nha đầu kia không có dung nhan khuynh thế khuynh thành gì, nhưng mà bộ dạng cũng là vô cùng thanh tú xinh đẹp, nói không chừng như vậy là Dư lão thích ăn nhất. (L: ý nói loại hình như CNV là loại hình Dư lão thích, 2 người có quan hệ mờ ám đó ~)

Nếu Dư lão có thể biết ý nghĩ trong lòng của lão gia tử, phỏng chừng ngay cả xúc động đánh người đều có.

“Này...” Lão gia tử chần chờ một lúc lâu, vẫn là hạ quyết tâm, nói: “Đi đi, ta đáp ứng yêu cầu của con, đến lúc đó chúng ta một tay giao đan (đan dược) một tay giao thi (thi thể).”

“Được,” Cổ Nhượng Vân cười cười: “Chờ sau khi hội đấu giá kết thúc ngươi tìm đến ta, ta sẽ cho ngươi thứ ngươi muốn.”

Nghe nói như thế, lão gia tử trong lòng đột nhiên vui vẻ, càng thêm kiên định suy đoán trong lòng bản thân.

Xem ra nha đầu kia quả thật cùng Dur lão có một chân, nếu không làm sao có thể làm chủ trận bão trong Bách Thảo Đường?

Lão đã nói, lúc trước vì sao Bách Thảo Đường muốn thu lưu một phế vật, không nghĩ tới vẫn còn có loại quan hệ này, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), nếu như Cố Sanh Tiêu trở về nhìn thấy, phỏng chừng sẽ bị tức chết.

Về phần vì sao lão gia tử không hề nghĩ rằng địa vị của Cố Nhược Vân cao hơn Dur lão, hoàn toàn là vì thân phận cường giả Võ Vương của Dur lão quá mức dọa người, cho dù Cố Nhược Vân nài nỉ thoát khỏi tên phế sãi, lại có tư cách gì làm cường giả Võ Vương nghe theo mệnh lệnh của nàng?

Nhìn bóng lưng kích động rồi đi của Cố gia lão nhân, Dur lão nhún lông mày: “Đại tiểu thư, người thật sự cho lão Mỹ Dung Hoán Phu đan?”

Cố Nhược Vân nhún vai: “Đương nhiên là..... Già.”

Lão gia hỏa này ngàn không nên vạn không nên dùng phụ mẫu nàng nói chuyện, nếu không, nàng cũng sẽ không tính kế (*) lão như vậy.....

(*) tính kế: nguyên văn là “âm”, nghĩa là “âm hiểm, nham hiểm, ngấm ngầm sau lưng” mà lee đề là “tính kế” cho nó hay hay nhé, nghĩa cũng tựa tựa nhau à ^^

“Đại tiểu thư, người.....” Dur lão kinh ngạc trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn tươi cười trên khuôn mặt thiếu nữ, bỗng nhiên, cười ‘ha ha’ hai tiếng: “Người thật sự quá âm hiểm! Cùng cha người quả thực chính là một cái khuôn mẫu ẩn ra.”

Tính khí này, tính cách này, hoàn toàn giống Cố Thiên như đúc.... ..

Nói bọn họ không phải là cha và nữ nhi, phỏng chừng không người tin tưởng.

... ..

Đại đường Cố gia, Cố nhị gia hai tay chấp sau lưng, sốt ruột đi qua đi lại, đúng lúc này, đột nhiên phát hiện lão gia tử nghênh bước mà đến, sau khi thấy trên khuôn mặt già nua của lão gia tử không chút nào che giấu đắc ý, trong lòng vui vẻ: “Cha, thành công?”

Lão gia tử khuôn mặt kiêu căng, tràn đầy tự đắc nói: “Bản Tướng Quân ra trận, sao có thể thất bại? Cố Nhược Vân đã đáp ứng đưa ta một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, chỉ là.....”

Vốn Cố nhị gia nghe nói như thế lập tức trong lòng mừng như điên, nhưng kế tiếp, sắc mặt nháy mắt liền uể oải.

“Chỉ là nàng cần thi cốt của phu thê Cố Thiên.”

Thi cốt của phu thê Cố Thiên?

Này đều đã qua mười mấy năm, lại đi nơi nào tìm kiếm? Phỏng chừng cho dù tìm được cũng chỉ là hai bộ xương đã hư thối mà thôi.... ..

“Phụ thân, nàng đây không phải là ép buộc làm khó người khác sao? Chúng ta đi nơi nào tìm hai bộ thi cốt cho nàng?”

Lão gia tử âm hiểm cười: “Ta cũng không nói muốn tìm hai bộ thật sự cho nàng, tùy tiện đi bãi tha ma đều có thể chuyển về hai bộ, chỉ cần chúng ta hành động bí mật một ít, nàng sẽ không biết, huống chi có phụ thân nào nguyện ý để cho một bộ thi thể lai lịch không rõ tiến vào phần mộ tổ tiên của nhà mình? Cho nên, Cố Nhược Vân là tuyệt đối sẽ không hoài nghi lai lịch của hai bộ thi cốt kia!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (sáu)

Cố nhị gia vốn cho rằng bản thân đã đủ ngoan độc, không nghĩ tới lão gia hỏa này còn độc hơn hẳn, vậy mà loại chuyện để cho người khác giả mạo nhi tử của mình tiến vào phần mộ tổ tiên này cũng làm được.

Nhưng hiện giờ cũng chỉ có một biện pháp như vậy.... ..

“Được, phụ thân, hiện tại ta đây liền phái tâm phúc đi tìm, trước hội đấu giá nhất định phải tìm được hai bộ thi cốt phù hợp.”

... ..

Trong khoảng thời gian này, trên ngã tư đường Thanh Long Quốc thường thường xuất hiện một đội ngũ do Võ Tướng dẫn dắt, ngay cả cường giả Võ Vương hiếm thấy cũng không đang trở nên không hề thừa thốt nữa, phải biết rằng bình thường Thanh Long Quốc, Võ Tướng cũng chỉ có hai ba người

như vậy mà thôi.

Nhưng mà, mục đích của mọi người đều thật rõ ràng, đó chính là Bách Thảo Đường.

Vì thế hoàng đế Thanh Long Quốc ừ rừ, ngay cả người được phái đi tìm hung thủ thương hại Thái Tử đều triệu trở về, sợ người nào đó không chú ý mà đắc tội vị Vô Vương nào đó khiến cho dẫn lửa đốt người, đó là cường giả đó hẳn đắc tội không nổi, người ta tùy tay một cái là có thể hủy diệt giang sơn hấn vất và đánh hạ.... ..

Lúc này, cửa hội trường, Cổ Phán Phán khéo léo hiểu ý người đứng ở bên cạnh một vị thanh niên, mắt to ngập nước tò mò nhìn biến người trước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay trần đầy mong ngóng và sùng kính.

Theo lý thuyết, loại người thân phận giống nàng, là không có tư cách tham gia hội đấu giá lần này, nhưng nàng vận khí tốt, vừa tiếp cận được Thiếu chủ Tàn Môn Tàn Lạc, cũng có thể mượn cơ hội lần này thể diện một lần.

Nhưng mà lại vào lúc này, một tiếng nói quen thuộc từ bên cạnh truyền đến, chậm rãi tiến vào trong tai nàng.... ..

“Không nghĩ tới hội trường của Bách Thảo Đường này bố trí khí phái như vậy, đúng rồi, Cổ Nhược Vân, ngươi không đi hỗ trợ thật sự có thể chứ? Dư lão sẽ không trách ngươi sao?”

Cổ Nhược Vân?

Cổ Phán Phán sùng sốt một chút, quay đầu nhìn lại, lập tức khuôn mặt làm cho nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi xuất hiện ở trong mắt nàng.

Vì sao nữ nhân này sẽ xuất hiện ở nơi này? Theo lý thuyết nàng hẳn là ở trong hội trường hỗ trợ mới đúng, đây mới là việc một của một tạp dịch nho nhỏ.

Chỉ thấy La Âm liu riu nói cái gì đó ở bên tai thiếu nữ, mà từ đầu đến cuối thiếu nữ lại ôm tay nhẹ nhàng mỉm cười, một thân quần áo màu xanh nhạt, bên trên điểm xuyết từng mảnh từng mảnh lá màu xanh lục, tươi mát thoát tục, giống như ngăn cách dòng người ở ngoài.

Nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, Cổ Phán Phán gắt gao nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nàng không rõ, ngăn ngụt thời gian không thấy, làm sao Cổ Nhược Vân có thể có biến hóa lớn như vậy? Một thân khí thế kia làm người đồ kỵ không thôi!

“Phán Phán, ngươi quen biết nàng?” Tàn Lạc theo ánh mắt của Cổ Phán Phán, quay đầu nhìn về phía thiếu nữ nhẹ nhàng cười khanh khách, trong mắt xẹt qua một tia sáng khác thường.

Cho dù nữ nhân này không có dung mạo tuyệt thế gì, nhưng không có gì đáng chê trách, là nữ nhân có khí thế xuất sắc nhất hẳn từng gặp qua. Mà dung nhan ôn hòa kia, chỉ có khí tràng mới có thể theo năm tháng gia tăng rồi gia tăng.... ..

Cổ Phán Phán hiển nhiên phát hiện tia sáng kỳ lạ trong mắt Tàn Lạc, gắt gao nắm chặt góc áo, nói: “Nàng là nữ nhi của đại bá ta, chính là đáng tiếc, nàng quá mức phản nghịch, không hiểu tôn trọng lão nhân, còn tuyên bố rời đi gia môn tiến vào Bách Thảo Đường trở thành một tiểu tạp dịch.”

Khi nói đến hai chữ ‘tạp dịch’ này, Cổ Phán Phán cố ý nâng cao giọng.

“Tạp dịch?” Tàn Lạc có chút thất vọng.

Đây chỉ là một tiểu tạp dịch mà thôi, nói đến cùng, không khác nha hoàn ở chỗ nào, đều là nhân vật bị vấy ở tầng thấp nhất, cho nên loại cảm giác vừa rồi kia, chỉ là sai lầm của hắn mà thôi.... ..

“Ồ?”

La Âm hiển nhiên phát hiện Cổ Phán Phán, kinh ngạc một tiếng: “Cổ Phán Phán, thế nào tiểu tiện nhân ngươi này còn chưa có chết? Nhưng lại đến nơi này, chẳng lẽ ngày đó là ngươi giả bộ bất tỉnh?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (bảy)

“Ngươi mới đã chết đấy!” Cổ Phán Phán tức đến mức mặt đỏ bừng: “La Âm, ngươi nhìn bộ dáng kia của ngươi một cái, khuôn mặt tàn nhang, làm cho người ta ghê tởm! Khó trách nhiều năm như vậy cũng không có nam nhân coi trọng ngươi, tuổi lớn như vậy còn chưa có lập gia đình cũng không ngại dọa người, chẳng lẽ lần này ngươi vì nóng lòng đạt được nhân duyên, cho nên đã đánh chủ ý lên Mỹ Dung Hoán Phu đan? Ta khuyên ngươi vẫn là bớt chút tâm tư đi, cho dù ngươi chiếm được Mỹ Dung Hoán Phu đan cũng sẽ không có nào nam nhân coi trọng ngươi đâu!”

Cổ Phán Phán khuôn mặt hèn mọn đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tàn nhang của La Âm, trào phúng nói.

“A phil!” La Âm nhỏ một ngụm nước bọt trên đất, cười lạnh nói: “Nam nhân lão nương coi trọng sẽ không nông cạn như vậy, nếu chỉ là vì bề ngoài kia mới thích ta, chờ ngày nào đó ta hoa tàn ít bướm (*) tất nhiên sẽ bị vứt bỏ! Lão nương chính là đến giúp vui, Mỹ Dung Hoán Phu đàn gì đó căn bản là không cần! Nhưng mà, Cổ Phán Phán, người quả thật có bộ dạng rất xinh đẹp, nếu ta là nam nhân ta cũng sẽ thật động tâm với người.”

(*) hoa tàn ít bướm ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá

Nghe nói như thế, Cổ Phán Phán dương dương tự đắc nâng lên cằm tuyết trắng, một mặt kiêu căng nhìn La Âm, chính là sau đó La Âm chuyển giọng, tiếp tục nói: “Nhưng mà người không nội hàm, không tu dưỡng, không thực lực, không thiên phú, nếu ta là nam nhân, chờ ngày nào đó người hoa tàn ít bướm sẽ một cước đạp người một lần nữa tìm người khác, đến lúc đó, người liền cùng quả dưa chuột của người qua cả đời đi.”

“Người..... Người.....”

Cổ Phán Phán sắc mặt càng đỏ, hai mắt giống như có thể phun ra ra lửa giận, nằng nặc một lúc lâu, mới nằng nặc ra mấy chữ: “Người không biết xấu hổ!”

Một nữ nhân làm sao có thể làm như không có việc gì nói ra loại lời nói tà ác này? Rất không biết xấu hổ!

La Âm liếc mắt xem thường: “Ta chỉ là nghe nói dưa chuột có thể làm đẹp, cho người ăn dưa chuột cả đời, ta có ý tốt suy nghĩ cho người như vậy, người còn mắng ta không biết xấu hổ? Người nhưng là nói xem, ta nơi nào không biết xấu hổ?”

Lúc này đây, Cổ Phán Phán trực tiếp bị tức khí huyết không thông, thiếu chút nữa bị ngum khí tức ở ngực kia làm nghẹn chết.

Tần Lạc về mặt hồ nghi nhìn Cổ Phán Phán, cũng thật muốn biết vì sao nàng mắng La Âm không biết xấu hổ.

“Tần đại ca,“ Cổ Phán Phán thật vất vả mới hồi phục tinh thần lại, cắn chặt môi quay đầu nhìn về phía Tần Lạc, nói: “Ta chỉ là vì La Âm so sánh bản thân là nam nhân, mới mắng nàng không biết xấu hổ, cũng không có bởi vì cái gì khác.”

Nghe nói như thế, Tần Lạc mới thu nghĩ hoặc trong lòng, ánh mắt chuyển về phía La Âm, nhíu mày nói: “Người là loại người nào?”

“Bỏn cô nương họ La tên Âm, nữ nhi của La đại Tướng Quân! Chỉ là hôm nay thật sự là đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt), không nghĩ tới có nam nhân có thể ngu xuẩn đến loại trình độ này, giải thích như vậy, người cũng tin?”

La Âm khinh bỉ cười một tiếng, ánh mắt đảo qua trên mặt Tần Lạc, ghé tòm giống như là xem một đồng rác.

“Hừ!” Tần Lạc ‘hừ’ lạnh một tiếng: “Nữ nhi của một Tướng Quân Thanh Long Quốc, không biết là ai cho người tư cách tới tham gia hội đấu giá lần này? Trong tay người có thiệp mời Bách Thảo Đường phát ra sao? Cho rằng nịnh bợ người bên trong Bách Thảo Đường thì có thể đi vào bên trong? Đáng tiếc, nữ tử bên cạnh người kia chỉ là một tạp dịch nho nhỏ, không làm chủ được, cho nên, ta khuyên người vẫn là rời đi chỗ này, miễn cho đến lúc đó người của Bách Thảo Đường tự mình ra đuổi bọn người đi, lúc đó, mặt mũi trên người các người chỉ sợ cũng không có đẹp đẽ như vậy.”

Từ đầu tới cuối, Tần Lạc đều không có liếc mắt nhìn Cổ Nhược Vân nhiều thêm một cái.

Lấy thân phận của Cổ Phán Phán, tuy rằng không có tư cách trở thành thê tử của hắn, nhưng mà có thể gả làm thiếp của hắn, về phần Cổ Nhược Vân, nàng đã bị xoá tên trên gia phả (gia phả) Cổ gia, nói cách khác, ngay cả thân phận ám giương cho hắn cũng không đủ!

Một tạp dịch nho nhỏ, làm sao có thể được hắn để vào trong nhà?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (tám)

“Nơi này xảy ra chuyện gì?”

Lúc ở bên ngoài nói nhao nhao nghị luận, thì một giọng nói thương lão từ trong hội trường truyền ra, rồi sau đó, ở dưới ánh mắt của mọi người, Triệu chương quý một thân trưởng bảo lâm từ sự dạy dỗ bước mà đến, sau khi nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm kia của Cổ Nhược Vân thì sững sờ một chút, rồi cau mày nhìn về phía hai người Tần Lạc và Cổ Phán Phán.

“Các người có thể nói cho ta biết, ở ngoài Bách Thảo Đường ta tụ tập nhiều người gây chuyện, là có ý gì hay không?”

Tần Lạc sắc mặt thay đổi, cho dù hắn cao tới đầu ngao, hiện tại cũng là có việc cầu người, đối với chương quý của Bách Thảo Đường là không dám tự cao tự đại một chút nào.

“Triệu chương quý, kỳ thực không có chuyện gì. Người suy nghĩ nhiều, chúng ta cũng nên đi vào.”

“Phốc xuy.” Một tiếng cười khẽ đột nhiên truyền đến, La Âm nhin không được cười ‘ha ha’ hai tiếng: “Không có chuyện gì? Chắc chắn, vậy vừa rồi là ai vũ nhục Cố Nhược Vân là một tạp dịch nho nhỏ? Còn phát ngôn bừa bãi muốn làm cho người của Bách Thảo Đường đuổi hai người chúng ta đi! Thì ra chỉ cần là người có quan hệ với Cố Phán Phán, thì đều vô liêm sỉ như vậy, lời nói đã nói qua trong chớp mắt đã không thừa nhận.”

Triệu chương quý sắc mặt rất là khó coi, đứng nhìn ở bên ngoài tất cả mọi người cho rằng Bách Thảo Đường là Dur lão định đoạt, kỳ thực, chủ nhân chân chính chính là Cố Nhược Vân, ngay cả Dur lão đều đối nàng nói gì nghe nấy? Người này, còn muốn làm cho Bách Thảo Đường đuổi nàng đi?

“Tần công tử, lời này của người không khỏi quá mức bừa bãi đi? Thì ra đây chính là giáo đường (bồi dưỡng văn hóa đạo đức) của Tần gia! Xem ra địa phương nho nhỏ như Bách Thảo Đường ta đây thật sự dung không nổi những đại phật các người, mời trở về đi!”

Cố Phán Phán sắc mặt từ kinh ngạc lúc ban đầu trở nên vô cùng khó coi, nàng cười lạnh nói: “Triệu chương quý, người chỉ là một chương quấy nho nhỏ mà thôi, ngay cả Dur lão đều không nói gì, người dựa vào cái gì làm cho ta rời đi? Đây chính là đạo đãi khách của Bách Thảo Đường các người? Vì một Cố Nhược Vân mà đối đầu với Tần Môn, người cho rằng điều này thật sự đáng giá sao? Hôm nay người làm cho ta rời đi, ta vẫn cứ không đi, người có thể làm gì ta?”

Lúc này Cố Phán Phán nghiêm nhiên quên, vì Cố Nhược Vân, Dur lão chẳng những đối nghịch với Luyện Khí Tông, còn đại chiến với cường giả Võ Vương, chẳng lẽ ông còn có thể để ý một Tần Môn?

Nhưng mà theo Cố Phán Phán, đây chỉ là quyết định của riêng Triệu chương quý, phải biết rằng, Bách Thảo Đường có thể quyết định chỉ có Dur lão, Dur lão không có phát biểu ý kiến, hẳn dựa vào cái gì tự mình chủ trương?

“Phán Phán!” Khuôn mặt của Tần Lạc trong phút chốc đại biến, có chút hối hận mang theo Cố Phán Phán tới tham gia hội đấu giá.

Ai biết nữ nhân này không có đầu óc như vậy, tuy rằng Triệu chương quý không phải người có quyền uy cao nhất trong Bách Thảo Đường, nhưng loại chuyện này vẫn là có thể quyết định được, đặc tội hẳn rõ ràng thật không sáng suốt.... ..

“Tần đại ca.....”

Cố Phán Phán còn muốn nói gì, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tần Lạc, tất cả lời nói đều nuốt xuống, chỉ đứng ở bên cạnh hần hung hăng trừng mắt nhìn hai người Cố Nhược Vân và La Âm.

“Triệu chương quý, chuyện này ta quả thật có chỗ không đúng, nhưng bọn họ không có sai lầm sao?” Tần Lạc có chút tức giận nói: “Các nàng mở miệng vũ nhục người của ta, rõ ràng là không để ta vào mắt, hơn nữa lần này Tần Môn ta từ thật xa tới tham gia hội đấu giá, Triệu chương quý, người ngăn chúng ta ở ngoài cửa giống như có chút không quá phúc hậu đi?”

Tần Lạc luôn luôn cao ngạo, không nguyện ý nhượng bộ cầu người, nhưng mà hẳn cũng không tính toán đắc tội Triệu chương quý, chỉ cần Triệu chương quý có thể cho hắn một cái công đạo, vậy chuyện này sẽ không tính toán nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (chín)

Triệu chương quý ‘hừ’ lạnh một tiếng, nói: “Các người là muốn ta nói lần thứ hai phải không? Lập tức từ Bách Thảo Đường rút đi, nếu không ta không để ý làm cho người của ta đánh đuổi bọn người ra bên ngoài.”

Nghe nói như thế, Tần Lạc khuôn mặt xanh mét, nhưng mà hẳn hiểu rõ Triệu chương quý nói ra đương nhiên sẽ làm, nhưng nếu bản thân tay không mà về, phụ thân nhất định sẽ trách cứ hắn!

Tất cả những thứ này đều là vì tiện nhân Cố Phán Phán này, nếu không phải nàng gặp phải chuyện, làm sao bản thân có thể bị đuổi ra ở trước công chúng? (L: hứa theo nó rồi đồ tội cho nó ~ dân ông hèn~)

Lúc này, tất cả mọi người chuyển ánh mắt về phía này, ở dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, Tần Lạc thấy vô cùng xấu hổ.

“Hừ, chúng ta đi!”

Hắn rút cuộc ở không được, vội vàng dẫn theo người Tần Môn rời khỏi Bách Thảo Đường, về phần Cố Phán Phán gây họa, hiển nhiên đã không xứng đứng ở bên người của hắn.... ..

“Tần đại ca!”

Cổ Phán Phán sốt ruột dậm dậm chân, oán hận trừng mắt nhìn Cổ Nhựt Vân: “Các người chờ cho ta! Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho người quý rập xuống nhận sai trước mặt của ta!”

Nói xong lời này, nàng cũng không có mặt mũi ở lại, ở trước lúc Triệu chương quý ra lệnh liền vội vàng đi ra ngoài, biến mất ở bên trong tầm mắt.

Nhìn thấy hai người rời đi, người vây xem cũng đều tản ra, Triệu chương quý bước nhanh đi đến trước mặt Cổ Nhựt Vân, mỉm cười nói: “Đại tiểu thư, Dư lão đã an bày vị trí cho hai người, hai người đi theo ta đi.”

Đại tiểu thư?

La Âm ngăn người, vì sao Triệu chương quý lại gọi Cổ Nhựt Vân là đại tiểu thư?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cổ Nhựt Vân cũng không nghĩ tới Triệu chương quý sẽ hô lên xưng hô này, nhưng mà chuyện này sớm muộn gì La Âm cũng biết, cho nên nàng cũng không nói thêm gì, chỉ là gật gật đầu: “Đi trước dẫn đường đi.”

“Vâng, đại tiểu thư mời đi theo ta.”

... ..

Lần này tới tham gia hội đấu giá, thấp nhất cũng là môn phái tam lưu (hạng ba), ngay cả thân là tam lưu, nhưng so sánh với hoàng quốc vẫn là trên một bậc, cho nên, các vương tôn quý tộc cáo mượn oai hùm ở Thanh Long Quốc lúc trước, giờ phút này chỉ có thể ngồi ở đại sảnh chật chội, lại không ai dám nói một chữ ‘không’.

Đột nhiên, một bóng dáng kinh diễm hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nam nhân cả người mặc quần áo màu đỏ, tay cầm quạt lông, mặt như hoa đào, mắt phượng giống như trăng, khoe môi hân hàm chứa tươi cười, đôi mắt hơi hơi nheo lại khẽ đảo qua đám người, sau khi nhìn thấy Cổ Nhựt Vân theo sát Triệu chương quý tiến vào ghế lộ mới thản nhiên cười.

“Thần ca ca, người đợi ta với, ta thật vất vả mới từ Chu Tước quốc đến nơi đây, vì sao người không nói chuyện với ta?”

Bỗng nhiên, một giọng nói mang theo oán trách truyền đến từ phía sau nam nhân, làm cho mày đẹp kia của hắn không tự chủ được nhăn lại, trên mặt rõ ràng mang theo không kiên nhẫn.

“Chỗ này không phải là chỗ để người ngây ngô, người vẫn là nhanh chóng trở về Chu Tước quốc, đừng đến quấy rối lấy ta.”

Tả Thượng Thần quét mắt nhìn thiếu nữ mặc áo hồng phía sau, giọng nói có chút không được tốt lắm.

“Thần ca ca.” Tô Tô đưa tay muốn bắt được vạt áo của Tả Thượng Thần, nhưng còn không có tiếp xúc đến hắn, đối phương đã rất chán ghét một chương gạt tay của nàng ra, giọng nói không chút nề tình.

“Tô Tô, người biết, ta không thích người khác chạm vào ta.”

Tô Tô ngây ngẩn cả người, ở trong mắt to giống như thủy tinh chứa nước mắt ứ khuất, nói: “Thần ca ca, ta nghe nói, người ở trong Thanh Long Quốc năm lần bảy lượt bảo vệ một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân kia còn là phế vật mới tới Võ Giả sơ cấp, Tô Tô kém năng chỗ nào? Bất luận gia thế hay là thực lực, nữ nhân kia cũng không bằng ta, mà ta còn đuổi theo Thần ca ca đến Thanh Long Quốc, vì sao trong mắt Thần ca ca lại không có Tô Tô?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (mười)

Trên mặt Tả Thượng Thần không có cột nhà thường thấy, mắt phượng lạnh lùng từ phía sau đảo qua trên người thiếu nữ, nhàn nhạt nói: “Tô Tô, nàng không phải người có thể so, hơn nữa người cũng đừng đắc tội nàng, nếu không, ta bảo vệ không được người.”

Tô Tô ánh mắt mang theo kinh ngạc, như là không dám tin nhìn Tả Thượng Thần, trong mắt hàm chứa bi thống (bi thương + thống khổ).

“Thần ca ca, từ nhỏ đến lớn người vẫn luôn bảo vệ ta, hiện tại, người vì nữ nhân khác cảnh cáo ta? Nếu ta làm sai chỗ nào, người nói với ta được không? Ta có thể sửa.”

“Không, người không có sai,” Tả Thượng Thần lắc lắc đầu, thu hồi quạt lông, nói: “Nhưng ở trong lòng ta, người vĩnh viễn là muội muội của ta, nhưng cho dù là muội muội, ta cũng không hy vọng người cách ta quá gần, hiện tại ta chỉ là suy nghĩ cho an toàn của người, để người đừng đi trêu chọc nàng,

nếu không hậu quả kia ngươi chịu không nổi.”

Muội muội?

Không!

Nàng muốn không phải là làm muội muội của hắn, mà là thê tử của hắn! Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, Thần ca ca vẫn luôn không hiểu tâm tư của nàng sao? Vì sao hắn đối bất luận kẻ nào đều có thể chuyện trò vui vẻ, duy chỉ đối với nàng, lại tàn nhẫn như thế?

Tô Tô nuốt xuống chua sót trong miệng, giờ lên hai mắt đầm lệ mơ hồ, trên mặt trẻ con đáng yêu mang theo ý cười: “Thần ca ca, Tô Tô đã rõ, ta chỉ là muốn đi theo Thần ca ca mà thôi, không có mục đích gì khác.”

Tả Thượng Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Tô Tô, không có lại nói thêm cái gì, nhưng mà, hắn không có đi về phía ghế lô của bản thân, mà là đi tới phía Cố Nhượng Vân.

“Tiểu Vân Nhi, ta muốn đến chỗ của ngươi chen lấn một chút, không biết ngươi có nguyện ý hay không.”

Nghe thấy giọng nói yêu mị kia, Cố Nhượng Vân ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở phía trên khuôn mặt yêu nghiệt cười cực kì đáng đánh đòn kia của nam nhân.

“Từ hoàng tử, hôm nay thế nào ngươi không để cho nhóm thị nữ của ngươi nâng?” Cố Nhượng Vân nhướn mày, phải biết rằng, mỗi lần Tả Thượng Thần xuất hiện đều là ngồi ở bên trong nhuyễn kiệu, lại từ tuyệt sắc thị nữ nâng, cho nên đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn đi tới xuất hiện ở trước mặt của nàng.

“Ta còn tưởng rằng ngươi là tàn tật, không thể đi bộ.”

Tả Thượng Thần không cho là đúng nhưn vai, đối với miệng lưỡi của Cố Nhượng Vân này hắn là đã sớm biết, mắng người đến không lưu tình chút nào, nhưng điều này không có nghĩa là Tô Tô có thể khoan dung cho người vũ nhục nhân vật kính ngưỡng nhất trong cảm nhận của nàng.

“Ngươi là loại người nào! Dựa vào cái gì nhục nhã Thần ca ca? Cho dù Thần ca ca để cho người ta nâng cũng không có quan hệ gì với ngươi.”

Tô Tô tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tức giận trừng mắt nhìn Cố Nhượng Vân, nhưng mà ánh mắt nàng không có lực sát thương gì, mà như là một đũa nhỏ giận dỗi.

“Nhục nhã hắn?” Cố Nhượng Vân dương môi cười, tầm mắt đảo qua trên khuôn mặt của nam nhân: “Tả Thượng Thần, ta đây là đang nhục nhã ngươi sao?”

“Khụ khụ!”

Tả Thượng Thần ho khan hai tiếng, ý cười trong mắt phượng càng sâu: “Tiểu Vân Nhi là ăn ngay nói thật, cũng không có đang nhục nhã bản hoàng tử, nếu đây là nhục nhã, vậy bản hoàng tử nhưng là nguyện ý bị Tiểu Vân Nhi ngươi nhục nhã nhiều vài lần.”

Khi nói lời này, Tả Thượng Thần chớp chớp mắt với Cố Nhượng Vân, biểu cảm kia hoàn toàn chính là một bộ dáng cầu chà đạp.

“Thần ca ca!” Tô Tô dậm chân vài cái, có chút không cam lòng trừng mắt nhìn Cố Nhượng Vân, nàng không rõ đến cùng nữ nhân không có lễ phép này có cái gì tốt, vậy mà làm cho Thần ca ca từ nhỏ làm bạn với nàng (TT) lớn lên vì nàng (CNV) không tiếc vứt bỏ bản thân.

Hơn nữa, thực lực của nàng quá kém.

Một Võ Giả sơ cấp mười lăm tuổi, ở Thanh Long Quốc có lẽ coi như không tệ, nhưng nếu bằng thực lực này muốn đứng ở bên người Thần ca ca, vậy quả thực là ý nghĩ kỳ lạ.... ..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Hội đấu giá khiếp sợ bốn nước (mười một)

“Các vị, hoan nghênh các ngươi đường xa mà đến tham gia hội đấu giá của Bách Thảo Đường chúng ta.”

Đúng lúc này, ở ngoài ghế lô, truyền đến giọng nói thương lão của Dư lão.

Giọng nói của ông rõ ràng mang theo kích động: “Các ngươi đại khái cũng biết vật phẩm sắp sửa bán đấu giá của hội đấu giá lần này! Đúng vậy, chính là đan dược trong truyền thuyết! Đan dược thứ này, hiện giờ cũng chỉ có một ít trong lăng mộ của cường giả vạn năm trước mới có thể lấy đến mấy viên,

cái khác đều đã biến mất ở bên trong sông dài lịch sử, nhưng lần này, Bách Thảo Đường chúng ta vận đặc biệt tốt, ngoài ý muốn tìm được một ít Mỹ Dung Hoán Phu đan.”

Mọi người hô hấp căng thẳng, không chuyển mắt nhìn chăm chăm lão giả ở trung tâm phòng đấu giá, sợ bỏ lỡ một câu nói của ông.

“Mọi người đều biết, Quý Y nổi tiếng đại lục trên mặt mang theo vô số vết sẹo, ngay cả chính nàng đều vô được khả y (không thuốc chữa), nhưng thật may mắn, Bách Thảo Đường chúng ta dùng Quý Y làm thí nghiệm, thành công trị vết thương trên mặt nàng.”

Dur lão càng nói càng hưng phấn, ông giống như đã thấy được tiền đồ tốt đẹp của bản thân.

“Quý Y? Là Quý Y có thể chữa trị bạch cốt, hoạt tử nhân kia?”

“Trời ạ, Quý Y vậy mà cũng dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan? Ta vốn đang ôm thái độ nửa tin nửa ngờ đối với đan dược này, nếu quả có Quý Y làm mẫu thí dụ, vậy cho dù táng gia bại sản ta cũng muốn có được nó.”

Đang ở lúc người khác nói lời này, Vệ Y Y người mặc quần áo màu đỏ thẫm ở dưới ánh mắt kinh diễm của mọi người đi vào hội trường.

Khuôn mặt trứng ngỗng (*) kia của nàng có vẻ đặc biệt quyến rũ, môi đỏ mọng cười yếu ớt, làn da trắng nõn trong sáng thuần khiết, hoàn mỹ không có một chút khuyết điểm, mà giữa một nụ cười một cái nhăn mày kia tất cả đều lộ ra phong tình.

(*) khuôn mặt trứng ngỗng: lee nghĩ nó cũng như mặt trái xoan á, hình dáng giống giống nhau, đều ý chỉ mặt đẹp

Một nữ tử thật giống hồ ly tinh.

Trong phút chốc nhìn thấy Vệ Y Y, trong lòng mọi người đều là kinh diễm, ánh mắt lại cũng không cách nào rời khỏi khuôn mặt của nữ tử.... ..

Cho dù không có một vết sẹo, nhưng mà người đã từng gặp qua Vệ Y Y vẫn là có thể nhận ra nàng chính là Quý Y kia!

Loại tư thái này, không có ai có thể giả mạo.

“Quý Y nàng thật sự xóa hết vết sẹo.....”

“Lúc trước, miệng vết thương trên mặt Quý Y có kịch độc, hơn nửa thời gian trôi qua thật lâu, phải biết rằng, loại miệng vết thương hai năm không có khép lại, về sau đều sẽ không có cơ hội khép lại, không nghĩ tới nàng có thể khôi phục đến loại trình độ này, xem ra Mỹ Dung Hoán Phu đan này là thật.”

“Nàng dâu của ta yêu đẹp nhất, nếu có thể đem Mỹ Dung Hoán Phu đan này cho nàng, nói không chừng nàng có thể khôi phục dung nhan tuổi trẻ.....”

Ở bên trong đan dược, chia làm Chủ đan dược và Phó đan dược, nói như vậy, tu luyện thăng cấp hay là chiến đấu cần là Chủ đan dược, mà loại đan dược giống như Mỹ Dung Hoán Phu đan này không có quan hệ với võ giả, chính là Phó đan dược.

Nhưng đừng xem nhẹ lực lượng của Phó đan dược, phải biết rằng, nữ nhân càng cường đại càng thích chưng diện, có một số nữ nhân vì dung nhan càng là nguyện ý táng gia bại sản, cho nên ngay từ đầu Cổ Nhược Vân đã không lo lắng thị trường của Mỹ Dung Hoán Phu đan.

“Thần ca ca, qua vài ngày chính là ngày sinh của Thái hậu nương nương, nếu đưa Mỹ Dung Hoán Phu đan này cho bà, bà nhất định sẽ rất vui vẻ.” Tô Tô hai mắt sáng lên nhìn Dur lão, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải có được Mỹ Dung Hoán Phu đan.

Tá Thượng Thần nhún mày, cười nhìn Tô Tô: “Tô Tô, nếu ngươi cần Mỹ Dung Hoán Phu đan này, không cần thiết đi cách khác, hiện tại bên cạnh ngươi đã có một người có thể cung cấp cho ngươi.”

“Cái gì?” Tô Tô sững sờ một chút, không hiểu nhìn Tá Thượng Thần.

Tá Thượng Thần liếc mắt nhìn Cổ Nhược Vân, trong mắt phượng hiện lên một tia sáng khác thường: “Tiểu Vân Nhi chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, ngươi muốn, ngươi có thể đi cầu nàng, nói không chừng nàng tâm tình cực tốt còn có thể bán cho ngươi một viên.”

Tô Tô bỗng chốc trừng lớn mắt.

Cổ Nhược Vân là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường? Điều đó không có khả năng! Theo điều tra của thủ hạ của nàng, nữ nhân này chỉ là một tạp dịch nhỏ của Bách Thảo Đường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Thiên Thành, Hạ gia (một)

La Âm cũng ngây ngẩn cả người, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Cố Nhượng Vân, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Khó trách Triệu chương quỹ gọi nàng là đại tiểu thư, thì ra nàng lại là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, nhưng thế nào nàng lại không biết chuyện này? Hơn nữa, khi Bách Thảo Đường thành lập, hình như nàng còn không có sinh ra....

Cố Nhượng Vân nhíu mày, thật hiển nhiên, nàng đối với việc Tá Thượng Thần làm bại lộ bản thân rất là bất mãn, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua khuôn mặt yêu nghiệt của nam nhân.

“Nếu không phải nể tình ngươi là bằng hữu của ca ta, chỉ bằng lời nói mới rồi của ngươi, ta đã làm cho Dư lão đuổi ngươi ra ngoài.”

Tá Thượng Thần sờ sờ mũi, trên khuôn mặt lộ ra một chút tươi cười chua xót.

Còn không phải là hần lo lắng Tô Tô xem thường Cố Nhượng Vân rồi sau đó làm ra chuyện gì đó sao? Nhưng mà mặc kệ có lý do gì, hần không có trải qua sự cho phép của đối phương đã nói ra thân phận của nàng, này quả thật là lỗi của hần.

Tô Tô há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó, lại ngượng ngùng nói ra.

Lúc này, trong hội trường, giọng nói của Dư lão lại vang lên.

“Các vị, nếu không có vấn đề gì mà nói, vậy kế tiếp liền bắt đầu lần bán đấu giá này của chúng ta! Lúc này đây bán đấu giá Mỹ Dung Hoán Phu đan tổng cộng có năm viên, mỗi người nhiều nhất chỉ có thể đặt được một viên, mà viên đan được thứ nhất giá khởi điểm là một vạn kim tệ.”

Theo tiếng nói của Dư lão rơi xuống, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ, sau đó, một trận tiếng huyên náo tranh đoạt lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vang lên.

“Mười vạn (100.000) kim tệ!”

Àm!

Tất cả mọi người đều bị âm thanh trung khí mười phần này làm chấn động, phải biết rằng, mười vạn kim tệ, cũng đủ một tiểu gia tộc trung lưu sống hai năm, hiện giờ, lại chỉ là giá khởi điểm của đan dược này.

“Phách Chấn Thiên, người phụ nữ kia của ngươi đã hoa tàn ít bướm (*), ngươi còn tiêu nhiều tiền như vậy ở trên người nàng làm gì? Không bằng lại đổi một *****, đan dược này để cho chúng ta đi, ha ha!”

(*) hoa tàn ít bướm ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá (cái này lee giải thích rồi nè, thôi kệ, cứ giải thích lại ^o^)

Trung niên nam tử một thân áo xanh cười ‘ha ha’ đứng lên, không chút cố kỵ Phách Chấn Thiên trợn mắt nhìn.

“Hừ!” Phách Chấn Thiên ‘hừ’ lạnh một tiếng: “Đan dược này ta còn muốn có được!”

“Vậy ngượng ngùng, ta cũng cảm thấy thật hứng thú đối với đan dược này, cho nên, ta ra hai mươi vạn kim tệ!”

... ..

Trong ghé lô, Tá Thượng Thần cười khế tựa vào phía trên lưng ghế dựa, trên khuôn mặt so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn kia mang theo tươi cười lười nhác thích ý, hần giống như biết Cố Nhượng Vân đối với những thế lực trên đại lục không có hiểu biết, cho nên ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích nói: “Người trên mặt có một vết sẹo kia là Phách Chấn Thiên thống lĩnh thế lực ngầm của Thiên Thành Huyền Vũ Quốc, mà ở Huyền Vũ Quốc, thế lực của Thiên Thành còn lớn mạnh hơn một quốc gia, cho nên có thể tương tượng được địa vị của Phách Chấn Thiên, chỉ là, Phách Chấn Thiên này còn là một thế nô (*) nổi tiếng!”

(*) thế nô: nô lệ của vợ, ý chỉ yêu chiều, tôn trọng, nghe theo lời vợ, coi vợ là nhất đó ~

Cố Nhượng Vân nhíu mày, ánh mắt dừng ở trên người Tá Thượng Thần.

Tá Thượng Thần vung ra quạt lông, cười khế tiếp tục mở miệng: “Ta đoán là, lúc này đây Phách Chấn Thiên tới nơi này, cũng là vì mua Mỹ Dung Hoán Phu đan cho thế tử của hần, về phần người tranh chấp với hần, là chương quầy tiệm bán thuốc lớn nhất Thiên Thành, mục đích của hần đoán chừng chính là mua Mỹ Dung Hoán Phu đan về làm trấn điểm chỉ bảo (bảo vật của cửa hang), nhằm thu hút người đến mua.”

Thiên Thành?

Cố Nhượng Vân trầm mặc một lúc lâu, hỏi: “Đến cùng thì Thiên Thành là thế lực gì, thế nào ta không nghe nói qua?”

“Ở trong Huyền Vũ Quốc, Thiên Thành là thế lực có quyền uy nhất, nếu hoàng thất Huyền Vũ Quốc muốn thay đổi triều đại, chỉ được đại thần ủng hộ cũng là không được, cần phải có được sự đồng ý của Thiên Thành, cho dù là sắc lập Thái Tử đều là Thiên Thành trợ giúp hoàng thất quyết định, cho nên, Thiên Thành là tồn tại cao nhất ở Huyền Vũ Quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Thiên Thành, Hạ gia (hai)

Cố Nhượng Vân có chút kinh ngạc, mặc dù ở trong Thanh Long Quốc cũng có thể lực cường đại hơn hoàng thất, nhưng mà, để cho thể lực kia quyết định vị trí Thái Tử thuộc về ai, loại chuyện này nàng cũng chưa nghe bao giờ.

Đến cùng thì Thiên Thành thần bí kia là loại địa phương nào?

“Người có thể tiếp tục nói với ta về tình huống của Thiên Thành hay không?” Cố Nhượng Vân có chút hưng phấn hỏi.

“Có thể, “Tá Thượng Thần mắt phượng mỉm cười: “Nắm trong tay toàn bộ Thiên Thành chính là phủ Thành chủ Hạ gia, nghe nói tiểu thiếu gia Hạ gia từ nhỏ thân thể yếu đuối nhiều bệnh, còn bị khẳng định là không cách nào sống quá mười lăm tuổi, nhưng ở mấy tháng trước, bệnh của tiểu thiếu gia Hạ gia đột nhiên chuyển tốt, tu vi cũng là đột nhiên tăng mạnh, loại tình huống này nhưng là không khác người lắm.”

Nói tới đây, hắn hơi hơi nheo mắt lại, nghiêm cẩn đánh giá thiếu nữ trước mắt.

Theo tin tức Thanh Y truyền lại, trước kia Cố Nhượng Vân quả thật là một phế sài yếu đuối, tất cả thay đổi đều là sau khi chết rồi sống lại.....

“Tiểu thiếu gia Hạ gia kia, hắn tên gọi là gì?” Cố Nhượng Vân trái tim không chịu khống chế nhảy lên, nàng hít vào một hơi thật sâu, hỏi.

“Hạ Lâm Ngọc.”

Àm!

Giống như một tia sét nổ tung ở trong lòng của Cố Nhượng Vân, toàn bộ thân thể của nàng đều run rẩy, vội vàng đưa tay che miệng, nước mắt từ giữa khe hở chậm rãi chảy ra.

Ngọc nhi.... ..

Là hắn sao? Sẽ là hắn sao?

Chẳng lẽ hắn thật sự còn sống ở trên thế giới này?

Đời trước, hắn là người nàng nguyện ý trả giá sinh mệnh để bảo vệ, cuối cùng, hắn vẫn là ở dưới ánh mắt của bản thân bị chặt bỏ tứ chi, tàn nhẫn mà chết, đó là loại đau tê tâm liệt phế cỡ nào?

Mà không thể bảo vệ người bản thân để ý, cũng là chuyện nàng hối hận cả đời!

“Nhượng Vân, ngươi làm sao vậy?” La Âm ngây ngốc nhìn Cố Nhượng Vân, không rõ chân tướng hỏi.

Ở bên trong ấn tượng của nàng, Cố Nhượng Vân chưa từng có rời đi Thanh Long Quốc, lại làm sao có thể quen biết tiểu thiếu gia Hạ gia ở Thiên Thành? Nhưng vì sao sau khi nghe thấy tên của Hạ Lâm Ngọc, Cố Nhượng Vân sẽ kích động như thế?

“Ta không sao.”

Giọng nói của La Âm làm cho Cố Nhượng Vân phục hồi tinh thần lại, lúc này nàng mới phát hiện tất cả mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, nàng vội vàng lau nước mắt, cười khẽ nói.

Tá Thượng Thần hơi hơi nhíu mày, như có điều dăm chiêu nhìn Cố Nhượng Vân, thật lâu sau, mới nói: “Tiểu Vân Nhi, Thiên Thành ngăn cách với ngoại giới (thế giới bên ngoài), người bên ngoài không cách nào đi vào, trừ phi có lệnh bài của Thành chủ Thiên Thành.”

“Cám ơn.”

Cố Nhượng Vân nhẹ nhàng gật đầu, cảm kích cười.

Nàng thật cảm tạ Tá Thượng Thần tự nói với mình tất cả những thứ này, bất luận tiểu thiếu gia Hạ gia có phải Ngọc nhi hay không, nàng đều phải đi Thiên Thành nhìn xem.

“Nếu người muốn cảm tạ ta mà nói, đến cho ta ôm một cái.”

Tá Thượng Thần lười nhác mở ra hai tay, đợi thiếu nữ ngã vào lòng.

Nhưng mà, lời nói của Tả Thượng Thần, làm cho Tô Tô bất mãn dậm chân: “Thần ca ca!”

Thần ca ca luôn luôn không thích người khác đụng tới hắn, nhưng hôm nay, vậy mà muốn ôm một nữ nhân khác.

Điều này làm cho nàng bất giác sinh ra cảm giác xót xa, ánh mắt nhìn Cổ Nhược Vân lại tràn ngập địch ý.

Đúng lúc này, lần bán đấu giá đầu tiên đã xong, cho dù Phách Chấn Thiên có nhiều tiền tài hơn nữa, cũng so ra kém người thân là lão bản của tiệm bán thuốc lớn nhất Thiên Thành, cho nên cuối cùng lấy giá ba trăm vạn kim tệ thành giao.

Đương nhiên bởi vì là lần đầu, còn có rất nhiều người không ra tay, dù sao kế tiếp còn có bốn viên, làm gì vừa mới bắt đầu đã tiêu phí giá cao cạnh tranh?

Nhưng mà bởi vì tất cả mọi người ôm loại suy nghĩ này, cho nên sau đó mới hối hận đã buông tha cho lần bán đấu giá đầu. Dù sao, lần kia xem như là giá thấp nhất trong lần bán đấu giá này.

“Tốt lắm, kế tiếp chúng ta bắt đầu lần bán đấu giá thứ hai, lần này giá bán đấu giá thấp nhất là ba trăm vạn (300.000) kim tệ!”

Àm!

Đám người chột ‘oanh’ bắt đầu chuyển động, giá quy định của lần bán đấu giá này, lại là giá thành giao của lần trước?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Bán đấu giá giá trên trời (một)

“Các vị, hiện tại các ngươi có thể bắt đầu đấu giá.”

Dur lão giả hoạt cười, nếu không có chút thủ đoạn, thế nào có thể bóc lột những thế lực này? Đương nhiên, đây vẫn là phương pháp Cổ Nhược Vân dạy ông, nếu không những lần đấu trước bọn họ khẳng định không dùng hết toàn lực.

Sau khi mọi người yên lặng một lúc lâu, lại bộc phát ra âm thanh tranh đoạt ồn ào, chỉ vì bọn họ hiểu rõ, nếu lần này không lấy được đan dược, kế tiếp giá phải trả sẽ rất cao.

“Bốn trăm vạn kim tệ!”

Phách Chấn Thiên cắn chặt răng, hiển nhiên vì có được niềm vui của nàng dâu, hắn cũng coi như là liều mạng.

Nhưng mà, những người khác lại không cho là đúng, thế tử của hắn đã là viên ngọc vàng lớn tuổi, mà hắn thân là thống lĩnh thế lực ngầm, làm gì e ngại một lão thái bà như thế?

“Sáu trăm vạn kim tệ.”

Một giọng nói xinh đẹp chậm rãi vang lên, mang theo âm điệu quyến rũ động lòng người: “Mỹ Dung Hoán Phu đan này ta muốn, không biết các vị có thể tặng cho tiểu nữ hay không? Tiểu nữ vô cùng cảm kích.”

“Ha ha, Xà Cơ người xinh đẹp nổi tiếng thiên hạ, vì sao lại muốn tranh đan dược này với chúng ta? Chẳng lẽ ngươi muốn cho nam tử khắp thiên hạ đều thua ở dưới váy thạch lưu của ngươi?”

Nữ tử xinh đẹp che môi cười: “Ta cảm thấy thật hứng thú với thuật luyện đan, chính là muốn nghiên cứu đan dược này một chút mà thôi, huống chi, ai lại sẽ ghét bỏ bản thân xinh đẹp đâu? Ngươi nói phải không?”

Lúc này đây, ngay từ đầu Dur lão không tính toán bức những thế lực này ra tay, cho nên, sắc mặt của Phách Chấn Thiên có chút khó coi, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, phải biết rằng, cho dù tài phú thế lực của hắn không kém, nhưng so sánh với nhiều môn phái gia tộc cường đại khắp thiên hạ như vậy, vẫn là yếu hơn một bậc.

Rất nhanh, lần bán đấu giá này đã bị Xà Cơ lấy giá hai ngàn vạn kim tệ mua được, một màn rung động như thế, làm cho La Âm ngồi xem trong ghế lô trực tiếp chặc lưỡi.

“Một viên đan dược, hơn nữa chỉ là đan dược đổi dung nhan của nữ nhân, lại có thể bán hai ngàn vạn! Đây là tiền tài cả đời chúng ta cũng kiếm không được.”

Nghe nói như thế, từ đầu đến giờ Tô Tô vẫn không nói gì rốt cục đã mở miệng: “Cho dù mãnh đại lực này là cường giả vi tôn, nhưng cho dù là cường giả

cũng thích chưng diện, bọn họ càng là bỏ được hạ tiền vốn ở phương diện này, cho nên một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan bán ra giá này cũng không kỳ quái.”

Nghe vậy, Cố Nhược Vân liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Chỉ một lát sau, viên đan dược thứ ba và thứ tư phân biệt lấy giá năm trăm ngàn và một triệu bán đi, đương nhiên, Phách Chấn Thiên đau buồn đầu giá vẫn như cũ không có cơ hội đạt được đan dược, trên mặt của hắn không tự chủ được sinh ra một chút sốt ruột, trong nắm tay nắm chặt tràn đầy mồ hôi.

“Còn có một viên đan dược cuối cùng, bất luận như thế nào ta đều phải lấy được nó!”

Hít vào một hơi thật sâu, trong mắt Phách Chấn Thiên mang theo kiên quyết.

“Kế tiếp, là một viên đan dược cuối cùng của hội đấu giá lần này của chúng ta.”

Dư lão ‘ha ha’ cười, hiển nhiên rất hài lòng với thành quả hôm nay, đứng nhìn Bách Thảo Đường thu vào rất cao, nhưng mà cũng không cách nào một ngày vào sổ một triệu, nha đầu kia quả thật là trò giỏi hơn thầy, ông có một loại dự cảm, tương lai không xa, thành tích của nàng tất nhiên sẽ siêu việt hơn Cố Thiên.

“Giá đan dược lần này bắt đầu giá ba trăm vạn kim tệ như trước, đương nhiên, đây có lẽ là một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan cuối cùng trên đời, các người phải nghĩ cho rõ ràng, bỏ lỡ lúc này đây, về sau nói không chừng sẽ không có cơ hội.”

Dư lão chỉ là nói có lẽ, cũng không có nói nhất định, lời nói của ông vẫn là lưu đường sống, nhưng mà, ở trong tai mọi người, lại nghe thành bỏ lỡ lần này, về sau sẽ không có cơ hội có được Mỹ Dung Hoán Phu đan nữa.

Trong lúc nhất thời, đám người bắt đầu sôi nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Bán đấu giá giá trên trời (hai)

“Ta ra tám trăm ngàn kim tệ!”

Phách Chấn Thiên vẫn là người đầu tiên mở miệng, nhưng mà tám trăm ngàn kim tệ này đã xem như là toàn bộ tài chính hắn có thể điều động, cao hơn giá này, sẽ không có cách nào thừa nhận.

“Một triệu một ngàn vạn kim tệ.”

Một tiếng nói nhàn nhạt vang lên.

Phanh!

Phách Chấn Thiên hai chân mềm nhũn, té ở trên ghế, trên trán của hắn tràn đầy mồ hôi, thân mình giống như bị hư thoát.

Tả Thượng Thần lười nhác cười, mắt phượng cười nhìn Cố Nhược Vân, nụ cười mười dặm hoa đào này, xinh đẹp làm cho người ta không thể thu hồi ánh mắt.

“Tiểu Vân Nhi, đối với đan dược này, ta cũng thật cảm thấy hứng thú, không biết ngươi có thể đồng ý để cho ta tham dự đấu giá hay không.”

Cố Nhược Vân lườm hắn một cái: “Ngươi có tiền ta sẽ theo ngươi, dù sao ta không chê tiền nhiều.”

“Một triệu hai ngàn kim tệ.”

Ngoài ghế lộ lại truyền ra một giọng nói, Tả Thượng Thần không có lo lắng một chút nào, nói thẳng: “Hai triệu kim tệ!”

“Ba.....”

“Năm triệu!”

Người nọ còn chưa nói hết câu, đã bị Tả Thượng Thần làm nghẹn ở trong cổ họng.

Hít!

Mọi người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, đừng xem bọn hán cũng rất nhiều tiền, nhưng bỗng chốc vận dụng nhiều kim tệ như vậy vẫn là thật khó khăn. Tên kia đến cùng là loại người nào? Vậy mà có thể hào phóng ném năm triệu!

“Năm triệu kim tệ lần một, năm triệu kim tệ lần hai, năm triệu lần ba, thành giao!”

Đồng!

Giải quyết dứt khoát!

Dur lão tâm đều phấn chấn lên, vẻ mặt kích động.

Kia nhưng là năm triệu kim tệ nha, cho dù là thế lực như Đông Phương gia tộc, cũng đủ sống mười năm, có thể tưởng tượng được năm triệu kim tệ này là giá trên trời ra sao!

Mà lần bán đấu giá hôm nay, nhất định sẽ được ghi vào sử sách! Thậm chí rất nhiều năm sau còn được thế nhân truyền lưu....

Lúc này, trong phòng thuê, Cố Nhượng Vân vuốt cằm, ánh mắt âm hiểm nhìn chằm chằm Tá Thượng Thần.

Nhìn thấy ánh mắt tà ác của nàng, Tá Thượng Thần vội vàng che ngực: “Tiểu Vân Nhi, ngươi muốn làm gì? Đây là trước mặt mọi người, có vẻ có chút không tốt đi? Lão ca của ngươi sẽ làm thịt của ta.”

Cố Nhượng Vân nhin không được liếc mắt xem thường: “Ta chỉ là đang nghĩ, ngươi nhiều tiền như vậy, nên thế nào lừa ngươi vài lần mới tốt.”

La Âm vốn còn đang ở bên trong khiếp sợ sau khi nghe thấy đối thoại của hai người, mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, một phát bắt được bả vai của Cố Nhượng Vân, cả người tức giận không thôi.

“Đó là năm triệu kim tệ! Một viên đan dược của ngươi bán năm triệu kim tệ, quả thực không có thiên lý! Nói, đan dược này ngươi là từ đâu có được?”

Làm sao La Âm có thể không kích động? Năm triệu kim tệ, cho dù là quốc khố cũng không có nhiều tiền như vậy đi?

Huống chi, còn chưa có tính giá thành giao của bốn viên đan dược phía trước.

Không biết quốc khố của bốn nước cộng lại, có phải không nhiều bằng kiếm được một ngày hôm nay của nàng hay không.... ...

“Nhặt được.”

Cố Nhượng Vân nhún vai: “Chỗ này ta còn có một viên đan dược nhặt được, ngươi muốn hay không? Vừa khéo đền bù một trăm kim tệ mấy tháng trước ngươi cho ta mượn kia.”

Nhặt được? Nhặt muối ngươi (một câu chữ bậy)!

La Âm vừa định mắng to ra tiếng, đã bị đan dược trong tay Cố Nhượng Vân hấp dẫn ánh mắt.

Mà hai người Tá Thượng Thần và Tô Tô cũng chuyển tầm mắt về phía Tụ Khí đan. Dựa theo cảm giác của bọn họ, đan dược trong tay Cố Nhượng Vân so với Mỹ Dung Hoán Phụ đan bán đấu giá tốt hơn rất nhiều....

“Tiểu Vân Nhi ngươi thật đúng là bất công, Tá Thượng Thần bừa bãi, ai oán nói: “Vì sao ta mua đan dược mất năm triệu kim tệ, nàng chỉ cần một trăm? Tâm thiên vị này cũng quá rõ ràng, không công bằng!”

Hắn trời sinh tương đối dễ dàng bị người lừa sao?

Cố Sanh Tiêu là như thế này, ngay cả muối của hắn cũng là như thế này....

Tá Thượng Thần càng nghĩ càng cảm thấy bất công, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhượng Vân, giống như nàng là đồ khốn khiếp ném phu quên tử (ném chồng quên con).

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Bán đấu giá giá trên trời (ba)

Cố Nhượng Vân nhún vai: “Ngươi tiền nhiều người ngốc, không lừa ngươi thì lừa ai?” (L: ý CNV là TTT là người có nhiều tiền mà lại không thông minh cho lắm nên dễ lừa đây *cười lắc lè*)

Nghe nói như thế, Tá Thượng Thần nhin không được run rẩy khoe miệng một chút, tuy rằng năm triệu kim tệ này đối với hắn mà nói quả thật không tính là cái gì, nhưng mà, có ai sẽ trắng trợn nói ra loại lời nói này?

“Tứ hoàng tử, La Âm, ta còn có việc, rời đi trước.”

Khi nói lời này, Cố Nhượng Vân đứng lên, lười nhác ngáp một cái, rồi sau đó đi đến phía cửa ghế lô, nhưng mà nàng còn chưa có đẩy cửa rời đi, đã bị giọng nói sau đó ngăn cản bước chân.

“Người thật là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường?”

Hai mắt của Tô Tô gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhượng Vân: “Theo ta biết, ở trước lúc người còn chưa có sinh ra Bách Thảo Đường đã tồn tại.”

Bất luận như thế nào, nàng cũng không thể tin, thiếu nữ trẻ tuổi trước mắt này chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, thật sự là rất không thể tin được.

Cố Nhượng Vân đưa lưng về phía Tô Tô, cười cười: “Một quốc gia tồn tại càng lâu, cũng sẽ thay đổi triều đại, không phải sao?”

Những lời này, tương đương cam chịu thân phận lão bản Bách Thảo Đường của nàng.

Nhưng mà, ở sau khi lời nói này rơi xuống, nàng liền đẩy cửa ghế lô đi ra ngoài.

Tô Tô nhìn phương hướng rời đi của Cố Nhượng Vân, trong mắt mang theo phức tạp, vốn cho rằng nữ nhân Thần ca ca bảo vệ là phế vật không có chỗ nào tốt, dù sao nàng đến nơi đây nghe được chính là những điều này, nhưng nếu nàng chính là lão bản thân bí của Bách Thảo Đường, vậy tất cả đều không giống những lời đồn kia.

Cho dù Bách Thảo Đường thay đổi triều đại, nhưng nếu nàng không có bản lĩnh, thì thế nào có thể làm cho những người đó thần phục?

“Tô Tô, ta đã sớm nói, chớ chọc nàng.”

Tá Thượng Thần yêu nghiệt cười, lười nhác dựa lưng vào ghế, giọng nói miễn cưỡng.

Tô Tô nha đầu kia bản tính không xấu, chỉ vì từ nhỏ bị nuông chiều cho nên có chút tùy hứng, hắn cũng không hy vọng nàng đắc tội Cố Nhượng Vân, cho nên mới sẽ cố ý nói những lời này cho nàng nghe.

“Thần ca ca, nàng đã lợi hại như vậy, vì sao không đồng ý để những người khác biết thân phận của nàng? Nếu những người đó biết được nàng chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, cũng sẽ không luôn đi trêu chọc nàng.”

Tô Tô chớp mắt to trong veo như nước, nghi hoặc không hiểu hỏi.

“Cánh chim chưa cứng, che giấu ánh sáng, nhưng mà nàng ở trước mặt bằng hữu lại rất chân thành, điều này cũng là điểm ta thương thức.” Tá Thượng Thần lười nhác mở miệng, phía trên dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành giống như hoa đào mang theo tươi cười yếu ớt.

Nếu thế nhân biết được Mỹ Dung Hoán Phu đan xuất ra từ trong tay nàng, hơn nữa nàng còn có thể xuất ra đan dược càng thêm trân quý, thậm chí ngay cả Quỷ Y đều cam tâm tình nguyện thân phục, vậy khắp đại lục đều sẽ bị làm cho rung chuyển một hồi.

Nhưng nàng rõ ràng không muốn như thế.... ..

Ít nhất ở trước lúc cánh chim chưa cứng, cần giấu tài.

... ..

Trong đại sảnh, Phách Chấn Thiên nhìn dòng người đi ra hội trường, trên khuôn mặt thâm thúy kia mang theo thất vọng, ngay tại lúc hắn muốn xoay người rời đi, một giọng nói gọi dừng bước chân của hắn.

“Phách bang chủ, lão bản nhà chúng ta mời người đi một chuyến.”

Phách Chấn Thiên sững sốt một chút, quay đầu nhìn Dư lão, trong mắt mang theo nghi ngờ: “Dư lão, vì sao lão bản của các người tìm ta?”

“Phách bang chủ đi sẽ biết.”

Dư lão nhàn nhạt cười, nói thật, ngay cả ông cũng không biết Cố Nhượng Vân tìm Phách Chấn Thiên đến cùng là vì cái gì.

“Vậy làm phiền người.”

Phách Chấn Thiên phục hồi tinh thần lại, cung kính chấp tay, nói.

“Mời.”

Nghe vậy, Dư lão đưa tay làm tư thế mời, rồi sau đó mang theo Phách Chấn Thiên đi đến phòng tiếp khách.

Nhưng mà, sau khi Phách Chấn Thiên nhìn thấy thiếu nữ đợi ở trong phòng tiếp khách cả người giật mình một cái, kinh ngạc không chút nào che giấu xuất hiện ở trên khuôn mặt khi phách kia.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Bán đấu giá giá trên trời (bốn)

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, lão bản của Bách Thảo Đường sẽ là một thiếu nữ tuổi trẻ như thế, cũng rất khó tưởng tượng, chính là nàng tổ chức hội đấu giá đan dược đủ khiến sợ cả đại lục lần này.

Thật sự là, nàng quá trẻ tuổi!

Trẻ tuổi đến mức làm cho người ta không dám tin.

“Người chính là lão bản của Bách Thảo Đường?” Phách Chấn Thiên rất nhanh đã đi ra từ trong kinh ngạc, dùng giọng nói xen lẫn hoài nghi hỏi.

“Đúng vậy.”

Cố Nhượng Vân ý cười trong suốt nhìn Phách Chấn Thiên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chén trà trên bàn: “Dư lão, châm trà cho hắn.”

“Không cần.” Phách Chấn Thiên phát tay, trực tiếp hỏi: “Cô nương, chúng ta mở cửa sổ nói lời nói thẳng, người tìm ta đến cùng là vì chuyện gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là ta thật ngưỡng mộ cách làm người của Phách bang chủ, cho nên muốn giúp người một chút mà thôi, người không phải là cần Mỹ Dung Hoán Phu đan sao? Ta có thể tặng người một viên.”

“Cái gì?”

Phách Chấn Thiên khiếp sợ trừng lớn mắt, có chút không dám tin nhìn Cố Nhượng Vân.

Nàng vừa mới nói cái gì, có thể tặng bản thân Mỹ Dung Hoán Phu đan? Đây tuyệt đối không phải là mình đang nằm mơ? Hơn nữa, nàng làm như vậy là có mục đích gì?

“Cô nương, người là một người làm ăn, người làm ăn vĩnh viễn sẽ không để cho mình chịu thiệt, cho nên ta muốn biết, vì sao thiên hạ sẽ có cơm trưa miễn phí.”

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Phách Chấn Thiên, Cố Nhượng Vân nở nụ cười.

Nàng quả thật có mục đích của mình, ai bảo Phách Chấn Thiên là người Thiên Thành, nếu về sau tiến vào Thiên Thành, nói không chừng có lúc còn cần hắn giúp. Hơn nữa Mỹ Dung Hoán Phu đan nàng tùy tay là có thể luyện chế ra, dùng một viên đan dược không cần đổi một cái nhân tình, đáng giá!

Đương nhiên, ở trước lúc không có biết rõ ràng thân phận của Hạ Lâm Ngọc, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không nói ra mục đích của mình.

“Phách bang chủ người suy nghĩ nhiều, ta chỉ là nghe nói người có loại tình nghĩa không rời không bỏ đối với thê tử của người, bởi vậy đan dược này cũng không phải là tặng cho người, mà là thê tử của người! Thế nhân đều nói Phách Chấn Thiên vô cùng yếu đuối, ngay cả một nữ nhân cũng sợ, nhưng người thân là thống lĩnh thế lực ngầm của Thiên Thành, làm sao lại có thể chân chính sợ hãi một thiếu nữ tử? Không có yêu, tại sao e ngại? Tình nghĩa như thế, chính là người ngoài đều vì vậy mà cảm động, nếu không phải phần thâm tình này của người, ta cũng sẽ không đưa đan dược cho người.”

Nghe nói như thế, Phách Chấn Thiên biểu cảm nhu hòa xuống.

Tất cả mọi người cho là hắn yếu đuối, lại chỉ có thiếu nữ trước mắt, mới rõ ràng vì sao hắn sợ thê tử.

Chính là vì yêu khắc sâu, hắn mới cam tâm tình nguyện trở thành một người bị thê tử quản nghiêm.

“Cô nương, người nói không sai, ta quả thật rất yêu thê tử của ta, nàng làm bạn với ta từ lúc hai bàn tay trắng đến bây giờ, càng là gặp phải vài lần sinh tử, nhưng hiện tại sự nghiệp của ta như mặt trời ban trưa, nàng lại hoa tàn ít bướm, hơn nữa bên ngoài nói bóng nói gió, trở nên thật không có tự tin, ta muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, cũng không phải ta thích nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, mà là muốn làm nàng có được tự tin.”

Chỉ cần nhắc tới thê tử của mình, trong mắt Phách Chấn Thiên đều tràn đầy dịu dàng.

Cố Nhượng Vân cười cười: “Phách bang chủ, ta có thể cung cấp Mỹ Dung Hoán Phu đan cho ngươi, nhưng ngươi cho rằng, thật có thể bằng vào đan dược là có thể khôi phục tự tin của nàng? Duy nhất có thể làm cho nàng có được tự tin, chỉ có Phách bang chủ ngươi, ngươi có thể dùng hành động của bản thân biểu lộ rõ cho nàng cho thấy, mặc kệ nàng xinh đẹp như thiên tiên, hay là hoa tàn ít bướm, nàng cũng là nữ nhân ngươi yêu sâu nhất đời này.”

Một câu nói, giống như thể hồ quán đỉnh (*), Phách Chấn Thiên đột nhiên tỉnh ngộ.

(*) thể hồ quán đỉnh: ví với Phật pháp tối cao, kiểu như được ngộ đạo đó, hiểu ra chân lý ^o^

Đúng vậy, tuy rằng bản thân cũng đủ sủng ái đối với nàng, nhưng rất nhiều lúc đều bận việc chính sự, thế cho nên có người ở bên tai nàng nói gì đó đều không thể kịp thời xử lý, mới có thể làm cho nàng càng ngày càng khuyết thiếu tự tin..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Cố Nhượng Vân âm hiểm (một)

“Cô nương, đa tạ lời nói hôm nay của ngươi, làm cho ta hiểu rõ bản thân nên làm như thế nào.”

Phách Chấn Thiên cảm kích cười, chấp tay với Cố Nhượng Vân: “Nếu không có ngươi, có lẽ ngay cả bản thân ta đều chui rúc vào bên trong sừng trâu, hiện tại ta nghĩ thông suốt, như vậy cáo từ, nếu về sau cô nương có thể đi Thiên Thành, đừng quên chỗ ta làm khách! Ha ha!”

Nói tới đây, Phách Chấn Thiên hào sảng cười to hai tiếng, xoay người muốn rời khỏi, đúng lúc này, giọng nói của thiếu nữ kéo lại bước chân của hắn.

“Chậm đã!”

Phách Chấn Thiên dừng một chút, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, hỏi: “Cô nương còn có việc sao?”

Cố Nhượng Vân nở nụ cười, trong con ngươi đen lộ ra tự tin và lạnh nhạt: “Phách bang chủ, gần đây có phải ngươi cảm thấy thân thể không thoải mái hay không? Bụng bên trái có lúc cảm thấy đau đớn?”

“Này.....” Phách Chấn Thiên ngây ngốc nhìn Cố Nhượng Vân: “Làm sao ngươi biết được?”

“Bởi vì ta học qua y thuật, cho nên có thể nhìn ra được tật bệnh của ngươi, hơn nữa, cổ của ngươi đã nhẹ biến thành màu đen, tinh khí không đủ, đây là dấu hiệu trúng độc, cũng may chính là độc mãn tính (độc tác dụng chậm), hơn nữa phát hiện sớm, cho nên cũng không có gì đáng ngại.”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phách Chấn Thiên, Cố Nhượng Vân đã biết hắn trúng độc! Hơn nữa là độc cực kì hiếm thấy!

Mà thật hiển nhiên, từ trong mắt Phách Chấn Thiên nhìn ra nghi ngờ, Cố Nhượng Vân cũng không nói thêm cái gì, nói thẳng: “Nếu Phách bang chủ không tin, có thể đi chỗ y sư xem một chút, ta cũng chỉ là nhắc nhở ngươi một câu mà thôi, được rồi, ta mệt mỏi, Dư lão, tiễn khách đi.”

“Vâng.”

Dư lão làm động tác mời, nói: “Phách bang chủ, xin mời.”

Phách Chấn Thiên gật gù đầu, ở dưới sự dẫn dắt của Dư lão đi ra.

Nói thật, ở trên đại lục này, rất nhiều người đều là tin là có, không tin là không, huống chi loại người đạt đến địa vị như Phách Chấn Thiên này, cho nên hắn quyết định sau khi trở về tìm người xem xét thân thể của mình một chút.

Nếu thật sự trúng độc, vậy.....

Nghĩ đến đây, một chút ý lạnh từ trong mắt hắn chợt lóe lên, rồi sau đó không tiếng động nở nụ cười lạnh.

“Nếu ta thật sự trúng độc, nếu để cho ta tra ra là ai làm, ta đương nhiên làm cho hắn chết không chỗ chôn!”

... ..

Trong Bách Thảo Đường, Dư lão vừa đưa Phách Chấn Thiên ra ngoài rồi quay trở về, đúng lúc này, người Cố gia nâng một bộ cáng đi đến, nơi đi ngang qua đều bị mùi tanh tươi xông vào mũi, làm tất cả mọi người bất giác nhíu mày.

“Vân Nhi.”

Cố lão gia từ cột nhà tiến lên, nói: “Thi cốt của phụ mẫu con ta đã tìm được, chính là hi vọng các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Nói xong lời này, lão xoay người nâng tay về phía người hầu nâng cang ở sau lưng, ý bảo bọn họ xốc lên vải bố trắng.

Ở trong nháy mắt vải bố trắng được xốc lên, hai khuôn mặt không thể coi là mặt xuất hiện ở trước mắt của nàng, thân thể hư thối này chỉ còn lại có xương trắng, hơn nữa còn có dấu vết bị ma thú cắn, nhất là, trong thi cốt có sâu ròi màu trắng ngọạ nguy hại làm cho người ta nhìn không được mao cốt tung nhiên (sởn gai ốc).

“Cổ Thiên công tử, còn có.....”

Ngọc Nhi tiểu thư?

Dur lão nhìn hai bộ thi cốt vô cùng thê thảm này, thân mình nhìn không được nhẹ nhàng run rẩy, nếu không phải vì ngại ở đây quá nhiều người, phỏng chừng ông đã sớm chạy đến bên cạnh hai thi thể khóc rống lên.

Rất nhiều người không đành lòng quay đầu đi, ai có thể nghĩ đến, Cổ Thiên công tử đã từng quát mắng phong vân, sau khi chết lại trở nên thê thảm như thế?

Vì sao người Cổ gia không sớm chút tìm được bọn họ?

Trong lòng mọi người cũng không khỏi có chút khinh thường, tài cán của Cổ Thiên đã từng gia mang đến ích lợi cho Cổ, lúc đó chính là tất cả mọi người đều đón ý nói hòa hân, ở sau khi hân chết, ngay cả thi thể cũng không có người đi thu, cho đến loại trình độ hư thối này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Cổ Nhược Vân âm hiểm (hai)

Giờ khắc này, không ai hoài nghi người Cổ gia lấy thi thể kia giả mạo Cổ Thiên, dù sao Cổ Thiên vẫn là huyết mạch của Cổ gia, cho dù Cổ lão gia tử vô sỉ, cũng quả quyết không có khả năng để cho người không liên quan tiến vào từ đường của Cổ gia! Đó hoàn toàn là đại nghịch bất đạo!

Ngay cả Dur lão cũng là rất tin không nghi ngờ.....

Trong toàn bộ Bách Thảo Đường, từ đầu đến giờ chỉ có Cổ Nhược Vân sắc mặt nhàn nhạt, cái gì cũng không có nói, làm cho người ta nhìn không thấu đến cùng nàng đang nghĩ cái gì.

“Vân Nhi, yêu cầu của con ta đã làm được rồi, không biết ước định lúc đó của chúng ta.....”

Cổ lão gia tử khẩn trương nhìn Cổ Nhược Vân.

Phải biết rằng, Mai Phái sở dĩ không tham dự lần đấu giá này, chính là vì lão đã hứa hẹn, bản thân có thể từ Bách Thảo Đường lấy đến một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan. Nếu nhiệm vụ này không có hoàn thành, có thể tưởng tượng được lửa giận của Mai Phái.

“Ngươi trở về đi, Cổ Nhược Vân ngăn đầu, mặt không biểu cảm nói: “Chờ sau khi ta xác định thân phận của hai người kia xong mới cho ngươi đan được.”

Vừa nghe lời này, Cổ lão gia tử giận tím mặt: “Cổ Nhược Vân, lời này của ngươi là có ý tứ gì? Là nói ta tùy tiện tìm hai bộ thi cốt lừa gạt ngươi? Dù thế nào, Cổ Thiên cũng là nhi tử của ta, ta cũng đau lòng hân! Làm sao có thể để cho người khác giả mạo hân táng nhập Cổ gia ta? Đây quả thực là vũ nhục đối với Cổ gia ta!”

Lời nói này, lão nhân nói là lời nói chính nghĩa, thật giống như Cổ Nhược Vân trở thành người xấu tội ác tày trời, người người muốn chém giết.

Nhưng mà, Cổ Nhược Vân nở nụ cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy tươi cười của nàng, tâm của lão nhân bỗng nhiên run rẩy một chút, dần dần dâng lên cảm giác bất an.

“Ta đây có thể hay không hỏi ngươi, hai người kia chỉ còn lại có một đồng thi cốt, ngươi lại là thế nào nhận ra bọn họ là phụ mẫu của ta? Hay là nói, ngươi sớm biết rằng thi cốt của bọn họ ở chỗ nào, lại cố ý không cho bọn họ tiến vào mộ viên (nơi chôn cất của gia tộc)? Như thế thì ngươi lại là có ý gì?”

Lão gia tử bị ghen đến sắc mặt đỏ bừng, há mồm, ngay cả một câu phản bác đều nói không nên lời.

Mà nghe thấy câu hỏi của Cổ Nhược Vân, Dur lão đột nhiên tỉnh hồn lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai bộ thi thể trước mắt, đột nhiên la hoảng lên: “Không! Bọn họ không phải là phụ thê Cổ Thiên! Xương cốt của Cổ Thiên đã từng bị thương, vẫn luôn không có phục hồi như cũ, tuy rằng hai bộ

thi cốt này đã hư thối, nhưng thật rõ ràng trên xương cốt không có dấu vết bị thương gì, cho nên ta xác định, hẳn không phải là Cố Thiên!”

Trong đó một người không phải là Cố Thiên, vậy cũng chứng minh một người khác cũng không phải Đông Phương Ngọc.

“Cái gì? Lòi này của Dur lão là có ý tứ gì? Hai bộ thi cốt này không phải là phu thê Cố Thiên?”

“Ta thật đúng là xem thường trình độ vô si của Cố gia lão nhân, vì đạt tới mục đích, ngay cả nhi tử của mình cũng có thể tìm người giả mạo, loại chuyện này cũng là người có thể làm được sao?”

Trong Bách Thảo Đường mọi người không có rời đi nghe được lời nói của Dur lão, đều là ném ánh mắt khinh bỉ về phía Cố lão gia tử.

Cố lão gia tử nhìn ánh mắt kia mà trong lòng bốc hỏa, hung hăng cắn răng, nói: “Lòi này của các ngươi là có ý tứ gì? Cố Nhượng Vân, không phải là người cô ý đùa giỡn ta chứ?”

Lão đã nhìn ra, Cố Nhượng Vân căn bản không muốn cho lão đan dược, tất cả tất cả, đều là đang đùa giỡn lão!

“Lừa ngươi?” Cố Nhượng Vân nhún mày cười khê: “Ngươi cho rằng ta có thời gian rồi đi đùa giỡn ngươi? Ta chỉ là muốn bức ngươi giao ra thi cốt của phụ mẫu ta mà thôi, cũng làm cho hai người bọn họ an tâm, không nghĩ tới ngươi lại tùy tiện tìm hai bộ lừa gạt ta, ngươi xác định đây là ta đang đùa giỡn ngươi?”

Đúng vậy, nàng quả thật là đang đùa giỡn lão, nhưng nàng không ngu ngốc đến mức thừa nhận điều này.

“Ha ha!” Cố lão gia tử điên cuồng cười, cắn chặt hàm răng, hung tợn nói: “Cố Nhượng Vân, ta thật sự là xem thường nữ nhân ngươi! Ngay cả Dur lão của Bách Thảo Đường cũng có thể bị ngươi thông đồng, chính là ngươi vì tư dục (ham muốn cá nhân) mà dụ dỗ một lão nhân, hơn nữa còn dựa vào danh nghĩa của hân cáo mượn oai hùm, ngươi không biết là xấu hổ sao? Thế nào mà tiểu tử Cố Thiên kia lại sinh ra thứ không biết xấu hổ như ngươi! Nếu sớm biết rằng ngươi sẽ như vậy, ta nên giết ngươi từ lúc ngươi còn nhỏ! Cũng tốt hơn để ngươi đại nghịch bất đạo như hiện tại! Làm cho Cố gia ta hổ thẹn!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Cố Nhượng Vân âm hiểm (ba)

Giống như sét đánh ngang tai, tất cả mọi người không dám tin nhìn Cố Nhượng Vân và Dur lão.

Khó trách mấy lần nàng gặp phải nguy hiểm, Dur lão đều liều mình cứu giúp, thì ra bọn họ dĩ nhiên là loại quan hệ này, nữ nhân này không biết xấu hổ như thế, ngay cả một lão nhân lớn tuổi hơn gia gia của nàng cũng dụ dỗ!

Quả thực là hổ thẹn vì phu thê Cố Thiên!

“Thúi lắm!”

Dur lão luôn luôn chú trọng hình tượng ở vào thời điểm này rốt cục nhìn không được nói ra một câu thô tục, ngay tại lúc ông muốn ra tay dạy dỗ lão tiểu tử này, bên cạnh vươn ra một cái tay ngọc, ngăn cản động tác của ông.

Cố Nhượng Vân ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như một thanh lợi kiếm xuyên thủng thân thể của Cố lão gia tử.

Sau đó, nàng mở miệng, chính là trong giọng nói kia lộ ra một cỗ uy áp vô hình.

“Ta nê mặt ca ca của ta, ngay từ đầu, không có ý định đuổi tận giết tuyệt, nhưng tất cả những thứ này, đều là ngươi đang ép ta! Từ đây về sau, Bách Thảo Đường xếp Cô gia vào sổ đen, bất luận người Cô gia có ốm đau thương tàn gì, tất cả y sư cũng không được ra tay tương trợ, nếu không chính là đối địch với Bách Thảo Đường! Không phải ngươi vừa mới nói ta dựa vào danh nghĩa của Dur lão cáo mượn oai hùm sao? Hiện tại ta đây liền cáo mượn oai hùm cho ngươi xem!”

Kỳ thực, Cố Nhượng Vân chẳng phải không nghĩ đến diệt Cố gia, chỉ là như thế này ắt phải bại lộ quá lớn, huống chi, nàng thích đuổi tận giết tuyệt, Cố gia nhị gia còn có một đứa con ở ngoài, chờ sau khi hân trở về, mới có thể nhổ tận gốc!

Hơn nữa làm cho bọn họ cho rằng bản thân là dựa vào danh nghĩa của Dur lão tác uy tác phúc (làm mưa làm gió), cũng tốt hơn biết được nàng chính là chủ tử chân chính của Bách Thảo Đường....

Dur lão đồng tình liếc nhìn Cố lão gia tử, lão gia hỏa này đắc tội đại tiểu thư, thật dễ dàng tưởng tượng được ngày sau này của lão sẽ có thể thảm cỡ nào.

... ..

Ở ngoài trang viên, đoàn người dừng bước chân.

Những người đó rõ ràng mặc quần áo của hoàng cung, bên hông còn đeo một khối ngọc bội, liếc mắt một cái là có thể thấy được lai lịch của bọn họ.

“Theo thám tử hồi báo, Quý Y xuất hiện ở trên hội đấu giá của Bách Thảo Đường, sau đó có người một đường đi theo tới nơi này, hiện tại chỉ có Quý Y mới có thể cứu Thái Tử điện hạ, chúng ta tiên lễ hậu binh (*), nếu nàng không đồng ý ra tay lại mạnh bạo với nàng.”

(*) tiên lễ hậu binh = lễ trước binh sau: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Trung niên nam tử dẫn đầu mặt mày trầm xuống, đôi mắt ung sắc bén, hần phát phát tay: “Đi, chúng ta đi vào nơi này!”

Kỳ quái.

Ngay sau khi bọn họ vừa bước vào cửa lớn, lại phát hiện đi như thế nào đều ở tại chỗ, giống như lâm vào trong một cái mê trận, tìm không thấy cửa đột phá cũng bước không ra.

“Thống lĩnh, cái này làm sao bây giờ?”

Nghe nói như thế, tên trung niên nam tử kia nhủ mảy: “Nếu ta không có đoán sai, đây là một trận pháp! Không nghĩ tới trong viện Bách Thảo Đường thế mà lại sẽ thiết trí trận pháp, ta thật đúng là sơ suất! Nhưng nếu tìm không thấy Quý Y, chữa trị không xong Thái Tử điện hạ, căn cơ của toàn bộ hoàng tộc đều sẽ dao động.”

Đúng lúc này, một loạt âm thanh rối loạn truyền đến, lúc mọi người ở đây ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt bỗng đại biến.

Chỉ thấy chỗ không xa, vô số binh lính huy kiếm vọt tới phía bọn họ, cho dù là ở trong trận pháp, cảm giác đau đớn này vẫn là thật sự.... ..

Ngoài trận pháp.

Vệ Y Y ngồi ở một bên, cắn hạt dưa phẩm rượu ngon, vô cùng hăng hái xem một đám ở tại chỗ huy kiếm chém lung tung mấy người kia, nếu có người không biết nội tình thấy được một màn như vậy, phỏng chừng sẽ bị dọa choáng váng.

Thật sự là rất thần quái (thần kỳ + quái dị)! Bên người bọn họ rõ ràng không có người nào đối chiến, trên người lại nhiều thêm một vết thương, còn là không có bất kỳ dấu hiệu gì.

“Ở dưới trận pháp của Tử Tà đại nhân, chỉ bằng mấy kẻ hỗn tạp các ngươi đây còn có thể đi ra? Nhưng lại muốn để ta chữa bệnh cho Thái Tử điện hạ gì kia! Chẳng lẽ thực cho rằng Quý Y ta ai cũng sẽ cứu trị? Loại người tự kỷ bừa bãi giống hần, ta là người đầu tiên không trị!”

Nhất là, Thái Tử kia thế mà lại nói nàng là nha hoàn.... ..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Ba năm (một)

“Nhược Vân cô nương không giống người nào đó, nói không giữ lời,” Triệu trưởng lão quét mắt nhìn Cố lão gia tử sắc mặt tái nhợt, cười lạnh một tiếng: “Nhưng mà, Mai trưởng lão, ta khuyên ngươi một câu, Cố gia lão nhân này thích nhất là châm ngòi thổi gió (đổ thêm dầu vào lửa), bịa đặt, hi vọng ngươi không tin lời một phía của lão, ngay cả tìm thi thể giả mạo nhi tử nhà mình lão cũng có thể làm được, còn có cái gì làm không ra?”

Mai trưởng lão có chút xấu hổ, nếu không phải Triệu chương quỹ xuất hiện, phỏng chừng bản thân thật đúng là tin lời nói của Cố lão gia tử, càng là sẽ sinh ra thù hận với Cố Nhược Vân, nói không chừng còn sẽ làm ra chuyện gì đó.....

“Triệu chương quỹ, ngươi trở về nói cho Nhược Vân cô nương, Cố Thiên đã từng là anh hùng trong cảm nhận của mọi người, thân là nữ nhi của Cố Thiên, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ trở nên giỏi hơn thầy, về sau nếu có rảnh, hoan nghênh nàng đến Mai Phái chúng ta làm khách.”

“Ta sẽ nói lại với Nhược Vân cô nương, cáo từ.”

Triệu chương quỹ chấp tay, xem cũng không liếc mắt nhìn Cố gia lão nhân một cái nào đã xoay người rời đi.

Ngay tại sau khi hần rời đi, lão gia tử cảm giác được một đôi con ngươi lạnh như băng nhìn chăm chú vào bản thân, lão cứng ngắc quay đầu, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Mai trưởng lão, hoảng sợ há miệng thờ dốt: “Mai trưởng lão, ngươi nghe ta giải thích, sự thật không phải như thế.....”

“Vậy ngươi nói với ta, chân tướng mọi chuyện là cái gì?” Mai trưởng lão cười lạnh một tiếng: “Chính ngươi hành sự bất lực (không tận lực làm việc), vậy

mà còn trốn tránh đổ hết trách nhiệm lên người một nữ tử vô tội, nếu không phải vừa rồi Triệu chương quý đến đưa đan dược, phỏng chừng bản trưởng lão đã tin lời nói của người!”

Chỉ cần nghĩ tới lão tạp mao (*) này coi mình là hầu tử (con khỉ) mà đùa giỡn, Mai trưởng lão trong lòng lửa giận ngập trời, ánh mắt sắc như kiếm lạnh như băng giống như có thể xuyên thủng thân thể của đối phương.

(*) lão tạp mao, tiểu tạp mao: là xưng hô mang ý khinh thường, ghét bỏ

“Mai trưởng lão, ta.....”

“Đù!” Mai trưởng lão lạnh giọng đánh gãy lời nói của lão: “Vốn Mai Phái chúng ta còn muốn giúp đỡ Cổ gia các người một chút, là bản thân các người không nắm chắc cơ hội cho tốt! Hơn nữa, đẩy bản thân vào chỗ vạ kiếp bất phục!”

Lạnh.... ..

Lão gia tử cảm giác được cả người lạnh như băng, giống như rơi vào hầm băng, lão há mồm muốn muốn tiếp tục giải thích, trong cổ họng lại phát không ra một chút âm thanh.

“Cổ Tướng Quân, người trở về đi, từ đây về sau Mai Phái chúng ta, không lại hoan nghênh người Cổ gia! Hôm nay ta tạm thời không lấy mạng của người, nhưng nếu sau này để cho Mai Phái ta phát hiện một người Cổ gia nào, ta đây sẽ phát hiện một người một người! Phát hiện một đôi giết một đôi, cho nên ngày sau các người đừng lại xuất hiện ở trong tầm mắt của ta! Nếu không, đừng trách ta không khách khí, cút! ! !”

Một chữ ‘cút’, làm thân thể của lão gia tử chấn động lui lại sau mấy bước, trong mắt lão lộ ra tuyệt vọng.

Thiên hạ to lớn, ai biết người Mai Phái sẽ xuất hiện ở chỗ nào, chỉ cần bị Mai Phái nhìn thấy, người Cổ gia sẽ đánh mất tánh mạng, vậy chẳng khác nào về sau làm cho mọi người Cổ gia đừng ra khỏi cửa.

Nói không chừng, Mai Phái sẽ cố ý xuất hiện tại cửa Cổ gia, sau đó giết chết người Cổ gia.

Nhưng mà, lão gia tử rõ ràng suy nghĩ quá nhiều, Mai Phái mọi người bề bộn nhiều việc, nào có nhiều thời gian đi trả thù một nhân vật nhỏ bé như lão như vậy? Còn cố ý đi tới cửa Cổ gia? Lão gia hỏa này cũng xem trọng mình quá mức.

“Mai trưởng lão, xin ngài thủ hạ lưu tình.”

Lão gia tử run rẩy ôm nắm tay, tóc bạc ở hai bên thái dương có vẻ vô cùng đáng thương.

Mai trưởng lão sắc mặt nháy mắt trở nên không kiên nhẫn, hét lớn một tiếng: “Người còn không cút, ta làm cho người rốt cuộc cút không ra.”

Ầm!

Dòng khí cường đại giống như một nắm tay, một quyền đánh lão gia tử bắn ra ngoài, rồi sau đó cửa phòng đóng lại, ngăn cách tiếng cầu xin tha thứ của lão nhân ở bên ngoài.... ..

Cổ gia lúc này đây, rõ ràng là chôn sống bản thân, càng là đắc tội Mai Phái thật sâu.... ..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ba năm (hai)

“Tiểu thư, người cảm thấy chúng ta có nên ra tay đoạt lấy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan kia hay không?”

Trong phòng nghị sự, Hồn Phi quay đầu nhìn Thi Vân, giữa mặt mày mang theo tham muốn không chút nào che giấu.

Một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, vậy mà có thể chụp đến giá trên trời năm triệu, nếu là thuộc sở hữu của Luyện Khí Tông, ngày sau sẽ không cần lo lắng về tài chính.

Thi Vân không nói gì, nàng hơi hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt thuần mỹ (thanh khiết đẹp đẽ) giống như tiên nữ hiện lên một tia sáng khác thường: “Bách Thảo Đường có thể lấy ra Mỹ Dung Hoán Phu đan, nói không chừng cũng sẽ có đan dược khác, Hồn Phi trưởng lão, những thứ kia bất luận như thế nào chúng ta cũng phải lấy được!”

Cường đại!

Chỉ có nàng trở nên càng cường đại hơn, mới có thể cướp nam nhân kia về!

Đúng lúc này, đệ tử Luyện Khí Tông đứng ở ngoài cửa vội vàng báo lại: “Tiểu thư, Hồn Phi trưởng lão, đã xảy ra chuyện! Luyện Khí Tông đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì?”

Thi Vân bỗng chốc đứng lên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Trong khoảng thời gian này Tông chủ cũng không ở trong Luyện Khí Tông, cho nên, đêm qua có một đội nhân mã thừa dịp bóng đêm công kích Luyện Khí Tông, vừa rồi bỏ câu đưa tin truyền thư từ Luyện Khí Tông, làm cho tiểu thư trở về chủ trì!”

Thi Vân sắc mặt có chút khó coi: “Biết là ai làm sao?”

“Hình như là..... Người Đông Phương gia tộc.”

Đông Phương gia tộc?

Thi Vân cười lạnh một tiếng: “Xem ra, có một số người cảm thấy rất nhàm chán, cho nên muốn gây chuyện, Hồn Phi trưởng lão, một khi đã như vậy, chúng ta đây hãy đi về trước, chờ sau khi chuyện xử lý xong, lại trở về!”

“Được, vậy Lãnh Ngôn Phong thì sao? Muốn ta đi tìm hắn hay không?”

“Không cần! Chúng ta đang vội, trước hết mặc kệ hắn.”

Chính yếu là, mỗi lần nàng nhìn thấy ánh mắt ẩn tình của nam nhân kia liền cảm thấy ghê tởm, hẳn cho rằng hắn là ai vậy? Một nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông thôi, thiên phú lại thấp hơn nàng nhiều như vậy, ngay cả tư cách ở bên người nàng đều không có! Nếu không phải nể tình hắn còn có chút tác dụng, đã sớm một cước đá văng nam nhân này!

... ..

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cố Nhượng Vân buông cái gì đó ở trong tay, mày nhẹ nhàng nhướng lên, ánh mắt dừng ở trên người Dư lão: “Ông là nói, những người Luyện Khí Tông đó rốt cục đi rồi.”

“Đúng vậy,” Dư lão gật gù: “Khoảng thời gian trước, ta đã nói tình huống bên này cho thiếu chủ, thiếu chủ nói hắn sẽ nghĩ biện pháp xử lý, xem ra Luyện Khí Tông rồi đi gấp như vậy, hẳn là thiếu chủ làm cái gì đó.”

Dù sao có Luyện Khí Tông ở trong này, cũng quá không an toàn, ai biết người vô si này sẽ làm xảy ra chuyện gì.

Mà hiện giờ Cố Nhượng Vân còn đang trong giai đoạn trưởng thành, còn chưa có hoàn toàn trưởng thành, căn bản không phải là đối thủ của những người Luyện Khí Tông đó. Nhưng mà ông tin tưởng, đợi một thời gian, nàng khẳng định có thể siêu việt hơn những người đó.....

“Tốt, tốt lắm!” Cố Nhượng Vân nở nụ cười: “Người Luyện Khí Tông đi rồi, hiện tại ta đây cũng có thể yên tâm phát triển thể lực của ta, ba năm, ta muốn dùng thời gian ba năm để phát triển, ba năm sau, hai chữ Ma Tông này, chắc chắn sẽ xuất hiện ở trong tai thế nhân.....”

Ngọc nhi, đệ chờ, ba năm sau, ta sẽ đi tìm đệ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của thiếu nữ càng kiên định.... ..

... ..

Thời gian như nước, năm tháng như trôi đưa.

Đối với tu luyện giả mà nói, ba năm thời gian cũng là chột lóe rồi biến mất. (L: ý nói trôi qua rất nhanh)

Ở trong ba năm này, một thể lực tên là Ma Tông lặng yên quật khởi, không ai biết Tông chủ của Ma Tông kia là nam hay là nữ, cũng không có người biết Ma Tông đến cùng là ở địa phương nào, nhưng không có gì đáng trách, chỉ cần thể lực tâm hoài bất quỷ (lòng mang điều ác) đối với Ma Tông, đều sẽ bị tiêu diệt trong một đêm, vì vậy Ma Tông tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) dần dần xâm nhập lòng người, mà tên Tông chủ Ma Tông trong truyền thuyết kia, cũng bị thế nhân xưng là —— Ma Đế!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Cổ Hường Lâm trở về (một)

Trên đường nhỏ rừng rậm quanh co chạy dài, một đám người ra roi thúc ngựa chạy như điên tới Thanh Long Quốc cách đó không xa, chỉ thấy người dẫn đầu đám người kia là một thanh niên tuổi không lớn, ước chừng hơn hai mươi tuổi, bộ dáng rất là tuấn tú, thoát nhìn không giống như là loại người kinh nghiệm sa trường.

“Tà hộ pháp, rất nhanh sẽ tới Thanh Long Quốc, chúng ta có cần tăng tốc độ nhanh hơn hay không?”

“Được! Nhiệm vụ lần này cũng đủ lâu, nhưng mà hiện tại rốt cục cũng có thể trở về đi.”

Trên khuôn mặt của thanh niên nam tử được xưng là Tà hộ pháp lộ ra một chút tươi cười yếu ớt, lúc này đây hắn được chủ tử phái đi làm một việc, kết quả vừa đi chính là nửa năm, không biết các huynh đệ Ma Tông thế nào.

Đúng lúc này, phía sau một luồng cát bụi đuổi theo mà đến, rồi sau đó liền nghe được một tiếng hét lớn truyền đến: “Người phía trước, tất cả nhường đường cho chúng ta!”

Thanh niên nhũn mỳ, còn không có chờ hắn phản ứng lại, một roi từ bên cạnh hung hăng quất qua, muốn đánh ngăn hắn từ trên ngựa xuống, nhưng mà, còn không có quất đến thân thể của thanh niên, đã bị hắn dùng lực túm được, người nọ trực tiếp từ trên tọa kỵ (vật cưỡi) lăn xuống dưới.

“Hu!”

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người kéo chặt dây cương, ngừng lại.

Chỉ thấy từ phía sau mọi người mặc quần áo màu xanh chạy nhanh đến, dưới người cưỡi Tật Phong Lang, tất cả đều là vẻ mặt cao ngạo, không ai bì nổi.

“Người Thanh Phong phái?”

Đáy mắt Tầm Phong xẹt qua một chút khác thường, ánh mắt lạnh lùng nhìn những người trước mắt: “Không biết các ngươi ngăn cản ta là vì chuyện gì?”

Nếu so sánh Thanh Phong phái này với Đông Phương thế gia thì thế lực kém hơn không chỉ một bậc, nhưng mà, dù sao cũng là một môn phái, mọi người đều biết, phạm là môn phái thành lập đều phải có cường giả Võ Vương tọa trấn, nhất là Thanh Phong phái này còn có hai cường giả Võ Vương, ở tục giới này luôn luôn tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) quen rồi.

“Tiểu tử thôi, không nhìn thấy thiếu công tử của chúng ta ở trong này à? Còn dám cản đường của chúng ta! Không đánh ngươi ta mẹ nó đánh ai?”

Nam tử bị Tầm Phong kéo ngã xuống đất vội vàng bò lên, trào phúng nhìn Tầm Phong: “Hơn nữa, tọa kỵ của các ngươi đều keo kiệt như vậy, chắc hẳn cũng chỉ là người thường ở tục giới này, thật không biết các ngươi từ đâu đến mà can đảm nhìn thấy thiếu công tử nhà chúng ta cũng không nhường đường!”

Khi nói lời này, nam nhân quay đầu nhìn về phía thanh niên tuấn lãng dừng lại cách đó không xa.

Thanh niên và Tầm Phong tuổi không chênh lệch lắm, ngũ quan khác sâu, mặt như đao tước, chính là trong ánh mắt kia lại thường thường mang theo xu lợi, phá hủy dung nhan có thể xem là tốt kia.

“Cổ Hường Lâm!”

Tầm Phong con ngươi hơi hơi lạnh lùng, theo lý thuyết, hắn là không nên biết thiếu công tử của Thanh Phong phái, nhưng thật sự không có cách nào, Cổ Hường Lâm này là thân ca ca (anh ruột) của Cổ Phán Phán! Nói cách khác, hắn là đường ca của Cổ Nhục Vân! Bản thân không có cách nào không biết hắn!

Hơn nữa thật không ngờ, hắn sẽ trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái.

Mấy năm trước hắn có nghe nói nhi tử độc nhất của Môn chủ Thanh Phong phái bị người giết hại, Thanh Phong phái mất đi truyền nhân, vì thế Môn chủ đã giao Thanh Phong phái cho nghĩa tử (con nuôi, con đỡ đầu) của mình, hắn không ngờ rằng, nghĩa tử này chính là Cổ Hường Lâm!

Xem ra không lâu sau, toàn bộ Thanh Long Quốc sẽ nổi lên một cơn gió bão.....

Cổ Hường Lâm nhân nhạ quét mắt nhìn Tầm Phong, cho dù hắn mặt mày bình thản, nhưng mà, Tầm Phong vẫn là đó có thể thấy được một chút khinh miệt trong mắt hắn.

“Quên đi, nơi nào cũng có chó chặn đường, chúng ta không cần thiết so đo với một số người thấp kém, miễn cho hạ thấp thân phận của mình” Hắn phất tay, nói: “Đi thôi, ta đã có thật nhiều năm không về nhà, cũng không biết mấy năm nay trong nhà thế nào, cho nên hiện tại nhanh chóng lên đường đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Cổ Hường Lâm trở về (hai)

“Hừ!”

Nam nhân hung hăng trừng mắt nhìn Tầm Phong: “Tính ngươi vận khí tốt, thiếu công tử không so đo, nếu có lần sau, cẩn thận đầu trên cổ ngươi!”

Dứt lời, hần thả người nhảy ngồi lên lưng sói, ‘giá’ một tiếng chạy về phía trước, phía sau bụi đất bắn tung tóe lên.

“Tà hộ pháp, này.....”

Nhìn thái độ của những người này, người bên cạnh Tầm Phong dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía hần: “Cứ để cho bọn họ đi sao?”

Giọng nói này làm Tầm Phong phục hồi tinh thần lại, hần vừa định nói chuyện, đột nhiên, ‘hư’ một tiếng, một ánh sang màu trắng xẹt qua phía chân trời, rồi sau đó một con sói trắng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Con này sói rất là xinh đẹp, da lông màu tuyết trắng mềm mại tỏa sáng, một đôi đôi mắt vô cùng có linh khí đang tò mò đánh giá nhóm người này.

Nhưng mà, cho dù con sói này đẹp thế nào, thân là lang tộc bên trong Linh Thú, đều có lực công kích rất lớn!

“Tà hộ pháp, cẩn thận!”

Mọi người quá sợ hãi, vội vàng rút ra vũ khí, cảnh giác nhìn Tuyết Lang.

Giờ khắc này, ai cũng không có chú ý tới ánh mắt của Tầm Phong bắt đầu chuyển động.

“Các ngươi đều buông vũ khí cho ta!” Hần hét lớn một tiếng, rồi sau đó ánh mắt dừng ở trên người Tuyết Lang, có chút hưng phấn nói: “Thiên Lang, ngươi ở chỗ này, có phải chủ tử cũng ở chỗ này hay không?”

Những người khác có lẽ không biết, nhưng mà, hần lại ở một năm trước, sau khi chủ tử đột phá đến Võ Tướng, tận mắt thấy con Tuyết Lang này đi ra từ trong phòng của chủ tử.... ..

Ngay từ đầu hần còn tưởng rằng con Tuyết Lang này là muốn thương hại chủ tử, nhưng mà chủ tử lại nói cho hần biết, con Tuyết Lang này là Linh Thú nàng vừa mới khế ước được!

Ở trong đại lục, nhân loại và Linh Thú là có thể đạt thành quan hệ khế ước, cùng chiến đấu, lại có một điều kiện tiên quyết, cần phải có được sự đồng ý của Linh Thú, nếu Linh Thú không đồng ý, thì không có cách nào hoàn thành khế ước giữa một người một thú.

Mà Linh Thú luôn cố chấp, thà chết không theo càn là vô số, cho nên bình thường có rất ít người có thể khế ước Linh Thú.

“Bao Bao, trở về.”

Vào giờ phút này, một tiếng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, chợt nhìn thấy Tuyết Lang chạy vội về phía sau, đầu nhỏ giống như làm nũng cọ cọ vào đuôi của thiếu nữ, một bộ dáng cầu âu yếm.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía nó chạy đến, sau khi nhìn thấy thiếu nữ đứng ở đó, ánh mắt không tự chủ được sáng ngời.

“Chủ tử!”

Vì sao chủ tử lại ở chỗ này? Hơn nữa còn quen thuộc với con sói kia như vậy.

“Đã trở lại?” Cổ Nhược Vân cười khế với mọi người, nói: “Nhưng mà, các ngươi đều đứng ở chỗ này làm cái gì?”

“Chủ tử, “Tầm Phong trầm tư một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Cổ Nhược Vân: “Chúng ta vừa mới gặp Cổ Hường Lâm, nổi lên một ít tranh cãi, hơn nữa, hần trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái.”

Cổ Hường Lâm?

Ngón tay thon dài của thiếu nữ nhẹ vuốt qua da lông mềm mại của Tuyết Lang, trầm mặc một lát, nói: “Thanh Phong phái giống như có hai cường giả Võ Vương, hai người đều là Võ Vương sơ cấp, nhưng mà, cho dù hần trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái, cũng không cải biến được cái gì, mặt khác, Tầm Phong, ngươi lại đi làm một chuyện cho ta.”

Nàng hơi cúi đầu, nói nhỏ vài câu ở bên tai của Tầm Phong, dứt lời, Tầm Phong kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, chấp tay, nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

... ..

Cố gia.

Sau khi biết được tin tức Cố Hường Lâm trở về, tất cả mọi người chạy đến cửa nghênh đón, trong đó đặc ý nhất chính là Cố Nhị phu nhân, nhi tử nhà mình đã trở lại, đến lúc đó xem còn có ai dám khi dễ nàng! Nhất là tiểu tiện nhân Cố Nhược Vân kia, ý vào có Dư lão làm chỗ dựa lại như thế nào? Đến lúc đó không phải là phải ngoan ngoãn trở về dập đầu nhận sai với bản thân?

Lúc đó, nàng nhất định phải buộc tiểu tiện nhân nhục mạ thân nương (mẹ ruột) của ả kia, nếu không, sẽ cho ả đẹp mắt! (L: lee để bà ta gọi CNV là ả để thể hiện rõ sự thù hận ~)

Nghĩ đến đây, trên mặt Nhị phu nhân mang theo cao ngạo, giống như là tất cả mọi người đều thần phục dưới chân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Yến hội phong ba (một)

Trong đại viện Cố gia, ánh mắt của Cố Hường Lâm nhìn chung quanh toàn bộ tiền viện, đột nhiên, hắn trông thấy mọi người từ tiền đình bước đến, mặt mày cao ngạo chậm rãi bình thân xuống, đi nhanh tiến lên nói: “Gia gia, phụ thân, mẫu thân, muội muội, ta trở về, vài năm nay trong nhà có khỏe không? Đứng rồi, Cố Nhược Vân đâu? Ta trở về thế nào mà nàng không đi ra nghênh đón?”

Nói tới đây, Cố Hường Lâm cau mày lại.

Đối với Cố Nhược Vân, trong lòng hắn có chính là khinh thường! Cho dù Cố Sanh Tiêu mọi chuyện áp bản thân một đầu lại như thế nào? Muội muội này còn không phải phế vật vô dụng? Nếu không phải nể tình ở trong thân thể nàng chảy máu của Cố gia, phỏng chừng đã sớm bị trục xuất đi.

“Hừ!”

Lão gia từ ‘hừ’ lạnh một tiếng, oán hận nói: “Miễn bàn súc sinh kia!”

“Như thế nào?” Cố Hường Lâm có chút kinh ngạc, phải biết rằng, mặc dù là lão gia tử không thích Cố Nhược Vân, cũng sẽ không nhục mạ nàng như vậy, xem ra những năm gần đây mình không ở nhà, Cố gia đã xảy ra chuyện gì đó hắn không biết.

Lão gia tử vốn tâm tình tốt ở sau khi nhắc tới Cố Nhược Vân đột nhiên đại biến, sắc mặt xanh mét nói: “Nữ nhân kia đại nghịch bất đạo, chẳng những phát ngôn bừa bãi thoát ly quan hệ, càng là thiết kế hãm hại chí thân huyết mạch, cuối cùng còn loạn thông đồng quan hệ nam nữ, không biết xấu hổ đổ một lão nhân so với ta tuổi còn lớn hơn! Ta coi như không có tôn nữ này!”

Rồi sau đó, lão gia tử nói từng chuyện đã xảy ra ở ba năm trước cho Cố Hường Lâm, đương nhiên, là sau khi thêm mắm thêm muối, lão nói bản thân Cố gia rất là vô tội, Cố Nhược Vân lại trở thành một bạch nhãn lang không biết tri ân báo đáp, sau khi vào được Bách Thảo Đường đã một cước đá văng Cố gia, còn muốn đuổi tận giết tuyệt.

“Loại nghịch nữ này, ở lúc vừa ra đời ta nên bóp chết nàng!” Lão gia tử hung tợn cắn răng, “Cho dù ta không thích nàng, cũng không làm ra chuyện gì thương hại nàng, dù sao nàng vẫn là thân tôn nữ của ta! Chẳng sợ ta bất công Phán Phán, cũng không từng để nàng bị đối, không từng đã thương qua nàng, càng là ở thời điểm nàng không ai dạy dỗ còn muốn đi dạy nàng, nàng lại làm cái gì, khi ta có việc tìm nàng hỗ trợ, nàng lại có thể làm cho người ta quăng ta ra bên ngoài!”

Lão gia tử quả thật không có đánh Cố Nhược Vân bị thương, mà là tươi sống đánh chết nàng! Nếu không phải là nàng đoạt cổ thi thể này, chỉ sợ trên đời không còn có người tên là Cố Nhược Vân này.... ..

Cố Hường Lâm nhíu mày: “Cố Nhược Vân này rất kỳ quái, phụ mẫu nàng chết sớm, gia gia và nhị thúc nhị thẩm của nàng chính là trưởng bối, nhưng nàng vậy mà đối đãi trưởng bối như vậy! Gia gia, có một câu nói nói rất hay, huynh trưởng như cha, huynh trưởng của nàng cũng không ở chỗ này, vậy do đường huynh ta đây thay thế cha nàng dạy dỗ nàng thật tốt, làm cho nàng hiểu rõ cái gì là kính già yêu trẻ!”

Nếu nói những lời kia là những người khác, Cố Hường Lâm còn không nhất định sẽ tin tưởng, nhưng hắn cũng là từ trong miệng lão gia tử nghe được, từ nhỏ đến lớn, lão gia tử chính là cao lớn nhất trong cảm nhận của hắn, cho nên, đối với lời nói này, hắn không thể nghi ngờ.

“Lâm nhi, người và loại tiểu súc sinh này nói nhảm nhiều làm cái gì? Trực tiếp làm cho người Thanh Phong phải đi giết nàng là được, làm gì về vùi thêm chuyện?” Nhị phu nhân cảm giận nói.

Nàng thật hận không thể hung hăng rạch mấy dao lên trên khuôn mặt kia! Để giải mối hận trong lòng!

Cố Hường Lâm nhìn mẫu thân nhà mình, chậm rãi mở miệng: “Nương, bất luận như thế nào, Cố Nhược Vân cũng là huyết mạch của Cố gia, nàng không

niệm tình thân, chúng ta không thể làm như vậy, vừa vặn lần này ta trở về cần đón gió tây trần, ta thân là thiếu công tử của Thanh Phong phái, lúc đó sẽ có rất nhiều thế lực tiến đến bãi phóng, như vậy đi, ta sẽ cho nàng một tấm thiệp mời, cũng cho nàng đi đến trông thấy trường hợp lớn, chờ nàng gặp được loại trường hợp này, phỏng chừng sẽ biết trở lại Cố gia đối với nàng có bao nhiêu ưu việt.”

Nói đến đây, giữa mặt mày của hắn có đắc ý không chút nào che giấu, hiển nhiên đối với bản thân có tin tưởng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Yến hội phong ba (hai)

“Cái gì?” Nhị phu nhân trực tiếp nhảy dựng lên: “Con nói để cho tiểu súc sinh kia tới đón gió tây trần cho con? Lâm nhi, con là thân phận gì? Thiếu công tử của Thanh Phong phái, nàng lại tính là cái gì? Một tiện nhân dựa vào lão nhân thượng vị! Nàng xứng đến đón gió tây trần cho con sao? Ta ngại nàng bước vào Cố gia đều là vũ nhục đối với Cố gia ta!”

Như trước đây, Nhị phu nhân còn sẽ không nói loại lời nói này, nhưng mà hiện tại, nhi tử của nàng đã trở thành thiếu chủ của Thanh Phong phái, nàng có thể không kiêu ngạo sao? So sang với nhi tử vĩ đại nhà mình, nhà đầu Cố Nhượng Vân kia quả thực chính là bùn, dơ bẩn không chịu nổi!

“Được rồi, người bớt tranh cãi đi,“ Lão gia tử bắt mắt nhìn Nhị phu nhân, trước kia lão đã không đồng ý để nữ nhân này tiến vào Cố gia, nếu không phải nể tình nàng sinh một nhi tử không tệ, đã sớm đuổi nàng ra khỏi nhà, quả thực giống như một phụ nhân chanh chua không từng trải việc đời: “Tất cả mọi chuyện đều nghe Hường Lâm an bày, một nữ tặc nhân gia (phụ nhân nhà người, phụ nữ có chồng), thì đừng có xen mồm vào.”

Nghe được lời của lão gia tử, Nhị phu nhân không cam lòng ngậm miệng lại, trong lòng rất là tức giận bất bình, loại tiểu súc sinh không có nhân tính không tình thân này, có tư cách gì tham dự đại yến đón gió tây trần của nhi tử bảo bối của nàng?

Đương nhiên, Nhị phu nhân chưa từng có nghĩ tới, lúc trước bọn họ là thế nào khi để Cố Nhượng Vân, ngay từ đầu lúc Cố Sanh Tiêu còn ở nhà, còn không có quá phận, nhưng Cố Sanh Tiêu chân trước mới vừa đi, bọn họ liền ngày một nghiêm trọng, cuối cùng càng là vì một người ngoài nhân đánh chết người không hề sai lầm là nàng.

Cho nên bọn họ còn muốn Cố Nhượng Vân đối bọn họ có tình thân thế nào?

Nhưng mà, người giống như Nhị phu nhân, vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến sai lầm của bản thân, theo nàng, bản thân không có sai, có sai sẽ chỉ là những người khác!

“Tiểu Vân.”

Cố Nhượng Vân vừa bước vào trang viên, một bóng dáng màu đỏ giống như quỷ mị liền từ cách đó không xa bay nhanh mà đến, một đầu tóc bạc như tiên như ma, làm cho khuôn mặt tuyệt thế kia càng thêm đẹp mắt, nam nhân bộ dáng rất là ủy khuất, tội nghiệp nhìn Cố Nhượng Vân.

“Tiểu Vân, lúc người không ở đây, bọn họ đều ức hiếp ta.”

“Ức hiếp người? Ai?” Cố Nhượng Vân nhíu mày, hỏi.

“Tá Thượng Thần,“ Thiên Bắc Dạ ủy ủy khuất khuất nói: “Hắn nói nam nữ có khác, làm cho ta đứng suốt ngày đi theo người, còn nói cái gì bảy tuổi bắt đồng tính (bảy tuổi không cùng bàn), nếu ta ở cùng với người sẽ xúc phạm tới người, Tiểu Vân, có phải ta thật sự không thể ở cùng với người hay không?”

Nhìn bộ dáng đáng thương của nam nhân, Cố Nhượng Vân tâm tê rần, theo nàng, Thiên Bắc Dạ chính là một đứa nhỏ yếu ớt, cần phải dụng tâm bảo vệ tâm linh còn nhỏ của hắn, cho nên, trong lòng nàng đối với Tá Thượng Thần không tự chủ được sinh ra một chút cảm xúc bất mãn.

Giờ này khắc này, Cố Nhượng Vân đang suy nghĩ thế nào dạy dỗ Tá Thượng Thần một chút, không chút nào chú ý tới tia sáng chột lóc lên ở đáy mắt của nam nhân trước mặt, thoáng qua rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho người không thể bắt giữ.... ..

Không có biện pháp, vì đuổi đi yêu nghiệt luôn vây quanh quần quýt kia, chỉ có thể làm như vậy.

Nếu như đối phương là loại nhân vật như Lãnh Ngôn Phong, hắn (TBD) có thể trực tiếp ra tay làm cho hắn (TTT) cũng không dám đến đây dựa dẫm, nhưng mà thoát nhìn quan hệ của yêu nghiệt kia và Tiểu Vân cũng không tệ, nếu bản thân đánh hắn, Tiểu Vân nhất định sẽ giận hắn.....

Đúng lúc này, Triệu chương quý bước nhanh đi đến, nói: “Đại tiểu thư, Tứ hoàng tử tiến đến cầu kiến.”

Nghe vậy, Cố Nhượng Vân rất nhanh nói ra một câu: “Không gặp!”

Cho nên lúc này đây Triệu chương quý ngay ngắn cả người, quan hệ của tiểu thư và Tứ hoàng tử cũng không tệ, lần này vậy mà gặp cũng không gặp?

“Tiểu Vân Nhi, ta là có chỗ nào chọc giận ngươi à? Ngươi đối với ta oán khí sâu như vậy? Ngay cả cửa cũng không cho ta vào.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Yến hội phong ba (ba)

Bỗng nhiên, một giọng nói bất đắc dĩ từ phía sau truyền đến, rồi lập tức nhìn thấy một bóng dáng màu hồng đào bước nhanh đi tới, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo ai oán.

Bản thân giống như không có làm cái gì đi? Vì sao hôm nay nha đầu kia tuyệt tình như vậy?

“Tứ hoàng tử, nơi này của ta cửa quá nhỏ, cung nghênh không nổi đại giá của ngươi.”

Cố Nhượng Vân lạnh mặt: “Hơn nữa, chuyện của ta cũng không tới lượt Tứ hoàng tử ngươi tới thuyết tam đạo tứ, hôm nay nếu không phải nể tình ngươi là bằng hữu của huynh trưởng ta, đã sớm đánh ngươi ra!”

“Tiểu Vân Nhi, cho dù ngươi tuyệt tình đối với ta như vậy, nhưng ít nhất cũng phải để cho ta biết lý do chứ?”

Tả Thượng Thần rất là ủy khuất, hần suy nghĩ một lúc lâu, cũng không biết đến cùng bản thân làm sai chỗ nào rồi.

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: “Tả Thượng Thần, ngươi chạy đến địa bàn của ta, làm cho ta người rồi đi từ bên ngươi ta? Ngươi dựa vào cái gì khoa tay múa chân đối với chuyện của ta? Chỉ bởi vì ngươi là bằng hữu của huynh trưởng ta?”

Nghe nói như thế, Tả Thượng Thần kinh ngạc há miệng thở dốc, cuối cùng bất đắc dĩ cười.

“Tiểu Vân Nhi, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, ta dùng ba năm thời gian, đi thăm dò thân phận của nam nhân này, cũng là hoàn toàn không biết gì cả, ta hoài nghi hần đến bên cạnh ngươi là có mục đích gì đó, làm như vậy cũng là vì tốt cho ngươi, chẳng lẽ ta sẽ hại ngươi hay sao?”

Tả Thượng Thần quả thật là lo lắng vì an toàn của nàng, nhưng mà.... ..

“Tả Thượng Thần, ta biết rõ là ngươi đang lo lắng cho an toàn của ta, nhưng ta tin tưởng Thiên Bắc Dạ, hần tuyệt đối sẽ không hại ta!”

Loại tín nhiệm này, ngay cả chính nàng cũng không biết sao lại thế này.

Lúc trước nàng cũng tin tưởng Lục Trầm, nhưng mà, kể từ lúc đối phương dùng kiếm chỉ vào nàng nàng lại không cách nào tin tưởng hần như trước. Nhưng hiện giờ, bất kể là Thiên Bắc Dạ hay là Tử Tà, nàng đều là không hề giữ lại tín nhiệm, chẳng sợ bọn họ chỉ kiếm vào trái tim nàng, nàng cũng tin tưởng, bọn họ là tuyệt sẽ không thương tổn nàng.

Dù sao tín nhiệm Cố Nhượng Vân đối với bọn họ không giống như là đối với Lục Trầm, đều không phải thành lập ở dưới hoa ngôn xảo ngữ (lời ngon tiếng ngọt) và thời gian, mà là phát ra từ nội tâm tin tưởng bọn họ.

Cho dù, chỉ quen biết gần ba năm!

Tả Thượng Thần khẽ neho mắt lại, mắt phượng nghiêm cẩn đánh giá Thiên Bắc Dạ.

Hần thật không biết vì sao Tiểu Vân Nhi tin tưởng nam nhân này như vậy, còn là một người ngay cả thân phận cũng không có.... ..

Đột nhiên, nam nhân ném ánh mắt tới phía mình, cặp mắt đỏ kia giống như bị nhuộm nhiễm đỏ làm Tả Thượng Thần nội tâm trầm xuống, giống như có một đôi tay hung hăng nắm chặt trái tim của hần, khó chịu không cách nào hô hấp.

Mạnh!

Thực lực của nam nhân này rất mạnh! Hơn nữa không biết vì sao, lực lượng của hần còn không chỉ có như thế, che giấu quá sâu.

Tả Thượng Thần thật sự không rõ vì sao nam nhân này lại xuất hiện ở bên người Cố Nhượng Vân, hần có mục đích gì?

Hơn nữa, chỉ có tay nhiễm vô số máu người, mới có thể gây cho người ta loại cảm giác huyết tính này. Nhưng mà cố tình một người nam nhân như vậy, khi đối mặt với Cố Nhượng Vân, hoàn toàn là một bộ dáng nàng đầu nhỏ ủy ủy khuất khuất, các loại giả bộ đáng thương bán manh (ra vẻ đáng yêu), không hề có chút khí thế của cường giả.

“Tứ hoàng tử, ta không hy vọng ngươi lại nói những lời nói như vậy, nếu không, cho dù chúng ta đã từng là bằng hữu, ta cũng sẽ không thể khách khí với

ngươi!” Cổ Nhục Vân nhìn Tá Thượng Thần, nhàn nhạt nói.

Nàng trời sinh bao che khuyết điểm, Thiên Bắc Dạ là người bên người nàng, thì tuyệt đối không cho phép những người khác nói hấn một chữ ‘không’!
(L: chắc là ý nói không cho phép nói xấu đó ~)

“Tiểu Vân Nhi, ngươi thực bất công, Tá Thượng Thần phiết phiết môi, trong mắt đầy ai oán: “Ngươi bảo vệ hấn như vậy, thật là làm cho ta hâm mộ ghen ghét! Khi nào thì ngươi cũng bảo vệ ta như thế.”

Cổ Nhục Vân trực tiếp ném cho hấn một ánh mắt xem thường: “Chờ sau khi ngươi chết, ta sẽ đi báo thù cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Yến hội phong ba (bốn)

Trong nháy mắt, khuôn mặt kia của Tá Thượng Thần đen xuống, nha đầu kia, thế mà lại nguyên rủa hấn?

Đột nhiên, hấn nở nụ cười, nụ cười kia mùi đậm hoa đào, tao nhã ngàn vạn.

“Vì có được sự bảo vệ của Tiểu Vân Nhi, đột nhiên cảm thấy, chết giống như cũng không phải thống khổ như vậy.”

Đúng lúc này, Triệu chương quỹ do dự một lúc lâu ở bên cạnh nhìn thấy đại tiểu thư nhà mình thư bị người đùa giỡn, vội vàng hiện ra giảng hòa: “Đại tiểu thư, vừa rồi có một việc còn không có bẩm báo với người, Nhị thiếu gia Cổ gia Cổ Hường Lâm đã trở lại, Cổ gia sắp sửa đón gió tẩy trần vì hấn còn đưa thiệp mời tới cho người, không biết đại tiểu thư muốn đi hay không?”

Tá Thượng Thần có chút bất mãn, hung hăng trừng mắt nhìn Triệu chương quỹ, thật hiển nhiên rất không thích việc hấn đột nhiên chen vào.

“Đi!” Cổ Nhục Vân cười lạnh một tiếng: “Vì sao không đi? Triệu chương quỹ, ngươi đi thông báo cho Vệ Y Y, đến lúc đó làm cho nàng cùng ta cùng đi.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Triệu chương quỹ cung kính chấp tay, chậm rãi lui xuống.

Nhìn thấy lão gia hỏa này cuối cùng cũng đi rồi, Tá Thượng Thần muốn nói gì đó, lại bị Cổ Nhục Vân đánh gãy.

“Tứ hoàng tử, ta muốn đi tu luyện, nếu ngươi không có việc gì thì trở về đi.”

Tá Thượng Thần nhún vai, cười cười: “Ngươi muốn tu luyện mà nói ta sẽ không quấy rầy ngươi, à, đúng rồi, một tháng trước Cổ Sanh Tiêu đã xuất quan, ta đã nói cho hấn mọi chuyện về ngươi.”

Lập tức, Cổ Nhục Vân dừng lại bước chân rồi đi: “Ý của ngươi là, ca ca sẽ về đến?”

“Ta không rõ,” Tá Thượng Thần lắc lắc đầu: “Ở phần cuối cùng, ta nói cho hấn biết ngươi ở nơi này không có chuyện gì, ta cũng tạm thời sẽ lưu lại, mà bên kia hấn là không cách nào rời đi, bởi vì một khi đi rồi, sẽ có người lợi dụng sơ hở, đến lúc đó sẽ không cách nào thu thập.”

Tuy rằng Tá Thượng Thần không nhìn thấy biểu cảm của Cổ Nhục Vân, nhưng cũng có thể cảm nhận được thất vọng chột lóc lên trong lòng nàng.

Đã bao nhiêu năm, Cổ Sanh Tiêu rời đi đã bao nhiêu năm? Nàng cũng có bao nhiêu năm không nhìn thấy người thân duy nhất trên đời này của mình. Nhưng chỉ có thực lực của hấn càng cường đại, mới có thể bảo vệ muội muội mình thương yêu nhất, cũng mới có thể báo thù rửa hận vì phụ mẫu...
.....

Có lẽ chỉ có Tá Thượng Thần mới biết được những năm gần đây Cổ Sanh Tiêu tưởng niệm nàng cỡ nào, quần áo lúc trước Cổ Nhục Vân tự tay may giúp hấn càng là bảo bối của hấn, đã từng có người khi chiến đấu với hấn không cẩn thận làm rách bộ quần áo kia, kết quả Cổ Sanh Tiêu giận dữ, trực tiếp chém cánh tay của người nọ thành mảnh nhỏ.

Sau này, hấn vì không làm cho quần áo nhận đến hư hao, đã thay nó ra, tùy thân mang theo, một khi tưởng niệm nàng sẽ lấy ra, mà nhiều năm như vậy hấn sợ đi có thể lần lượt sống sót ở hiểm cảnh, có chỗ đứng chờ hấn chính là Cổ Nhục Vân.

Hấn sợ nếu mình chết, muội muội chẳng những lẻ loi hiu quạnh, còn có thể chịu đủ ức hiếp.

“Ta hiểu rõ,” Cổ Nhục Vân cười cười, quay đầu nhìn về phía Tá Thượng Thần: “Ngươi giúp ta truyền một phong thư cho ca ca, nói ta ở nơi này tốt lắm, làm cho hấn không cần về tìm ta, chờ thực lực của ta cũng đủ cường đại, ta sẽ đi tìm hấn.”

Nói xong lời này, nàng không có tiếp tục lưu lại, xoay người đi về phía phòng của mình, chậm rãi đóng cửa phòng, cũng cách trở tầm mắt của Tá Thượng Thần.... ..

... ..

Đoạn thời gian này, phủ Cổ Tướng Quân đông như trảy hội.

Trên cơ bản người Thanh Long Quốc đều biết Nhị thiếu gia Cổ gia Cổ Hường Lâm trở thành thiếu chủ tử của Thanh Phong phái, vì thế, ban đầu khinh thường Cổ gia mọi người lại cũng không cách nào thanh cao, phía sau tiếp phía trước đi nịnh nọt.

Cổ lão gia tử rất đắc ý, từ ba năm trước sau khi bị Mai Phái để lại lời nói ác độc, liền không còn có náo nhiệt qua như vậy, tất cả những thứ này đều quy hết công lao cho tôn tử vĩ đại của bản thân kia.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Yến hội phong ba (năm)

Ở trong tiếng nịnh bợ của mọi người, yến hội ngày nào đó rốt cục đã đến.

Ban đêm, ánh trăng như nước, ngoài cửa Cổ gia đã đỗ vô số xe ngựa xa hoa, nhưng vẫn còn có người liên tiếp đi đến.

Nghe tiếng khen tặng này, Cổ lão gia tử đã sớm cười đến mức ánh mắt híp lại thành một khe hở, trên khuôn mặt thương lão tràn đầy cao ngạo và đắc ý, thật giống như những người này đều chỉ xứng ngưỡng vọng Cổ gia bọn họ.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa trang trọng dừng lại ở cửa, sau khi nhìn thấy dấu hiệu trên xe ngựa, ánh mắt của mọi người cũng bắt gặp chuyển qua, ngay cả mọi người quay chung quanh ở bên người lão gia tử cũng ngừng nịnh nọt....

“Là người Bách Thảo Đường! Lấy quan hệ hiện tại của Bách Thảo Đường và Cổ gia, vì sao lại tới nơi này?”

“Ha ha, người đây cũng không biết, mặc dù Bách Thảo Đường có một cường giả Vô Vương tọa trấn, nhưng Cổ Hường Lâm là thiếu công tử của Thanh Phong phái, mà Thanh Phong phái kia có hai Vô Vương, người nói Bách Thảo Đường có thể không khản trương sao? Ta đoán rằng lần này là tới giảng hòa, mà Cổ Nhượng Vân của Bách Thảo Đường lại là người Cổ gia, Dư lão sẽ không không lợi dụng quan hệ này?”

Nói đến Cổ Nhượng Vân, tất cả mọi người là thần thức không thôi.

Không nghĩ tới Cổ Thiên anh hùng hào kiệt như vậy, sẽ sinh ra nữ nhân không biết xấu hổ như vậy! Vậy mà vì tư lợi (lợi ích cá nhân) của mình mà dụ dỗ một tao lão nhân (người già mục nát?), quả thực là hủy một đời anh danh của Cổ Thiên!

Hơn nữa, chuyện này là từ trong miệng Cổ gia lão nhân nói ra, căn bản không có khả năng là giả, khó trách lúc trước Cổ lão đầu muốn đuổi nàng ra khỏi gia môn! Loại nữ nhân không biết xấu hổ này, đặt ở bên trong nhà bọn họ, bọn họ cũng không cần!

“Người đã đến rồi?”

Lão gia tử lạnh lùng nhìn Cổ Nhượng Vân đi xuống xe ngựa, dương lỗ mũi, mắt cao hơn đầu nói.

Lần đầu tiên, bởi vì Đông Phương gia tộc, lão tiến đến bái phỏng (thăm hỏi), lại bị nữ nhân này đuổi ra! Lần thứ hai, vì có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, lão lại hạ thấp tư thái, nhưng mà Cổ Nhượng Vân thì sao? Thế mà lại ở sau cùng còn hung hăng lừa gạt lão!

Nhưng phỏng chừng bản thân nha đầu kia cũng không nghĩ tới, Cổ gia còn có một ngày xoay người!

Cho dù không có Cổ Sanh Tiêu và nàng, bản thân còn có một tôn tử vĩ đại!

Ha ha ha!

Nghĩ đến đây, lão gia tử ở trong lòng sáng khoái cười to hai tiếng, lão giống như đã nhìn thấy cảnh tượng Cổ Nhượng Vân và Dư lão tư thái hèn mọn quý gồi ở trước mặt bản thân khản cầu tha thứ.... ..

Thoải mái!

Vô cùng thoải mái!

Ba năm đè nén này, lão chưa từng có lúc nào thoải mái như vậy!

“Gia gia, khách nhân đến đây mà nói thì đi vào trước đi.”

Đúng lúc này, Cố Hường Lâm từ một bên đi tới, nói: “Về phần còn người chưa có đến, để cho đệ tử Thanh Phong phái ở đây nghênh đón.”

“Được, được được được.”

Lão gia tử ‘ha ha’ cười hai tiếng: “Hường Lâm, con cũng có rất nhiều năm không gặp Cố Nhượng Vân, hiện tại nàng đã ở trong này, đương nhiên, nếu không có sự rộng lượng của con, nàng cũng không có tư cách đứng ở chỗ này.”

“Cố Nhượng Vân?” Cố Hường Lâm nhú mày, rồi sau đó quay đầu nhìn phía thiếu nữ áo xanh đứng ở dưới ánh trăng kia.....

So với vài năm trước, thiếu nữ trở mĩ càng thêm duyên dáng yêu kiều, da trắng như ngọc, diện mạo thanh tú, cho dù không có cái loại xinh đẹp tuyệt thế điện đảo chúng sinh kia, nhưng thoát nhìn vô cùng thoải mái, nếu nói Thi Vân của Luyện Khí Tông giống như là Bạch Liên hoa (hoa sen trắng) dịu dàng thanh khiết xinh đẹp, vậy thì thiếu nữ trước mắt liền giống như thanh trúc (trúc xanh) kia, thanh lệ thoát tục, sừng sững không ngã.

Cố Hường Lâm có chút kinh ngạc, đây vẫn là Cố Nhượng Vân thân hình đơn bạc, tính cách yếu đuối lúc trước kia sao?

Vì sao vài năm thời gian, nàng giống như đã thay đổi thành một người khác, trên người không còn bóng dáng đã từng có.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Thân phận của Quỷ Y được làm sáng tỏ (một)

Cố Hường Lâm trong mắt hiện lên một chút kinh diễm sau đó bình tĩnh lại, giọng nói đậm mạc kiều căng nói: “Cố Nhượng Vân, chuyện đã xảy ra những năm gần đây ta cũng không muốn quá mức so đo với ngươi, hiện tại chỉ cần ngươi dập đầu nhận sai với gia gia, ta nể tình ngươi tuổi trẻ khinh cuồng, không đáng so đo.”

“Phốc xuy.”

Nghe nói như thế, nữ tử yêu mị đứng ở bên cạnh Cố Nhượng Vân kia nhìn không được cười ra tiếng, ánh mắt dụ dỗ giống như là sẽ câu tâm hồn người, xinh đẹp độc nhất vô nhị.

“Ngươi cười cái gì?”

Cố Hường Lâm gắt gao cau mày, nữ nhân này bộ dạng quả thật mạo mĩ, lại không phải là loại hình hấn thích.

Nhất là, nàng cũng dám ở đây cười nhạo hắn.

“Ta cười đường đường thiếu công tử Thanh Phong phái, lại ở chỗ này bức bách một thiếu nữ từ yếu đuối cơ khổ không nơi nương tựa, thật không biết hôm nay ngươi phát thiệp mời cho nàng, đến cùng là mời nàng tới tham gia yến hội, hay là uy hiếp nàng?”

Vệ Y Y khuôn mặt treo nụ cười, trong lòng lại là tràn đầy ý lạnh, buổi yến hội này rõ ràng chính là Hồng Môn Yến, nhưng mà, nếu bọn họ muốn đối phó sư phụ, vậy thật sự là ý nghĩ kỳ lạ.

Không có vạn toàn nắm chắc, làm sao nàng có thể sẽ tới tham gia Hồng Môn Yến?

Cố Hường Lâm đáy mắt càng lạnh như băng: “Ngươi là loại người nào, đây là địa bàn của Cố gia ta, không phải là người tạp vụ (*) nào cũng có thể tiến vào!”

(*) tạp vụ: người không có chức vụ nhất định

“Ha ha,” Vệ Y Y cười nhẹ hai tiếng, khoe môi hàm chứa tươi cười như có như không: “Cố gia các ngươi giống như không nói không cho đồ nhi đi theo sư phụ tiến vào, Cố Nhượng Vân là sư phụ của ta, ta đi theo nàng, là đương nhiên.”

Sư phụ?

Mọi người ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Cố Nhượng Vân.

Rồi sau đó một âm thanh trào phúng bỗng nhiên truyền đến, mang theo châm biếm: “Cố Nhượng Vân, không nghĩ tới ba năm không thấy, ngươi bắt đầu thu đồ đệ, nữ nhân này sẽ không phải là theo ngươi học tập thể nào dụ dỗ nam nhân đi? Ta xem cũng có khả năng, tuy rằng Dư lão tuổi không nhỏ,

nhưng dù sao cũng là chủ tử của Bách Thảo Đường, đi theo ông ta cũng sẽ không thể chịu thiệt, ha ha.”

Cổ Phán Phán ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy ghen tị và phẫn hận (tức giận + căm hận).

Thật giống như Cổ Nhược Vân là kẻ thù không đội trời chung với nàng.

Vệ Y Y ánh mắt u ám, một tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, nàng chậm rãi nâng bàn tay lên, một đạo linh lực dần dần ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của nàng, đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh duỗi đến, nhẹ nhàng bắt được bàn tay của nàng.

“Hôm nay các người là tìm ta tới tham gia yến hội, vẫn là khôi phục vấn đề?” Cổ Nhược Vân lạnh lùng cười, mắt trong veo đảo qua trên người từng người trước mặt: “Nếu các người không chào đón, ta đây trước hết cáo từ.”

Nói xong lời này, nàng liền kéo Vệ Y Y xoay người liền muốn rời đi.

Nhưng mà, loại cơ hội tốt như thế này, làm sao lão gia tử có thể buông tha cho, lão vội vàng trừng mắt nhìn Cổ Phán Phán, sau mới chuyển mắt về phía Cổ Nhược Vân, ôn hòa nói: “Hôm nay là yến hội đón gió tây trần của tôn tử ta, các người đều đừng đứng, đi vào ngồi trước đi.”

Có lời nói của lão gia tử, Cổ Phán Phán cũng không dám lại nói thêm cái gì, nhưng mà ánh mắt nhìn Cổ Nhược Vân và Vệ Y Y vẫn là mang theo khinh miệt, thật giống như hai nữ nhân kia là thứ gì đó dơ bẩn, liếc mắt nhìn một cái đều ô uế mắt của nàng. (L: ờ, hẳn là thế, nhìn chán rồi mới liếc một cái ô uế mắt, không biết ai mới là thứ dơ bẩn đâu ~)

Phòng yến hội, là dựa theo địa vị của mỗi người mà an bày chỗ ngồi, bởi vậy Cổ Nhược Vân và Vệ Y Y bị an bài ở một góc không thu hút.

Tuy là góc, nhưng cũng có thể thu toàn bộ đại sảnh vào trong mắt.

Thật hiển nhiên là lão gia tử có ý an bài, chính là vì làm cho Cổ Nhược Vân thấy rõ ràng địa vị hiện tại của Cổ gia.

“Tướng Quân đại nhân, thiếu công tử, trưởng lão Thiên Lô phái Lô Trì mang thiệp mời đến bái phòng.”

Đột nhiên, một tiếng thông dẫn từ bên ngoài phòng yến hội truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Thân phận của Quý Y được làm sáng tỏ (hai)

Tổ tôn (ông cháu) Cổ gia hai mắt sáng lên, phải biết rằng, Thiên Lô phái thực lực không phân cao thấp với Thanh Phong phái, nhất là chương môn của Thiên Lô phái, nghe nói gần đây đã đột phá đến Vũ Vương trung cấp, làm cho bọn họ không thể không coi trọng.

“Thiên Lô phái?”

Vệ Y Y ngồi ở trên bàn tiệc nhíu mày: “Người Thiên Lô phái cũng tới rồi?”

“Người quen biết?” Cổ Nhược Vân quay đầu nhìn về phía Vệ Y Y, hỏi.

Vệ Y Y nhún vai: “Chương môn Thiên Lô phái đã từng tìm ta trị thương qua, cho nên coi như là quen biết, mà một năm trước ta đi ra ngoài làm việc đi ngang qua Thiên Lô phái, sau đó bị chương môn Thiên Lô phái biết được, mời ta đi làm khách, nhưng mà ta cự tuyệt, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải Lô trưởng lão của Thiên Lô phái.”

Đang nói, liền nhìn thấy một lão giả mặc quần áo màu tím cười đi đến chỗ Cổ Hường Lâm, nhưng mà, vừa bước vào phòng yến hội Lô trưởng lão bắt gặp nhìn thấy có một tâm mắt nhìn thẳng bản thân, làm cho ông không tự chủ được nhìn qua.

Vừa nhìn lại, mạnh mẽ ngăn cản cả người, đáy mắt hiện lên một chút khiếp sợ.

Phải biết rằng một năm trước biết được Quý Y sẽ đi ngang qua Thiên Lô phái, là Lô trưởng lão tự mình dẫn người đi mời, chính là lúc đó Quý Y tương đối vội, đã cự tuyệt, không nghĩ tới cách xa nhau một năm, lại ở chỗ này gặp phải.

Vốn Lô trưởng lão còn không thể nào để mất Cổ gia, một phủ Tướng Quân tục giới mà thôi, có tài đức gì có thể làm cho ông để vào mắt? Nhưng ông không thể không nể mặt mũi của Thanh Phong phái, thế này mới tới tham gia yến hội của một Tướng Quân phủ tổ chức.

Nếu Tướng Quân phủ này ngay cả Quý Y đều có thể mời đến, vậy chắc chắn bản thân sẽ nhìn bọn họ với cặp mắt khác xưa.... ..

“Cổ Tướng Quân, vị cô nương này các người là thế nào mời?”

Kỳ thực, Lôi trưởng lão muốn hỏi là, đến cùng các người dùng phương pháp gì mời Quý Y tới. Đừng nói là Thiên Lôi phải bọn họ, cho dù Luyện Khí Tông cũng không có mặt mũi lớn như vậy.

Dù sao chẳng sợ thực lực của Quý Y không phải đứng đầu, nhưng mà nàng là người có thể đoạt mệnh với Diêm Vương! Trên đại lục có ai sẽ không phát sinh bực phát bệnh nặng? Đắc tội nàng, chẳng khác nào đắc tội Diêm Vương.... ..

Nhưng mà thật hiển nhiên, Cổ lão gia tử hiểu lầm ý tứ của ông, còn tưởng rằng Lôi trưởng lão là đang trách cứ vì sao trường hợp trang trọng như vậy lại mời nữ nhân như vậy. Cho nên vội vàng vàng mở miệng giải thích.

“Ngài nói nàng à? Nàng là đồ đệ của tôn nữ ta, chỉ là.....”

Ban đầu lão gia tử muốn nói ra chuyện Cổ Nhưộc Vân bị bán thân đuổi ra khỏi Cổ gia, như vậy Lôi trưởng lão sẽ không bởi vì bất mãn nữ nhân giống như nữ tử thanh lâu này tới làm bẩn yến hội, nhưng lão còn chưa nói xong, Lôi trưởng lão đã vội vã đi về phía Vệ Y Y.

“Ha ha, Quý Y, thật sự là rất khéo, thế mà lại có thể ở trong này gặp người.”

Lời nói của lão gia tử làm cho tiếng nói chuyện của Vệ Y Y và Cổ Nhưộc Vân ngừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía Lôi trưởng lão, nhàn nhạt gật gật đầu: “Là rất khéo.”

“Vị cô nương này là.....”

Lôi trưởng lão tươi cười mang theo nịnh hót, ánh mắt lại quét về phía Cổ Nhưộc Vân.

Vừa rồi Cổ lão gia tử nói tôn nữ của lão là sư phụ của Quý Y? Nói như thế, y thuật của vị cô nương này còn mạnh hơn Vệ Y Y? Vậy đến cùng nàng cao minh đến tình trạng gì? Vệ Y Y có thể mạnh mẽ đoạt mệnh từ trong tay của Diêm Vương, vậy nàng sẽ không có thể khiến người phàn lão hoàn đồng (người già trẻ lại) đi? (L: ting ~ đoán chuẩn rồi ~ dùng 1 viên Mỹ Dung Hoán Phu đan là trẻ lại mà ~)

“Vị này là sư phụ của ta.”

Vệ Y Y mím môi cười, nói.

Quả thế!

Lôi trưởng lão hưng hăng hít một ngụm khí lạnh, có thể làm cho Quý Y cũng cam tâm tình nguyện cúi đầu, thực lực của cô nương trẻ tuổi này mạnh bao nhiêu?

Mà từ sau khi người Thiên Lôi phải tiến vào Cổ gia, ánh mắt của mọi người đều đặt ở trên người bọn họ, hiện tại lại nghe thấy mấy người này gọi Vệ Y Y là Quý Y, lập tức cảm thấy một tia sét đánh ngang qua, thiếu chút nữa bị hù chết!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (một)

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Lôi trưởng lão xoay chuyển liên tục.

Đúng rồi, nếu hội đấu giá kia không có quan hệ gì với nàng, làm sao Quý Y mất cao hơn đầu có thể sẽ báii nàng làm sư? Hơn nữa, đừng quên, chính là Mỹ Dung Hoán Phu đan chữa hết vết thương trên mặt Quý Y.

Trời ạ, cứ như vậy, nói cách khác vị cô nương này sẽ luyện chế đan dược?

Kỳ thực mặc kệ hội đấu giá có liên quan với Cổ Nhưộc Vân hay không, Thiên Lôi phải cũng phải tạo quan hệ tốt với nàng, bởi vì, chỉ bằng nàng là sư phụ của Quý Y, cũng đủ rồi!

Ngay tại lúc Lôi trưởng lão nghĩ thế nào làm quen với Cổ Nhưộc Vân, một tiếng thông báo đột nhiên truyền đến, đánh gãy suy nghĩ của mọi người.

“Tướng Quân đại nhân, Thiên Long môn, Bách Hoa cung, Phong phủ các thế lực lớn tiến đến bãi phòng.”

Vừa nghe lời ấy, Cổ lão gia tử đột nhiên phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt thương lão mang theo vẻ vui sướng.

Cho dù bên cạnh Cổ Nhưộc Vân người có Quý Y và Lôi trưởng lão thì thế nào? Lần này thế lực Cổ gia chúng ta mời lại không chỉ có một Thiên Lôi phải, đợi đến lúc này, người sẽ biết lực kêu gọi của Cổ gia rất mạnh mẽ!

Nghĩ đến đây, lão hưng phấn nói: “Hương Lâm, chúng ta đi đón khách nhân đường xa mà đến này đi.”

Nhìn tỏ tôn Cổ gia đi ra khỏi cửa phòng, Lôi trưởng lão nhíu mày, đáy mắt hiện lên một chút kiên quyết: “Nhược Vân cô nương, Quý Y đại nhân, các người yên tâm, bất luận như thế nào, Thiên Lôi phái chúng ta đều sẽ đứng ở phía các người.”

Một câu nói này, đã chứng minh đội ngũ Lôi trưởng lão đứng.

Chê cười, mặc dù đối địch nhiều thế lực như vậy lại như thế nào? Quý Y và Nhược Vân cô nương là thế nào ông cũng không thể đắc tội! Nếu không về sau khẳng định hối hận, huống chi, năm đó nếu không có Quý Y đại nhân cứu giúp, môn chủ sớm đã chết, ông lại có thể nào vong ân (quên ơn).

“Đa tạ,” Vệ Y Y yêu mị cười: “Ân tình của Lôi trưởng lão Vệ Y Y ta nhớ kỹ, nhưng mà, ta không tin Cổ gia lão nhân có bản lĩnh làm cho nhiều thế lực như vậy ra tay vì lão, nhiều lắm là đến nhục nhả chúng ta một chút mà thôi.”

Nói thật, Vệ Y Y nhưng là đoán đúng rồi, Cổ lão đầu thế nào cũng không có năng lực làm cho một ít môn phái đứng ở phía lão, có thể làm chỉ là muốn khoe ra một chút năng lực của bản thân ở trước mặt Cổ Nhược Vân.

Trừ điều này ra, lão còn có bản lĩnh gì?

Đang nói, Cổ lão gia từ mang theo một đám người từ ngoài cửa đi đến, trên mặt kia, rõ ràng mang theo tươi cười đắc ý.

“Đúng rồi, Cổ Tướng Quân, ta có một việc muốn hỏi người, “Tả hộ pháp của Thiên Long môn đột nhiên dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía lão gia tử: “Nghe nói Cổ gia các người có một cô nương tên là Cổ Nhược Vân, có phải như thế hay không?”

“Hả? Thiên Long môn cũng muốn tìm Cổ Nhược Vân?” Một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp cười yếu ớt thản nhiên, ý cười trong suốt nói: “Vừa vặn, Bách Hoa cung ta cũng muốn tìm nàng.”

“Ha ha, đây thật sự là đúng dịp.”

Nói lời này, là nhị công tử Phong phủ Phong Lôi, hấn sang sảng cười to hai tiếng, nói: “Người hai người các người muốn tìm, trùng hợp là Phong phủ ta muốn tìm, Tướng Quân, Cổ Nhược Vân nàng ở đâu?”

Cổ Tướng Quân ngây ngẩn cả người, thế nào mà ba vị này vừa tới đều muốn tìm Cổ Nhược Vân? Chẳng lẽ nữ nhân này ở bên ngoài trêu chọc chuyện gì, người ta tới cửa trả thù?

“Này....” Cổ lão gia tử có chút khó xử: “Người ba vị muốn tìm quả thật là huyết mạch của Cổ gia ta, nhưng mà lúc trước đã bị ta trục xuất khỏi gia môn, mặc kệ nàng ở bên ngoài làm chuyện gì, đều không liên quan tới Cổ gia ta, oan có đầu nợ có chủ, nàng ngay tại kia, các người tự đi tìm nàng đi thôi.”

Tuy rằng sau khi ba người nghe được lời nói của lão sùng sốt một chút, nhưng mà, lúc trông thấy Cổ Nhược Vân và Quý Y chuyện trò vui vẻ, lập tức ném lời nói kia ra sau đầu, bước nhanh đi đến phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 118: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (hai)

Nhận thấy được mấy người đi tới phía mình, Cổ Nhược Vân bất giác nhíu mày, trong mắt mang theo một tia sáng sáng rọi.

“Chắc hẳn vị này chính là Nhược Vân cô nương.”

Phong Lôi dương khuôn mặt anh tuấn hào sảng cười: “Ta là Phong phủ Phong Lôi, ngưỡng mộ đại danh của Nhược Vân cô nương đã lâu, cố ý tiến đến bái phỏng, thỉnh cô nương đừng trách móc.”

Ngụ ý, Phong Lôi ta không phải đến đón gió tẩy trần vì Cổ Hương Lâm, ta là vì gặp Cổ Nhược Vân mà đến, không có quan hệ gì với các người.

Đừng nói là những người khác, ngay cả Cổ Nhược Vân cũng ngây ngẩn cả người, ở trong trí nhớ của nàng bản thân cũng không có bất kỳ giao tiếp gì với Phong phủ, hơn nữa, Phong phủ cách Thanh Long Quốc rất xa, nói là ngưỡng mộ đại danh, có vẻ càng không thể!

Ngay từ đầu Cổ Phán Phán đã nhìn trúng Phong Lôi, hẳn chẳng những anh tuấn tiêu sái, còn là Phong phủ nhị công tử, chẳng những bề ngoài giá trị cao, quyền thế càng là cường đại, nhưng mà vì sao tất cả nam nhân vĩ đại đều nhìn trúng tiểu tiện nhân Cổ Nhược Vân kia?

Nghĩ đến đây, Cổ Phán Phán ghen tị nắm chặt nắm tay, tức giận nhìn khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt kia của thiếu nữ.

“Khanh khách, “Nữ tử yêu mị của Bách Hoa cung cười duyên hai tiếng, nói: “Phong Lôi công tử, để ngươi giành trước như thế, Nhưộc Vân cô nương, ta cũng ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu, cho nên đã sớm muốn đến thấy phương nhan (mặt đẹp, cách nói lịch sự).”

Khi nói lời này, nàng nghiêm cẩn đánh giá Cố Nhưộc Vân.

Đây là người vị đại nhân kia làm cho nàng đến bảo vệ hôm nay? Chắc chắn, không biết tiểu nha đầu này thế nào kéo lên quan hệ với thế lực kia, nhất là, người nọ còn là người có khả năng tương lai nổi nghiệp nhất thế lực kia, nhưng mà vị đại nhân kia đáp ứng hứa hẹn, nếu bảo vệ nàng an toàn, ngày sau sẽ cho Bách Hoa cung bọn họ một danh ngạch tiến vào địa phương kia tu luyện.

Tuy rằng chỉ là một danh ngạch, nhưng cũng là thứ rất nhiều thế lực tranh đoạt, thật sự là rất mê người.

Giờ khắc này, sắc mặt của Cố lão gia tử lại thay đổi.

Ban đầu lão tướng Cố Nhưộc Vân đắc tội người những thế lực này, cho nên cố ý tiến đến trả thù, khả năng nghĩ tới, nữ nhân này chẳng những mạo danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) trở thành sư phụ của Quý Y, còn kéo lên quan hệ với những thế lực này.

Phải biết rằng, thực lực của những thế lực này đều không phân cao thấp với Thanh Phong phái!

“Các ngươi không lầm chứ? Cố Nhưộc Vân chỉ là một phế vật mà thôi? Có thanh danh gì có thể cho các ngươi ngưỡng mộ đã lâu? Nàng chính là một tiện nhân dựa vào dụ dỗ lão nhân để bảo vệ mình!”

Cố Phán Phán hoàn toàn bị buộc điên rồi, miệng không đắn đo rống to ra tiếng.

Nàng thế nào cũng không tin, phế vật bị bản thân ức hiếp mười mấy năm này, cứ như vậy không có dấu hiệu nào mà xoay người!

Loại tương phản mãnh liệt này thật sự làm cho nàng không chịu nổi, thật giống như bản thân ban đầu là phú ông trăm vạn, đối phương là nô lệ của nàng, lại ở một ngày kia đối phương xoay người làm chủ, bản thân trở thành nô lệ.

Như thế nàng có thể nào chịu được?

“Phán Phán!”

Cố Hường Lâm sắc mặt đại biến, vội vàng quát, phải biết rằng, những người này không phải là Cố gia có thể đắc tội nổi, nàng bỗng chốc tất cả đều đắc tội, cho dù là Thanh Phong phái cũng bảo vệ không được nàng.

Nghĩ đến đây, Cố Hường Lâm bất giác nhìn về phía Cố Nhưộc Vân, hai mắt âm trầm.

Nữ nhân này không biết dùng gian kế gì trở thành sư phụ của Quý Y, hẳn thật sự là xem nhẹ nàng, về phần phản ứng của mấy môn phái này, phỏng chừng cũng là bởi vì Quý Y.

Dù sao trừ bỏ Quý Y ra, nàng đã không có hậu thuẫn mạnh hơn.

Nhưng mà, đối với đường muội Cố Nhưộc Vân này, Cố Hường Lâm tự nhận là vô cùng hiểu rõ, nàng không có khả năng biết y thuật gì! Cho dù sau này có kỳ ngộ gì đó, cũng không cách nào ở trong vài năm đã vượt qua Quý Y, khả năng duy nhất chính là, nàng (CNV) dùng lời nói lừa gạt nàng (VYY).

Mà như muốn lật lại thế cờ, thì phải vạch trần kẻ giả dối này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (ba)

Cố Hường Lâm ánh mắt vừa chuyển, nhìn về phía Cố Nhưộc Vân, khí định thần nhân nói: “Nhưộc Vân muội muội, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, thế nào mà ta chưa bao giờ biết ngươi biết y thuật? Nếu không có thực học, chỉ dựa vào miệng lưỡi lưu loát mà trở thành sư phụ của Quý Y, sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt.”

Khi nói lời này, nam nhân lắc đầu về mặt lo lắng, thật giống như là một ca ca tốt quan tâm muội muội.

Đáng tiếc, người ở đây, lại có bao nhiêu không biết tranh cãi giữa Cố Nhưộc Vân và Cố gia này? Cố Hường Lâm ước gì nàng chết sớm, lại làm sao có thể sẽ để ý nàng sẽ chịu thiệt hay không?

“Sư phụ của Quý Y?” Phong Lôi sừng sốt một chút, có chút kinh ngạc nhìn Cố Nhưộc Vân, đột nhiên phá lên cười: “Ha ha, thì ra Nhưộc Vân cô nương

còn là sư phụ của Quý Y, tuổi trẻ như thế có loại y thuật này, làm chúng ta cũng hổ thẹn không bằng.”

Nếu nói, ngay từ đầu bọn họ trợ giúp Cổ Nhược Vân là vì vị đại nhân kia dấn dõ, hiện giờ, lại thật sự muốn tạo mối quan hệ với nàng, dù sao có ai không có lúc sinh mệnh bị đe dọa? Đến lúc đó phần giao tình này sẽ trở thành thuốc tốt cứu mạng.

Rất nhiều năm sau, phỏng chừng Phong Lôi cũng sẽ không thể nghĩ đến, chính bởi vì quyết định hôm nay của hắn, mới ở lúc Phong phủ nguy nan nhất còn sống.

“À, đúng rồi,” Phong Lôi giống như nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Cổ lão gia tử sắc mặt xanh mét: “Ta nhớ được mới vừa rồi giống như ngươi nói ngươi trực xuất Nhược Vân cô nương khỏi gia môn, có phải có chuyện như vậy hay không?”

“Này..... Này.....” Lão gia tử giọng nói đều run rẩy: “Phong Lôi công tử, trong đó là có hiểu lầm, ngươi trước hết nghe ta giải thích.”

“Hừ!”

Phong Lôi hừ lạnh một tiếng: “Hiểu lầm? Ngươi chính miệng nói sẽ có hiểu lầm gì? Hơn nữa xem ra, hôm nay Cổ gia các ngươi không quá hoan nghênh ta đến, một khi đã như vậy, ta đây cáo từ!”

Dứt lời, ánh mắt của hắn lại dừng ở trên người Cổ Nhược Vân: “Nhược Vân cô nương, nếu nơi này có người khi dễ ngươi, có thể đến nói với Phong Lôi ta, hiện tại ta rời đi trước, ngày mai tự mình đi Bách Thảo Đường báo phẫn, nhưng mà, có Quý Y làm đồ đệ của ngươi, chắc hẳn không ai sẽ không cần mệnh đi đắc tội ngươi, ha ha!”

Quý Y là nhân vật hạng nào? Cao thủ năng từng cứu cũng không ít, chỉ cần nàng ra lệnh một tiếng, cho dù là ở ngoài vạn dặm (*), những người đó cũng sẽ tới trợ giúp nàng một tay.

(*) dặm: đơn vị đo độ dài, 1 dặm = 1/2 km

“Chờ một chút.”

Mất thấy Phong Lôi sắp sửa xoay người rời đi, Cổ Nhược Vân đột nhiên đứng lên, gọi dừng bước chân của hắn.

Trên mặt của nàng mang theo mỉm cười, mắt trong veo như nước, bên môi ý cười dạt dào, làm cho người ta không biết đến cùng kể tiếp nàng muốn nói cái gì.

Đợi đến khi mọi người dừng tầm mắt ở trên khuôn mặt thanh tú của nàng, nàng mới không nhanh không chậm nói: “Hôm nay thừa dịp các môn các phái đều ở trong này, ta đại biểu Bách Thảo Đường tuyên bố một việc.”

Thiếu nữ dừng một chút, tiếp tục nói: “Không biết các ngươi có còn nhớ rõ hội đấu giá ba năm trước kia hay không?”

Hội đấu giá ba năm trước, chấn kinh thế nhân, bọn họ muốn không biết cũng không được.

Chính là không biết hiện tại Cổ Nhược Vân nhắc tới hội đấu giá kia lại là vì cái gì?

Nghĩ tới đây, mọi người châu đầu ghé tai, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Mà ở dưới ánh mắt không hiểu của mọi người, Cổ Nhược Vân chậm rãi mở miệng.

“Khoảng thời gian trước, rất may mắn, Bách Thảo Đường chúng ta lại chiếm được một ít đan dược, cho nên, lần này sẽ đặt ở trong Bách Thảo Đường buôn bán, lần này không phải là tình thế bán đấu giá, mà là công khai ghi giá! Nhưng mà, bởi vì số lượng rất ít, danh ngạch có hạn, nếu như có cần ở ba ngày sau đi Bách Thảo Đường mua đan dược trước!”

Ầm ầm ầm!

Giống như tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), trong nháy mắt tất cả mọi người sững sờ ở tại chỗ.

Nàng vừa rồi nói cái gì? Bách Thảo Đường muốn bán Mỹ Dung Hoán Phu đan? Không phải là lỗi tai của mình xuất hiện vấn đề gì chứ? Mỹ Dung Hoán Phu đan vậy mà còn có thể tồn tại?

Bạn đang đọc truyện *Phé Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (bốn)

“Nhược Vân cô nương, người nói là thật sao?”

Trong yến hội, một trung niên nam tử bụng lớn phệ nộ nuốt nước miếng, trong ánh mắt mang theo kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng), nhưng mà sau đó giống như nghĩ tới cái gì, có chút không quá xác định hỏi: “Mua đan dược cần yêu cầu gì sao?”

Tỷ như nói, thân phận linh tinh.

Cố Nhược Vân quét mắt nhìn trung niên nam tử, ý cười trong suốt nói: “Trình Tề Tướng xin yên tâm, đan dược là tới trước được trước, không có yêu cầu gì, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các người phải có đủ kim tệ, dù sao giá của đan dược Bách Thảo Đường cũng không rẻ, nếu kim tệ không đủ, có thể dùng vật phẩm ngang giá trao đổi.”

Lời nói này của nàng, tương đương cho mọi người một phần bảo đảm, phải biết rằng, hội đấu giá lần trước đó quan viên hoàng thành là không có tư cách tham dự, cho nên trong lòng đương nhiên là có chút lo lắng.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Trung niên nam nhân trong lòng vui vẻ, rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân cũng mang theo khen tặng.

Về phần Cố Hường Lâm nhân vật chính đêm nay, đã bị tất cả mọi người vứt bỏ đến sau đầu, giống như đều quên mất nhân vật này.... ..

Cố Hường Lâm mất lạnh nhìn những người nịnh nọt quay chung quanh ở bên cạnh Cố Nhược Vân kia, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường, hẳn không tin, đan dược gì đó thật sự thần kỳ như vậy!

“Còn có, đêm nay ta còn có một việc muốn tuyên bố,” Tiếng nói của Cố Nhược Vân dừng một chút, ánh mắt đảo qua trên người từng người một, cuối cùng dừng lại ở trên người tổ tôn Cố gia, rồi sau đó nàng lạnh lùng cười, ánh mắt như đuốc, lộ ra rét lạnh: “Từ đây về sau, nếu có người có quan hệ với Cố gia còn có Thanh Phong phái, đừng nghĩ từ trong Bách Thảo Đường mua một viên đan dược! Bất luận ngày sau mắc phải bệnh nặng gì, Quý Y đều cự tuyệt trị liệu!”

“Người cho rằng người là ai? Dựa vào cái gì đại biểu Bách Thảo Đường?” Cố Phán Phán chịu không nổi loại chênh lệch này, điên cuồng rống lớn lên: “Hơn nữa vừa rồi lời nói của ca ta các người đều không có nghe rõ sao? Nữ nhân này có mấy cân mấy lượng không có ai rõ ràng hơn Cố gia chúng ta! Nàng tùy tiện lừa dối mấy câu các người đã tin rồi à? Thật sự là một đám ngu ngốc.”

Khi Cố Phán Phán nói lời nói này, sắc mặt người Cố gia đều đồng loạt thay đổi, tuy rằng vừa rồi Cố Hường Lâm cũng vạch trần Cố Nhược Vân không có thực học gì, cũng không từng đắc tội những người khác, mà lời nói của nàng lại nhục mạ tất cả mọi người.

Cho nên, hiện tại khuôn mặt của mọi người ở đây đều rất là khó coi, không quá thân thiện nhìn chằm chằm người Cố gia.

Hiển nhiên Cố Phán Phán không có phát hiện điều này, nàng từng bước tới gần Cố Nhược Vân, nghiêng răng nghiêng lợi, hận muốn chém nữ nhân trước mặt thành tám khối.

“Cố Nhược Vân, người xem cho thật kỹ xem người có bao nhiêu keo kiệt, nhất là chiếc xe ngựa bên ngoài kia, rách tung toé, loại đồ vật này đi ngang qua bên người ta ta đều cảm thấy là đang vũ nhục ta! Người xem tọa kỵ của ca ta bọn họ, kia mới là uy phong lẫm lẫm chân chính! Ngay cả tọa kỵ của huynh trưởng ta đều có thể như thế, người tự xưng là sư phụ của Quý Y, ngồi xe ngựa keo kiệt như vậy? Thật sự là cười chết người.”

Nói xong lời này, nàng ‘ha ha’ phá lên cười: “Tuy rằng ta chưa từng thấy qua Quý Y, nhưng mà cũng biết nàng tướng mạo xấu xí, nhưng mà, ba năm phía trước, nàng không biết từ nơi nào tìm đến một thanh lâu nữ tử đến hội đấu giá nói đây là Quý Y được Mỹ Dung Hoán Phu đan chữa khỏi, ai sẽ tin? Trừ những kẻ ngu các người, còn ai sẽ tin?”

“Im miệng!”

Cố lão gia từ vốn muốn ngăn cản lời nói của Cố Phán Phán, nhưng bị một hơi thở cường đại bao phủ lại, thế nào cũng nói không ra lời, cho đến vừa rồi, sau khi hơi thở cường đại kia biến mất, lão mới có thể nâng tay, một cái tát hung hăng đánh ở trên mặt của Cố Phán Phán.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (năm)

Nhất thời, Cố Phán Phán bị đánh đến mất nỏ đom đóm, chậm rãi hồi phục tinh thần lại, không hiểu nhìn lão gia tử.

“Gia gia, vì sao người đánh ta?”

“Ngu xuẩn, người rất ngu xuẩn!”

Lão gia tử tức dậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nói.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

Cổ Phán Phán này khác với Cổ Nhục Vân, từ nhỏ bị lão chiều hư, có chút không biết trời cao đất rộng, hơn nữa, nàng tự nhận là có Cổ Hường Lâm làm chỗ dựa, ở trong này không ai dám làm gì nàng?

Cho dù là thế lực như Phong phủ kia, cũng quyết không có khả năng có thực lực đối nghịch với Thanh Phong phái.

Đương nhiên, nếu không có huynh trưởng Cổ Hường Lâm này, nàng cũng không dám vũ nhục mọi người ở đây.

Nhưng không nghĩ tới, gia gia vậy mà cho nàng một cái tát ở trước mặt nhiều người như vậy, điều này làm cho Cổ Phán Phán rất là ủy khuất.

“Lôi trưởng lão, Phong Lôi công tử, tiểu nữ không hiểu chuyện, xin các ngài đừng trách móc.”

Lão gia tử lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngập nói.

“Hừ!” Lôi trưởng lão hừ lạnh một tiếng: “Vừa rồi ta không để ngài ngăn cản nữ nhân này, chính là muốn nghe xem nàng sẽ nói cái gì, quả nhiên là làm cho chúng ta mở mang tầm mắt, thân phận của Quý Y cũng là nàng có thể hoài nghi? Hay là nói, ánh mắt của mọi người chúng ta đều có vấn đề?”

Cổ Phán Phán môi nhẹ nhàng run rẩy, sắc mặt tái nhợt nói không nên lời, chính là ánh mắt của nàng rất là không cam lòng, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nhục Vân.

“Tốt lắm, diễn xem đủ, chúng ta cũng cần phải trở về.”

Đúng lúc này, Cổ Nhục Vân chậm rãi đứng lên, cười khê mở miệng: “Hôm nay, ta chỉ là thừa dịp yến hội đón gió tẩy trần này đến tuyên bố hai chuyện như vậy mà thôi, chuyện của chúng ta đã xong xuôi, vậy cũng là lúc nên rời đi, Vệ Y Y, đi thôi.”

“Vâng, sư phụ.”

Vệ Y Y đứng lên, rồi sau đó ném một ánh mắt quyến rũ tới Cổ Hường Lâm, dụ dỗ cười: “Cổ công tử, không biết ngài đối với yến hội hôm nay có vừa lòng hay không? Ha ha ha!”

Dứt lời, nàng cười to hai tiếng, đuổi theo bước chân của Cổ Nhục Vân rời khỏi phòng yến hội.

Nhìn hai bóng dáng kia biến mất ở dưới ánh trăng, Cổ Hường Lâm nắm chặt nắm tay.

Hai người kia là có ý! Có ý muốn ở trên yến hội làm cho bọn họ xấu mặt! Tất cả tất cả, đều ở bên trong kế hoạch của bọn họ!

Không sai, Cổ Hường Lâm quả thật đoán đúng rồi, mục tiêu của Cổ Nhục Vân bọn họ cũng không ở chỗ lấy tánh mạng của bọn hắn, mà là muốn quấy rối ở trên yến hội, không hơn. Cổ gia một lòng muốn nhục nhã bọn họ, nhưng lại quên, người thích nhục nhã người khác chính là người thường bị nhục nhã nhất.

Làm cho bọn họ không ngờ rằng là, sẽ ở trên đường nhảy ra Lôi trưởng lão những người đó, nhưng mà những người này xuất hiện, nhưng là trợ giúp bọn họ thực hiện được mục đích.

Nghĩ đến sắc mặt vừa rồi của những người đó, Vệ Y Y đã cảm giác thật thoải mái!

“Vệ Y Y, đã ba năm.”

Dưới ánh trăng, thiếu nữ dùng bước chân, ánh trăng phản chiếu bao phủ thân thể của nàng, tỏa ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

“Trong ba năm này, ta trưởng thành không ít, không cần cất dấu thực lực giống như trước kia, ba năm giấu tài, cũng là lúc chúng ta xuất hiện ở trong mắt thế nhân,” Nàng khẽ nhíu mày: “Chính là, trong ba năm, vẫn là tra không được vì sao năm đó sẽ phụ mẫu ta mất đi tung tích.”

Nàng nói là mất đi tung tích, cũng không phải là bỏ mạng (đã chết).

Không biết vì sao, Cổ Nhục Vân có một loại cảm giác, phụ thân Cổ Thiên còn sống! Hơn nữa, trong ba năm loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt!

Vệ Y Y trầm mặc một lúc lâu: “Sư phụ, trong ba năm thám tử Ma Tông luôn luôn ở bên ngoài tra chuyện đã xảy ra mười mấy năm trước, tuy rằng còn không có tra đến tất cả chân tướng, nhưng mà gần đây vẫn là có một chút manh mối, Cổ Thiên đại nhân bọn họ mất tích, giống như có liên quan tới Cổ gia nhĩ gia!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Nam nhân đeo mặt nạ thần bí (sáu)

Phanh!

Một nắm tay hung hăng dừng ở trên cây bên cạnh, Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: “Lúc trước Đông phương thiếu chủ đã nói cho ta biết, chuyện này Cố gia thoát không khỏi quan hệ! Nếu để cho ta biết ai âm toán bọn họ, ta lấy linh hồn của ta thế, tất nhiên làm cho hấn mất hồn mất vía, trọn đời không được siêu sinh!”

Vệ Y Y có chút chần chờ: “Sự phụ, chúng ta có cần bắt Cố gia nhị gia tới thẩm vấn một lần hay không?”

“Không cần,” Cố Nhượng Vân cảm giác cổ họng có chút khô, giọng nói khàn khàn nói: “Người cho rằng bằng vào lực lượng của tên kia, có thể đối phó được phụ mẫu ta? Phía sau hấn khẳng định có người hỗ trợ! Ở trước lúc tra ra thân phận của người kia, ta tạm thời không muốn đá thảo kinh xà (bứt dây động rừng), điều này cũng là nguyên nhân vì sao ba năm này ta chỉ tìm chút phiền toái cho Cố gia mà vẫn luôn không có chân chính ra tay.”

Chuyện không chắc chắn, Cố Nhượng Vân chưa bao giờ sẽ làm.

Đã làm, thì phải trăm thảo trừ căn!

Bất luận như thế nào, nàng cũng sẽ không đẩy bản thân vào cảnh nguy hiểm!

“À?”

Bỗng nhiên, Cố Nhượng Vân mặt mày nhăn lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía phía sau một cây cổ thụ: “Các hạ không cần che giấu hơi thở của bản thân, xuất hiện đi, ta đã cảm nhận được tồn tại của ngươi!”

Vệ Y Y sững sờ một chút, theo ánh mắt của thiếu nữ nhìn qua.

Chậm chạp, phía sau cổ thụ đi ra một người. (L: ai đây các bạn? Đoán ra chưa nào?)

Đó là một nam nhân đeo mặt nạ, cặp mắt lãnh khốc dưới mặt nạ màu đen kia giống như ung báo trong đêm đen, làm cho người ta không chỗ che giấu, nhưng mà, sau khi nhìn đến thiếu nữ một thân áo xanh kia, trong mắt lạnh mạnh mẽ xuất hiện một chút dịu dàng, cũng là chợt lóe rồi biến mất.

Cố Nhượng Vân nhíu mày, không biết vì sao, ánh mắt của nam nhân này rất là quen thuộc, nhưng nghĩ không ra gặp qua ở nơi nào.

“Người là ai? Có phải chúng ta đã từng gặp nhau hay không?”

Nam nhân há miệng, giống như có vô số lời nói muốn kể ra với nàng, cuối cùng vẫn là nuốt toàn bộ lời nói xuống, giọng nói lãnh khốc mà khàn khàn từ trong cổ họng chậm rãi phát ra.

“Không có.”

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: “Nếu là không có, vậy vì sao ngươi phải đi theo ta?”

Sau khi nói xong lời này, nàng đột nhiên thấy hắc y nam nhân ánh mắt lạnh như băng vọt lại, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo sát khí.

“Sự phụ, cẩn thận!”

Mắt thấy nam nhân đến trước mặt Cố Nhượng Vân, Vệ Y Y sắc mặt đại biến, cấp tốc đánh về phía Cố Nhượng Vân, dung nhan yêu mị mang theo tức giận, đến cùng nam nhân này là người nào? Vì sao muốn giết hại sự phụ?

Nhưng mà, ngay tại lúc nam nhân tới trước mặt Cố Nhượng Vân, lại đưa tay kéo, gắt gao kéo nàng vào trong ngực, rồi sau đó nâng tay chặn, lập tức, Vệ Y Y nghe được ‘phù phù’ một tiếng, một bóng dáng từ trên bầu trời đêm té xuống.

Người nọ mặt lộ vẻ hoảng sợ, ngạc nhiên nhìn chằm chằm nam tử bảo vệ Cố Nhượng Vân ở trong ngực.

Vì sao, vì sao hấn sẽ phát hiện bản thân?

Sau khi thấy một màn như vậy, trái tim của Vệ Y Y rốt cục thả xuống, xem ra nam nhân này không phải là muốn giết Cố Nhượng Vân, mục tiêu chân chính của hấn là sát thủ giấu ở trong trời đêm.....

“Nói, ngươi là ai? Ai phái ngươi tới!” Nam nhân cả người tràn ngập sát khí, ánh mắt lãnh khốc lạnh lùng nhìn sát thủ.

“Người không cần hỏi,” Cố Nhượng Vân lắc lắc tay, nói: “Hấn là người Thanh Phong phái, phỏng chừng là Cố Hưởng Lâm phái tới, sau khi ta ra khỏi Cố

gĩa thì đi theo ta, vừa rồi ta và Vệ Y Y nói những lời này cũng là cố ý cho hấn nghe, chính là muốn xem xem khi nào thì hấn ra tay với ta.”

Giống như một chậu nước lạnh, đổ xuống trên đầu người này, làm cho thân mình của hấn nhin không được mà run rẩy.

Nàng biết, nàng vậy mà đều biết..... Ở lúc bản thân bắt đầu đi theo nàng, nàng cũng đã biết toàn bộ, nói cách khác, ngay từ đầu, nàng không có ý định làm cho hấn còn sống trở về....

Nữ nhân này, đến cùng đáng sợ cỡ nào?

Phải biết rằng bản thân tu luyện chính là công pháp ẩn nấp hơi thở, nam nhân đeo mặt nạ trước mắt thực lực quá mức cường đại, nhìn thấu hấn còn có thể lý giải, vì sao nàng sẽ nhận thấy được hơi thở của bản thân?

Lúc này đây Thiếu công tử, là trêu chọc loại kẻ địch như thế nào?

“Ngươi..... Ngươi đến cùng là ai?” Hấn nhìn Cố Nhược Vân, run run rẩy rẩy hỏi ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Diên Niên Ích Thọ đan (một)

“Sư phụ, người này xử trí thế nào?”

Vệ Y Y ánh mắt lạnh xuống, trong lòng có chút ảo não, sát thủ Thanh Phong phái một đường theo bọn họ, nàng vậy mà không có phát hiện, nếu không phải sư phụ cảm giác nhạy bén, có lẽ đã bị hấn ám toán thành công.

Cố Nhược Vân giương mắt nhìn người trước mặt, mặt không biểu cảm hỏi: “Cố Hường Lâm cho ngươi đi theo ta, không chỉ là ám toán ta đơn giản như vậy đi? Nếu không ngươi cũng sẽ không thể luôn luôn che dấu không ra tay, nói đi, đến cùng hấn có mục đích gì?”

“Đừng hỏi ta, ta sẽ không nói, muốn giết muốn chém tùy các ngươi!”

Sát thủ đi ra từ trong hoảng sợ, cắn chặt khớp hàm, thấy chết không còn nói.

“Ngươi muốn chết?”

Cố Nhược Vân nở nụ cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy tươi cười của nàng, thân mình của sát thủ run lên, một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm xuyên thấu qua linh hồn, chỉ một lát sau vạt áo đã bị mồ hôi làm ướt sũng.

Thiếu nữ không có nói chuyện, toàn bộ bầu trời đêm đều yên lặng xuống, yên tĩnh có chút đáng sợ, loại cảm giác này làm cho sát thủ càng lo lắng không yên, quả thực so với lăng trì (*) còn khó chịu hơn.

(*) lăng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

Thật lâu sau, giọng nói trong trẻo kia mới chậm rãi truyền ra từ trong miệng thiếu nữ: “Biết vì sao ta cố ý để cho ngươi nghe được ta và Vệ Y Y nói chuyện sao?”

Sát thủ sững sờ một chút, không rõ chân tướng nhìn Cố Nhược Vân.

Chẳng lẽ không phải là nàng muốn thông qua đoạn đối thoại này làm cho mình không cần thận bại lộ hơi thở? Không! Không đúng, ngay từ đầu nàng đã nhận ra tất cả, căn bản không cần dùng thủ đoạn gì để phát hiện sự tồn tại của hấn.

“Bởi vì.....” Cố Nhược Vân mỉm cười nhìn nam nhân, giọng nói của nàng giống như ác ma địa ngục, từng bước một chỉ dẫn người khác bước vào vực sâu trốn không ra kia: “Ta cần ngươi giúp ta làm một chuyện, nói đúng ra, ta muốn ngươi về Cố gia làm gian tế cho ta, tra ra đến cùng là phụ mẫu ta bị ai làm hại.”

“Ngươi mơ tưởng!”

Sát thủ kích động lớn tiếng hô lên, hấn tuyệt đối sẽ không khuất phục nữ nhân này!

“Kia nhưng là không phải do ngươi.”

Từ đầu đến giờ trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ vẫn lộ vẻ mỉm cười: “Bao Bao, kế tiếp nên để người phát uy, cũng làm cho người Thanh Phong phái xem xem cái gì mới là tọa kỵ Linh Thú chân chính!”

“Ngao ô!”

Một tiếng sói rống chột vang lên ở trong bóng đêm yên tĩnh, sợ tới mức sát thủ thiếu chút nữa nằm sấp xuống.

“Sói..... Vì sao ở nơi này sẽ có sói?”

Hắn thì thào tự nói, sắc mặt tái nhợt, ngay tại khi ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào Cố Nhược Vân, giống như nhìn thấy chuyện khủng bố gì đó, hai mắt tròn lên, hoảng sợ nói không nên lời.

Dưới ánh trăng, một con sói trắng như tuyết đứng ở bên cạnh thiếu nữ, uy phong凛凛, giống như một pho tượng thần thủ hộ bảo vệ người nó muốn bảo vệ.

“Linh Thú!”

Sát thủ sắc mặt tái nhợt muốn lui về phía sau, phải biết rằng, tuy rằng tọa kỵ của Thanh Phong phái cũng là Linh Thú, nhưng chỉ là Linh Thú cấp thấp nhất mà thôi, rất dễ thuần phục, nhưng mà bây giờ thì khác, bây giờ nhất định là rất khó thuần hóa, càng khó khế ước với nhân loại.....

Nhất là, thực lực của con này sói vô cùng cường hãn! Kẽm là không phân cao thấp với Môn chủ Thanh Phong phái bọn họ!

Mà Môn chủ Thanh Phong phái bọn hắn là cường giả Vô Vương nha! Đến cùng là tiểu nha đầu này dựa vào năng lực gì thuần hóa con sói này?

“Lúc này đây thiếu chủ hắn trên chột loại kẻ địch gì cho Thanh Phong phái?” Hắn khuôn mặt vô cùng tái nhợt, thân mình nhẹ nhàng run rẩy, vẻ mặt tuyệt vọng và suy sút: “Xong rồi, lần này Thanh Phong phái là triệt để thua ở trong tay thiếu chủ.”

“Rống.”

Bao Bao gầm nhẹ một tiếng, ngay từ đầu sát thủ còn tưởng rằng đối phương là đang cảnh cáo bản thân, nhưng sau đó lại đột nhiên phát hiện không thích hợp, hắn có thể cảm nhận được linh hồn của chính mình giống như bị giam cầm, thế nào cũng tránh không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Diên Niên Ích Thọ đan (hai)

Dần dần, đôi mắt hoảng sợ kia trở nên đại ra vô thần, đờ đẫn như là một con rối gỗ.

“Người tên là gì?”

Giọng nói của Cố Nhược Vân giống như có ma lực, làm cho người nọ ngoan ngoãn mở miệng: “Bẩm báo chủ nhân, thuộc hạ tên là Lý Thành.”

“Lý Thành phải không? Hiện tại người có thể trở về đi, thời thời khắc khắc giám sát Cố gia nhị gia, có động tĩnh gì thông qua linh hồn truyền âm nói với ta.”

Lý Thành là bị Bao Bao khống chế được, mà trong cơ thể Bao Bao lại tồn tại quan hệ khế ước với Cố Nhược Vân, cho nên có thể thông qua linh hồn truyền âm truyền lời. Đương nhiên, bằng vào thực lực hiện giờ của Bao Bao, chỉ có thể khống chế linh hồn dưới Vô Vương.

“Sư phụ, Bao Bao còn có loại năng lực này?” Vệ Y Y kinh ngạc trừng lớn mắt đẹp, lại có chút không hiểu hỏi: “Đã nó có loại lực lượng này, vì sao không trực tiếp khống chế Cố gia nhị gia, hỏi ra chuyện chúng ta muốn biết.”

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: “Thực sự đơn giản như vậy, ta đã sớm làm, sau lưng Cố gia nhị gia có một thể lực thần bí, nếu ta khống chế linh hồn của hắn, những người đó khẳng định sẽ phát hiện, rất không an toàn, hiện tại ta chỉ muốn tìm ra thể lực kia đến cùng là đến từ phương nào! Có thù hận gì với phụ mẫu của ta.”

“Sư phụ, có phải người nên cảm tạ Cố Hường Lâm đưa một người tới cho người hay không?” Vệ Y Y chớp mắt, cười hi hi nói, thật hiển nhiên, hôm nay nhìn thấy người Cố gia xấu mặt, tâm tình của nàng vô cùng khoái trá.

Cố Nhược Vân mỉm cười: “Đúng rồi, vừa rồi.....”

Nàng vừa định xoay người tìm nam nhân đeo mặt nạ lãnh khốc kia, lại phát hiện phía sau mình trống rỗng, nơi nào còn có bóng dáng của đối phương?

“Sư phụ, “Vệ Y Y chần chờ hỏi: “Nam nhân kia, hẳn có lai lịch thế nào?”

“Không rõ ràng.”

Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu: “Nhưng mà hẳn cũng không có ác ý gì.”

Không chỉ có như thế, ngay cả Cố Nhượng Vân cũng không biết vì sao, ở lúc nam nhân kia bảo vệ nàng ở trong ngực, không tự chủ được có một loại cảm giác thật an toàn, thật an tâm....

“Quên đi, “Cố Nhượng Vân thu hồi ánh mắt: “Vệ Y Y, chúng ta đi thôi.”

Ở trước khi rời đi, nàng giống như là cảm giác được cái gì, lại nhìn về phía cổ thụ vừa rồi nam nhân ẩn nấp.....

Cho đến hai bóng dáng chậm rãi biến mất, phía sau cổ thụ, nam nhân mặc quần áo màu đen mui chậm rãi đi ra, môi mỏng khẽ mỉm, giống như là bị khước mỗi lạnh lẽo cứng rắn giương lên một đường cong, mà con ngươi đen kia vẫn luôn ngóng nhìn bóng lưng rời đi của thiếu nữ, mạnh mẽ xuất hiện ra vô tận dịu dàng và sùng nịnh.

“Thực xin lỗi, Vân Nhi, hiện tại ta vẫn không thể nhận lại muối, hi vọng muối có thể tha thứ cho ta.....”

Ba năm trước, hội đấu giá kia chấn kinh vô số người, cho nên, lúc nghe nói Bách Thảo Đường sắp sửa lấy Mỹ Dung Hoán Phu đan ra buôn bán, lập tức làm cả Thanh Long Quốc đều gió nổi mây phun, tất cả quan to quý nhân đều bắt đầu chuẩn bị tiền tài, chỉ vì Mỹ Dung Hoán Phu đan trong Bách Thảo Đường.

Cho dù những người này không cần Mỹ Dung Hoán Phu đan kia, nhưng mà chỉ dựa vào hai chữ ‘đan dược’ này, chính là rất nhiều người tranh đến rách đầu cũng muốn có được.

Nhưng mà, chờ sau khi đám người tới Bách Thảo Đường, cũng là vô cùng yên tĩnh, có thể là sợ tranh cãi quá mức ầm ĩ sẽ bị người Bách Thảo Đường đuổi đi ra ngoài.

“Các vị, hôm nay người không sai biệt lắm đều đến đông đủ, “Triệu chương quý họ khan vài tiếng, cười tủm tỉm nói: “Bởi vì chúng ta chuẩn bị đan dược không nhiều lắm, cho nên, cũng chỉ có hai mươi người có thể đạt được đan dược, ở đây đã có hai mươi người, tới trễ liền không có danh ngạch, nhưng mà, hôm nay chúng ta lấy ra bán không chỉ có Mỹ Dung Hoán Phu đan, còn có Diên Niên Ích Thọ đan.”

Theo tiếng nói của Triệu chương quý phát ra, trái tim của mọi người đều không tự chủ được mà nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Diên Niên Ích Thọ đan (ba)

Bọn họ vốn cho rằng Mỹ Dung Hoán Phu đan đã đủ quý trọng rồi, không nghĩ tới vẫn còn có Diên Niên Ích Thọ đan!

Phải biết rằng, tuy rằng Quý Y có thể hoạt tử nhân, cũng lắm là ở lúc đối phương còn có một hơi thở chưa khỏi thương thế của hắn, cũng không thể làm tăng thêm tuổi thọ! Cho nên, có thể tương tượng được, Diên Niên Ích Thọ này đan là cớ nào nghịch thiên!

“Triệu chương quý, người..... Người nói là thật sao?”

Trong đám người, một thanh niên tiểu hỏa (?) run run hỏi.

Triệu chương quý nhìn nhìn Cố Nhượng Vân ngồi ở một bên, sau khi nhìn thấy đối phương gật gật đầu, mới khẳng định nói: “Đương nhiên là thật, ta lấy danh dự của Bách Thảo Đường cam đoan, lời này tuyệt không nói dối!”

Nghe nói như thế, thanh niên tiểu hỏa kích động khóc lên: “Thật tốt quá, gia gia của ta được cứu rồi, gia gia của ta được cứu rồi!”

Mà lúc này, sau khi nghe được chuyện khiếp sợ như thế, mọi người cũng bất chấp nơi này là địa bàn của Bách Thảo Đường, tập thể ồn ào lên, giọng điệu và thần thái kia rõ ràng đều mang theo phần chấn.

Nếu chuyện này là thật, phỏng chừng lúc này đây so với hội đấu giá ba năm trước còn muốn oanh động hơn!

“Diên Niên Ích Thọ đan? Ha ha, nếu thật sự có thể kéo dài tuổi thọ của người, vậy chẳng phải là nghịch thiên sửa mệnh?”

Bỗng nhiên, một tiếng cười lạnh từ ngoài cửa truyền đến.

Triệu chương quỹ nương mảy, giương mắt nhìn lên, nhìn thấy Cổ Hường Lâm mang theo người Thanh Phong phái từ ngoài cửa đi đến.

Những người đó đều là khuôn mặt không tốt, hiển nhiên là tới gây chuyện.

“Triệu chương quỹ, chúng ta đều là người tu luyện, người tu luyện kiêng kỵ nhất chính là nghịch thiên sửa mệnh!” Cổ Hường Lâm cười lạnh một tiếng: “Nghịch thiên sửa mệnh, nhất định sẽ thừa nhận thiên kiếp, ta không tin tưởng có người ngu như vậy, vì kéo dài một ít thứ không liên quan đến tánh mạng người mà cam nguyện mất hồn mất vía, cho nên, những đan dược này đều là giả! Quan trọng là, mọi người đều biết, đan phương đã biến mất ở trong lịch sử, quá khứ tương lai vô số người muốn nghiên cứu ra đan phương đều thất bại, bởi vậy có thể đủ biết trên đời này tuyệt đối không có Luyện Đan Sư tồn tại!”

Từ lúc bắt đầu tu luyện, sư phụ của hắn đã nói với hắn, ngàn vạn không thể nghịch thiên sửa mệnh, nếu không tất nhiên mất hồn mất vía ở dưới thiên kiếp, vạn kiếp bất phục! Hắn mới không tin những lão nhân kia sẽ không hiểu đạo lý này, bởi vậy, những đan dược đó tuyệt đối không có khả năng là Diên Niên Ích Thọ đan!

Lúc mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, một tiếng cười khẽ chậm rãi truyền đến: “Đan dược vốn chính là thứ nghịch thiên, nhưng mà, lại không có nghĩa là Luyện Đan Sư phải gặp thiên kiếp! Nghịch thiên sửa mệnh, là mạnh mẽ dùng thủ đoạn sửa lại mệnh cách của một người, nhưng mà đan dược chỉ là mượn dùng ngoại lực làm ra một ít thay đổi đối với thân thể mà thôi, về phần lời nói cuối cùng của người..... Ai có thể cam đoan, nhiều năm trôi qua như vậy, không có ngoại lệ xuất hiện?”

Cổ Hường Lâm hai mắt âm trầm, lạnh lùng nhìn Cổ Nhược Vân: “Nhược Vân muội muội, ngươi thật muốn giúp đỡ Bách Thảo Đường đối đầu với người trong nhà?”

“Người trong nhà?” Cổ Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia tràn đầy trào phúng: “Thật có lỗi, người nhà của ta chỉ có phu thê Cổ Thiên và Cổ Sanh Tiêu, mà các người, chỉ là người xa lạ có quan hệ huyết thống mà thôi.”

“Tốt! Tốt lắm!” Cổ Hường Lâm cười lạnh một tiếng: “Hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì lời nói hôm nay! Nhưng mà, mặc kệ hôm nay ngươi nói cái gì, ta cũng sẽ chứng minh cho mọi người Bách Thảo Đường chỉ là kẻ lừa đảo! Tất cả đan dược này đều là giả!”

Giả?

Nghe vậy, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai, nghị luận ào ào.

Lúc trước hội đấu giá của Bách Thảo Đường thành công bọn họ cũng đều xem ở trong mắt, hiện giờ nói Diên Niên Ích Thọ đan là giả, bọn họ thế nào cũng không thể tin, nhưng mà thiếu công tử Thanh Phong phái đã có tự tin như vậy, có phải trong tay có chứng cứ gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Diên Niên Ích Thọ đan (bốn)

“Các vị, để nghiệm chứng đan dược thật giả, chúng ta đã mời một người đến chứng minh, hiện tại liền để cho ông đi vào đi.”

Triệu chương quỹ ho khan hai tiếng, cười tủm tỉm nói.

Mà đám người vốn đang huyền não sau khi nghe thấy lời nói đó nháy mắt liền yên tĩnh xuống, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa. Sau đó, theo một tiếng ho nhẹ vang lên, một cái lão giả chống拐杖 chậm rãi đi vào Bách Thảo Đường.

Lão giả kia tuổi già sức yếu, cần người nâng mới có thể đi đường, khuôn mặt già nua giống như là vỏ cây khô nứt ở cùng một chỗ, rõ ràng thoạt nhìn đã là ngọn đèn hết dầu, không sống được bao nhiêu lâu nữa.

“Kia không là Thái Phó đại nhân sao?”

“Thái Phó đại nhân này chỉ là một người bình thường, vốn không thể sống lâu lắm, hiện giờ cũng đã chín mươi tuổi, trước đó không lâu Ngự Y đã chẩn đoán qua cho ông, không quá ba tháng sẽ đi về cõi tiên, Bách Thảo Đường tìm ông đến đây, chẳng lẽ Diên Niên Ích Thọ đan là thật?”

Ở trong Thanh Long Quốc, Thái Phó vẫn là rất có uy vọng, mặc dù ông không có bước vào con đường tu luyện, nhưng mà tri thức uyên bác, phẩm hạnh đoan chính, nếu là dùng ông đến chứng minh, là không thể tốt hơn.

“Ha ha, ban đầu ta cho rằng bản thân chỉ có thể sống ba tháng nữa, không nghĩ tới người Bách Thảo Đường sẽ để cho ta tới thí nghiệm Diên Niên Ích Thọ đan, thật sự là làm cho ta thụ sủng nhược kinh (vừa mừng vừa lo).”

Thái Phó giọng nói thông thả, mỗi một câu nói đều phải thở dốc một chút, giống như một đoạn nói này đã dùng hết toàn bộ lực lượng của ông.

Triệu chương quý cũng không nói thêm gì, trực tiếp làm cho người ta đưa đan dược cho Thái Phó.

Thái Phó cười cười, có chút cố hết sức nâng lên cánh tay, run rẩy để đan dược vào trong miệng.

Về mặt của ông thật bình tĩnh, bình tĩnh không có một chút gợn sóng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người là không chuyển mắt nhìn chăm chăm Thái Phó, sợ bỏ lỡ cái gì.

Cổ Hường Lâm hơi hơi nheo mắt lại, đáy mắt xẹt qua một tia sáng khác thường.

Nếu đan dược này nghiệm chứng thất bại, Bách Thảo Đường tất nhiên sẽ thân bại danh liệt (mất hết danh dự), mà ngược, đan phương của đan dược này bản thân là thế tất yếu lấy được đến tay!

“Các ngươi mau nhìn.”

Bỗng nhiên, một tiếng nói tràn đầy khiếp sợ chợt vang lên.

Sau đó, tất cả mọi người cảm nhận được trên người Thái Phó nổi lên biến hóa vi diệu....

Nói như thế nào đây? Mặt ông vẫn là khuôn mặt kia, nếp nhăn tóc bạc không thiếu mấy may, nhưng mà, hơi thở chứa đầy tử khí trên người ban đầu lại chậm rãi biến mất, ông vốn cần dựa vào quả trượng mới có thể đi lại, cũng ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người quăng đến một bên.

“Ha ha ha!”

Ông lên tiếng phá lên cười, tiếng cười kia cũng không có suy yếu lúc ban đầu, cả người đều vô cùng có tinh thần: “Kỳ tích, đây thật là kỳ tích! Ta cho rằng ta đã sắp chết, không từng dự đoán được còn có thể sống tạm thêm vài năm! Càng quang trọng hơn là vậy mà có thể nằm được đan dược mà người thế gian đều tha thiết ước mơ, đủ, cả đời này ta đã đủ!”

Nói xong, Thái Phó kích động, lão lệ tung hoành.

Àm!

Đám người chợt bạo phát lên, ánh mắt mọi người đều là không thể tin, còn có kích động không chút nào che giấu kia.

Trời ạ, Diên Niên Ích Thọ đan loại nghịch thiên này, thật đúng là tồn tại! Giúp một người sắp chết kéo dài tuổi thọ, đây vốn là chuyện căn bản không có khả năng làm được! Cho dù loại người giống như Quý Y có thể đoạt mạng người với Diêm vương kia cũng làm không được!

Mà trong Bách Thảo Đường này, lại có người có thể luyện ra loại đan dược thần kỳ này!

“Các vị,” Triệu chương quý nở nụ cười, nói: “Diên Niên Ích Thọ đan này trong cuộc đời mỗi người chỉ có thể dùng một viên, hơn nữa mỗi một viên chỉ kéo dài tuổi thọ được có mười năm! Nói cách khác, mười năm sau ngươi vẫn là sẽ chết!”

Tuy rằng nói chỉ có mười năm thời gian, nhưng mà, vẫn là đủ làm mọi người điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Diên Niên Ích Thọ đan (năm)

Phải biết rằng, một võ giả sau khi tới Võ Vương, là có thể gia tăng trăm năm tuổi thọ, nếu là một Võ Tướng cao cấp vừa khéo tới bên cạnh đột phá, lại tuổi thọ đã hết, vậy chính là hồi thiên vô thuật (không cách nào xoay chuyển trời đất), nhưng một khi có thêm mười năm tuổi thọ làm cho hắn có cơ hội đột phá, vậy chẳng khác nào lại gia tăng thêm trăm năm nữa, cho nên có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của mười năm tuổi thọ này đối với một võ giả.

Cổ Hường Lâm không nói gì, ánh mắt lại chuyển động không ngừng, hiển nhiên là đang nghĩ thế nào thu đan phương của đan dược vào tay!

Không nói mười năm tuổi thọ kia, nếu có thể luyện chế Diên Niên Ích Thọ đan, không biết có thể vì hắn mời chào bao nhiêu tài phú?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn vừa động, nói: “Triệu chương quý, ta nghĩ muốn gặp chủ tử nhà các ngươi, hiện tại có thể không xin hắn đến gặp?”

Nghe vậy, Triệu chương quý sững sờ một chút, hiện tại chủ tử của Bách Thảo Đường chính là đại tiểu thư, nhưng mà giống như hiện giờ đại tiểu thư còn không muốn để cho người khác biết quan hệ của nàng và Bách Thảo Đường, cho nên bản thân khẳng định không thể bán đứng nàng.

“Ngượng ngùng, Cổ thiếu gia, chủ tử chúng ta không muốn gặp người, huống chi, người không phải là luân miệng nói Bách Thảo Đường chúng ta bán đan dược giả gạt người sao? Một khi đã như vậy, người còn muốn gặp chủ tử chúng ta làm cái gì?”

Trên mặt Triệu chương quỹ mang theo trào phúng, khinh thường nói.

Cổ Hường Lâm cũng không buồn bực, giọng nói nhàn nhạt: “Triệu chương quỹ, phiền toái người đi thông báo một tiếng, nói thiếu chủ Thanh Phong phái Cổ Hường Lâm cầu kiến.”

“Ha ha!” Nghe vậy, Triệu chương quỹ cất tiếng cười to: “Cổ Hường Lâm, người muốn dùng Thanh Phong phái đến áp người? Đáng tiếc, ta còn không để Thanh Phong phái bọ người vào mắt! Mời trở về đi!”

Nghe nói như thế, Cổ Hường Lâm sắc mặt có chút khó coi, khuôn mặt hằn mang theo một tia cười lạnh, mặt không biểu cảm nói: “Ta gọi người một tiếng Triệu chương quỹ, là xem ở trên mặt mũi của Bách Thảo Đường, nhưng mà, người còn không có tư cách nói chuyện với ta, mau làm chủ tử nhà các người đi ra! Chỉ có hân mòi xứng đứng ở trước mặt của ta!”

Xoát!

Sau khi Cổ Hường Lâm nói ra lời này, tất cả mọi người Thanh Phong phái phía sau hân đồng loạt rút ra vũ khí, như hổ rình mồi nhìn Triệu chương quỹ về mặt trào phúng.

Giống như chỉ cần công tử nhà mình ra lệnh một tiếng, sẽ làm cho người trước mắt máu tươi tại chỗ.

“Người Thanh Phong phái, quả nhiên là uy phong.”

Nhưng vào lúc này, Cổ Nhược Vân vẫn luôn ngồi ở một bên xem diễn rối cục đứng lên, ý cười trong suốt nói: “Không nghĩ tới một thiếu công tử danh không chính ngôn không thuận của Thanh Phong phái các người, so với Nhị thiếu gia chính quy của Phong phủ còn uy phong hơn, chắc chắn, thật đúng là làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Mọi người đều biết, Cổ Hường Lâm chỉ là nghĩa tử của Môn chủ Thanh Phong phái, cho nên là danh không chính ngôn không thuận, mà lời nói này, trùng hợp chọc đến chỗ đau của hân, lập tức làm khuôn mặt kia lạnh xuống.

“Đường muội, đây chính là thái độ người nói chuyện với đường ca? Hiện tại Lôi trưởng lão những người đó cũng không ở trong này, người cho rằng có bao nhiêu người có thể bảo vệ được người? Quý Y sao? Tuy rằng Quý Y y thuật tinh thông, nhưng mà thực lực có vẻ không cao, người muốn dựa vào nàng là vô cùng sai! Bách Thảo Đường các người chỉ có một Võ Vương, nhưng Thanh Phong phái đã có hai người, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Đừng làm ra chuyện làm cho mình hối hận cả đời!”

(*) kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt: lời khuyên người khác nên nhận ra thực tế mà thay đổi quan điểm

Cổ Hường Lâm có ý tốt khuyên giải nói, về mặt kia, để cho người không biết thấy hoàn toàn sẽ cho rằng là một ca ca tốt quan tâm muội muội.

Nhưng mà.... ..

Cổ Nhược Vân nở nụ cười: “Cổ Hường Lâm, người muốn gặp chủ tử của Bách Thảo Đường là vì đan phương của Diên Niên Ích Thọ đan? Nói thẳng là được rồi, làm gì lãng phí thời gian?”

Tuy rằng Cổ Hường Lâm quả thật là có loại suy nghĩ này, nhưng bị người nói toạc ra vẫn là có chút xấu hổ, rồi sau đó chính nghĩa lẫm nhẫm nói: “Ta không biết người và gia gia có ân oán gì, nhưng Cổ Hường Lâm ta vẫn luôn coi người là muội muội mà đối đãi, đan phương đối với mọi người trên đại lục mà nói đều là cực phẩm trân bảo, đến lúc đó sẽ có rất nhiều cường giả muốn cướp đoạt, người thân là người của Bách Thảo Đường, rất không an toàn, vì an toàn của người lo lắng, ta mới muốn từ Bách Thảo Đường tiếp nhận đan phương, gánh vác tất cả nguy hiểm cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Cổ Nhược Vân âm hiểm (một)

Cổ Hường Lâm một phen lời nói quên mình vì người này rơi vào trong tai mọi người, hơn nữa biểu cảm ác liệt kia, làm cho người ta căn bản là không cách nào hoài nghi dụng ý của hân, dù sao hân khác với Cổ nhị gia, cho dù lòng tham, cũng sẽ không có biểu lộ gì ở trên mặt.

Chỉ là.....

Cổ Nhược Vân nở nụ cười, trong mắt là tràn đầy trào phúng: “Có phải ta đây còn phải cảm tạ người thay ta thừa nhận nguy hiểm này hay không?”

“Đương nhiên.”

Cố Hường Lâm nâng khuôn mặt cao ngạo: “Nhược Vân muội muội, hiện tại Bách Thảo Đường cao điệu như vậy, ngươi có nghĩ tới bọn họ sẽ gặp hiểm cảnh (tình cảnh nguy hiểm) thế nào hay không? Ngươi đừng tưởng rằng ba năm này Bách Thảo Đường các ngươi bình yên vô sự, đã đại biểu cho sau này cũng sẽ không có người đến cường đoạt đan phương! Đó là bởi vì ba năm này các thế lực đều đang chuẩn bị một chuyện, không ai có thời gian để ý tới Bách Thảo Đường các ngươi! Huống chi Mỹ Dung Hoán Phu đan cũng không có lực hấp dẫn gì, nhưng mà, lúc này đây, Diên Niên Ích Thọ đan xuất thế, ắt sẽ đưa tới vô số thế lực tranh đoạt, ngươi thân ở trong Bách Thảo Đường, muốn yên thân, hoàn toàn không có khả năng!”

“Hơn nữa.....” Cố Hường Lâm ngừng lại một chút, lãnh cười nói: “Thanh Phong phái chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy! Nhược Vân muội muội, ngươi cho rằng một Bách Thảo Đường nho nhỏ có thể so sánh với Thanh Phong phái? Ta là nể tình ngươi là huyết mạch của Cố gia mới có ý tốt khuyên bảo, nếu đổi thành những người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Thật hiển nhiên, nếu hôm nay không lấy được đan phương của Diên Niên Ích Thọ đan, Cố Hường Lâm không tính toán rời đi nơi này! Bất luận dụ dỗ hay đe dọa, bọn họ phải gọi ra đan phương (tức là nhìn thấy đan phương)!

“Ngươi nói rất đúng, Bách Thảo Đường chúng ta quả thật không phải là đối thủ của Thanh Phong phái các ngươi.”

Vốn mọi người cho rằng lấy tính tình của Cố Nhược Vân, tất nhiên là thà chết không theo, không nghĩ tới nàng đột nhiên nói ra một câu nói như vậy, bắt ngờ không kịp đề phòng, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

Giờ khắc này, không ai phát hiện, lúc thiếu nữ rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên một chút giả dối.

Rồi sau đó, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong veo như nước kia mang theo một chút khiếp đảm, yếu ớt nói: “Kỳ thực, đan phương không ở trên tay Dư lão, lúc đó là vì trong tay ta có đan phương này, Dư lão mới nhận ta, nếu ngươi muốn đan phương mà nói trực tiếp hỏi ta muốn thì tốt rồi, tục ngữ nói, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, ta cũng không muốn đổi đầu với Thanh Phong phái các ngươi, cho nên nếu các ngươi không làm khó ta, ta sẽ giao đan phương cho ngươi.”

Chuyện này là ở bên trong dự kiến của Cố Hường Lâm.

Mấy ngày nay hần suy nghĩ rất nhiều, đường đường Bách Thảo Đường vì sao phải bảo vệ nữ cô nhi (bé gái mồ côi) Cố Nhược Vân này như vậy, sao Quý Y cao ngạo lại nhận người không có học qua y thuật như nàng làm sư?

Rõ ràng chỉ có một nguyên nhân, chính là trong tay Cố Nhược Vân nắm giữ thứ gì đó hai người kia tha thiết ước mơ.

Thứ kia, chính là đan phương trong truyền thuyết!

Thật không biết nữ cô nhi Cố Nhược Vân này gặp vận **** gì, lại có vận may có được đan phương, dùng cái này áp chế Dư lão và Quý Y! Mà đan được của Bách Thảo Đường cũng khẳng định là xuất từ tay Quý Y, trên đời này trừ bỏ nàng, lại có ai có thể nhanh như vậy đã học xong thuật luyện đan?

“Nhược Vân muội muội, ngươi yên tâm, chờ ta lên làm chủ môn Thanh Phong phái nhân, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.” Cố Hường Lâm nở nụ cười, hần chẳng thể nghĩ tới mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

Là ai nói nha đầu Cố Nhược Vân kia xương cốt biến cứng rắn? Kia chính là có Dư lão và Quý Y làm chỗ dựa, hiện giờ vừa nghe nói có rất nhiều người sẽ đến tranh đoạt đan phương, nàng lập tức sợ, nếu không, sẽ ngoan ngoãn giao đan phương ra.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Cố Nhược Vân âm hiểm (hai)

“Người Thanh Phong phái thật sự là vô sỉ, lại có thể dùng những lời này đến hù dọa một tiểu cô nương, nhưng lại uy hiếp nàng! Chắc chắn, xem ra người Cố gia vô sỉ đều là di truyền.”

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người lắc lắc đầu, đối với cách làm của Thanh Phong phái càng thêm khinh thường.

Chỉ có Triệu chương quỹ đồng tình nhìn Cố Hường Lâm.

Tính cách của đại tiểu thư nhà mình hần không có thể không biết sao, khi nào thì nàng chịu thua? Hiện tại chịu thua, chính là chứng minh có người sẽ bị nàng hãm hại.

“Sau khi ta đây đem đan phương cho các ngươi, các ngươi sẽ không tìm ta phiền toái đi?” Cố Nhược Vân sợ hãi nhìn Cố Hường Lâm, yếu ớt nói một câu.

Lúc này nàng, đầu còn lúc uy phong như ở trên tiệc tối trước kia?

Nhưng mà Cố Hường Lâm không có hoài nghi một chút nào, dù sao ở tiệc tối có Lôi trưởng lão giúp đỡ nàng, nàng mới có thể thái độ cường ngạnh, lại nhắc đến, nha đầu kia cũng chỉ là bất nạt kẻ yếu mà thôi, huống chi, lời nói kia của bản thân hẳn là dọa đến nàng.

Bất luận như thế nào, Cố Nhượng Vân cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, không có trải qua sóng gió, lúc nghe nói rất nhiều cường giả sẽ tới tìm nàng phiền toái, nàng như thế nào sẽ không sợ hãi?

“Nhượng Vân mười mười, ngươi yên tâm, ta có thể thề với ngươi, sau khi ngươi giao đan phương cho ta, ta có thể cam đoan an toàn của ngươi.” Cố Hường Lâm khoe môi khê dương lên một độ cong, nếu tặng đan phương cho nghĩa phụ, vậy vị trí người nối nghiệp này của bản thân sẽ ngồi thật vững chắc.

Cố Nhượng Vân nhũu mày trầm mặc một lúc lâu, giống như có chút luyến tiếc, từ đầu đến cuối nàng vẫn là thờ dài một tiếng, từ trong vạt áo lấy đan phương ra.

Sau khi Triệu chương quỹ nhìn thấy động tác của nàng thì sững sốt một chút, bởi vì hẳn biết đại tiểu thư có một không gian trữ vật thần bí, bình thường đều là từ trong không gian kia lấy ra vật phẩm, hiện tại lại từ trong vạt áo lấy ra, thật giống như là..... Sớm có chuẩn bị?

Chẳng lẽ nàng đã sớm đoán được hành động của Cố Hường Lâm?

Nghĩ đến đây, Triệu chương quỹ ánh mắt càng thương hại, phỏng chừng Cố Hường Lâm vĩnh viễn cũng không biết, hẳn sớm đã nhảy vào cái bẫy mà đại tiểu thư đã sớm đào sẵn.....

“Đây là đan phương,” Ánh mắt của Cố Nhượng Vân rất là không nỡ, nhưng mà cuối cùng vẫn là cắn chặt răng, đưa đan phương cho Cố Hường Lâm: “Ngươi phải nhớ kỹ những gì ngươi nói, sau khi ta giao đan phương cho ngươi, Thanh Phong phái không được tìm ta phiền toái, ta nhất gan, không chịu nổi sợ hãi.”

Ánh mắt của Cố Hường Lâm rơi trên đan phương trước mắt, hô hấp của hắn không khỏi căng thẳng, kích động vươn tay, trong nháy mắt nắm chắc đan phương kia, một hơi thờ cổ xua đập vào mặt, làm cho trái tim của hắn đập dồn dập lên.

Giờ khắc này, hắn có một loại xúc động cất tiếng cười to.

“Đan phương, ta rốt cục có được đan phương, đan phương mọi người tha thiết ước mơ hiện tại ở trên tay ta, ha ha ha!”

Kích động mãnh liệt, làm hắn không có chú ý tới khoe môi giờ lên kia của Cố Nhượng Vân.

Nếu không mà nói phỏng chừng hắn sẽ một lần nữa cân nhắc một lần.....

“Nhượng Vân mười mười, hôm nay ngươi đã làm một chuyện thật chính xác! Cả đời này, đều sẽ không hối hận! Chúng ta đi!”

Hiện tại hắn muốn nhanh chóng thông báo chuyện này cho nghĩa phụ, nghĩa phụ tất nhiên sẽ rất hưng phấn.....

Trong phút chốc người Thanh Phong phái rời đi Bách Thảo Đường, toàn bộ Bách Thảo Đường đều yên tĩnh xuống, thật lâu sau, một âm thanh không hiểu vang lên ở trong đám người.

“Nhượng Vân cô nương, ngươi cứ như vậy giao ra đan phương sao? Đan dược của chúng ta đây.....”

“Ta cũng không có cách nào,” Cố Nhượng Vân thờ dài một tiếng, biểu cảm rất là bất đắc dĩ, “Thanh Phong phái thực lực cường đại, lấy thực lực hiện tại của Bách Thảo Đường còn không có khả năng đánh thắng được Thanh Phong phái, hơn nữa, ta cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, như thế nào tranh đoạt cùng người Thanh Phong phái? Cho nên ta cũng là thật bất đắc dĩ, nhưng mà các vị có thể yên tâm, Bách Thảo Đường sẽ tiếp tục buôn bán đan dược, bằng vào danh ngạch các ngươi đặt được là có thể được mua đan.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Cố Nhượng Vân âm hiểm (ba)

Nghe nói như thế, mọi người mới yên tâm, dù sao nếu đan phương bị Thanh Phong phái cướp tới tay, bọn họ là tuyệt không có cơ hội mua đan dược!

Nhưng mà, Vệ Y Y vẫn luôn không có mở miệng phát biểu một câu thật sự nhịn không được trợn mắt xem thường.

Nhân vật nhỏ bé?

Không dám tranh đoạt cùng Thanh Phong phái?

Nàng xác định là đang nói bản thân? Người khác không biết át chủ bài của Cố Nhượng Vân, chẳng lẽ nàng còn không biết sao? Không nói hai nam nhân thực lực cường đại nàng giấu ở hậu viện kia, bằng vào Linh Thú Bao Bao cấp bậc Võ Vương phòng chừng có thể xâm nhập Thanh Phong phái đi?

“Khụ khụ!” Triệu chương quỹ cũng bị lời của nàng dọa đến, mạnh mẽ ho khan hai tiếng, biểu cảm xấu hổ nói: “Các vị, ta có thể cho các người thời gian chuẩn bị một chút tiền tài, trong vòng một tháng tới đây mua đan dược, quá một tháng, danh ngạch của các người sẽ thuộc về những người khác, hiện tại các người có thể đi về trước.”

Mọi người đứng lên, ào ào cáo từ rời đi, còn có một số đã chuẩn bị đủ tiền trực tiếp mua đan dược, về phần những người khác, còn cần đi gom góp một chút tiền tài.

Rất nhanh, toàn bộ Bách Thảo Đường chỉ còn lại ba người Triệu chương quỹ, Cố Nhượng Vân và Vệ Y Y.

“Đại tiểu thư, người thực sự, lại có thể cho Cố Hường Lâm một đan phương giả, chờ hần phát hiện cũng đã không còn kịp rồi.” Triệu chương quỹ cười ‘ha ha’ hai tiếng, về mặt sùng bái nhìn Cố Nhượng Vân.

Cố Nhượng Vân cười cười: “Ai nói với người đan phương kia là giả?”

“Ách.”

Triệu chương quỹ ngáy ngẩn cả người, hần luôn luôn cho rằng Cố Nhượng Vân là dùng đan phương giả lừa gạt Cố Hường Lâm, nhưng không nghĩ tới, nàng thế mà lại thật sự giao đan phương cho hần.

“Ba năm trước bán đấu giá Mỹ Dung Hoán Phu đan, sỡ dĩ không có đưa tới một ít thể lực dòm ngó, giống như là bị một ít thể lực mạnh mẽ ngăn chặn, cho nên cũng không có truyền đến địa phương xa hơn, tỷ như Y Môn kia cũng không biết Thanh Long Quốc có Mỹ Dung Hoán Phu đan ra đời. Nhưng bọn họ có thể để chúng ta an ổn ba năm đã không dễ dàng, nếu là lúc này đây Diên Niên Ích Thọ đan bị truyền đi ra ngoài, Vệ Y Y, người nói sẽ có kết quả gì?”

Vệ Y Y trầm ngâm một lúc lâu: “Tuy rằng Diên Niên Ích Thọ đan cũng không phải đan dược trợ giúp võ giả tu luyện, nhưng tốt xấu gì cũng là hai chữ ‘đan dược’ này, thể lực giống như Y Môn kia, chỉ cần có đan dược xuất hiện, bọn họ là tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Lúc đó, sẽ gặp phải rất nhiều cường giả đuổi giết! Hơn nữa đan phương giả có thể lừa gạt Thanh Phong phái, nhưng đối với loại thể lực giống như Y Môn này là không có tác dụng!”

Lúc trước, sư phụ cho nàng y học bảo điển, đã bị đôi câu nam nữ Y Môn kia hăm hại, huống chi, trong tay Cố Nhượng Vân còn là đan phương, làm sao các nàng có thể sẽ bỏ qua?

“Đúng vậy,” Cố Nhượng Vân gật gật đầu: “Ta lấy Diên Niên Ích Thọ đan ra bán, là vì Ma Tông phát triển cần rất nhiều kim tệ chống đỡ, đan dược là phương pháp giúp ta tụ tập tiền tài nhanh nhất, nhưng mà, đây là một khối khoai lang phòng tay, có người nguyện ý nhận vì sao ta không nhường cho hần?”

Lời nói này, nói thật có đạo lý, Triệu chương quỹ lại luôn cảm thấy còn có chút vấn đề, hần trầm mặc một lát, hỏi: “Đại tiểu thư, vậy vạn nhất người Thanh Phong phái nghiên cứu ra đan phương, vậy.”

“Ta cho hần đan phương quả thật là thật, chỉ là đã biến đổi trình tự dược liệu một chút, huống chi, luyện đan nếu không có người chỉ đạo, cho bọn hần mấy trăm năm thời gian, cũng không có khả năng nghiên cứu ra, nếu là không cẩn thận một cái cang sẽ bị nổ tan xương nát thịt!

Nếu không cũng sẽ không nhiều năm như thế cũng không ai có thể luyện chế ra đan dược! Đây không phải chỉ vì khuyết thiếu đan phương, càng là bởi vì bọn họ không biết như thế nào luyện chế!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Cố Nhượng Vân âm hiểm (bốn)

Những điều luyện đan cần chú ý quá nhiều, lúc trước nếu không có Tử Tà ở bên cạnh chỉ đạo, nàng cũng sẽ không thể nhanh như thế học được. Vạn vạn năm qua, thuật luyện đan thiếu hụt, cũng không phải là bởi vì không có đan phương, dù sao một Luyện Đan Sư cường đại là có thể tự nghĩ ra đan phương!

“Đại tiểu thư, nhưng mà vạn nhất người thể lực này nghiên cứu không ra đan phương, muốn bắt người đi thi làm thế nào?” Triệu chương quỹ vẫn là có chút lo lắng, ánh mắt sâu lo hỏi.

Cố Nhượng Vân không cho là đúng cười cười: “Khi đó đã là năm sáu năm sau, năm sáu năm thời gian, cũng đủ ta xưng bá đại lục! Lúc đó, ai còn có thể bắt ta? Hơn nữa, bằng vào chỉ số thông minh của Cố Hường Lâm, nhất định sẽ cho rằng những đan dược kia là Vệ Y Y luyện chế, mà ta chỉ là nắm giữ

đan mới làm cho Vệ Y Y cam tâm tình nguyện buông cao ngạo! Thế lực này tạm thời không dám động Vệ Y Y, cho nên ta cũng có đủ thời gian để chuẩn bị!”

Nói thật, một Thanh Phong phái, Cổ Nhược Vân cũng không để vào mắt.

Nhưng mà thế lực cường đại trên đại lục có rất nhiều, tỷ như Luyện Khí Tông và Y Môn, còn có nhóm thế lực càng cường đại hơn giống như Linh Tông

Nàng không thể không cẩn thận một chút!

Đã có Cổ Hường Lâm nguyện ý thay nàng gánh vác nguy hiểm, nàng không có đạo lý cự tuyệt.

Triệu chương quỹ cười khổ một tiếng: “Đại tiểu thư, người thật đúng là tâm tư cẩn thận kín đáo, Cổ Hường Lâm cũng thật sự là đủ ngu ngốc, trước công chúng muốn cướp đoạt đan phương, không lâu sau chắc chắn sẽ hối hận.”

“Nếu không phải trước mặt mọi người, ta sẽ không cho hắn,” Cổ Nhược Vân giương khóe môi: “Nhưng mà, có một câu nói Cổ Hường Lâm nói đúng, cho hắn đan phương ta quả thật sẽ không hối hận, nhưng hắn có hối hận hay không ta cũng không biết..... Hiện tại tất cả thế lực đều biết đan phương bị Cổ Hường Lâm cướp đi, cho nên trong mấy năm tới là không có người đến tìm Bách Thảo Đường phiền toái.”

Nghe vậy, Triệu chương quỹ càng đồng tình Cổ Hường Lâm, đây có tính là tự tìm đường chết hay không? Có lẽ không lâu sau, Cổ gia và Thanh Phong phái đều sẽ không thái bình.....

Từ sau khi những người đó rời đi Bách Thảo Đường, Diên Niên Ích Thọ đan đã bị truyền ra ngoài, rất nhiều người chưa kịp đạt được danh ngạch trong lòng càng là ảo não, phải biết rằng mười năm tuổi thọ đối với bọn họ mà nói cho dù là một triệu kim tệ cũng không mua được.

Cho nên, hiện giờ một danh ngạch đều đã bị giao đến giá trên trời, đương nhiên, không có bao nhiêu người nguyện ý bán danh ngạch thật vất vả mới có được, chỉ có một hai người nhu cầu cấp bách thiếu tiền mới đi Bách Thảo Đường xếp hàng trước từ sáng sớm, chỉ vì một danh ngạch ít lại càng ít.

Chính là đáng tiếc, mặc kệ bọn họ đến xếp hàng sớm cỡ nào, phía trước đều là một hàng dài giống như đội ngũ, thậm chí còn có rất nhiều người từ địa phương rất xa tới, chỉ vì một danh ngạch có thể mua đan được kia.... ..

Lúc này, trong thư phòng, Cổ Hường Lâm nắm chặt lệnh bài trong tay, dùng âm thanh kích động nói: “Nghĩa phụ, ta có một tin tức tốt muốn nói cho người, phế vật kia của Cổ gia chúng ta không biết từ nơi nào có được một đan phương, dưới sự dụ dỗ đe dọa của ta đoạt lại từ trong tay nàng, đang muốn hiếu kính nghĩa phụ ngài.”

Nếu quả có người ở trong này, tất nhiên sẽ cảm thấy khiếp sợ, bởi vì trong toàn bộ thư phòng, chỉ có một mình Cổ Hường Lâm, vậy hắn lại là đang nói chuyện với ai?

Sau khi yên lặng thật lâu, trong lệnh bài truyền ra một âm thanh trung khí mùi phẫn: “Người nói là thật sự?”

“Thiên chân vạn xác!” Cổ Hường Lâm ngăn chặn trái tim run rẩy, nói: “Ta tận mắt thấy một lão giả đèn đã cạn dầu sau khi dùng đan được kia liền tràn ngập sinh khí, vốn Ngự Y chẩn đoán ông chỉ còn có một tháng tuổi thọ, bây giờ còn có thể sống thêm mười năm!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Cổ Nhược Vân âm hiểm (năm)

Thư phòng lại yên tĩnh, một lúc lâu sau, giọng nói của trung niên nam nhân lại vang lên, lúc này đây, hô hấp của hắn rõ ràng dồn dập lên.

“Đan phương này người trước cất kỹ, chờ sau khi người trở về lấy ra đưa cho ta.”

“Vâng, nghĩa phụ!”

Cổ Hường Lâm rất là kích động, hắn có thể tưởng tượng được tình cảnh bản thân có được toàn bộ tín nhiệm của nghĩa phụ, bị bổ nhiệm làm thiếu chương môn.... ..

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến một hồi tiếng đập cửa, Cổ Hường Lâm nhú mày, chặt đứt trò chuyện với trung niên nam nhân, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy Cổ nhị gia đi vào thư phòng, mày nhú chặt mới lỏng ra.

“Phụ thân, người tìm ta có chuyện gì không?”

“Này.....” Cổ nhị gia xoa nắn nắm tay, ha ha cười nói: “Ta nghe nói con đoạt được hai đan phương từ chỗ Cổ Nhược Vân?”

Cố Hường Lâm gật gật đầu, nghi hoặc nhìn Cố nhị gia: “Đúng vậy, đây là ta muốn tặng cho nghĩa phụ thể hiện sự trung thành, có đan phương này, ta sẽ có thể trở thành người nối nghiệp của Thanh Phong phái.”

“Xuân, người thật sự là ngu xuẩn!”

Cố nhị gia có chút chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Thanh Phong phái có gì đặc biệt hơn người? Ngay cả Đông Phương thế gia đều so không được, ta ngược lại thật ra quen biết người của một thế lực, thế lực kia thực lực rất mạnh! So với Đông Phương thế gia và Luyện Khí Tông cường đại hơn rất nhiều, nếu tặng đan phương cho thế lực kia, Cố gia chúng ta sẽ có rất nhiều ưu việt.”

Mười mấy năm trước, hần trợ giúp thế lực kia âm toán Cố Thiên, chỉ là sau cùng bởi vì không có nhìn thấy thi thể, cho nên dưới sự giận dữ thế lực kia đã rút về ưu việt đã từng cho hần, hơn nữa mười mấy năm qua trừ bỏ để cho hần giám thị Cố Sanh Tiêu và Cố Nhược Vân, liên không còn có động tác khác, nếu bản thân tặng đan phương cho hần, bằng vào lực lượng của thực lực kia, tùy tiện cho chút ưu việt là đủ hần tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) ở Thanh Long Quốc.

Nghĩ đến đây, Cố nhị gia nhếch khóe môi, cười hi hi nhìn Cố Hường Lâm.

Cố Hường Lâm nhú mày: “Phụ thân, người nói thế lực kia là.....”

“Này, kỳ thực ta cũng không rõ ràng,“ Cố nhị gia lắc lắc đầu, vẻ mặt kính sợ nói: “Tuy rằng ta không biết thế lực kia là đến từ chỗ nào, nhưng ta lại biết thế lực kia rất cường đại! Tỷ như nói, loại thế lực giống Thanh Phong phái, một người ở địa phương kia tùy tiện đến là có thể san toàn bộ Thanh Phong phái thành bình địa, con ngắm lại xem, đây là cần bao nhiêu lực lượng mới có thể làm được?”

Cố Hường Lâm trong lòng run lên, tùy tiện một người có thể san bằng Thanh Phong phái? Trong thiên hạ, có được loại thực lực này phỏng chừng cũng chỉ có ba thế lực kia.... ..

Làm sao phụ thân có thể sẽ quen biết loại cường giả này? Chẳng lẽ hần là vì lừa đi đan phương của bản thân mới nói những lời này?

Cân nhắc lợi hại, Cố Hường Lâm chậm rãi mở miệng: “Phụ thân, ta muốn trông thấy người thế lực kia, nếu thế lực kia thực sự có loại bản lĩnh này, ta nguyện ý dâng ra đan phương.”

Cố nhị gia biết nhi tử nhà mình không tin bản thân, nhưng hần cũng không buồn bực, dù sao nếu đạt được ưu việt này, ngay cả Đông Phương thế gia hần cũng có thể không lại sợ hãi! Hơn nữa nhục nhã Đông Phương Thiếu Trạch mang đến cho hần ngày đó, hần (Cố nhị gia) cũng muốn trả lại cho hần (ĐPTT)!

“Được, ta mang con đi gặp người thế lực kia, chỉ là chuyện này con ngàn vạn không thể để cho gia gia của con biết.”

Nếu không, lão nhân kia khẳng định sẽ biết nguyên nhân cái chết của Cố Thiên.....

Tuy rằng lão nhân kia luôn vì tư lợi, nhưng mà đối với nhi tử Cố Thiên này quả thật là vô cùng coi trọng, dù sao mười mấy năm trước, Cố Thiên chính là thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón tay! Có hần ở, ai dám không cho Cố gia mặt mũi?

Nhưng từ sau khi hần bỏ mình, Cố gia không ít lần chịu nhục nhã ức hiếp, loại chênh lệch này làm cho lão nhân thiếu chút nữa thì điên rồi, hần thế nào có lá gan để cho lão biết là bản thân trợ giúp những người đó hại chết Cố Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Đan phương đưa tới phân tranh (một)

Cố Hường Lâm không nói gì, đi theo ra ngoài, nếu thế lực kia thực sự cường đại như phụ thân nói, vậy bản thân giao cho hần một đan phương lại ngại gì? Dù sao hiện tại trong tay hần có hai tờ.

... ..

Lúc này, trong mật thất, trên hai vách đá ánh nền lay động lúc sáng lúc tối.

Cố nhị gia cung kính đứng ở trước mặt lão giả mặc áo bào xám, vẻ mặt tràn đầy hèn mọn.

Tên lão giả kia như là giấu ở bên trong sương mù đen, khuôn mặt thoát nhìn mông mông lung lung, mặc cho Cố Hường Lâm quan sát thế nào cũng không thể thấy rõ dung nhan kia.

Lão giả giống như cảm nhận được ánh mắt đánh giá kia, lập tức một cỗ hơi thở cường đại đè ép đi về phía Cố Hường Lâm, làm cho trong lòng hần bắt

giác rừng mình, vội vàng cúi đầu, cũng không dám liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái nào nữa.

Nhưng mà, chỉ bằng một cái liếc mắt mơ mơ hồ hồ này, Cổ Hường Lâm có thể đủ biết thực lực của lão già trước mắt rất là cường đại!

Thậm chí cường đại đến thái quá!

Khó trách phụ thân sẽ nói ra lời nói như vậy, nếu có thể có được sự chỉ điểm của lão, đừng nói là thiếu chương môn của Thanh Phong phái, cho dù tự lập môn phái cũng không có vấn đề gì.

“Cổ gia tiểu tử, hôm nay ngươi tìm ta đến là vì chuyện gì?” Giọng nói của lão già rất là trầm thấp, lại lộ ra uy nghiêm không thể kháng cự: “Hay là nói, chuyện ta cho ngươi làm đã làm xong?”

Cổ nhị gia ha ha cười: “Đại nhân, lần này đến đây là có thứ tốt muốn hiến kính cho ngài.”

“Hà?” Lão già nghi hoặc nhìn Cổ nhị gia, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi hẳn là biết, thứ tầm thường ta nhìn không vào mắt, cho nên, nếu thứ ngươi muốn hiến kính cho ta không áo được mắt của ta, hậu quả chính ngươi rõ ràng!”

Không tự chủ được, Cổ nhị gia mồ hôi lạnh chảy xuôi xuống dưới, cắn chặt răng, nói: “Đại nhân, thứ ta muốn hiến cho ngươi tuyệt đối có thể lọt vào mắt của người, bởi vì, đây là đan phương con ta hao hết thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) mới đoạt được từ trong tay những người khác!”

Đan phương.... ..

Hai chữ này giống như một đạo sấm sét, hung hăng rơi vào trong tai lão già.

Tuy rằng Cổ nhị gia thấy không rõ về mặt của lão, nhưng giờ khắc này, rõ ràng cảm giác được không khí chung quanh đều nặng nề hơn, thật lâu sau, tiếng nói trầm thấp của lão già mới lại vang lên: “Ngươi nói là thật sự?”

“Thiên chân vạn xác.”

Cổ nhị gia lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ném ánh mắt tới phía nhi tử của mình, rồi sau đó, ở dưới hô hấp nặng nề của lão già, Cổ Hường Lâm chậm rãi đi tới trước mặt của lão.

“Đại nhân, đây chính là đan phương ta thu hoạch.”

Cổ Hường Lâm trên mặt không còn cái loại cao ngạo khi đối mặt với những người khác, cung kính đưa đan phương cho lão già, tay tiếp nhận đan phương của lão già áo xám đều mang theo run rẩy, thật rõ ràng cảm xúc khó bình ổn trong lòng.

Giống như trải qua một thế kỷ, lão già mới chậm rãi mở miệng: “Là đan phương, đây quả thật là đan phương, hơi thở cổ xưa trên mặt này cũng không thể làm giả! Không nghĩ tới sau vạn vạn năm, vậy mà còn có thể có đan phương hiện thân! Cổ gia tiểu tử, ngươi không thể không có công nha!”

Hiện tại, cho dù Cổ Hường Lâm nhìn không thấy biểu cảm của người mặc áo bào màu xám, cũng có thể tưởng tượng được trên gương mặt kia mang theo vui sướng và kích động thế nào! Bất luận cao thủ cường đại cỡ nào, ở tiền mặt đan phương đều sẽ lộ bản tính như nhau, thậm chí liều đến người chết ta sống!

“Đại nhân, cũng chỉ có cường giả như ngài mới xứng có tuyệt thế trân bảo như vậy,” Cổ nhị gia nịnh nọt cười nói: “Chính là, sau khi người luyện chế thành công đan dược có thể đưa ta một viên hay không? Ta cũng muốn sống lâu thêm mười năm.”

Người mặc áo bào xám gật gật đầu, lạnh lùng nói: “Ta có thể cho ngươi hứa hẹn này, chỉ là, đan dược đã thất truyền rất nhiều năm, nếu muốn luyện chế thành công, ta ít nhất cũng phải mất mười năm thời gian để nghiên cứu đan phương! Mặt khác, trên người các ngươi còn có một đan phương khác có phải cũng hẳn là nên dâng lên hay không?”

Khi nói chuyện, ánh mắt của lão dừng ở trên người Cổ Hường Lâm.

Đột nhiên, thân mình của Cổ Hường Lâm run rẩy một chút, trong mắt mang theo hoảng sợ.

Một đan phương khác là hẳn muốn giao cho nghĩa phụ, hơn nữa trước đây đã hứa hẹn, lúc này lấy ra, vậy nghĩa phụ khẳng định sẽ trách tội hắn!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: Đan phương đưa tới phân tranh (hai)

“Thế nào? Chẳng lẽ lão phu không xứng có được một tờ đan phương khác?”

Lão già áo xám nhàn nhật nhìn Cố Hường Lâm, giọng nói rõ ràng trầm xuống: “Xem ra, chân thành của Cố gia các người cũng chỉ có như vậy!”

“Đại nhân, ta có thể thề với người, chân thành ta đối với người thiên địa chứng giám, tuyệt không hai lòng.” Cố nhị gia vội vàng vàng ném một ánh mắt sai sử về phía Cố Hường Lâm: “Mau giao đan phương Mỹ Dung Hoán Phu đan cho đại nhân.”

“Nhưng mà....” Cố Hường Lâm trong lòng run lên: “Ta đáp ứng nghĩa phụ tìm được một đan phương vì hấn rồi, nếu hai đan phương đều lấy đi, ta như thế nào giao phó với nghĩa phụ?”

Dựa theo tính tình của nghĩa phụ, đương nhiên sẽ nổi trận lôi đình, lúc đó, nếu vị đại nhân này không đồng ý chỉ điểm hấn, vậy hi vọng cuối cùng cũng bị giết.

“Hừ!” Lão già áo xám hừ lạnh một tiếng, độ âm chung quanh nhảy mắt âm trầm xuống: “Cố Minh, người nói đan phương kia là nhi tử của người trăm phương nghìn kế đạt được dùng để hiếu kính ta, nhưng ta thấy cũng không phải như thế. Bây giờ người còn có cái gì để nói?”

Cố Minh rõ ràng chính là tên của Cố nhị gia, lúc này, nghe được lời nói của lão già áo xám, hấn sợ tới mức hết hồn, sợ lão già trước mắt này có một chút bất mãn sẽ làm cho mình hôi phi yện diệt (tan thành khói bụi).

“Đại nhân, người phải tin tưởng ta, đời này ta chỉ đối nguyện trung thành với đại nhân ngài, những người khác đều không xứng!”

Giống như sợ lão già áo xám không tin lời nói của bản thân, Cố nhị gia bước đi đến trước mặt Cố Hường Lâm, ánh mắt chợt sắc bén lên, uy hiếp nói: “Nhi tử, ta là lão tử của người, vậy người cái gì đều hấn là nghe ta, cho dù hiện tại người được Môn chủ Thanh Phong phái thu làm nghĩa tử, vậy cũng là ta sinh! Hiện tại ta liền mệnh lệnh người giao đan phương cho ta ra đây! Vị đại nhân này thực lực rất là cường đại, mấy trăm Thanh Phong phái đều không bằng, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, khẳng định không thể thiếu ưu việt của người.”

Trong một cái chớp mắt, ánh mắt của Cố Hường Lâm trầm xuống, gắt gao nắm chặt nắm tay.

Nói thật hấn quả thật rất muốn đạt được sự ưu ái của vị cao thủ này, nhưng mà, hấn làm việc luôn luôn bảo thủ, sẽ không để cho mình đến một đường sống cũng không lưu lại, nếu thật sự giao đan phương ra, vậy thế tất yếu là trở mặt với nghĩa phụ.

Cố Hường Lâm hồi hận.

Hấn hồi hận đã vội vàng vàng nói tin tức tốt này cho nghĩa phụ.

Nếu như nghĩa phụ không biết hấn đạt được đan phương, có lẽ hiện giờ cũng sẽ không thể bị vây trong hoàn cảnh lưỡng nan.

Nhưng mà, hấn cũng hiểu rõ, đối với cao thủ mà nói, người giống hấn chỉ giống như con kiến mà thôi, muốn giết thì giết, nếu bản thân thật sự không giao ra đan phương, chỉ sợ ngay cả mặt thất cũng đi ra không được....

Nghĩ đến đây, Cố Hường Lâm hít vào một hơi thật sâu, thông thả đưa tay vào trong vạt áo, rồi sau đó ở dưới cái nhìn chăm chú của lão già áo bào xám, lấy ra đan phương cổ xưa kia.

Ánh mắt của hấn tràn đầy giãy dụa và không nở, nhưng mà cuối cùng vẫn là giao đan phương đến trong tay lão già áo bào xám.

Khoảnh khắc đan phương bị tiếp nhận, hấn cảm giác được cả người đều thiếu chút nữa hư thoát, thân mình mềm yếu dựa vào vách tường sau lưng, chậm rãi nhắm lại đôi mắt, không bao giờ liếc mắt nhìn đan phương rồi đi từ trong tay bản thân một cái nào nữa.

“Không sai.” Lão già áo bào xám thu đan phương vào vạt áo, vừa lòng gật gật đầu: “Nể tình cuối cùng người vẫn là giao ra đan phương, lão phu liền tha thứ người giấu diếm lúc ban đầu! Ưu khuyết điểm bù nhau, ta liền không trừng phạt các người.”

Ưu khuyết điểm bù nhau?

Này có ý tứ gì?

Cố Hường Lâm trừng lớn mắt, ngạc nhiên nhìn lão già áo bào xám.

“Người nói ưu khuyết điểm bù nhau? Ta phạm vào sai gì? Cuối cùng biến thành ưu khuyết điểm bù nhau? Ưu việt đâu? Ưu việt sau khi ta giao đan phương cho người đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Đan phương đưa tới phân tranh (ba)

“Ưu việt?” Lão giả áo xám cười lạnh một tiếng: “Ngươi có được hai đan phương lại chỉ giao cho ta một tờ, còn muốn ưu việt? Ta không có ra tay giết ngươi đã là nể mặt hai đan phương này rồi! Cô Minh, ngươi dạy nhi tử thế nào? Vậy mà mở miệng đòi ưu việt với lão phu?” (L: haha ~ ngu chưa ~)

Phù phù!

Cố nhị gia sợ tới mức quỳ xuống, run run rẩy rẩy nói: “Đại nhân, con ta đầu óc có chút vấn đề, xin ngài đừng so đo với hắn, hắn không có tâm, chúng ta vốn chính là phục vụ vì đại nhân, cho nên hai đan phương này giao cho đại nhân ngài là đương nhiên, căn bản không cầu có ưu việt gì.”

“Hừ!” Lão giả áo xám lạnh lùng nói: “Ta đi về nghiên cứu đan phương trước, nếu không có việc gì đừng gọi ta, còn có, đừng quên nhiệm vụ lúc trước lão phu giao cho ngươi.”

Cố nhị gia thân mình khẽ run lên, vừa muốn nói gì, bóng dáng của lão giả chậm rãi trở thành nhật ngay tại trong tầm mắt của hắn, cho đến biến mất không thấy.

Từ đầu tới cuối, Cố Hường Lâm gắt gao nhìn Cố nhị gia, ánh mắt kia mang theo thất vọng còn có đau đớn thật sâu.

“Lúc trước người nói với ta, nếu giao đan phương cho lão sẽ mang đến cho ta ưu việt không đếm được? Nhưng mà, ta đã giao đan phương ra ngoài, vì sao một chút ưu việt đều không có cho ta?”

Nghe nói như thế, Cố nhị gia liền tức giận nói: “Nếu không phải ngươi ần dẫu một tờ tới cuối cùng, cũng không đến mức làm cho ta cũng không chiếm được ưu việt! Vị đại nhân này tính tình vốn lớn, chỉ cần có một điểm làm cho lão không vừa lòng, lão sẽ phủ định hứa hẹn lúc trước! Cho nên, còn không phải đều là chính ngươi làm hại?”

Lúc trước, hắn trợ giúp người này âm toán Cố Thiên, chỉ là vì không tìm được thi thể của Cố Thiên, lão đã thu hồi hứa hẹn ban đầu.

Cho nên nếu không có Cố Hường Lâm che giấu, cũng sẽ không có loại kết quả này.

Tất cả đều là sai lầm của hắn! (L: đổ tội cho nhau làm gì ~ tham thì thâm ~ người ta cũng đâu có ý định cho lợi ích gì ~ ngu thì chết :v)

Đúng lúc này, Thông Tín lệnh bài trong tay Cố Hường Lâm truyền đến một tiếng nói trung khí mурời phẫn: “Lâm nhi, ta cảm thấy đan phương đặt ở chỗ con cũng không an toàn, cho nên, lát nữa ta phái một ố cao thủ tiến đến tiếp ứng con. Đây, Lâm nhi, con nghe được ta nói chuyện sao? Lâm nhi.”

Giọng nói của nam nhân vang lên bên tai, Cố Hường Lâm lại vẫn luôn không có trả lời, hắn nhanh nắm chặt Thông Tín lệnh bài, bên môi lộ tươi cười chua xót.

Lúc này đây, hắn thật là nhắc tăng đá đập chân mình!

Chẳng những tổn thất hai đan phương, lại còn, mất đi tín nhiệm của nghĩa phụ.... ..

“Cố Nhượng Vân, đây đều là do nàng hại ta!”

Không sai, đều là nữ nhân kia!

Nếu lúc đó nàng không giao đan phương cho bản thân, cuối cùng sẽ không có loại kết quả này! Tất cả tất cả đều là nàng làm hại!

“Thiếu công tử, thiếu công tử, việc lớn không tốt!”

Ngay tại lúc hắn vừa bước chân ra khỏi mật thất, đột nhiên một âm thanh vội vã truyền tới, chợt nhìn thấy một gã đệ tử thờ hớn hớn chạy tới, sốt ruột nói: “Thiếu công tử, hiện tại đại lục đều truyền khắp, nói thiếu công tử cướp được hai đan phương, hiện tại cao thủ vô số thể lực đều chạy tới bên này.”

Ông!

Cố Hường Lâm đầu óc trực tiếp nổ tung, mồ hôi lạnh theo thái dương rơi xuống, hắn chỉ cảm thấy muốn ngất đi, tay chân không có sức lực, thiếu chút nữa thì tê liệt ngã xuống đất.

“Xong rồi, lúc này đây, ta hoàn toàn xong rồi. Là ai? Là ai truyền tin tức này ra ngoài?”

Cố Nhượng Vân!

Bỗng nhiên, Cố Hường Lâm nhớ tới khuôn mặt thanh tú kia, hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Trừ bỏ Bách Thảo Đường, ai còn có thể truyền bá tin tức nhanh như vậy?

Khó trách lúc đó nàng tốt như vậy giao ra đan phương, thì ra là âm toán hắn ở chỗ này!

Tốt, rất tốt! Cố Nhượng Vân, tất cả những thứ này đều là ngươi đang ép ta! Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi sống dễ chịu! ! !

Chương 136: Đan phương đưa tới phân tranh (bốn)

“Vệ Y Y, ngươi có cảm thấy gần đây cao thủ đến Thanh Long Quốc có chút nhiều hay không?”

Trên ngã tư đường, Cố Nhược Vân nhìn cường giả giấu ở trong đám người, mày khẽ nhíu, khóe môi hàm chứa nụ cười tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

“Khánh khách, “Vệ Y Y che miệng cười duyên, mắt đẹp long lanh: “Này còn không phải là bởi vì khoảng thời gian trước Cố gia Cố Hường Lâm từ trong tay người đoạt đi đan phương sao, hiện tại tin tức này không biết bị ai truyền ra ngoài, cho nên rất nhiều cường giả đến đây, mục đích chính là Cố gia! Có thể tưởng tượng được, từ nay về sau, Cố gia sẽ không thái bình.....”

Vệ Y Y nói không sai, từ sau khi tin tức bị người có tâm truyền bá ra ngoài, thường xuyên có người nửa đêm xâm nhập Cố gia muốn trộm đi đan phương! Làm toàn bộ Cố gia nhà cửa không yên, Cố lão gia tử từng thử thả lời nói đan phương bị người lấy mất, nhưng mà, không ai tin tưởng, bởi vì không ai tin mắt thấy được, cho nên người bị đan phương mê hoặc vẫn như cũ liên tiếp không ngừng.

Đương nhiên, thời kì này, Bách Thảo Đường vẫn là cứ theo lẽ thường buôn bán đan dược, nhưng mà, không ai đặt ánh mắt ở trên người Bách Thảo Đường, dù sao ở trong mắt mọi người, trợ giúp Bách Thảo Đường luyện chế đan dược chính là Quý Y trong truyền thuyết, không ai muốn đắc tội nàng, so sánh tương đối mà nói, vẫn là Cố gia tương đối dễ nắm bóp.

Thẳng đến giờ phút này, Cố Hường Lâm mới biết được cướp đi đan phương là chuyện ngu xuẩn cỡ nào!

Ban đầu hẳn còn tưởng rằng bằng vào thực lực của Thanh Phong phái, mặc dù là rất nhiều người thấy màn này vẫn là không ai dám truyền ra ngoài, nhưng cuối cùng làm cho mọi người đều biết.... ..

Lúc này, ngoài cửa Bách Thảo Đường, một âm thanh kiều ngạo không kìm nén rơi vào trong tai Cố Nhược Vân cất bước mà đến.

“Tiểu khát cái từ đâu đến, còn không mau cút đi! Đừng làm cản trở đường của Thái Tử nhà chúng ta!”

Thái Tử?

Lãnh Ngôn Phong?

Cố Nhược Vân mạnh mẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại, liền gặp một gã thị vệ đập một tiểu khát cái cả người bắn hể hể lăn ra ngoài, rút kiếm chỉ về phía mọi người chờ ở trước cửa Bách Thảo Đường, lạnh lùng nói: “Thái Tử chúng ta ở nơi này, người không phận sự toàn bộ tránh ra!”

Ra lệnh một tiếng, người chung quanh gặp người hoàng tộc không thể trâu vào, vội vàng phân tán ra.

Duy chỉ tiểu khát cái vừa rồi bị đập một chân lại bò lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bắn hể hể lộ ra một đôi con ngươi tàn nhẫn: “Ta muốn gặp Quý Y!”

“Hừ!” Thị vệ hừ lạnh một tiếng, trường kiếm chỉ về phía tiểu khát cái, lạnh giọng nói: “Hôm nay Quý Y chỉ gặp một mình Thái Tử điện hạ! Những người khác, toàn bộ rời đi nơi này, nếu không, đừng trách ta kiếm hạ vô tình!”

Từ đầu tới cuối, Lãnh Ngôn Phong đều không có nói một câu, giống như đồng ý hành vi của thị vệ.

Tiểu khát cái cắn cắn môi, quật cường nói: “Ta muốn gặp Quý Y, chỉ có nàng có thể giúp ta!”

“Tiểu tử, có phải ngươi nghe không hiểu lời nói của ta hay không?” Thị vệ bước nhanh tiến lên, một tay tóm vạt áo của tiểu khát cái nhấc lên, hung tợn nói: “Thái Tử chúng ta ở nơi này, ngươi cho là Quý Y sẽ quan tâm loại tiểu khát cái ngươi này? Quý Y chữa bệnh đều thu phí xa xỉ, ngươi muốn gặp nàng, cũng có đủ kim tệ sao? Vẫn là chạy nhanh đi tìm nước tiểu soi xem bản thân là đức hạnh gì đi! Cút!”

Phanh!

Thị vệ dùng sức vung, quăng tiểu khát cái ra ngoài.

Nhưng mà, đau đớn trong dự đoán không có xuất hiện, tiểu khát cái đâm vào một lồng ngực mềm mại, chọt một mùi hương thơm ngát thanh nhã chậm rãi tràn ngập chớp mũi, làm cho người ta vô cùng thư sướng.... ..

Thiếu nữ giọng nói nhàn nhạt, lại lộ ra trào phúng: “Thái Tử điện hạ thật đúng là uy phong, chính là có phải ngươi uy phong nhằm chỗ rồi hay không? Nơi này là địa bàn của Bách Thảo Đường, huống chi, khi nào thì Quý Y đáp ứng muốn gặp ngươi?”

Chương 137: Đan phương đưa tới phân tranh (năm)

Đối với Lãnh Ngôn Phong mà nói, giọng nói này rất là quen thuộc, giống hệt như ba năm trước kia.

Hắn hơi hơi ngẩng đầu, con ngươi lạnh lùng xuyên thấu mọi người đứng ở phía trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

Ba năm thời gian, làm thiếu nữ bỏ đi non nớt ban đầu kia, trở nên càng thanh lệ động lòng người.

Hơn nữa, hần thể nào cũng thật không ngờ, nữ nhân năm đó bị bản thân gọi là nha hoàn, vậy mà chính là Quý Y người người vừa kính vừa sợ, mà đã từng phế vật, sẽ trở thành sư phụ của Quý Y!

Nghĩ đến đây, Lãnh Ngôn Phong ánh mắt lộ ra phức tạp: “Cố Nhượng Vân, ta thật không ngờ, ngươi sẽ có quan hệ với Quý Y.”

“Chuyện ngươi không nghĩ tới còn rất nhiều,” Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: “Nhưng mà, Thái Tử điện hạ, nếu ngươi muốn tìm Quý Y chữa khỏi tật xấu không thể giao hợp của ngươi, thật có lỗi, đừng nói Quý Y trị không được, cho dù có thể trị, cũng sẽ không thể giúp ngươi!”

Lãnh Ngôn Phong ánh mắt u ám một chút, mặt không biểu cảm nói: “Các ngươi không xem một chút, vì sao biết không thể trị?”

“Phốc xuy!”

Bỗng nhiên, một tiếng cười từ bên cạnh truyền đến, Vệ Y Y khóe mắt ngả ngón, mị nhãn như tơ nói: “Thái Tử điện hạ, ta tốt xấu gì vẫn là một nữ tử trong sạch, ngươi làm cho ta thay ngươi trị liệu công cụ nối dõi tông đường? Ta chuẩn xác nói cho ngươi, nếu ba năm trước ngươi có thể đến cầu ta, ta ngược lại thật ra còn có thể trị, hiện tại đã qua ba năm, cho dù Y Tiên giáng thế, cũng không thể nào cứu được ngươi!”

Quang trọng nhất là, cho tới bây giờ nàng cũng không có ý định chữa khỏi cho hắn.

Vệ Y Y bĩu môi, nàng nhưng là chưa từng quên lúc trước người này vì tư lợi của bản thân tới đây đưa sư phụ! Nếu chữa cho hắn, không phải là tìm phiền toái cho sư phụ à? Không thể được! Loại chuyện phản nghịch này nàng tuyệt đối không thể làm!

“Ngươi thật không chữa cho ta?” Lãnh Ngôn Phong con ngươi nháy mắt lạnh xuống, bước vài bước tới gần Vệ Y Y, hơi thở hần thở ra đều lộ ra hàn ý, lạnh lùng nói: “Quý Y, hiện tại ta không phải là Thái Tử của một quốc gia, ta là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, như thế, ngươi vẫn là không đồng ý trị liệu thân thể tật bệnh thay ta sao?”

“Không trị được!”

Vệ Y Y dương đầu, cười lạnh nhìn Lãnh Ngôn Phong.

Thế nhân ai chẳng biết Quý Y nàng tính tình cô quái? Người không muốn chữa, cho dù thiên vương lão tử đến đây, nàng cũng không chữa! Huống chi chỉ là một nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông mà thôi.

“Tốt!”

Lãnh Ngôn Phong hít vào một hơi thật sâu, giọng nói càng lạnh như băng: “Hi vọng ngươi..... Đừng hối hận! Chúng ta đi!”

Nói xong lời này, hắn cũng không quay đầu lại rời khỏi nơi này, chỉ là đôi tay kia lại không tự chủ được nắm chặt, trong mắt lạnh tràn ngập hàn ý.....

Ở sau khi hai người rời khỏi, Cố Nhượng Vân mới đánh giá tiểu khát cái phía trước.

Hắn tuổi không lớn, ước chừng khoảng mười tuổi, mặc một thân quần áo rách tung toé, khuôn mặt đen như mực, như là che một tầng bụi đất, thân mình nhỏ nhỏ rất là gầy yếu, giống như một trận gió có thể thổi bay, nhưng mà, trong hai mắt to kia mang theo quật cường, còn có sắc bén và khí phách thuộc về vương giả.

Rất khó tưởng tượng ánh mắt như vậy là đến từ một đứa nhỏ khoảng mười tuổi.

“Ngươi chính là Quý Y?” Ánh mắt của tiểu khát cái nhìn chăm chăm Vệ Y Y, trong mắt không vui không buồn, thậm chí ngay cả loại kích động nhìn thấy Quý Y giống như những người khác kia cũng không có, chính là thật bình thản nhìn chăm chú vào nàng: “Ta nghe nói Quý Y xuất hiện ở trong Bách Thảo Đường Thanh Long Quốc, cho nên mới một đường chạy lại đây, không nghĩ tới thật sự thấy được ngươi, như vậy, ta liền được cứu rồi!”

Vệ Y Y nhú mày, vừa định muốn cự tuyệt xin giúp đỡ của tiểu khát cái này, chỉ là, lời của nàng vừa đến bên miệng, một bên liền truyền đến giọng nói

mang theo ý cười của Cổ Nhục Vân.

“Vệ Y Y, đứa trẻ này rất có ý tứ, người nói đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Thu phục Bạch Hổ (một)

Vệ Y Y ngẩn người, nghe được Cổ Nhục Vân nói như vậy, tiểu gia hỏa mới dụng tâm quan sát người trước mắt.

Chỉ thấy trên mặt bị bụi bẩn che kín kia của tiểu khát mang theo khăn trang và lo lắng, nắm tay nhỏ nhỏ gấu gao nắm chặt, quật cường mà kiên cường nhìn hai nữ từ phía trước.

“Đây là, hả?”

Vệ Y Y đột nhiên như là phát hiện cái gì, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Trong thân thể của tiểu tử này giống như bị phong ấn lực lượng cường đại gì đó, chính là luồng lực lượng kia cần dựa vào việc hấp thu linh lực trong cơ thể hân để sống, cho nên qua nhiều năm như vậy thực lực của hân mới có thể thấp kém như vậy, đáng tiếc thiên phú tốt như vậy.”

Nói tới đây, Vệ Y Y tiếc hận lắc lắc đầu.

“Không!” Cổ Nhục Vân lắc lắc đầu: “Ồ trong cơ thể của hân cũng không phải là lực lượng bị phong ấn, mà là một Linh Thú! Ta đoán rằng khi còn nhỏ tiểu gia hỏa này gặp phải thương nặng, vốn nên tuyệt mệnh, nhưng không biết là ai chộp tới một Linh Thú như vậy ký túc ở trong cơ thể của hân, mới làm cho hân có thể tiếp tục kéo dài mạng sống, chính là người nói không sai, linh lực của tiểu gia hỏa này tương đối đặc thù, cho nên nếu bồi dưỡng mà nói tuyệt đối là nhân vật thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón tay, thành tựu sẽ không thấp hơn cha ta! Nếu không, con Linh Thú này cũng sẽ không thể lựa chọn cứu hân.”

Đương nhiên, những lời này đều là Từ Tà thông qua linh hồn truyền âm nói cho nàng.

Nhưng mà ngay cả như thế, vẫn là làm cho nam hài (bé trai) kinh ngạc nhìn nàng một cái, đáy mắt lộ ra ao ước.

“Các người có biện pháp có thể giúp ta hay không? Ta nghe nói Quý Y không gì làm không được, cũng chỉ có Quý Y có thể cứu ta! Nếu vẫn luôn tiếp tục như vậy, cả đời ta cũng không có khả năng cường đại, các người giúp giúp ta.”

Vệ Y Y nở nụ cười: “Tiểu gia hỏa, ta là người, không phải thần, ta cũng không phải không gì không làm được, nói thật cho người biết, vấn đề của người ta thật sự không có cách nào, dù sao thương thế của người cũng không phải là bệnh! Người muốn ta giúp người thế nào?”

Chính yếu là, đối với Linh Thú sống nhờ ở trong cơ thể của tiểu khát cái, Vệ Y Y trong lòng có chút sợ hãi, theo bản năng cũng không dám nhận sự cầu xin giúp đỡ của hân.

Tiểu khát cái có chút thất vọng cúi đầu, Quý Y đã là hi vọng cuối cùng của hân, nhưng cuối cùng ngay cả một tia hi vọng cuối cùng này đều mất đi rồi, chẳng lẽ hân phải thành phế vật vĩnh viễn sao?

Không!

Tuyệt đối không được! Nếu là hân không cách nào tăng lên thực lực, vậy gia tộc sẽ nguy ở sớm tối....

“Kỳ thực, muốn cứu hân, cũng không phải là không có biện pháp.”

Bỗng nhiên, một tiếng nói tà mị xuyên thấu qua linh hồn của Cổ Nhục Vân truyền ra, giống như ngay ở bên tai.

Cổ Nhục Vân nhú mày: “Người có biện pháp nào?”

“Rất đơn giản,“ Từ Tà giống như rất là khinh bỉ đối với những lời này của Cổ Nhục Vân, “Người thu phục con Linh Thú kia trong cơ thể của hân không phải là được rồi sao? Tuy rằng thực lực hiện tại của con Linh Thú này chẳng phải rất mạnh, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là một trong bốn Thần Thú - Bạch Hổ.”

Àm!

Cổ Nhục Vân giống như bị một tia sét đánh trúng, kinh ngạc mở to hai mắt.

Từ Tà vừa nói gì đó? Một trong bốn Thần Thú - Bạch Hổ?

Phải biết rằng, lúc ban đầu mãnh đại lục này hình thành, là do bốn Thần Thú thống lĩnh, phân biệt vì Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, ngay từ đầu, bốn thú thủ ở bốn phía, để bảo vệ vận mệnh của đại lục, sau này bốn thú lại mặc danh kì diệu (không hiểu sao) mà biến mất, cũng không có người nhìn biết được tung tích của bọn họ.

Hơn nữa, bốn đế quốc của Tây Linh đại lục này lấy tên của bốn Thần Thú, chẳng lẽ trong đó có liên quan gì?

“Nha đầu, hiện giờ tốt xấu gì ngươi cũng là chủ nhân của Thượng Cổ Thần Tháp, tuy rằng bốn Thần Thú thực lực cường đại, nhưng đây cũng chỉ là đối những người khác mà thôi, ở thời kỳ ta cường thịnh, là bọn họ toàn bộ đều lên, cũng sẽ không thể là đối thủ của ta, chính là đáng tiếc hiện giờ thực lực của ta tổn hao nhiều, cho nên nếu thu phục Bạch Hổ, đối với con đường kế tiếp của ngươi cũng an toàn rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Thu phục Bạch Hổ (hai)

Cố Nhượng Vân đã hoàn toàn sợ ngây người.

Bốn thú toàn bộ đều lên cũng đánh không lại Tử Tà? Vậy thời kì cường thịnh Tử Tà là cường đại cỡ nào?

“Sư phụ, xảy ra chuyện gì?”

Vệ Y Y nghi hoặc nhìn về phía Cố Nhượng Vân, chớp mắt, không hiểu hỏi.

“Không có việc gì, Cố Nhượng Vân lắc lắc đầu, tầm mắt dừng ở bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo thất vọng của tiểu khát cái: “Tiểu gia hỏa, có lẽ con Linh Thú trong cơ thể của ngươi kia ta có thể giúp ngươi giải quyết.”

Giọng nói lạnh nhạt của thiếu nữ hung hăng đâm vào trong lòng của tiểu khát cái, hấn vội vàng nâng cằm lên, mắt to quật cường gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhượng Vân, một khắc kia, ngay cả hô hấp đều dồn dập lên.

“Ngươi..... Ngươi nói là thật sự?”

Những năm gần đây, phụ thân không biết tìm bao nhiêu người hỗ trợ, nhưng những người đó đều không hề biện pháp lấy đi Linh Thú trong cơ thể hấn, hiện giờ chỉ có một mình Cố Nhượng Vân nói năng có biện pháp trợ giúp hấn.... ..

Điều này làm cho tâm của hấn giống như tro tàn lại cháy sinh động hấn lên.

“Ta có thể giúp ngươi là có thể, nhưng ta có hai yêu cầu, Cố Nhượng Vân đẩy mắt hấn lên một tia sáng bén nhọn, ý cười trong suốt nhìn tiểu khát cái: “Thứ nhất, Linh Thú trong cơ thể ngươi thuộc về ta, thứ hai, ngươi, cũng thuộc về ta!”

Tiểu khát cái sùng sốt một chút, rồi sau đó trầm mặc xuống.

Thật lâu sau, hấn mới lại ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏa sáng như chớp như không nhìn Cố Nhượng Vân.

“Yêu cầu thứ nhất của ngươi, nói thật, những năm gần đây, cũng có rất nhiều cao thủ muốn thu phục Linh Thú trong cơ thể ta, đáng tiếc đều thất bại, thậm chí rất nhiều người đều bị Linh Thú phản phệ, về phần yêu cầu thứ hai.... ..” Tiểu khát cái có chút chần chờ: “Ta cần hỏi cha ta một chút.”

“Có thể.”

Cố Nhượng Vân gật gật đầu: “Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ, nếu ngươi theo ta, ta chẳng những cam đoan Linh Thú trong cơ thể ngươi sẽ không tổn thương ngươi, càng sẽ làm ngươi dùng tốc độ nhanh nhất trưởng thành đến trình độ không người có thể đánh được!”

Nói thật, lấy thiên phú của tiểu khát cái, năng chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút, là có thể trở thành cường giả uy chấn bốn phương!

Đương nhiên, năng nguyện ý giúp hấn, trừ bỏ coi trọng con Bạch Hổ kia ra, đối với thiên phú của tiểu gia hỏa cũng thật cảm thấy hứng thú, dù sao loại tuyệt thế thiên tài này, không ai sẽ dễ dàng buông tha cho.... ..

“Đoạn thời gian này ta sẽ thương lượng với phụ thân, cho nên, trong lúc này có thể ở tại nơi này của các ngươi sao?” Tiểu khát cái cắn chặt môi, có chút khẩn trương hỏi.

“Có thể thì có thể, nhưng mà.....” Cố Nhượng Vân nở nụ cười: “Có phải ngươi còn có chuyện gì không có nói cho chúng ta biết hay không? Tỷ như nói, nhìn khí chất ngươi chính là thể gia công tử, như thế nào lưu lạc tới tình cảnh như bây giờ?”

Tiểu khát cái không nghĩ tới Cố Nhượng Vân sẽ hỏi cái vấn đề này, nhưng mà trầm mặc một lát, mới nói: “Ta là nam nhi duy nhất của gia tộc, cho nên cũng là truyền nhân trong nhà, gia tộc bọn ta có một gia tộc đối địch, nếu gia tộc kia biết ta tìm đến Quý Y cứu trợ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản ta, vì thế phụ thân chỉ có thể vụng trộm đưa ta đi, vì không để cho gia tộc kia hoài nghi, không có cách nào phải bất luận kẻ nào bảo vệ ta, hơn nữa dặn ta trừ lúc khẩn cấp, bình thường không cần trò chuyện với hắn, ta không có thực lực gì, bởi vậy chỉ có thể lưu lạc cho tới tình cảnh bây giờ, cũng may rốt cục ta đã tìm được Quý Y, cũng có biện pháp cứu trị.....”

Tiểu khát cái về mặt kích động, tiểu tỷ tỷ này được Quý Y gọi là sư phụ, y thuật nhất định rất mạnh, làm cho hắn không tự chủ được nguyện ý tin tưởng nàng.... ..

“Ừ.” Cố Nhượng Vân khẽ gật đầu, nói: “Vệ Y Y, ngươi dẫn hắn đi tắm rửa, hơn nữa đổi một bộ quần áo, sau đó lại mang đến gặp ta.”

Nói xong lời này, nàng cũng không quay đầu lại tiêu sái vào Bách Thảo Đường.... ..

Ps tác giả nói: Chờ thu xong Bạch Hồ, thì đến lượt Thanh Long, lúc đó thể lực bên người nữ chính cũng tăng trưởng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Thu phục Bạch Hồ (ba)

Rất nhanh, Vệ Y Y đã đưa tiểu gia hỏa tắm rửa xong tới trước mặt Cố Nhượng Vân.

Tiểu gia hỏa mặc một thân tơ lụa, ánh mắt thật to ngây ngốc nhìn Cố Nhượng Vân, khuôn mặt sau khi rửa sạch kia trắng trắng non mềm, ngũ quan thanh tú đáng yêu, thật rõ ràng là một tiểu chính thái quý khí mười phần.

“Sư phụ, bộ dạng của tiểu gia hỏa này ngược lại không tệ, sau khi lớn lên khẳng định là một nam tử tuấn mỹ, nếu không ngươi thu hắn làm nam sủng đi.” Vệ Y Y yêu kiều nở nụ cười, còn không quên nâng tay nhéo nhéo da thịt giống như có thể bầm ra nước.

Tiểu chính thái có chút tức giận, lại sợ Cố Nhượng Vân không ra tay chế phục Linh Thú trong cơ thể hắn, cho nên chỉ có thể ỉn ỉn, tha thiết mong ngóng nhìn thiếu nữ ngồi ở ghế tựa.

“Ta vừa rồi nói với phụ thân, hắn cho phép ta đáp ứng điều kiện của ngươi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là, ngươi phải chữa khỏi cho ta.”

Nói tới đây, tiểu chính thái cắn chặt môi, bộ dáng kia, hiển nhiên là một bộ dáng gặp ****.

“Nếu ngươi chữa khỏi ta, ta sẽ thuộc về ngươi, ngươi muốn thế nào ta cũng sẽ không phản kháng.”

Nghe nói như thế, Vệ Y Y nhưng là ngây ngẩn cả người, nàng vừa rồi chỉ là thuận miệng đùa giỡn hai câu mà thôi, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này tưởng thật, nếu để cho hai nam tử hậu viện kia của sư phụ biết bản thân vậy mà giúp sư phụ thu nam sủng, vậy.....

Nghĩ đến hậu quả, Vệ Y Y không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bất kể là Thiên Bắc Dạ hay là Tử Tà, đều là một tiểu nhân vật như nàng không thể trêu vào.....

“Ngươi yên tâm đi, ta không có hứng thú phương diện kia, chỉ là ngày sau hi vọng ngươi có thể trở thành trợ lực một phương của ta đây,” Cố Nhượng Vân nhân nhật cười: “Hiện tại, ta muốn bắt đầu trị liệu thân thể cho ngươi.”

Vừa rồi Tử Tà đã nói cho nàng, Bạch Hồ sở dĩ tránh ở trong thân thể của tiểu chính thái, là vì cần thông qua linh khí trong cơ thể của hắn để khôi phục thương thế trong cơ thể, nếu nàng có thể lấy ra thứ gì đó càng hấp dẫn Bạch Hồ, nàng sẽ dễ dàng thu phục hơn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, nàng phải khơi thông được với Bạch Hồ.....

Hiện tại, Tử Tà không cách nào giúp nàng, nàng phải tự mình hoàn thành.

Nhưng mà, lời nói của Cố Nhượng Vân làm cho tiểu gia hỏa không khỏi nhẹ nhàng thở ra, hắn nhẹ nhàng cắn môi hồng, nói: “Ta gọi là Bách Xuyên, nếu ngươi chữa khỏi, ta nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, bất kể là con Linh Thú kia hay là ta, đều thuộc về ngươi.”

“Được, vậy ngươi ngồi xuống đi.”

Dứt lời, Cố Nhượng Vân mỉm cười với Bách Xuyên, liếc khoanh chân mà ngồi, rồi sau đó, ở lúc đối phương ngồi xuống trước mặt của nàng, một tia linh thức từ trên lưng gầy yếu của tiểu gia hỏa chui vào, nối thẳng đến Linh hải.

Lập tức, một hồ nhỏ màu lam xuất hiện ở trong tầm mắt của Cố Nhượng Vân.

Linh hải của Bách Xuyên không có mệnh mông bát ngát như của nàng, nhưng mà so sánh với người bình thường vẫn là rất rộng lớn, nhưng mà, ở giữa hồ nhỏ kia hình thành một cơn lốc xoáy, hấp thu cả hồ nước.....

Rất nhanh, hồ nước kia trở nên khô cạn.

“Quả thế!” Cố Nhược Vân bừng tỉnh đại ngộ: “Bách Hồ cư trú ở trong linh hải của Bách Xuyên, thông qua linh khí trong linh hải để khôi phục thực lực của chính mình, cũng chính là bởi vì linh khí Bách Xuyên hấp thu đều bị nó dùng hết, cho nên mới không cách nào đột phá.”

Ngay tại lúc nàng muốn làm cho linh thức tiến vào linh hải, một lực lượng vô hình phá không mà đến, ‘oanh’ một tiếng đánh lên linh thức của nàng.

Trong phòng, Cố Nhược Vân sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, nàng cắn chặt răng, cũng không có thu hồi linh thức của bản thân, mà là tiếp tục quan sát hồ nước kia.

“Là người phương nào lớn mật như thế, vậy mà tới đây quấy rầy thanh tu (yên tĩnh tu luyện) của ta?”

Một tiếng quát lạnh từ trong linh hải truyền ra, mang theo một cỗ uy áp mãnh liệt.

Rồi sau đó, một bóng dáng mặc quần áo thanh lịch màu vàng từ trong linh hải đi ra, mỗi bước đi giống như đều mang theo một trận gió, tung bay ở trong gió nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Thu phục Bạch Hồ (bốn)

Nữ tử khuôn mặt đẹp đẽ, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như là một đóa hoa cúc nở rộ ở vùng núi sâu, hương thơm mê người.

Nhưng đây chỉ là bề ngoài mà thôi, nữ tử giữa mặt mày tràn đầy lãnh ngạo (lạnh lùng + cao ngạo), ẩn đằng sau là khí phách vương giả.

“Người chính là Bạch Hồ Vân Dao?”

Giọng nói của Cố Nhược Vân xuyên thấu qua tầng tầng sương trắng, truyền vào trong tai thanh nhĩ của nữ tử.

Nữ tử khẽ cười một tiếng, nói: “Vân Dao..... Ha ha, tên này đã có rất nhiều năm không ai xưng hô, tiểu nha đầu, người có biết đây là chỗ nào hay không? Người tới nơi này làm gì?”

Cố Nhược Vân cười cười, đáp lại: “Ta biết người sống nhờ ở trong thân thể của đứa nhỏ tên là Bách Xuyên, cần thông qua linh khí của hắn để tẩm bổ thân thể bị thương của người, mà ta, là người hắn tìm đến thu phục người.”

“Thu phục ta? Ha ha.”

Vân Dao nhin không được phá lên cười, ngay cả bộ dáng cười to của nàng cũng là tao nhã cao quý như vậy, đây mới là một quý tộc chân chính.

“Tiểu nha đầu, khẩu khí thật can rở, một Võ Tướng nho nhỏ, liền dám thu phục ta? Người đã biết ta là Bạch Hồ Vân Dao, vì sao dám nói khoa trương như thế? Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn xem người có bản lĩnh gì hàng phục ta!”

Bạch Hồ Vân Dao là Linh Thú huyết thống Thần Thú, mặc dù thân chịu trọng thương, nhưng thực lực cũng tuyệt không thể coi thường, mà tiểu nha đầu này mới chỉ là một Võ Tướng mà thôi, đã nghĩ muốn làm cho nàng thần phục?

Điều này không khỏi cũng quá mức buồn cười!

Àm!

Nghĩ đến đây, Vân Dao thi triển uy áp, muốn đánh tan một tia linh thức kia của Cố Nhược Vân, theo nàng, đây là chuyện dễ dàng, nhưng mà rất nhanh tươi cười trên mặt nàng liền cứng ngắc.....

Linh thức của đối phương rất là đậm bạc, nhưng vẫn là tồn tại trong thân thể của Bách Xuyên, mơ hồ không dứt.

“Tiểu nha đầu, xem ra ta có một chút nhìn lầm người! Tuy rằng người thực lực kém, nhưng nghị lực ngược lại rất không tệ, chống cự được toàn bộ uy áp của ta, nhưng mà thân thể bên ngoài của người hẳn là không dễ chịu đi?”

Vân Dao nói không sai.

Uy áp của Thần Thủ Bạch Hổ quá mức cường đại, Cổ Nhược Vân là cứng rắn chống lại mới không làm cho linh thức lui tán, dù sao một khi linh thức biến mất, lại đi vào sẽ rất khó khăn. Nhưng mà kể từ đó, thân thể của nàng đã bị thương không nhẹ.

Mà nếu không phải là linh thức của nàng cường đại hơn người bình thường, biến thành ngu ngốc đều có khả năng.

“Vân Dao, ngươi ở trong cơ thể của Bách Xuyên, cũng chỉ là muốn khôi phục thương thể trong thân thể của mình mà thôi, nếu ta có thể trợ giúp ngươi chữa thương thì sao?”

Cổ Nhược Vân nhột nhột cười, tầm mắt vẫn luôn quan sát đến biến hóa trên mặt Vân Dao.

Vân Dao ngẩn người, sau đó cười lạnh một tiếng: “Tiểu nha đầu, ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi? Nhân loại luôn luôn đều thật giả hoạt, nếu không phải sự giả hoạt của nhân loại các ngươi, ta cũng sẽ không thể bị trọng thương, nhiều năm cũng chưa thể trị tốt, càng là thất lạc với ba đồng bạn khác của ta.”

Đối với nhân loại giả hoạt này, cho tới bây giờ Vân Dao đã không có cảm tình gì, hơn nữa tiểu nha đầu này vừa đến đã muốn thu phục nàng, hoàn toàn không khác nhân loại đã dùng âm mưu quỷ kế làm hại bọn họ thiếu chút nữa bị giam nhốt kia ở chỗ nào.

“Nếu như ngươi không tin, hiện tại ta có thể cho ngươi thử một chút.”

Cổ Nhược Vân biết Vân Dao sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng, cho nên âm thầm chậm rãi phóng ra linh khí trong Thượng Cổ Thần Tháp.

Vô tận linh khí xuyên thấu qua tia linh thức kia truyền vào thân thể của Bách Xuyên, đi về phía hồ nước khô cạn kia.

Vân Dao thân mình mạnh mẽ bị kiềm hãm, trên mặt trừ bỏ kinh ngạc ra, còn có kích động và vui sướng thể nào cũng che giấu không được kia.

Nàng nhận không được nhắm hai mắt lại, nhanh chóng hấp thu linh khí Cổ Nhược Vân truyền ra vào trong thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Thu phục Bạch Hổ (năm)

Một khắc kia, nàng cảm giác lực phủ ngũ tạng của bản thân đều được linh khí này dịu dàng ôn dưỡng, làm lỗ chân lông toàn thân nàng đều thư sướng không ngừng, nhận không được hít vào một hơi thật sâu.

Rồi sau đó, nàng mở đôi mắt, đôi con ngươi xinh đẹp gắt gao tập trung vào Cổ Nhược Vân, thật rõ ràng, hiện giờ ở trong lòng nàng Cổ Nhược Vân mê người hơn Bách Xuyên.

Cho dù ở trong cơ thể Bách Xuyên ngốc năm sáu năm, cũng không chữa trị thân thể nàng tốt như linh khí vừa rồi.

“Nha đầu, nói thật, linh khí ngươi chuyển vận cho ta đối với ta mà nói quả thật là rất có lực mê hoặc, nhưng Vân Dao ta cũng không đồng ý thần phục bất luận kẻ nào, nếu không lúc trước trực tiếp làm tọa kỵ cho những người đó, cũng không đến mức bị đánh thành trọng thương! Nhưng mà, ngươi cho ta linh khí khôi phục thân thể, để báo đáp, trong lúc này ta sẽ chiến đấu cho ngươi! Tuy rằng hiện tại bản thân ta bị trọng thương, nhưng chỉ cần không gặp trên Võ Hoàng đều không có vấn đề gì.”

“Được.”

Cổ Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, liền đáp ứng yêu cầu của Vân Dao: “Bây giờ ngươi rời đi thân thể của Bách Xuyên trước, ta sẽ đưa ngươi đi địa phương thích hợp ngươi dưỡng thương.”

Sau khi nói xong lời này, một luồng linh thức kia có chút chống đỡ không được, nàng vội vàng rút ra, dùng sức thở ra một hơi.

“Sư phụ, thế nào?”

Vệ Y Y khản trương đứng ở một bên, đang định hỏi Cổ Nhược Vân kết quả, chợt nhìn thấy một đám sương mù dày đặc từ trong cơ thể của Bách Xuyên tản ra, rất nhanh đã ngưng tụ thành một nữ tử trẻ tuổi mặc váy màu vàng ở trước mặt bọn họ.

“Ra..... Đi ra.”

Bách Xuyên lập tức rơi lệ đầy mặt.

Lúc hán đột phá mấy lần đều thất bại không khóc, lúc vì tìm đến Quý Y trải qua một đường gian khổ không khóc, thậm chí lúc nhìn thấy Vệ Y Y, cũng

không có khóc..... Nhưng hôm nay, nhìn Vân Dao rời đi linh hải của bản thân, Bách Xuyên thật sự nhịn không được khóc ra tiếng.

Mặc kệ hấn giả bộ thành thực thế nào cũng vẫn chỉ là đứa nhỏ lớn tuổi, nhiều năm ảm đạm như vậy ở giờ khắc này tất cả đều bạo phát, hận không thể ôm Cố Nhược Vân hung hăng thân hai ngăm.

Vân Dao rời đi, nói cách khác, hấn không bao giờ là phế vật nữa!

Mấy năm nay hấn nhận hết ức hiếp và xem thường, làm sao có thể không kích động?

“Sư phụ, người..... Người thu phục nàng?”

Vệ Y Y không khỏi mở to hai mắt, trong lòng đối với Cố Nhược Vân bội phục không thôi, không nghĩ tới sư phụ mạnh mẽ như vậy, ngay cả con Linh Thú đầu này có thể hàng phục! Hiện tại Thanh Long Quốc còn có ai dám không có việc gì kiếm chuyện tìm đến sư phụ phiền toái.

“Vân Dao, ta đưa ngươi đi dưỡng thương.”

Cố Nhược Vân không nói thêm gì, trực tiếp để cho Vân Dao tiến vào Thượng Cổ Thần Tháp, dù sao trong Thượng Cổ Thần Tháp có Tử Tà, cũng không lo lắng nàng sẽ tạo nên gió lốc gì.... ..

Về phần Vân Dao có truyền Thượng Cổ Thần Tháp ra hay không, nàng cũng không lo lắng.

Thứ nhất vì hiện tại Vân Dao không rời đi Thượng Cổ Thần Tháp, thứ hai chính là vì..... Không lâu sau, Vân Dao chính là vẫn sẽ trở thành một mảnh tro bụi dưới trướng của nàng!

“Vệ Y Y, vừa rồi ta bị chút thương, cần khôi phục một chút, ngươi và Bách Xuyên đi ra ngoài trước, ta không cho các ngươi đi vào đừng tiến vào.”

Cố Nhược Vân suy yếu nhắm hai mắt lại, khuôn mặt kia thoát nhìn vô cùng tái nhợt.

Vệ Y Y trong lòng rất là lo lắng, nhưng mà cũng biết bằng vào năng lực của sư phụ, chút thương thế nhỏ này cũng không thành vấn đề, vì vậy gật gật đầu: “Được, sư phụ, ta ở ngoài cửa chờ đợi, có việc kêu ta.”

Dứt lời, nàng một tay túm Bách Xuyên còn đang khóc lớn, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Khi hai người biến mất, Cố Nhược Vân mới động ý niệm, tiến vào đến trong Thần Tháp.

Từ sau khi tiến vào cánh giới Võ Giả, thì cần đột phá hai cấp lớn mới có thể mở ra một tầng của Thượng Cổ Thần Tháp, cho nên, cho đến khi Cố Nhược Vân từ Võ Giả vượt qua Võ Sĩ, tới Võ Tướng, mới có thể có được đồ được tặng và bảo vật của tầng thứ ba Thần Tháp.

Mà tuyệt lang Bao Bao và Diên Niên Ích Thọ đan, là bảo bối nàng có được ở tầng thứ ba.

Lúc này, trong Thượng Cổ Thần Tháp, một Bạch Hổ khổng lồ uy vũ tránh ở trong góc run rẩy, lông cả người đều dựng đứng, giống như chung quanh có cái gì đó đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muôn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thu phục Bạch Hổ (sáu)

“Vân Dao thế nào biến thành bán thể? Hơn nữa trốn ở góc phòng làm gì?” Cố Nhược Vân có chút kinh ngạc, cao ngạo của Vân Dao nàng đã thấy, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì lại có thể làm cho nàng (VD) biến thành trạng thái như thế?

Từ Tà nhìn Vân Dao: “Ta không rõ ràng, nàng vừa thấy ta thì như vậy.”

Vốn Từ Tà không nói chuyện còn tốt, vừa nói chuyện Bạch Hổ thiếu chút nữa thì hoảng sợ quá mức, thân thể cao lớn kia càng run rẩy mạnh mẽ hơn.

Cố Nhược Vân tin tưởng, nếu trong Thượng Cổ Thần Tháp có một cái động, Vân Dao khẳng định sẽ lựa chọn tiến vào đi.

Loại thời điểm này, cái gì cao ngạo, cái gì mặt mũi, nàng toàn bộ đều không cần.

“Nha đầu, đến cùng ngươi đem ta tới chỗ nào? Vì sao người kia sẽ ở đây? Vì sao?” Vân Dao sợ tới mức giọng nói đều run rẩy, trong lòng mắng Cố Nhược Vân trăm ngàn lần.

Nhân loại đáng chết này, đến cuối cùng vẫn là hung hăng lừa gạt nàng.

Lại có thể đem nàng đến địa bàn của ôn thần này, hiện tại nàng có cơ hội còn có mệnh rồi đi sao?

“Ài?” Cổ Nhược Vân sững sốt một chút, nàng thật sự không biết Vân Dao đang nói cái gì.

“Còn có ai?” Vân Dao vốn định trừng mắt nhìn Cổ Nhược Vân, cuối cùng tiếp thu đến hơi thở âm lãnh trên người Từ Tà, sợ tới mức cúi đầu: “Ôn thần này, Thượng Cổ Phượng Hoàng Từ Tà! Ta tin tưởng ngươi như vậy, vì sao ngươi muốn lừa gạt ta? Còn đem ta tới bên người ôn thần này!”

“... ..”

Cổ Nhược Vân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nàng nhìn về phía Từ Tà, nhũn mày hỏi: “Trước kia ngươi làm cái gì? Thế nào dọa Bạch Hổ Vân Dao thành bộ dáng này? Nhưng lại gọi ngươi là..... Ôn thần?”

“Ta không phải là đã nói với ngươi sao? Cho dù tứ đại Thần Thủ toàn bộ đều lên, cũng không phải là đối thủ của ta, đây không chỉ có là đánh giá đối với thực lực của ta mà thôi, mà là, ở thật nhiều năm trước, bọn họ đã làm vậy qua.”

Từ Tà khẽ nhún vai, không cho là đúng nói: “Sau đó ta liền tấu bọn họ một trận, sau đó bọn họ liền biến mất ở trong tầm mắt của ta, rốt cuộc không đi tìm ta.”

Vân Dao thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chỉ là tấu một trận? Không phải đơn giản như vậy? Nếu thực đơn giản như vậy, sau này bọn họ sẽ không lưu lại âm ảnh trong lòng, thế cho nên mỗi lần trước khi ra khỏi cửa đều phải tìm hiểu một chút hành tung của ôn thần này, nơi có hấn ở, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi!

Ngay tại lúc Vân Dao nghĩ thế nào chạy trốn, đột nhiên phát hiện Từ Tà đi tới chỗ bản thân, nàng cả kinh trực tiếp đứng lên muốn chạy trốn, nhưng mà đây là địa bàn của ôn thần này, lại có chỗ nào có thể cho nàng trốn?

“Vân Dao, trên đại lục này Thượng Cổ Thần Tháp bị rất nhiều người nhìn trộm, hiện tại ngươi tiến vào chỗ này, ta thật lo lắng.”

Từ Tà nhìn Vân Dao, tà mị nở nụ cười, tươi cười kia lập tức làm Vân Dao mao cốt từng nhiên (lông tóc dựng đứng), sợ tới mức sắp làm cho nàng hít thở không thông.

Hiện tại Vân Dao quả nhiên là hối hận!

Cứ thành thật lưu lại linh hải không tốt à, vì một chút mê hoặc kia mà chạy vào địa bàn của ôn thần này, ngay cả mệnh đều sắp đánh mất! Sớm biết sẽ như vậy nàng vẫn là chậm rãi chữa trị thân thể là được, cũng tốt hơn là nhìn thấy ôn thần này.....

“Ngươi..... Ngươi muốn thế nào?”

Vân Dao gắt gao rần rẫn, nhưng mà răng nanh kia vẫn là đang cao thấp đánh nhau, phát ra âm thanh ‘khanh khách’.

“Rất đơn giản,“ Từ Tà nhếch môi cười: “Hai lựa chọn, thứ nhất, là ngươi hồn phi phách tán (mất hồn mất vía)! Thứ hai, khế ước với nàng! Chỉ có như thế ta mới có thể đủ tin tưởng ngươi!”

Kỳ thực, ngay từ đầu Từ Tà đã chờ ở trong này.

Nếu mới vừa rồi lúc Cổ Nhược Vân và Vân Dao khơi thông bản thân phát ra âm thanh, con tiểu lão hồ này khẳng định gắt gao trốn ở trong linh hải không chịu đi ra! Cho nên, chỉ có chờ Cổ Nhược Vân dụ nàng đi ra lại ném vào Thượng Cổ Thần Tháp, bản thân mới có thể uy hiếp nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Thu phục Bạch Hổ (bảy)

Con ngươi của Vân Dao xoay tròn, nàng biết lời nói ôn thần này nói ra nhất định sẽ làm được, nhưng mà nếu để cho mình bị nhân loại nô dịch, nàng lại không tình nguyện.

“Thế nào, suy nghĩ như thế nào?” Từ Tà nhìn Vân Dao, hỏi: “Ngươi có thể lựa chọn cự tuyệt, nhưng mà..... Hậu quả chính ngươi rõ ràng!”

Vân Dao hung hăng cắn răng một cái, tục ngữ nói chết từ tế không bằng vẫn tiếp tục sống, bản thân không bằng đáp ứng ôn thần này trước, về sau chờ thực lực đều khôi phục lại tìm cơ hội rồi đi.

“Được, ta đáp ứng ngươi.”

Nhìn khuôn mặt không cam nguyện kia của Vân Dao, Từ Tà nở nụ cười, hắn như thể nào không rõ ý nghĩ trong lòng Vân Dao? Đáng tiếc, cả một đời này, nàng (VD) đều không có khả năng có cơ hội thoát khỏi lòng bàn tay của nàng (CNV).....

“Nha đầu, ngươi và nàng ký kết khế ước,” Nghĩ đến đây, Từ Tà chỉ về phía Vân Dao, nói với Cố Nhược Vân: “Chờ sau khi ngươi khế ước nàng, nàng nhất định phải dùng sinh mệnh bảo vệ ngươi, có nàng ở bên cạnh ngươi, ta cũng yên tâm”

Bất luận như thế nào, thực lực của Vân Dao cũng bày ra ở đó, điều này cũng là nguyên nhân Từ Tà làm cho Cố Nhược Vân thu phục nàng.

“Ngao ô.”

Bao Bao thấy chủ nhân nhà mình thu phục một con Linh Thú, vội vàng dùng đầu cọ đuôi của nàng, giống như là đang nói chủ nhân ngươi có người mới không cần quên ta.

“Từ Tà, cảm ơn ngươi.”

Cố Nhược Vân mỉm cười nhìn Từ Tà, cảm kích nói: “Ở trên đường ta trưởng thành, ngươi giúp ta rất nhiều, thậm chí lúc trước nếu không có ngươi, ta tất nhiên là rơi vào kết cục hồn phi phách tán!”

“Ừ,” Từ Tà nhẹ vỗ cằm, tươi cười tà tà đánh giá Cố Nhược Vân, ánh mắt kia thật giống như xuyên thấu qua quần áo của nàng: “Trong ba năm này ngươi phát dục cũng không tệ, cho nên, nếu như ngươi thật muốn cảm tạ ta, không bằng lấy thân báo đáp ta, như thế nào?”

Khi nói lời này, hắn di chuyển chân bước tới gần Cố Nhược Vân, đẩy nàng vào góc tường, hô hấp ái muội kia đập ở phía trên cổ của nàng, ngựa ngửa.

Cố Nhược Vân lui về sau mấy bước, lưng chạm vào tường lạnh như băng, ngượng ngùng nói: “***** khác biệt, lấy thân báo đáp chỉ sợ cũng không được.”

“Nha đầu, chẳng lẽ ngươi không biết sau khi Linh Thú có thể hóa người, sẽ không khác gì nhân loại hay sao?” Từ Tà hơi hơi nheo lại mắt tím, tà mị cười: “Nếu chúng ta sinh đứa nhỏ, nhất định là nhân loại, nếu ngươi không tin, chúng ta có thể thử xem”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc kia của nam nhân, Cố Nhược Vân tâm không chút rung động, khóe môi nàng gợi lên một chút tươi cười, tựa tiểu phi tiểu nói: “Dù vậy, cũng không thay đổi chuyện thực ngươi là Phượng Hoàng, ta đối với loại không phải tộc của ta không có hứng thú gì, nếu ngươi động dục, phải đi tìm một mẫu Phượng Hoàng, ta đối với ngươi không có hứng thú gì.”

Từ Tà sắc mặt lập tức biến đen, nha đầu kia có ý tứ gì? Chẳng những khinh bỉ hắn là Linh Thú, còn nói hắn động dục?

“Tốt lắm, nha đầu, ta không đùa ngươi, chúng ta nói chuyện chính,” Từ Tà hít vào một hơi thật sâu, hắn thực sự tiếp tục nói tiếp sẽ bị tiểu gia hỏa này làm tức chết: “Lúc này đây ta muốn tiếp tục bề quan tu luyện, tạm thời không thể xuất hiện, có nguy hiểm gì mà nói để cho Vân Dao đi lên, đừng mạnh mẽ chống đỡ nữa.”

Cố Nhược Vân có chút ngây ngốc, nếu nàng không có nhìn lầm mà nói, vừa rồi ở trong mắt Từ Tà xuất hiện một chút đau lòng?

Người này, cũng sẽ đau lòng nàng?

Ở trong lòng nàng, Từ Tà vừa là thầy vừa là bạn, lúc nên nghiêm khắc thì vô cùng nghiêm khắc, đau lòng..... Nhưng là chưa từng xuất hiện qua.

Trong góc, Vân Dao một môi lui thành một đoàn nhìn nhìn Từ Tà, lại nhìn Cố Nhược Vân, con ngươi lại chuyển bắt đầu chuyển động.

Có gian tình!

Từ Tà và tiểu nha đầu này khẳng định có gian tình!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Sát thủ Huyền Âm Điện (một)

Vân Dao trong lòng có chút khiếp sợ, theo nàng, tiểu nha đầu nhân loại này rất là phổ thông, vì sao ôn thần này coi trọng nàng? Càng là khế ước với nàng, đến cùng nàng có năng lực gì làm cho Thượng Cổ Phượng Hoàng thần phục?

“Từ Tà, ta không quấy rầy ngươi bề quan, Vân Dao, tạm thời ở trong Thượng Cổ Thần Tháp khôi phục thương thế, có cần ta sẽ để cho ngươi xuất hiện.”

Cố Nhược Vân ngáp một cái, nàng đã một ngày không có nhìn thấy tiểu Dạ rồi, tên kia phỏng chừng lại úy úy khuất khuất ở góc tường vẽ vòng tròn.

Trong hoàng cung, nữ tử ung dung cao quý ngồi ở trên ghế quý phi, không cho là đúng thường thức móng tay, nói: “Những thứ ta muốn chuẩn bị như thế nào rồi?”

Thị vệ cung kính hồi đáp: “Bẩm báo Quý Phi nương nương, những thứ ngài muốn chúng ta đã lấy đến, hơn nữa là trưởng lão Huyền Âm Điện đưa qua, lão đã tiếp nhận nhiệm vụ của chúng ta rồi.”

“Tốt, tốt lắm!” Lăng Quý Phi cười lạnh một tiếng, ngồi dậy, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một chút ngoan độc: “Ba năm, Cố Nhục Vân, ngươi giết người Lăng gia chúng ta đã ba năm, ba năm này không có lúc nào là bản cung không nghĩ tới này thù hận này! Nhưng mà lấy lực lượng lúc trước của bản cung không cách nào đối phó ngươi! Hiện tại bản cung dùng thời gian ba năm tìm đến một quyền công pháp trân quý, mới làm cho trưởng lão Huyền Âm Điện đáp ứng yêu cầu của bản cung! Lúc này đây, cho dù ngươi có Bách Thảo Đường che chở, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Trời biết trong ba năm này nàng là như thế nào đàn độn vượt qua, ngay cả bề hạ cũng không từng nguyện ý báo thù rửa hận vì nàng! Cho nên tất cả những thứ này đều chỉ có thể dựa vào chính nàng! Nếu không, nàng cũng sẽ không thể tiêu phí ba năm thời gian đi tìm thứ có thể làm cho trưởng lão Huyền Âm Điện coi trọng.

Mà nàng, sẽ làm nữ nhân kia biết, người Lăng gia không thể dễ giết như vậy! Giết của người thân nàng, nhất định phải đi minh giới (địa phủ) thỉnh tội với bọn họ!

Ban đêm, bóng đêm như nước, ánh trăng thanh lãnh từ ngoài cửa sổ rơi xuống, chiếu vào phía trên dung nhan thanh lệ của thiếu nữ.

Thiếu nữ khoanh chân ngồi ở trên giường, nhẹ nhắm mắt, nồng đậm linh khí quanh quẩn quanh thân của nàng, theo lỗ chân lông từng sợi từng sợi hợp lại rồi bị nhét vào trong cơ thể.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một dao động khác thường, làm cho thiếu nữ đang khoanh chân ngồi đột nhiên mở hai mắt, trong con ngươi thanh lãnh xẹt qua một tia sáng lạnh, nói: “Có người xâm nhập trận pháp! Không biết là ai nửa đêm tới nơi này quấy rầy!”

Trận pháp của trang viên là Từ Tà thiết trí, trừ phi tu vi đến Võ Hoàng, những người khác đều là có đến mà không có về!

Nghĩ đến đây, nàng phát tay áo đứng lên, đi nhanh ra ngoài.

“Sư phụ.”

Rất xa, Vệ Y Y đã nhìn thấy Cố Nhục Vân nghênh bước mà đến, vội vàng hô một tiếng.

Đứng ở bên cạnh của nàng là Bách Xuyên một thân cẩm y, lúc này hẳn đang ngại ngùng nghiêm mặt, có thể là nghĩ tới lời nói làm cho hắn làm nam sủng mà Vệ Y Y nói lúc trước, ánh mắt nhìn Cố Nhục Vân bất giác mang theo một chút kỳ quái.

Đương nhiên, Cố Nhục Vân cũng không có để ý đến hắn, đi thẳng đến trước mặt Vệ Y Y, hỏi: “Là ai xâm nhập trận pháp?”

“Không rõ ràng.”

Vệ Y Y lắc lắc đầu: “Tên kia còn ở trong trận pháp, ta nghĩ chờ thể lực của hắn hao phí hết sau đó mới chộp hắn tới ép hỏi.”

“Không cần phiền phức như vậy,” Cố Nhục Vân cười cười: “Vân Dao, ngươi đưa hắn ra đến cho ta.”

Bá!

Một vệt sáng bén nhọn hiện lên, sau đó một nữ tử thanh nhã mặc váy màu vàng sáng như cúc xuất hiện ở trước mắt mọi người Ma Tông, nàng một đầu tóc đen như thác nước, giờ tay nhắc chân tao nhã cao quý, giống như một tiểu thư khuê các chân chính.

Chỉ là, sau khi nhìn đến chuyện kể tiếp, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Sát thủ Huyền Âm Điện (hai)

Vân Dao thân mình chợt lóe, nhảy vào trong trận pháp, chỉ một lát, một huyết y nam tử (đàn ông mặc quần áo nhuộm đầy máu) bị nàng túm trên tay quăng tới trước mặt Cố Nhục Vân.

“Chỉ một người?”

Vệ Y Y ngẩn người, kinh ngạc nhìn về phía Vân Dao.

Vân Dao vẫn luôn cười yếu ớt thản nhiên, nhàn nhạt nói: “Các người không phải là muốn hỏi sao? Một người là đủ, người khác, ta đều giết.”

Hít!

Mọi người hung hăng hít một ngụm khí lạnh, đến cùng là nữ nhân này có lai lịch gì? Chẳng những có thể vọt vào trận pháp ở lúc trận pháp không đóng hơn nữa còn toàn thân trở ra, càng là ở trong trận pháp kia giết được kẻ địch chỉ còn lại có một người.

Quan trọng nhất là, hoàn thành chỉ trong khoảng nửa khắc (khoảng 7-10 phút)!

Khi nào thì bên người đại tiểu thư có một cường giả như vậy?

“Người Huyền Âm Điện?”

Sau khi nhìn thấy ký hiệu trên người sát thủ, sắc mặt của Cố Nhượng Vân lập tức đen xuống.

Huyền Âm Điện khác với những chỗ khác, trước khi ám sát những người khác đều sẽ che giấu tung tích thật tốt, nhưng mà bọn hắn sẽ không làm như vậy, bọn họ chẳng những mặc quần áo của Huyền Âm Điện, lại còn sẽ thông báo cho đối phương ở trước lúc ám sát, làm cho đối phương biết chuyện này là Huyền Âm Điện bọn hắn làm.

Mà chắc hẳn tới nay những người này tới đây, cũng không phải là vì giết nàng, mà là thông báo cho nàng một tiếng thuận tiện nghiên cứu địa hình.

Không nghĩ tới lại đi nhằm vào trận pháp, thế cho nên trở thành tù nhân.

“Hừ!”

Tên huyết y nam tử bị Vân Dao túm ở trên tay kia hừ lạnh một tiếng, nói: “Không nghĩ tới lúc này đây, nhiệm vụ của Huyền Âm Điện chúng ta vậy mà thất bại! Nhưng mà Cố Nhượng Vân, Huyền Âm Điện chúng ta muốn tánh mạng của ngươi, ngươi sống không được bao lâu, ha ha ha!”

Nhìn thấy Cố Nhượng Vân thay đổi sắc mặt, huyết y nam tử cười to hai tiếng, giống như thật thích thấy được vẻ mặt sợ hãi của đối phương.

Nhưng mà, hắn không biết Cố Nhượng Vân đen mặt là vì yêu nghiệt nam tử Tá Thượng Thần.

Chuyện Tá Thượng Thần thân là thiếu chủ của Huyền Âm Điện nàng biết, nhưng người này, vậy mà phái người ám toán nàng?

“Su phụ, cẩn thận!”

Bỗng nhiên, Vệ Y Y nhìn thấy huyết y nam tử ném một con độc trùng, về phía khuôn mặt của Cố Nhượng Vân, sắc mặt đột nhiên đại biến, mà loại thời điểm này Cố Nhượng Vân còn đang suy nghĩ sâu xa, không có phục hồi tinh thần lại.

“Cút!”

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ phía sau Cố Nhượng Vân truyền đến, như kì tích, độc trùng đánh úp về phía Cố Nhượng Vân kia chợt chuyển phương hướng, một ngụm cắn ở trên cổ họng của huyết y nam tử.

“A! !”

Huyết y nam tử tê tâm liệt phế hô to lên, rồi sau đó ở dưới ánh mắt của mọi người da thịt trên người từng chút rớt xuống, cuối cùng biến thành một bãi máu.... ..

“Rống!”

Vân Dao rống lớn một tiếng, ở dưới ánh mắt của mọi người thân thể nháy mắt biến thành một con Bạch Hổ khổng lồ, ‘soạt’ một tiếng trốn vào trong góc, toàn bộ thân thể đều run rẩy, hoảng sợ nhìn nam tử đứng sau lưng Cố Nhượng Vân.

Lập tức, tất cả mọi người kinh hãi tròn tròn mắt, nữ tử tao nhã cao quý kia thế mà lại là một Linh Thú? Hơn nữa bộ dáng này thấy thế nào đều như là con mèo nhỏ bị kinh.

Đợi chút!

Linh Thú? Hóa người?

Hít!

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc chuyển về phía Cố Nhượng Vân.

Đại tiểu thư nhà mình chính là ngư bức (ý nói mạnh mẽ), ngay cả con Linh Thú có thể hóa người này đều nghe theo mệnh lệnh của nàng, trên đời này trừ

bỏ đại tiểu thư nhà mình ra, còn có ai có loại bản lĩnh này?

Cố Phán Phán có thể sao? Thi Vân có thể sao?

Đừng nhìn Thi Vân kia thiên phú rất mạnh, nhưng mà có một số điểm so với tiểu thư nhà mình vẫn là kém xa....

“Tiểu Dạ, sao ngươi lại tới đây?”

Cố Nhược Vân có chút kinh ngạc nhìn Thiên Bắc Dạ, kỳ thực, vừa rồi Thiên Bắc Dạ tính không ra tay, vị huyết y nam tử kia cũng không thể ám toán được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Sát thủ Huyền Âm Điện (ba)

Thiên Bắc Dạ nhíu mày, trên dung nhan tuyệt thế khuynh thành tràn đầy vẻ lo lắng, một đôi con ngươi giống như đầm máu lạnh lùng nhìn bãi máu trên đất, tóc bạc hồng y, ở dưới bóng đêm bất giác hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Tiểu Vân, hần muốn giết ngươi, người Huyền Âm Điện muốn giết ngươi, ta đi diệt Huyền Âm Điện được không?”

Ở trong miệng của hần, thật giống như diệt một Huyền Âm Điện đơn giản giống như ăn cơm.

“Tiểu Dạ,.....” Cố Nhược Vân nhìn đôi mắt mất màu đỏ của nam nhân, hơi hơi sững sờ một chút.

“Bọn họ đáng chết! Người muốn giết ngươi, đều đáng chết!”

Đúng vậy, người muốn động bất cứ thứ gì của nàng, đều đáng chết!

Nếu tất cả mọi người toàn bộ đại lục muốn động nàng, vậy hần, không để ý giết hại khắp đại lục.

“Tiểu Dạ,“ Cố Nhược Vân nhẹ nở nụ cười, trấn an hần như là trấn an một đứa trẻ: “Ta đây không phải vẫn tốt sao? Huống chi, có một số việc ta muốn làm rõ ràng.”

Nàng muốn biết, vì sao tên yêu nghiệt kia lại phái người Huyền Âm Điện đối phó nàng.

“Được.”

Thiên Bắc Dạ là hải tử rất nghe lời, nhưng mà cũng chỉ nghe lời nói của một mình Cố Nhược Vân, những người khác nếu muốn chỉ phối quyết định của hần, phỏng chừng ở đã táng thân trong biển máu.

“Nhưng mà, chờ sau khi ngươi làm rõ ràng, ta sẽ đi diệt Huyền Âm Điện, được không?”

Hần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không muốn buông tha Huyền Âm Điện, ai bảo tên này muốn thương hại Tiểu Vân.

Cố Nhược Vân mỉm cười, nhưng mà cũng không nói thêm gì, chợt nàng phát hiện Vân Dao tránh ở góc tường, có chút kinh ngạc hỏi: “Vân Dao, ngươi ở nơi đó làm gì?”

Vân Dao nghe được lời nói của Cố Nhược Vân, sợ tới mức thân mình run lên, nàng đến cùng là làm chuyện xấu tám đời gì, gặp ôn thần kia còn chưa đủ, thế nào ngay cả vị này cũng xuất hiện.

Đến cùng tiểu nha đầu này là loại người nào? Vì sao nhiều cường giả như vậy đều có quan hệ với nàng?

Loại thời khắc này, Vân Dao quả thực là khóc không ra nước mắt, phỏng chừng trên đời này không có Linh Thú nào bị ai như nàng.

“Lão hổ?” Thiên Bắc Dạ nhìn Vân Dao, nhíu mày nói: “Ta không thích Hồ tộc, Tiểu Vân, ta có thể giết nàng sao?”

Vân Dao sợ tới mức thân mình run rẩy, sau đó rất là nhu thuận kêu một tiếng: “Meo.”

Phù phù.

Vệ Y Y thiếu chút nữa té ngã trên đất, cái trán tràn đầy hắc tuyến, người này thật sự là Thần Thú Bạch Hổ? Phỏng chừng lá gan của Thử tộc (loài chuột) đều lớn hơn nàng.

“Tiểu Dạ, ngươi và Hồ tộc có cừu oán?” Cố Nhượng Vân kinh ngạc hỏi.

Thiên Bắc Dạ trầm mặc một lúc lâu, nói: “Chúng nó rất âm ỉ.”

Được rồi!

Cố Nhượng Vân hoàn toàn hết chỗ nói với Thiên Bắc Dạ rồi, nàng quay đầu nhìn về phía Vệ Y Y, nói: “Vệ Y Y, ngươi cùng ta đi khách điểm một chút, có vẻ tên Tá Thượng Thần kia còn chưa đi, ta ngược lại thật ra cũng muốn hỏi xem đến cùng hắn muốn làm cái gì!”

“Vâng, sư phụ.”

Vệ Y Y yêu mị cười, hơi hơi nheo lại đôi mắt lạnh.

Người Huyền Âm Điện muốn ám sát sư phụ, hoàn toàn xúc phạm điểm máu chốt của nàng! Cho dù Huyền Âm Điện thế lực cường đại, bọn họ cũng phải đi đòi một cái công đạo.

Trong khách điểm, Tá Thượng Thần lười nhác nằm ở phía trên ghế dựa, nhè lắc lắc quạt lông trong tay, bỗng nhiên, cửa phòng bị một cước đạp mở ra, chợt một bóng dáng thanh lệ xuất hiện ở trong mắt hắn.

“Tiểu Vân Nhi, ngươi trẻ như vậy tìm đến bồn hoàng tử, là muốn đến ám giết sao?”

Tá Thượng Thần yêu nghiệt cười, ánh mắt mang theo ái muội nhìn về phía thiếu nữ xâm nhập trong phòng, chậm rãi đứng lên.

Cố Nhượng Vân đen mặt: “Tá Thượng Thần, người Huyền Âm Điện ngươi đến ám sát ta, có phải nên cho ta một cái công đạo hay không?”

Kỳ thực, lấy sự cẩn thận của nàng mà chỉ mang theo Vệ Y Y đã xông vào, là vì trong lòng vẫn là có tín nhiệm đối với Tá Thượng Thần, dù sao quen biết ba năm, Tá Thượng Thần không giống người sẽ làm ra loại chuyện này.

Nhưng mà, sát thủ đến từ Huyền Âm Điện cũng là sự thật, bất luận chân tướng như thế nào, đều phải làm cho Tá Thượng Thần đi thăm dò!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tá Thượng Thần tức giận (một)

“Tiểu Vân Nhi, ngươi là đang trêu đùa ta sao?”

Tá Thượng Thần nhìn không được nở nụ cười, nụ cười kia khuynh quốc khuynh thành, tao nhã vô song.

Ngay cả Cố Nhượng Vân cũng không thể không thừa nhận, mặc dù là quen biết ba năm, mỗi lần nhìn thấy người này đều kinh diễm như khi mới gặp.

Nhưng mà, một người nam nhân yêu diễm đến loại trình độ này, làm cho nữ tử khắp thiên hạ đều có vẻ xấu xí.

“Bồn hoàng tử là ăn no rủng mỡ mới làm cho Huyền Âm Điện ám sát ngươi? Hơn nữa, nếu ngươi đã chết, vậy huynh trưởng ngươi còn không lập tức lật trời?”

Quan trọng nhất là, hắn không có lý do gì muốn giết Cố Nhượng Vân, cho nên nói người Huyền Âm Điện muốn ám sát nàng, kia căn bản là không có khả năng!

Bá!

Một trường kiếm lạnh như băng đặt tại trên cổ Tá Thượng Thần, Vệ Y Y khóe môi hàm chứa tươi cười yêu mị, trong mắt mang theo ý lạnh: “Thích khách đến ám sát lần này quả thật là người Huyền Âm Điện các ngươi, Tứ hoàng tử, kính xin ngươi cho chúng ta một cái công đạo!”

“Làm càn!”

Thanh Y nhìn thấy hành vi của Vệ Y Y, sắc mặt mạnh mẽ phát lạnh, vừa định rút kiếm, nhưng mà, Tá Thượng Thần lại nâng nâng tay, ngăn lại động tác của nàng.

“Thanh Y, ngươi lui ra.”

Tươi cười yêu nghiệt trên mặt hắn từng chút biến mất, mắt phượng câu người hơi hơi nheo lại, hỏi: “Tiểu Vân Nhi, các ngươi nói là sự thật?”

Dựa theo tính cách của Cố Nhược Vân, không có nắm chắc, nàng căn bản là sẽ không tìm tới cửa.

Cho nên nói, Huyền Âm Điện quả thật là có người muốn ám sát nàng!

Nghĩ đến đây, Tá Thượng Thần trong lòng bất giác mạnh mẽ xuất hiện ra một cỗ lửa giận, đến cùng là tên hỗn đản đáng chết nào làm ra loại chuyện này! Còn làm hại bản thân gánh tội! Nếu để cho hắn biết là ai làm, không bằm thây vạn đoạn tên kia không cách nào tiêu trừ tức giận trong lòng hắn!

“Tứ hoàng tử, ngươi cho là thế nào?” Cố Nhược Vân nở nụ cười: “Nếu không phải là trong trang viên của ta thiết trí trận pháp, phỏng chừng ta rất nhanh sẽ đầu thân hai nơi! Ngươi nói đến cùng là chúng ta nói thật hay là giả?”

Nghe được Cố Nhược Vân xưng hô bản thân là Tứ hoàng tử, Tá Thượng Thần biết nàng tức giận, nhưng nàng nói cũng là sự thật, nếu Huyền Âm Điện muốn giết người, một người không được sẽ phải càng nhiều người đi hơn, thế sống chết không nghĩ, mà lấy lực lượng hiện giờ của Cố Nhược Vân quả thật không cách nào so sánh với những lão bất tử kia của Huyền Âm Điện.

Cho nên, nàng tức giận cũng là, dù sao mọi người thiếu chút nữa thì không hiểu sao mà chết đi, có thể không tức sao?

“Tiểu Vân Nhi, ta là oan uổng, “Trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần tràn đầy ủy khuất: “Ta thật sự không biết chuyện này, ngươi chỉ cần cho ta thời gian, ta sẽ cho ngươi một cái công đạo.”

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, ý bảo Vệ Y Y thu trường kiếm lại, trên khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng cười khanh khách.

Chính là nhìn thấy tươi cười kia, Tá Thượng Thần bất giác rung mình một cái.

“Tứ hoàng tử, phiền toái ngươi nhanh chóng tra ra người làm chủ phía sau màn của chuyện này, nếu không, nếu lan đến người bên người ta, tuy rằng thực lực hiện tại của ta còn chưa tới đạt tới trình độ mạnh mẽ, nhưng mà, tin tưởng ta, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ đảo điên toàn bộ Huyền Âm Điện!”

Tá Thượng Thần thân mình nhẹ nhàng chấn động, mắt phượng sâu thẳm chăm chú nhìn bóng dáng đơn bạc của thiếu nữ trước mặt, giờ khắc này, trên người thiếu nữ khí phách lộ rõ vô cùng, quân lâm thiên hạ.

Hắn tin tưởng, Cố Nhược Vân có năng lực này.

Một phế vật hơn ba năm trước mới chỉ là Tụ Khí cấp hai, vậy mà ở trong ba bốn năm ngắn ngủn tới trình độ hiện giờ!

Phòng chừng cũng chỉ có thiên tài bên trong mấy cái thế lực kia mới có loại thiên phú này.

Nhưng mà, so sánh với thiên tài này, linh hải rộng lớn khôn cùng trong thân thể của Cố Nhược Vân, tu luyện đột phá so với người bình thường, còn muốn khó khăn hơn rất nhiều! Mà dưới tình huống như vậy, nàng còn có thể đột phá nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Tá Thượng Thần tức giận (hai)

Kia không phải là thiên tài trong thiên tài thì là cái gì?

Hơn nữa, thiên phú của Cố Nhược Vân là ở phía sau mới có thể chân chính hiển hiện ra, mọi người đều biết, thực lực càng về sau, bình cảnh cũng lại càng nhiều, ở thời điểm người khác thiên tâm vạn khổ (*) muốn đột phá bình cảnh, nàng có thể trực tiếp đột phá.

(*) thiên tâm vạn khổ = trăm cay nghìn đắng: ý chỉ quá trình làm việc cay đắng, khó khăn

Nói cách khác, Cố Nhược Vân chỉ cần lấp đầy linh hải, là có thể đột phá, không có bình cảnh gì.

“Thanh Y, ngươi lập tức đi thăm dò cho ta, đến cùng là ai muốn ám sát Tiểu Vân Nhi!” Tá Thượng Thần trong mắt hiện lên sát ý: “Bất kể là ai, đều bắt buộc bị ngũ mã phanh thây (**), hồn phi phách tán!”

(**) ngũ mã phanh thây = năm ngựa xé xác: hình phạt tàn bạo thời xưa, buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội

Thanh Y trong lòng phát lạnh, có chút sợ hãi nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần, vội vàng cung kính nửa quỳ xuống, nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Lúc này đây, chủ thượng thật sự tức giận rồi!

Thật không biết thế nào nhiều người không có mắt như vậy, không biết có một số nhiệm vụ không thể nhận sao? Chủ thượng tức giận cũng là bọn hán tự làm tự chịu! Ngay cả chủ thượng cũng không dám tổn thương Cố Nhượng Vân, đám người kia thật sự là to gan lớn mật!

Nếu chủ thượng không cho Cố cô nương một cái công đạo, Huyền Âm Điện là căn bản thừa nhận không nổi lửa giận của huyệt trưởng nàng.... ..

“Nể mặt người biểu hiện cũng không tệ, lần này ta sẽ không so đo với người, nhưng nếu để cho ta biết người che chở người Huyền Âm Điện, vậy..... Làm tốt chuẩn bị cả đời kinh hồn táng đả đi!”

Nói xong lời này, Cố Nhượng Vân liếc nhìn Tá Thượng Thần, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Phía sau, Tá Thượng Thần nhìn bóng lưng mảnh khảnh của thiếu nữ, khoe miệng hàm chứa một chút cười khở: “Tính tình của Tiểu Vân Nhi rất giống Cố Sanh Tiêu, tuyệt đối sẽ không chịu thua thiệt! Hai người bọn họ thật không hổ là một đôi huynh muội, Thanh Y, người lập tức đi thăm dò, ta cũng không muốn Tiểu Vân Nhi có hiểu lầm gì với ta.”

Nhưng mà, phỏng chừng trong bốn nước này, trừ bỏ nữ tử này, cũng sẽ không có người dám can đảm uy hiếp hán.

Hoàng cung nội viện, trong phòng ngủ, Lăng Quý Phi nhìn lão giả ngồi ở phía sau bình phong, lo lắng trùng trùng hỏi: “Liễu trưởng lão, ta nghe nói trong trang viên Cố Nhượng Vân kia ở có bố trí trận pháp, người Huyền Âm Điện không có sao chứ?”

Tên lão giả áo bào trắng được gọi là Liễu trưởng lão kia cao ngạo cười, nói: “Ta đã sớm thăm dò rõ ràng, cho nên trong đám người được phái đi lần này phải có một người tinh thông trận pháp, bằng vào năng lực của Cố Nhượng Vân kia, cho dù nàng có thể tìm được người thay nàng bố trí trận pháp, chắc hẳn cũng chỉ là trận pháp thông thường.”

“Ta đây an tâm.”

Lăng Quý Phi nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó trên khuôn mặt ung dung cao quý kia hiện lên vẻ ngoan độc, khoe môi nhếch cười lạnh.

Cố Nhượng Vân, không biết sau khi người nhận được lệnh ám sát của Huyền Âm Điện sẽ có cảm tưởng thế nào, theo bản cung, phỏng chừng người sẽ bị dọa đến ngất đi! Đây là kết cục người đối đầu với bản cung!

Bắt đầu từ ba năm trước, bản cung cũng đã phát thề qua, không báo thù này, thề không làm người!

“Không tốt, Quý Phi nương nương, việc lớn không tốt!”

Bỗng nhiên, một tiếng nói vội vã từ ngoài cửa truyền đến.

Chợt một người mặc trang phục thị vệ chạy nhanh tới, vội vàng hành lễ một cái, sốt ruột nói: “Vừa rồi ta luôn luôn chú ý tình hình ở ngoài cửa, từ sau khi những người đó tiến vào trang viên thật lâu cũng không đi ra, nhưng mới vừa rồi, người ở bên trong đã ném một đồng thi thể ra ngoài, đốt ở ngoài cửa.”

“Người nói cái gì?”

Khuôn mặt của Lăng Quý Phi lập tức vặn vẹo, không đợi nàng tiếp tục nói chuyện, ‘phịch’ một tiếng, lão giả bên cạnh một chương đánh về phía cái bàn, khuôn mặt xanh mét nói: “Tốt cho một Cố Nhượng Vân, lại có thể làm nhiệm vụ của Huyền Âm Điện chúng ta thất bại! Xem ra lúc này đây, bản trưởng lão phải tự thân xuất mã (tự mình ra trận)! ”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Tá Thượng Thần tức giận (ba)

Trong lòng Lăng Quý Phi vốn đang tràn đầy không thoải mái nhưng sau khi nghe nói như thế bất giác bình tĩnh xuống.

Không sai, những người đó đã chết, vẫn còn có Liễu trưởng lão cường đại, Cố Nhượng Vân là tuyệt đối không có khả năng còn sống!

“Liễu trưởng lão, trận pháp kia lợi hại như thế, ngộ nhờ sau khi Cố Nhượng Vân biết Huyền Âm Điện muốn giết nàng luôn tránh ở trong trang viên thì làm sao bây giờ?”

“Hừ!” Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng: “Ta đã sớm tra qua tình huống của nàng, Cố Nhượng Vân này nhưng là người trọng tình cảm, chỉ cần ta bắt người bên cạnh nàng, không sợ nàng sẽ trốn tránh không đi ra! Đã nàng lựa chọn giết người Huyền Âm Điện ta, vậy nhất định phải vì thế mà nợ máu trả bằng máu!”

Huyền Âm Điện sở dĩ rất cường đại trong mắt người đời, chủ yếu là bởi vì Huyền Âm Điện này nếu có một người làm nhiệm vụ thất bại, vậy người mạnh

mẽ hơn hẳn sẽ tiếp tục nhiệm vụ này, không chết không ngừng! Cho nên, một người nếu bị Huyền Âm Điện đưa ra lệnh ám sát, là tuyệt đối sẽ không sống quá nửa tháng!

“Vậy còn làm phiền Liễu trưởng lão.”

Lăng Quý Phi trong lòng vui vẻ, mặt lộ vẻ vui mừng nói.

“Nhưng mà, Liễu trưởng lão, ông có thể đánh phế Cố Nhượng Vân rồi giao cho ta tra tấn hay không? Nàng giết nhiều người Lăng gia ta như vậy, không tự mình báo thù trong lòng ta thật không thoải mái.”

“Không thành vấn đề.”

Liễu trưởng lão gật gật đầu: “Chờ ngày mai ta sẽ đi bắt người bên cạnh nàng, nhất định bức nàng đi ra!”

Từ đầu tới cuối, lão cũng chưa để Cố Nhượng Vân vào mắt, cho dù trong Bách Thảo Đường có Võ Vương tọa trấn, nhưng phế vật Võ Vương sơ cấp kia cũng không xứng đầu với lão!

Mà nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin của Liễu trưởng lão, vui mừng trong mắt Lăng Quý Phi càng sâu, nàng giống như trông thấy Cố Nhượng Vân quỳ gối trước mặt bản thân cầu xin tha thứ, quả thực chính là đại khoái nhân tâm (hả lòng hả dạ)!

“Phụ thân, Lăng Hi, Lăng Ngọc, các người chờ, ta rất nhanh sẽ làm cho kẻ thù của các người đi địa ngục chuộc tội với các người! Đến lúc đó, ta sẽ phế đi tứ chi (hai tay, hai chân) của nàng, đánh gãy gân chân của nàng, phá linh hải của nàng, làm cho nàng trở thành một phế vật mặc các người ức hiếp!”

Nghĩ nghĩ, nàng phá lên cười, trong nụ cười kia mang theo nước mắt, còn có ác độc và oán hận đối với Cố Nhượng Vân.... ..

Nhưng Cố Nhượng Vân lại không ngờ rằng thù hận Lăng Quý Phi đối với mình lại lớn như vậy, nhưng mà cũng đúng, toàn bộ Lăng gia trên cơ bản là bị nàng giết, Lăng Quý Phi thân là người Lăng gia làm sao có thể không ghi hận?

Chỉ là vì thế lực của Bách Thảo Đường quá mức cường đại, cho nên không dám ra tay mà thôi.

Chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng nhất định sẽ ở sau lưng Cố Nhượng Vân hung hăng đâm một đao.

Sáng sớm, nắng sớm mới lên.

Ở ngã tư đường cách Bách Thảo Đường không xa, một tiểu thiếu niên ước chừng hơn mười tuổi tò mò nhìn quầy hàng xung quanh, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo tò mò: “Mạc Vũ tỷ tỷ, người muốn mang ta đi chỗ nào?”

Vị nữ tử tên là Mạc Vũ kia chính là Hữu hộ pháp của Ma Tông, hiện giờ còn là đường chủ Đan đường, ở sau khi thành lập Ma Tông, Cố Nhượng Vân đã truyền thụ thuật luyện đan cho Mạc Vũ, hơn nữa giao Đan đường cho nàng quản lý.

Lúc này đây, Cố Nhượng Vân nhìn trúng cũng không chỉ là thiên phú tu luyện của Bách Xuyên, thiên phú luyện đan của hắn cũng không kém, cho nên đã giao hắn cho Mạc Vũ.

“Tiểu Xuyên, ta muốn mang người về bản bộ (nơi cốt lõi, nơi đóng quân ~ đại loại vậy áL) của chúng ta, chủ tử có nhiệm vụ mới cho người.”

Mạc Vũ cười cười, nàng nhìn khuôn mặt phấn nộn của tiểu chính thái, nhin không được đưa tay nhéo một cái.

Bách Xuyên đen mặt, hắn không rõ vì sao những nữ nhân này biến thái như vậy, mỗi người đều thích xoa nắn mặt mình.... ..

Trừ Cố Nhượng Vân!

Trong mắt người kia chỉ có tu luyện, trừ bỏ tu luyện và phát triển thế lực của bản thân ra, không có gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Tá Thượng Thần tức giận (bốn)

Bỗng nhiên, Mạc Vũ dừng bước chân, nàng gắt gao lôi kéo tay của Bách Xuyên, ánh mắt cảnh giác nhìn lão giả ngăn cản đường đi.

Lão giả kia một thân áo bào trắng, đứng chấp tay, tiên phong đạo cốt, nhưng mà trong đôi con ngươi đục ngầu kia lại mang theo cao ngạo và ngoan độc.

“Người là người phương nào?” Mạc Vũ nhui mày, cẩn thận kéo Bách Xuyên tới phía sau mình, hỏi.

Lão già lạnh lùng nhìn hai người, nói: “Các người là người Bách Thảo Đường? Cổ Nhượng Vân là gì của các người?”

Chủ tử?

Mạc Vũ sợ run một chút, lão gia hỏa này là tới tìm chủ tử? Nghĩ đến đây, lòng của nàng bất giác trầm xuống: “Người tìm nàng muốn làm gì?”

“Xem ra lão phu cũng không có tìm lầm,” Lão già cười cười, giọng nói lạnh lùng nói tiếp: “Một khi đã như vậy, phiền toái hai vị tới Huyền Âm Điện ta làm khách!”

Bách Xuyên cắn chặt môi, thân mình mềm yếu nhích lại gần thân thể của Mạc Vũ, trong mắt to quật cường khó tránh khỏi xuất hiện một chút kích động. Thật hiển nhiên, ngay cả hắn cũng biết là lão nhân này không có ý tốt.

“Tới Huyền Âm Điện làm khách?” Mạc Vũ cười lạnh một tiếng: “Nếu ta cự tuyệt thì sao?”

Bất luận như thế nào, Mạc Vũ cũng sẽ không để cho lão gia hỏa này dùng bản thân uy hiếp chủ tử!

Về phần vì sao nàng không phủ nhận quan hệ với Cổ Nhượng Vân, chính là bởi vì Huyền Âm Điện đều đã tìm tới cửa, khẳng định đã điều tra thật kỹ càng, cho dù bản thân phủ nhận đối phương cũng không tin tưởng.

“Ha ha, đây nhưng là không phải theo ý người, hôm nay người là đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!”

Lão già cười ‘ha ha’ hai tiếng, một khắc kia, vô cùng vô tận lực lượng đè ép đi tới chỗ Mạc Vũ, uy áp thuộc về Võ Vương giống như là một tảng đá nặng nề đè ở trên thân thể của nàng, lập tức làm cho khuôn mặt trắng nõn kia trở nên trắng bệch.

“Tiểu cô nương, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chỉ cần người đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không xúc phạm tới người!”

Sắc mặt của Mạc Vũ tái nhợt, ánh mắt lại lộ ra đồng tình, giống như lão nhân trước mắt chỉ là một người đáng thương mà thôi.

“Người muốn dùng ta uy hiếp nàng, chính là vô cùng sai, tiểu Xuyên, người đi mau, đi báo tin cho nàng, nói người Huyền Âm Điện đến!”

Từ lúc bọn họ đi theo chủ tử, các nàng đã từng âm thầm theo dõi, dùng cả đời báo đáp nàng, cho nên, làm sao bọn họ có thể cho phép có người dùng bản thân uy hiếp chủ tử?

Nhưng mà, chờ sau khi nàng hy sinh, chủ tử và bọn huynh đệ tỷ muội Ma Tông đều sẽ báo thù vì nàng.

Đến lúc đó, đáng thương chính là lão gia hỏa này.

Nghĩ đến đây, khóe môi Mạc Vũ hàm chứa trào phúng, đùa cợt trong mắt vô cùng rõ ràng.

“Đứng lại!”

Lão nhân sắc mặt lạnh lùng, thân hình hóa thành một ngọn gió đuổi theo Bách Xuyên, ‘phanh’ một tiếng, một quyền đánh vào phía trên lưng của Bách Xuyên, thân mình nho nhỏ kia đột nhiên ngã văng ra ngoài, đánh vào phía trên quầy hàng ở góc đường.

Tiểu chính thái sắc mặt tái nhợt, khóe môi mang theo tơ máu, ánh mắt quật cường hung hăng nhìn chằm chằm lão già.

“Lão bắt tử, người xuống tay với một tiểu hài tử tính là bản lĩnh gì?” Mạc Vũ đột nhiên giận dữ, thân mình đều run rẩy: “Đây là sở tác sở vi (hành động) của Huyền Âm Điện các người, ngay cả tiểu hài tử nhỏ như vậy cũng không buông tha?”

Liều trưởng lão cười lạnh một tiếng: “Người muốn lừa bịp ta hay sao? Tiểu gia hỏa này có vẻ chính là người bên người Cổ Nhượng Vân, vài ngày trước nàng giống như vì hắn mà trở mặt với Thái Tử Thanh Long Quốc, chắc hẳn tiểu gia hỏa này có ý nghĩa rất lớn đối với nàng, chỉ có một mình người, ta còn không xác định Cổ Nhượng Vân có đến hay không, nếu bắt hắn đi, ta tin tưởng nữ nhân kia tất nhiên sẽ xuất hiện!”

“Người.....”

Mạc Vũ tức đến mức cả người run rẩy, hiện tại nàng chỉ hy vọng có người khác có thể thấy được một màn như vậy sau đó đi thông báo cho Cổ Nhượng Vân.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Tá Thượng Thần tức giận (năm)

“Tiểu nha đầu, hấn ở trên tay ta, các ngươi vẫn là đừng phản kháng, phản kháng vô dụng.”

Liễu trưởng lão hơi hơi nheo lại con ngươi đục ngầu, không nề tình nói.

“Không cho ngươi chạm vào hấn!”

Mất thấy Liễu trưởng lão đi về phía Bách Xuyên, đôi mắt của Mạc Vũ trở nên đỏ bừng, liễu lĩnh xông đến.

Tiểu gia hỏa này là chủ tử phó thác cho nàng, cũng chứng minh sự tin cậy của chủ tử đối với nàng, nàng không thể cô phụ một phần tín nhiệm này, cho nên cho dù liều hết tất cả sức lực cũng sẽ không thể để cho lão gia hỏa này động hấn!

Tuyệt không thể!

“Không biết tự lượng sức mình!”

Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, khí thế trên người bùng lên, Mạc Vũ còn chưa tới trước mặt của hấn, đã nghe thấy ‘oanh’ một tiếng, thân thể mềm mại kia cứ như vậy bị đánh bay đi ra ngoài, lực lượng cường đại xuyên vào cơ thể, làm cho nàng không nhận được miếng phun máu tươi.

Lão già cũng không có buông tha nàng, một dòng khí sương mù giống như bàn tay của Phật Như Lai xuất hiện ở trước mặt của nàng, hung hăng đè ép xuống.

Phanh!

Đau đớn xương cốt bị nghiền nát làm cho thái dương của Mạc Vũ nổi lên gân xanh, nắm tay gắt gao nắm chặt lại thành khối, từ đầu tới cuối, nàng đều không có phát ra âm thanh, cũng không có cầu xin tha thứ, chỉ là dùng ánh mắt kia gắt gao nhìn chăm chăm Liễu trưởng lão, trong mắt tràn đầy thù hận và tức giận.

“Ngươi đã vô dụng.”

Liễu trưởng lão lắc lắc đầu.

Kỳ thực, ngay từ đầu hấn là muốn dùng La Âm để uy hiếp, dù sao ai chẳng biết quan hệ giữa La Âm và Cố Nhượng Vân? Đáng tiếc trong mấy tháng này La Âm cũng không ở Thanh Long Quốc, hấn cũng chỉ có thể lui lại mà tìm mục tiêu tiếp theo.

Tuy rằng Mạc Vũ đã ở bên người Cố Nhượng Vân, nhưng mà Liễu trưởng lão vẫn là tra không ra quan hệ chân chính của bọn họ, đương nhiên không để vào mắt. Nhưng tiểu chính thái này thì không giống, Cố Nhượng Vân vì hấn, ở trước công chúng làm cho Thái Tử khó chịu, đây là chuyện rất nhiều người đều biết, nếu dùng hấn đương nhiên có thể uy hiếp được nữ nhân kia.

Nhưng mà, từ mới vừa rồi, Bách Xuyên cũng không có nói thêm một câu, chỉ dùng ánh mắt quật cường kia cắn tức Liễu trưởng lão, ở giờ phút này thân mình nhỏ nhỏ là có vẻ cứng cỏi như thế.... ..

“Ngươi đi với ta!”

Liễu trưởng lão nhắc nhở Bách Xuyên, nháy mắt trốn tới xa xa, trong hư không, chỉ để lại một câu vọng lại.

“Ngươi trở về nói cho Cố Nhượng Vân, nói là..... Ta ở Lăng gia chờ nàng! Ha ha! Nếu tới muộn thì nhất xác cho tiểu tử này đi!”

Trên ngã tư đường, một nữ tử cả người bị máu tươi phủ kín khó khăn bò ở trên đường, phía sau thân thể của nàng bị máu nhuộm thành một con đường máu, chính là nhìn Bách Thảo Đường ở chỗ không xa kia, con ngươi vốn u ám của nữ tử lại dâng lên một chút hi vọng.

Bách Xuyên bị người Huyền Âm Điện bắt đi, phải đi thông báo cho chủ tử, nếu không, Huyền Âm Điện chuyện gì đều sẽ làm được!

Nghĩ như vậy, nữ tử không biết lấy đâu ra lực lượng, hai tay gắt gao bắt lấy mặt đất từng bước một bước tới phía Bách Thảo Đường.

Mất thấy đã sắp tới Bách Thảo Đường, nàng vài lần muốn ngất đi qua đều cố gắng chống cự được, rất khó tưởng tượng, một người xương cốt toàn thân đều bị đập nát, lại là dựa vào nghị lực thể nào đi nhiều bước đường như vậy.

“Không được..... Ta tuyệt đối không thể ngất đi, nếu không, Bách Xuyên rất có khả năng sẽ có nguy hiểm!” Mạc Vũ cắn chặt môi, toàn thân đau đớn làm cho nàng ngay cả đi một bước đều là tê tâm liệt phế như vậy, giống như có dao nhỏ cắt thịt của nàng: “Còn có ba bước, còn có ba bước là đến, chỉ cần đến Bách Thảo Đường, bọn họ là có thể đi thông báo cho chủ tử.....”

Huyền Âm Điện bắt đi Bách Xuyên, cũng không phải người thông báo, mục đích là tra tấn tiểu nha đầu vừa rồi dám can đảm mở miệng chống đối lão! Hơn nữa, vừa rồi nhiều người vây xem xem diễn như vậy, lại không người trợ giúp Mạc Vũ thân bị trọng thương.... ..

Dù sao năng lực của Huyền Âm Điện đặt tại kia, ai có lá gan lớn như vậy đối địch với lão? Kia không phải là muốn chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 153: Tá Thượng Thần tức giận (sáu)

“Mạc Vũ cô nương, người làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Ngay tại trong nháy mắt Mạc Vũ kiên trì không được sắp ngã xuống, một giọng nói sốt ruột từ phía trước truyền đến, giờ khắc này, trái tim của nàng rớt cục thả xuống dưới, cũng bởi vì nội tâm lo lắng làm cho thân thể của nàng ngã nghiêng xuống đất.

“Nhanh, nhanh đi tìm. Chủ tử.”

Nói xong lời này, nàng khẽ nhắm mắt, máu nhiễm đỏ cả khuôn mặt, giống như mới đi ra từ huyết trì (hồ máu).

Triệu chương quý quá sợ hãi, vội vàng nói: “Người đâu, nàng Mạc Vũ cô nương vào Bách Thảo Đường, ta đi mời đại tiểu thư.”

Thân là chương quý của Bách Thảo Đường, hẳn thế nào không biết tầm quan trọng của Mạc Vũ đối với Cố Nhược Vân. Nàng thân là Hữu hộ pháp của Ma Tông, ba năm trở lại đây rất nhiều lần cống hiến vì Ma Tông, có thể nói, bất kể là Tầm Phong hay là Mạc Vũ, đều được coi là lão nhân (người cũ, người ở lâu nhất) của Ma Tông.

Hơn nữa, những người khác không biết, nhưng như thế nào Triệu chương quý lại không biết, Mạc Vũ có thể trở thành phụ tá đắc lực của Cố Nhược Vân, cùng Tầm Phong đã bước vào cảnh giới Vô Vương trước đây không lâu!

Có thể làm cho nàng bị thương nặng như thế, thực lực của người kia là có bao nhiêu cường đại?

Nghĩ vậy, Triệu chương quý rung mình trong lòng, sau khi vội vàng vàng phân phó hạ nhân nàng Mạc Vũ đi vào, ngay lập tức đi tới chỗ Cố Nhược Vân bẩm báo, cũng may lúc này Cố Nhược Vân cũng có tính toán đến Bách Thảo Đường, cho nên còn không có đi tới trang viên đã gặp Cố Nhược Vân ở trên đường.

Biết được Mạc Vũ bị đánh thành trọng thương, hàn ý trên người Cố Nhược Vân tỏa ra, nàng không nói thêm gì liền đi theo Triệu chương quý đi về phía Bách Thảo Đường.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy bộ dáng máu tươi đầm đìa của Mạc Vũ, lòng của nàng hung hăng nhú chặt lại, rồi sau đó một cỗ lửa giận mãnh liệt bộc phát ra, làm cho trong cả phòng đều tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

“Là ai nhẫn tâm như vậy, đánh Mạc Vũ thành bộ dạng này,“ Vệ Y Y trong lòng kinh hãi, nghiêm cẩn điều tra thương thế của Mạc Vũ: “Sư phụ, nàng giống như là bị một ngọn núi lớn đè ép, làm cho xương cốt toàn thân đều nát hết, hơn nữa ngay cả kinh mạch cũng bị chặt đứt, ta có thể trị liệu thương thế trên thân thể nàng, nhưng mà tổn thương kinh mạch đứt đoạn này, ta vô năng vô lực (không có năng lực).”

Cho dù Vệ Y Y được xưng là Quý Y, lại cũng không phải vạn năng, nàng có thể cứu sống người chỉ còn lại có một hơi, nhưng không cách nào làm cho một người chặt đứt kinh mạch khôi phục nguyên trạng, cho dù khôi phục cũng phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu, này chỉ sợ là Mạc Vũ khó có thể thừa nhận.

Cố Nhược Vân không nói gì, nàng một viên đan dược từ trong vạt áo lấy ra cho Mạc Vũ nuốt xuống, ánh mắt của nàng thật bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như là yên tĩnh trước cơn bão.... ..

“Khụ khụ.”

Mạc Vũ ho khan hai tiếng, chậm rãi mở đôi mắt, sau khi nhìn thấy Cố Nhược Vân ở trước mặt, vội vàng mở miệng nói: “Chủ tử, tiểu Xuyên bị bọn họ bắt đi! Bọn họ muốn dùng tiểu Xuyên bức chủ tử người đi ra!”

“Bọn họ là ai?” Cố Nhược Vân nhướng mày, ánh mắt trầm tĩnh hỏi.

Mặc dù là trên gương mặt kia không có biểu lộ gì, nhưng mà, tất cả mọi người đều biết, hiện giờ Cố Nhược Vân rất tức giận!

Toàn bộ Ma Tông ai chẳng biết chủ tử luôn bao che khuyết điểm? Có người vì muốn bức nàng đi ra mà dùng loại phương pháp này, nàng còn có thể thờ ơ sao? Đây tuyệt đối không có khả năng!

“Là người Huyền Âm Điện!”

Mạc Vũ cắn chặt răng, nói.

“Huyền Âm Điện?” Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, trong con ngươi ẩn chứa tràn đầy gió lốc: “Tốt cho một cái Huyền Âm Điện! Vệ Y Y, người đi khách điểm bắt tên hỗn đản Tá Thượng Thần kia tới cho ta! Hỏi một chút hứa hẹn đêm qua hắn vừa đáp ứng đi nơi nào rồi! Hiện tại ta phải đi tìm tên Huyền Âm Điện kia! Triệu chương quý, người theo ta đi xem đi.”

Chương 154: Tá Thượng Thần tức giận (bảy)

Triệu chương quỹ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, phòng chừng nơi này cũng chỉ có chủ tử dám đối đãi với Tứ hoàng tử Chu Tước quốc như thế, đáng thương tên kia, lúc này đây tuy rằng không phải là lỗi của hắn, nhưng Huyền Âm Điện tốt xấu gì cũng có liên quan với hắn, cho nên hắn cũng không cách nào thoát khỏi quan hệ.....

Trong khách điểm, nam nhân một thân màu hồng đào, lười nhác nghiêng người dựa vào ghế dựa, hắn nhìn một bàn rượu ngon món ngon trước mặt này bất giác nhếch nhếch khóe môi, trên khuôn mặt như hoa đào giờ lên nụ cười yêu nghiệt.

“Nhiều món ngon mỹ vị như vậy, nếu Tiểu Vân Nhi có thể ở đây cùng thưởng thức với ta thì hẳn là rất tốt? Đáng tiếc, ở trước lúc bốn hoàng tử không có điều tra rõ là ai muốn giết hại nàng, phòng chừng nàng sẽ không quan tâm ta.....”

Phanh!

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy mở ra, lập tức nam nhân nhíu mày lại, một cỗ sát khí từ trên người mạnh mẽ xuất ra, đôi mắt phượng như hoa đào kia hơi hơi nheo lại, nhưng mà, sau khi hắn nhìn thấy nữ tử yêu mỹ xuất hiện ở cửa thì nụ cười trên mặt càng sâu.

Quý Y đến đây? Chẳng lẽ Cổ Nhược Vân ở phía sau nàng?

Nghĩ đến đây hắn vội vàng quét tới tới phía sau Vệ Y Y, lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

“Người không cần nhìn, sự phụ không có tới,” Vệ Y Y liếc mắt xem thường: “Tuy rằng nàng không có tới, nhưng mà, để cho ta tới thông báo với người một tiếng, người Huyền Âm Điện các người trên chọc nàng trước, cũng đừng trách nàng không nhớ tình hữu nghị giữa các người!”

Tá Thượng Thần khẽ cau mày: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Vân Nhi đã đáp ứng cho hắn thời gian, tất nhiên sẽ không lật lọng, chẳng lẽ ở giữa lại xảy ra chuyện gì?

Vệ Y Y cười lạnh một tiếng: “Trưởng lão Huyền Âm Điện các người vì muốn bức sự phụ nhà ta đi ra, đã thương người bên người nàng, hơn nữa còn bắt đi Bách Xuyên, hiện tại người của chúng ta bị lão đánh thành trọng thương, xương cốt đều nát, kinh mạch đều gãy, nửa chết nửa sống.”

Lạch cạch.

Quạt xếp trong tay Tá Thượng Thần trong lúc lơ đãng rơi xuống, rơi xuống bên trong ly rượu trước mặt, trên khuôn mặt hoa đào kia của hắn đầu tiên là xuất hiện một chút kinh hoảng, sau là tràn đầy khản trương và tức giận.

“Đây là tên hỗn đản đáng chết nào làm? Rõ ràng là muốn hãm hại bốn hoàng tử bị Tiểu Vân Nhi hiểu lầm! Để cho bốn hoàng tử biết là người nào gây nên, nhất định sẽ nghiền hắn thành tro!”

Tá Thượng Thần hoàn toàn bị dọa sợ.

Tiểu Vân Nhi tức giận, vậy nên làm cái gì bây giờ? Đây đều là tại tên hỗn đản đáng chết kia! Tên hỗn đản này nếu không chết, làm sao hắn có thể thống khoái?

“Quý Y, người dẫn ta đi tìm Tiểu Vân Nhi, ta muốn giải thích rõ ràng với nàng, chuyện này thật sự không có quan hệ gì với ta, ta tuyệt không hiểu rõ tình hình, Thanh Y vừa bị ta phái về Huyền Âm Điện tra xem là ai nhận nhiệm vụ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã xảy ra chuyện! Ta là vô tội!”

Tá Thượng Thần vẻ mặt oan ức, bản thân luôn luôn tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, không nghĩ tới ở trước mặt đôi huynh muội này, thật đúng là buông tha tất cả tôn nghiêm.....

“Người tự nói với sự phụ đi, à, đúng rồi, đã quên nói cho người, hiện tại sự phụ ta rất tức giận, người tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng.” Vệ Y Y cười lạnh nói.

Vừa nghe lời này, Tá Thượng Thần càng thêm khản trương: “Hiện tại người nhanh mang bốn hoàng tử đi gặp Tiểu Vân Nhi, nếu không, hậu quả thật đúng sẽ không thể tưởng tượng nổi!”

Ngã tư đường phồn hoa, Cổ Nhược Vân nhanh chóng chạy vội tới Lăng gia, dọc theo đường đi, máu tươi bắt mắt trên đất kia đâm vào trong mắt, cũng đâm vào trong lòng nàng.....

Xem vết máu bị kéo thành một đường trên mặt đất kia, nàng (CNV) liền không cách nào tưởng tượng nàng (MV) đến cùng là như thế nào trở về báo tin, hơn nữa cần nghị lực như thế nào mới có thể từng bước một bỏ đi? Thời gian đó, lại trải qua đau đớn như thế nào?

Lòng của Cố Nhượng Vân thật đau! Ở trong lòng nàng, những người này đều không phải là cấp dưới tùy tiện có thể hy sinh, mà là đồng bọn cùng nàng cùng nhau thành lập toàn bộ Ma Tông! Nhưng hôm nay, người của nàng ngay ở nơi cách bản thân không xa bị người đánh thành trọng thương.

Mà nàng, còn không có phát giác.... ..

“Ta mặc kệ ngươi là người đến từ cái thế lực gì, phàm là động nàng một ngón tay, ta đều phải làm cho ngươi chịu thống khổ gấp trăm lần ngàn lần!”

Một khắc kia, sát ý trên người Cố Nhượng Vân nổi lên bốn phía, bước chân cũng nhanh hơn, giống như một trận gió nhắm phía Lăng gia.... ..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Tá Thượng Thần tức giận (tám)

Lúc này trong Lăng gia, Liễu trưởng lão khuôn mặt nghiêm túc ngồi ở phía trên ghế dựa, trên khuôn mặt thương lão tràn đầy lạnh lùng. Mà bên cạnh của lão, gia chủ đương nhiệm của Lăng gia Lăng Nhất Huy run run rẩy rẩy đứng ở một bên, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lão giả khí thế cường đại này.

Ba năm trước, gia chủ Lăng gia Lăng Nghi chết ở trong tay Thiên Bắc Dạ, đệ đệ của lão là Lăng Nhất Huy đã đảm nhiệm vị trí gia chủ, ban đầu Lăng Nhất Huy là muốn báo thù cho huynh trưởng và chất nhi, nhưng mà thị nữ của Huyền Âm Điện lại xuất hiện ngăn cản, bởi vì kiêng kỵ thực lực của Huyền Âm Điện, cho nên Lăng Nhất Huy chẳng những không dám có hành động gì, thậm chí làm cho mọi người trong gia tộc không được nhắc đến việc báo thù.

Nhưng không nghĩ tới, Quý Phi nương nương lại có thể tìm trưởng lão của Huyền Âm Điện đến đây, nhưng mà cho dù như thế, Lăng Nhất Huy vẫn là cảm giác trong lòng có chút bất an, tổng cảm giác giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó.....

“Trưởng lão đại nhân, Cố Nhượng Vân thật sự sẽ đến sao?”

Lăng Nhất Huy thấp thỏm bất an hỏi, nói thật, lão không hy vọng Cố Nhượng Vân đến, từ sau khi thiếu nữ kia thiếu chút nữa bị gia gia dùng trượng đánh chết, đã xảy ra biến hóa quá lớn, nhất là ba năm trở lại đây, vậy mà không ai có thể thăm dò nàng đến cùng đang làm cái gì.

Dù sao huynh trưởng và chất nhi đều đã chết, lão cũng không muốn lại vì thù này hận mà chôn vùi toàn bộ Lăng gia.

“Hừ!” Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu nàng muốn tính mạng của tiểu tử này, thì nhất định sẽ đến.”

Khi nói lời này, con ngươi đục ngầu của lão quét về phía tiểu chính thái bị trói chặt, âm trầm ở đáy mắt kia làm cho tâm của tiểu chính thái có chút phát lạnh, nhưng mà, trên mặt oa nhi trắng nõn đáng yêu kia không có sợ hãi gì, con ngươi đen bình tĩnh mà quật cường nhìn chằm chằm Liễu trưởng lão.

Bách Xuyên không biết đến cùng Cố Nhượng Vân có đến hay không, dù sao lúc này đây, bọn họ phải đối mặt là quái vật lớn Huyền Âm Điện này, nếu là phụ thân ở trong này, có lẽ còn có thể cứu hần, nhưng mà..... Cho dù Cố Nhượng Vân thân là sư phụ của Quý Y, nói đến cùng vẫn là một người bình thường mà thôi, thông thường người thường gặp được loại thế lực này cơ bản là đi đường vòng (tức là tránh xa không lại gần).

Cho nên, nàng căn bản sẽ không đến.... ..

Nghĩ đến đây, con ngươi của Bách Xuyên khẽ trầm xuống, nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng bất giác nảy lên một chút thất vọng.

Lúc trước bản thân thân là một phế vật, gia tộc đều sắp buông tay hần, nữ nhân kia cùng hần chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, làm sao có thể vì hần mà để bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm.....

Bất luận ở địa phương nào, hần vẫn luôn là một cái trói buộc tùy thời đều có thể vứt bỏ!

“Các ngươi không cần.”

Bách Xuyên ngẩng đầu, nhìn thẳng Liễu trưởng lão, vốn muốn làm cho bọn họ không cần chờ Cố Nhượng Vân, bản thân và nàng cũng không có giao tình gì, nhưng mà lời nói của hần còn không có nói ra hết, một giọng nói thanh lãnh từ phía sau truyền đến, làm thân mình nho nhỏ của hần cứng lại.....

“Người Huyền Âm Điện đã muốn tìm ta, không bằng trực tiếp hẹn ta ra, các ngươi chẳng những đã thương người của ta, cuối cùng ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha! Thì ra đây chính là hành vi của người Huyền Âm Điện nào đó!”

Một thân áo xanh, tóc đen như mun, bóng dáng thiếu nữ giống như một con gió từ ngoài cửa thổi vào, mang theo hương thuốc thanh nhã an bình, thậm chí khiến tâm của người khác đều bình tĩnh xuống theo.....

Nhưng mà giờ khắc này, nội tâm của Bách Xuyên lại cuộn cuộn lên, từ đầu đến cuối hẳn cũng không nghĩ tới, thiếu nữ này vẫn là tới.

Nàng tới cứu hần!

Vì một người mới quen biết mấy ngày, nàng liền mạo hiểm lớn như vậy, mà những lão gia hỏa ở gia tộc của chính mình kia, chỉ vì bản thân không cách nào đột phá, đã muốn buông tha hần, nếu không phải phụ thân bảo vệ hần, phỏng chừng hần đã sớm bị đuổi ra khỏi Bách gia.....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Tá Thượng Thần tức giận (chín)

“Triệu chương quỹ, ngươi giúp ta chăm sóc hần một chút.”

Từ đầu tới cuối, Cố Nhượng Vân cũng không có liếc mắt xem Bách Xuyên nhiều một cái, nhưng mà nhìn thấy bóng dáng thanh lệ mà kiên nghị của thiếu nữ kia, tâm của Bách Xuyên mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) mà yên ổn xuống, giống như chỉ cần có nàng ở bên người, thì chuyện gì cũng không xảy ra.

“Được.”

Triệu chương quỹ đi theo đến gần đầu, rồi kéo Bách Xuyên đến một bên, vô cùng lo lắng nhìn bóng dáng đứng ở phía trước.

Người mặc áo xanh, tóc đen bay lên, ánh mắt thiếu nữ dừng ở trên người lão giả trước mặt, nàng nở nụ cười: “Ngươi là người Huyền Âm Điện?”

“Đúng vậy!” Liễu trường lão cười lạnh một tiếng, nói: “Ta là trưởng lão Huyền Âm Điện, có người tiêu tiền mua tánh mạng của ngươi! Tuy rằng Huyền Âm Điện chúng ta không oán không cừu với ngươi, nhưng mà, đã tiếp nhận rồi nhiệm vụ của cố chủ, ngươi nhất định phải chết!”

Ở trên đại lục, bình thường những người có thực lực Vô Vương sẽ không ra tay đối với người bình thường, nhất là thế lực Môn phái, càng là có Tam Đại Chế Tài nhìn chăm chăm, nhưng mà, Huyền Âm Điện này quả thật là một ngoại lệ, chỉ cần có người phát ra nhiệm vụ, nếu tiền thuê coi như có thể, bọn họ sẽ nhận! Hơn nữa, lại càng không ở trong phạm vi cai quản của Tam Đại Chế Tài.

Cho nên, Huyền Âm Điện không bó tay bó chân giống như Luyện Khí Tông, chỉ cần bọn họ muốn giết người, vậy sẽ mình mặc trương đảm (trắng trơn) giết! Thậm chí trước đó còn muốn thông báo một tiếng, làm cho người sắp sửa bị giết chuẩn bị sẵn sàng.

Cố Nhượng Vân cười lạnh một tiếng: “Bách Xuyên ta mang đi, ngươi không có ý kiến gì chứ?”

“Hần chỉ là một công cụ mà thôi, tác dụng hết rồi, đương nhiên liền không có gì dùng nữa, nhưng mà.....” Liễu trường lão hơi hơi nheo lại đôi mắt: “Ngươi không thể đi! Ngươi đi rồi, nhiệm vụ của ta sẽ không hoàn thành.”

Phải biết rằng, lúc này đây Lăng Quý Phi ra tiền thuê coi như không tệ, nếu không lão cũng sẽ không thể tự mình đến hoàn thành nhiệm vụ lần này.

“Yên tâm, ta không có ý định đi!” Cố Nhượng Vân tươi cười càng sâu, chính là trong đôi mắt kia lại tràn ngập sát khí: “Bởi vì chúng ta còn có một chút nợ nần không có tính toán xong!”

Nàng tới gần Liễu trường lão, một khắc kia, sát khí toàn thân mạnh mẽ xuất ra, làm cho khuôn mặt kia của thiếu nữ có vẻ càng lạnh như băng.

“Hơn nữa ngươi không nói ta cũng biết làm tất cả những chuyện này đều là Lăng Quý Phi, nếu không ngươi cũng sẽ không thể xuất hiện tại Lăng gia, hiện giờ toàn bộ Lăng gia cũng chỉ có nàng có thực lực thuê được sát thủ của Huyền Âm Điện. Nhưng mà, ngươi muốn giết ta, vậy tới tìm ta! Vạn vạn không nên đụng đến người của ta! Cho nên, ngươi phải chết, nàng cũng phải chết!”

Bách Xuyên ánh mắt ngó nhìn khuôn mặt tràn ngập sát ý của thiếu nữ, tâm giống như bị một cái búa tạ hung hăng gõ một cái.

Không biết vì sao, giờ này khắc này, hần có một loại cảm giác, có lẽ, đi theo nàng, hần sẽ không hối hận.....

Mà đến giờ khắc này, tâm của Bách Xuyên mới chính thức thần phục.

“Ừ, khẩu khí thật cuồng vọng!”

Phanh!

Liễu trường lão sắc mặt lạnh lùng, vỗ bàn dựng lên, thà người nhảy về phía Cố Nhượng Vân, cuồng phong (gió lớn) trong nháy mắt đột nhiên nổi lên, quần áo màu xanh của thiếu nữ đứng ở dưới cuồng phong kia chậm rãi bay.

Từ đầu đến cuối nàng mặt không đổi sắc, bên môi nổi lên một chút tươi cười trào phúng.

Ý cười kia, giống như là ở cười nhạo Liễu trưởng lão không biết tự lượng sức mình.... ..

Ầm!

Ngay tại lúc Liễu trưởng lão lửa giận công tâm muốn giết Cổ Nhược Vân, trước mặt của nàng, một tia sáng màu trắng chợt bắn ra, một tiếng rít gào tức giận, làm cho Liễu trưởng lão còn không có phục hồi tinh thần lại chân động lui lại mấy bước.

“Vân Dao, giết lão!”

Cổ Nhược Vân lạnh lùng nhìn Liễu trưởng lão, lạnh giọng nói.

“Vâng, chủ nhân.”

Bạch Hồ mở miệng lên tiếng, sau đó ánh mắt chuyển về phía Liễu trưởng lão, một nụ cười châm chọc hiện lên ở khóe môi của nàng, rồi sau đó, nàng bước chân cao nhả đi về phía lão già.... ..

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Tá Thượng Thần tức giận (mười)

Trong một cái chớp mắt kia, giống như là ở bốn phía của Bạch Hồ đều nổi lên sương mù màu trắng, trong mông mông lung lung, nàng giống như Thần Thú bước trên mây mà đến, toàn thân đều tản mát ra vô tận sức quyến rũ.

“Linh Thú? Linh Thú cấp bậc Võ Vương? Thực lực của nàng giống như không phân cao thấp với ta..... Nói cách khác, nàng cũng là Võ Vương trung cấp!”

Võ Vương trung cấp và Võ Vương sơ cấp, đừng nhìn chỉ là chênh lệch một cấp bậc, trên thực tế cũng là sai lệch quá nhiều, điều này cũng là nguyên nhân Liễu trưởng lão cũng không để Dư lão vào mắt, ở trước mặt lão, Dư lão chính là một tên cận bã, tùy tiện ngược (hành hạ).

Đương nhiên, nếu là có Linh Khí thì ngoại lệ.

Cho dù Mạc Vũ cũng là mới đột phá Võ Vương không lâu, nhưng nếu có Linh Khí chưa đã bị Liễu trưởng lão đánh bại, nhưng lúc đó không có mang Linh Khí ở trên người, cho nên ở trước mặt Liễu trưởng lão, ngay cả thực lực phản kháng đều không có.... ..

“Linh..... Linh Thú cấp bậc Võ Vương?”

Lăng Nhất Huy bị dọa ngã, thiếu chút nữa thì té liệt, lão đã sớm nói, huynh trưởng đều đã chết, cũng đừng nhắc đến chuyện báo thù, an an ổn ổn không phải tốt lắm sao? Quý Phi nương nương đây là phát cái thần kinh gì, phải muốn làm cho cả Lăng gia đều chết hết mới vui về?

Giờ này khắc này, Lăng Nhất Huy bị Bạch Hồ Vân Dao dọa sợ ở trong lòng nghĩ Lăng Quý Phi đến chết, lão lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cắn răng nói: “Các người nhanh đi thông báo cho Quý Phi nương nương, là Liễu trưởng lão thất bại, làm cho nàng nhanh chóng đừng có liên lụy Lăng gia chúng ta! Ta cũng không muốn cơ nghiệp của tổ tông Lăng gia đều hủy ở trong tay một nữ nhân!”

Lăng Hi muốn đánh bại Cổ Nhược Vân, lại bị Cổ Nhược Vân lúc đó thân là Tụ Khí cấp sáu phế đi, huynh trưởng kia của bản thân muốn báo thù vì tôn tử của lão, lại bị nam tử tóc bạc bên cạnh Cổ Nhược Vân giết..... Lăng Ngọc cũng không hiểu chuyện, cấu kết ngoại nhân ám hại Cổ Nhược Vân, kết quả thì sao? Còn không phải rơi xuống kết cục chết không có chỗ chôn?

Vì sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà Quý Phi nương nương vẫn là nhìn không rõ, nữ nhân kia tiềm lực vô hạn, bên người người tài ba vô số, căn bản không phải bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Chẳng lẽ nàng còn muốn giẫm lên vết xe đổ hay sao?

Cho dù chính nàng muốn chết, cũng đừng kéo theo bọn họ! Lão chỉ muốn an ổn vượt qua cả đời! Không muốn tham dự chuyện báo thù!

Lúc trước, Lăng Nhất Huy sợ dĩ không trở thành gia chủ, là vì lão rất yếu đuối! Nhưng nơi này cũng chỉ có một mình lão xem hiểu rõ tất cả mọi chuyện! Nếu ngay từ đầu lão là gia chủ, Lăng gia cũng sẽ không thể rơi vào kết cục như thế..... ..

“Cổ Nhược Vân, ta rốt cục hiểu rõ vì sao lại có rất nhiều người ngã quỵ trên tay ngươi, thậm chí ngay cả người Luyện Khí Tông đến cuối cùng cũng không làm gì được ngươi!” Liễu trưởng lão hơi hơi nheo mắt lại, lạnh lùng cười rộ lên: “Chính ngươi không có bản lĩnh gì, bên người lại có rất nhiều người

có bản lĩnh, ngay cả Linh Thú cấp bậc Vô Vương cũng bị người lừa đến! Có lẽ nhiệm vụ lúc này đây quả nhiên là sợ ý của ta, nhưng mà, cho tới bây giờ người Huyền Âm Điện ta đều là thà rằng đứng chết, cũng không quỳ sống (ý tương tự như câu chết vinh còn hơn sống nhụcL ^^)! Đã nhận nhiệm vụ, bất luận như thế nào đều phải hoàn thành! Người phía trước không thể giết người thành công, vậy do ta tới giết, nếu ta bất hạnh chết, kế tiếp ra tay, nói không chừng chính là chủ thượng của chúng ta! Chủ thượng của chúng ta tuổi còn trẻ, nhưng thực lực lại rất phi phàm, tự nhiên không phải là người như người có thể so sánh được! Cho nên nếu chết trong tay hắn, vậy coi như là phúc khí của người.”

Liễu trưởng lão về mặt tự hào nói, không có chút khiếp đảm đối với Bạch Hồ Vân Dao đứng ở trước mặt.

Huyền Âm Điện chính là một đám âm hồn bất tán! Một người chết, một người khác lại lên, cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ mới thôi, vì vậy Huyền Âm Điện ở đại lục mới có cao địa vị như vậy, thậm chí người người đều biết!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tá Thượng Thần tức giận (mười một)

Mà Liễu trưởng lão vẫn luôn tin tưởng, đối mặt với một quái vật lớn cuộn cuộn không ngừng như vậy, thiếu nữ trước mắt đương nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi!

Đáng tiếc, lão nhất định thất vọng rồi, từ đầu tới cuối về mặt của Cố Nhược Vân đều là một mảnh nhàn nhạt, đôi mắt bình tĩnh không một chút gợn sóng, thật giống như chuyện lão tự thuật căn bản không có quan hệ gì với nàng.

Cho dù Liễu trưởng lão không thừa nhận cũng không được, nếu không phải đã tiếp nhận nhiệm vụ rồi, lão khẳng định muốn thu Cố Nhược Vân làm đồ đệ, nha đầu kia tâm tính quá mức ôn trọng, tương lai cho dù không có thành tựu như chủ thượng, cũng sẽ không thể kém bao nhiêu.

Nhưng mà, Huyền Âm Điện nhận nhiệm vụ, thì quả quyết không có đạo lý từ bỏ.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt thương lão kia của lão mang theo một chút tiếc hận.... ..

“Lão gia hóa, “ Vân Dao cười cười: “Người nói phí lời nhiều như vậy làm gì, lại nói nhiều nữa, hôm nay Vân Dao ta cũng muốn giết người!”

“Ha ha!” Liễu trưởng lão bừa bãi cười to hai tiếng: “Người đường đường là một Linh Thú chi vương (một vị vua của Linh Thú), hơn nữa còn có thể miệng nói tiếng người, vì sao phải trợ giúp một con người? Rừng rậm mới là địa phương người nên ở!”

Nói thật, Liễu trưởng lão thật ghen tị Cố Nhược Vân, dựa vào cái gì nha đầu kia chỉ là một Vô Tướng, lại có thể thu phục Linh Thú có thực lực Vô Vương? Lão thật sự rất không cam lòng! Đánh với con Linh Thú này, lão là không có chút phần thắng nào!

Nhưng thẳng đến giờ phút này, Lăng Nhất Huy mới đột nhiên chú ý tới, vừa rồi con lão hồ màu trắng này vậy mà miệng nói tiếng người?

Trời ạ! Người này còn có thể lại dọa người thêm một chút hay không? Nếu không phải là trái tim của mình đủ cứng rắn, phỏng chừng đều bị bọn người kia hù chết!

“Lão nhân, người đừng trì hoãn thời gian! Không bằng hiện tại chúng ta liền lên thì như thế nào?”

Vân Dao nhìn cũng không nhìn những người khác trong sân, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, rồi sau đó kia thân thể cao lớn kia ở trong không khí nhanh chóng xẹt qua, hồ trào hung hăng chớp tới Liễu trưởng lão.... ..

Con người của Liễu trưởng lão co rút lại, ‘đùng’ một tiếng nâng lên trường kiếm trong tay, hồ trào hung hăng chớp vào phía trên trường kiếm, lại giống như là âm thanh hai thanh lợi khí chạm vào, lập tức ánh lửa văng ra khắp nơi, phát ra âm thanh ‘tư tư’

Hai người cấp bậc Vô Vương chiến đấu, so sánh với những người khác thì phần kịch hơn rất nhiều, nhưng mà lúc này, mọi người Lăng gia không có tâm tư thưởng thức. (L: ý là so sánh với những cuộc chiến khác nhé)

Bởi vì, bọn họ cũng đều biết ở trong Bách Thảo Đường còn có một vị Dur lão tồn tại, có lẽ Dur lão đánh không lại Liễu trưởng lão, nhưng nếu hiện giờ dưới tình huống tăng thêm một người là ông, Liễu trưởng lão là không có phần thắng nào!

Kỳ thực, mọi người không biết là, không chỉ Dur lão là Vô Vương, Quý Y cũng sớm đã đột phá đến cấp bậc Vô Vương, hơn nữa Tầm Phong và tuyết sói Bao Bao, bên cạnh Cố Nhược Vân Vô Vương không chỉ một hai người như vậy?

Huống chi, nàng còn có một át chủ bài cuối cùng —— Từ Tà!

Lực lượng chân chính của nam nhân kia, đến bây giờ Cố Nhược Vân còn không có thăm dò ra, cứ nhìn thái độ của Vân Dao ở trước mặt Từ Tà là cũng có thể biết rõ, bất kể là thời kỳ hưng thịnh hay là hiện tại, hắn đều rất mạnh!

Cường đại đến thái quá!

Ánh mắt của Cố Nhực Vân nhìn thẳng trận chiến đấu, đáy mắt hiện lên một chút bén nhọn, có chút không nhẫn nại nói: “Vân Dao, ngươi chỉ có chút đó bản lĩnh? Giải quyết một Võ Vương trung cấp đều lâu như vậy?”

Vân Dao thiếu chút nữa thì té ngã xuống đất, nàng thật sự muốn khóc, chủ nhân của ta, ngươi nghĩ rằng ta vẫn là Thần Thú Bạch Hồ trước kia sao? Từ sau khi bị hỗn đản kia đánh bị thương ta đã không cách nào phục hồi như cũ, hiện tại ta cũng chỉ là một Võ Vương trung cấp mà thôi.

Nhưng mà bất luận như thế nào nàng cũng không thể bị chủ nhân coi khinh, nếu không, vạn nhất chủ nhân không cần nàng nữa, vậy nàng có lẽ sẽ bị Từ Tà đốt cho tan thành mây khói.

Nghĩ vậy, Vân Dao lại nhắm về phía Liễu trưởng lão.... ..

Lúc này, trong hoàng cung, sau khi Lăng Quý Phi nghe được truyền lời của người Lăng gia, thân thể mềm nhũn, ngồi sững ở: “Cố Nhực Vân, chẳng lẽ bản cung thật sự giết không được ngươi? Không, ta không tin, mặc kệ thế nào ngươi đều phải chết!”

Nàng nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, nói với gia nô quỳ gối trước mặt: “Ngươi đi xuống đi.”

“Vâng, Quý Phi nương nương.”

Rất nhanh gia nô đã bị cung nữ đưa ra ngoài, toàn bộ phòng ngủ chỉ còn lại một mình Lăng Quý Phi, thật lâu sau, nàng mở mắt đẹp, nói: “Thanh Long đại nhân, năm đó ta để cho ngài tránh ở chỗ này dường như, ngài đáp ứng sẽ giúp ta làm một chuyện, vậy hiện tại, ta muốn ngài giúp ta giết Cố Nhực Vân, được không?”

Vốn nàng là không nỡ dùng át chủ bài này, lúc này đây lại không thể không lấy ra, tất cả những thứ này đều là Cố Nhực Vân làm hại, nàng (LQP) tuyệt đối không cách nào tha thứ nàng (CNV)!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Thanh Long Thiên Khung (một)

Dưới hư không, Liễu trưởng lão thối lui bước chân về phía sau, trên mặt đất mài ra một bóng dáng thật dài, lão từng ngum từng ngum thở hổn hển, ánh mắt ngưng trọng nhìn Bạch Hồ đi về phía bản thân.

Tuy rằng thực lực của Vân Dao đã giảm sút rất nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là Thần Thú một phương, luận kinh nghiệm chiến đấu, thì không biết nhiều hơn Liễu trưởng lão bao nhiêu lần.

Cho nên, ở phương diện cảnh giới, Liễu trưởng lão không biết bị áp chế bao nhiêu lần.... ..

“Ha ha,“ Lão nở nụ cười, nụ cười kia tràn ngập châm chọc và khinh thường: “Cố Nhực Vân, cường giả Võ Vương Huyền Âm Điện chúng ta có nhiều đến mức ngươi tưởng tượng không nổi! Cho dù hôm nay ta không giết được ngươi, ngày sau ngươi cũng sẽ gặp những Võ Vương khác đuổi giết! Ngươi cho rằng, ngươi thật sự có thể tránh được tai nạn này sao?”

Kỳ thực, Liễu trưởng lão nói những lời này, ý muốn chính là hù dọa Cố Nhực Vân, ở thời điểm nàng buông cảnh giác ở thừa dịp Bạch Hồ không chú ý mà giết nữ nhân này!

Nhưng mà đáng tiếc, từ đầu tới cuối, hai mắt của Cố Nhực Vân luôn bình tĩnh như nước, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Liễu trưởng lão, biểu cảm kia giống như không để lời nói của lão vào mắt.

Ngay tại lúc Liễu trưởng lão muốn lại nghĩ biện pháp, giọng nói đậm mạc của thiếu nữ chậm rãi vang lên ở trong sân yên tĩnh.

“Vân Dao, trời không còn sớm, chúng ta cần phải trở về.”

Ngụ ý, lão gia hỏa này phải chết rồi!

Nhưng, một câu nói này rơi vào trong tai Liễu trưởng lão, còn tưởng rằng Cố Nhực Vân sợ sự uy hiếp của bản thân, muốn dẫn lính bỏ chạy, vừa định hừ lạnh một tiếng nói chút lời nói trào phúng, lại vào lúc này, Bạch Hồ vỗ vỗ cổ của bản thân, rồi sau đó ở thời điểm Liễu trưởng lão không có phòng bị gì vọt đi qua.... ..

Phanh!

Vân Dao nâng lên hồ chảo, bỗng chốc chụp bay lão nhân ra ngoài, thân thể khổng lồ hung hăng ngồi ở trên người Liễu trưởng lão, thiếu chút nữa ép lão nhân tới học máu.

Sắc mặt lão xanh mét, tức giận nói: “Các ngươi phạm quy! Lại có thể một câu cũng không nói đã ra tay! Căn bản chính là không công bằng!”

Nếu không phải là mình không có phòng bị, làm sao con Bạch Hổ này có thể nháy mắt đánh bay lão ra ngoài?

Nghe nói như thế, Cổ Nhược Vân liếc mắt xem thường, nói: “Ta không phải là đã nói với Vân Dao sao? Trời không còn sớm, nên về nhà.”

Lập tức, Liễu trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, trong đôi con ngươi đục ngầu không còn có cao lãnh (cao ngạo + lạnh lùng) lúc trước, tràn ngập tức giận, hung hăng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Vân.

Lão quả thực bị nha đầu thối này làm tức chết!

Dù sao bất luận kẻ nào nghe được lời nói kia, đều sẽ cho rằng nàng triệu hồi Linh Thú trở về, không nghĩ tới con Linh Thú này không nói hai lời đã ra tay! Có cho người ta một cơ hội chiến đấu công bằng hay không?

“Công bằng?” Vân Dao lạnh lùng cười, tao nhã nâng nâng tay của mình, nói: “Lúc trước ngươi bắt đi người bên người chủ nhân, có thể nghĩ tới công bằng sao? Ngươi ra tay với một người thực lực không bằng ngươi, hơn nữa cũng không cho người có chuẩn bị, lại có thể tưởng tượng qua công bằng? Ở trên đời này, cường giả vì tôn (kẻ mạnh được tôn sùng)! Người thắng làm vua! Chỉ cần có thể đạt được thắng lợi, còn nói cái gì công bằng không công bằng?”

Liễu trưởng lão tức đến mức cả người run rẩy, trên thân mình giống như đè nặng một ngọn núi lớn, làm cho lão không thở nổi, hơn nữa còn động cũng động không được.....

“Cổ Nhược Vân, ngươi thật không sợ Huyền Âm Điện ta?” Lão cắn chặt hàm răng, từng từ từng chữ hỏi.

Cổ Nhược Vân quét mắt liếc lão một cái, nhàn nhạt nói: “Vân Dao, ra tay đi!”

“Vâng, chủ nhân.”

Vân Dao nâng nâng móng vuốt của bản thân, khóe môi chứa nụ cười lạnh, Huyền Âm Điện kia có gì đặc biệt hơn người, phải biết rằng bên người chủ nhân có hai người kia, cho dù đến một trăm Võ Vương cũng không dễ vào mắt.

Người này thực sự cho rằng Huyền Âm Điện của lão có thể cứu lão sao?

Nghĩ đến đây, móng vuốt bén nhọn của Vân Dao chụp về phía cổ của Liễu trưởng lão, ngay tại giờ phút này, một cỗ lực lượng cường hãn cùng với tiếng rùng rùng từ hư không truyền đến, làm cho cả bầu trời đều bị chấn động.

Móng vuốt ngừng lại tại chỗ cách cổ của Liễu trưởng lão còn có một thước, Vân Dao ngẩng đầu nhìn phía một mảnh mây đen bao phủ mà đến kia, trong một cái chớp mắt, trên mặt của nàng có kinh hi (kinh ngạc + vui mừng), kích động, còn có một chút hoài niệm....

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Thanh Long Thiên Khung (hai)

“Ai là Cổ Nhược Vân?”

Trong tầng mây, một giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền ra, mang theo sức mạnh cường đại làm cho người ta không thể kháng cự.

Tất cả mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, trong mắt rõ ràng có chút sợ hãi, ngay cả Liễu trưởng lão cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm tầng tầng mây đen ở hư không kia.

“Không biết các hạ tới đây là vì chuyện gì?” Hai mắt của Liễu trưởng lão trầm xuống một chút, hỏi.

“Ta là tới giết Cổ Nhược Vân, những người khác không có việc gì đều rút ngay cho ta!”

Giọng nói kia tràn ngập tầng tầng sát khí, giống như một tia sét hung hăng đập vào trong lòng mọi người, ngay sau đó, một tiếng rùng rùng từ trên bầu trời truyền ra, chấn động cả bầu trời đều run run vài cái.

Nơi này đã xảy ra một màn sớm hấp dẫn ánh mắt của những người khác, không biết khi nào, bên ngoài Lăng gia tụ lại vô số người, đều giật mình nhìn người tránh ở bên trong tầng mây trên trời.

Không, kia có lẽ cũng không phải là người.

“Lúc này đây Cổ Nhược Vân xong đời rồi, nàng lại có thể trêu chọc cường giả như vậy.”

“Cường giả này thoát nhìn rất mạnh, lần này mặc kệ ai tới đều cứu không được nàng.”

Mọi người đều nghe thấy rõ ràng, tiếng hô bên trong tầng mây kia rõ ràng là đến từ một con cự long. Long tộc vốn chính là loài đứng đầu sinh vật, có được lực lượng hủy thiên diệt địa, cho dù bên cạnh Cổ Nhược Vân có nhiều người tài giỏi, cũng không phải là đối thủ của con cự long này.

Vốn Liễu trưởng lão còn tưởng rằng bản thân là hắc phái chết không thể nghi ngờ, hiện giờ nghe được lời nói của Thanh Long, trong lòng bất giác vui vẻ, nói với bên trong tầng mây trên bầu trời: “Các hạ, nữ nhân ở phía trước cách ta không xa chính là Cổ Nhược Vân, cũng là người ngài muốn giết, mời ngài hiện tại giết nàng đi.”

“Đa tạ.”

Giọng nói trầm thấp của Thanh Long lại xuyên thấu qua tầng mây truyền ra, sau đó, ngay tại lúc tất cả mọi người nhìn chăm chăm bầu trời, một tia sáng màu xanh từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đánh tới chỗ Cổ Nhược Vân.

“Thiên Khung, nếu ngươi dám tổn thương nàng, ta không chơi với ngươi nữa! ! !”

Lúc ban đầu Vân Dao còn đắm chìm ở bên trong kinh hi bằng hữu sum vầy, thế cho nên chung quanh đã xảy ra cái gì đều không rõ ràng, nhưng nàng vừa phục hồi tinh thần lại, đã thấy Thanh Long triển khai công kích với Cổ Nhược Vân, nàng lập tức nóng nảy, nếu chủ nhân xảy ra chuyện gì, hai nam nhân kia tuyệt đối sẽ không có khả năng buông tha Thanh Long!

Tên ngốc này!

Bản thân đứng ở chỗ này lâu như vậy rồi, hắc cũng không nhìn thấy nàng!

“Vân. Vân Dao..... Là ngươi sao?”

Thật lâu sau, trong tầng mây, truyền ra một giọng nói không dám tin, giọng nói kia mang theo run rẩy, còn có vô cùng vô tận bất khả tư nghị (khó tin)... ..

“Đáng chết! Không còn kịp rồi!”

Mất thấy tia sáng xanh kia đánh về phía Cổ Nhược Vân, Vân Dao lập tức sốt ruột lên, rống lên một tiếng, chợt hóa thành một tia sáng nhào về phía thiếu nữ.

Nhưng mà, tia sáng xanh kia hiển nhiên nhanh hơn tốc độ của Vân Dao, chờ lúc nàng sắp tới trước mặt Cổ Nhược Vân, thật hiển nhiên đã không còn kịp rồi.... ..

Trong lúc nhất thời, trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lực lượng của Thanh Long quá mức cường đại, ở dưới lực lượng này, Cổ Nhược Vân thân là Võ Tướng là không có thực lực chống cự nào, ngay cả động đậy cũng không được. Cho nên, Liễu trưởng lão giờ lên tươi cười yên tâm.

Mặc kệ như thế nào, nhiệm vụ của lão xem như hoàn thành.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một đôi tay gât gao ôm chặt Cổ Nhược Vân, ôm nàng vào ngực.

Một bộ áo đỏ, một đầu tóc bạc, khuôn mặt của nam nhân có thể nói là hoàn mỹ không có biểu cảm gì, trên môi đỏ mọng giống như đầm máu mang theo độ cong giết chóc, đôi mắt màu đỏ của hắn giống như là vì đã giết rất nhiều người mà biến thành màu đỏ, cả người đều lộ ra một loại hơi thở yêu dị.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 161: Thanh Long Thiên Khung (ba)

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Thiên Bắc Dạ như thế.

Lần đầu tiên, là ở lúc nàng bị Lăng Nghị hiếp bức, lần thứ hai chính là hiện tại, hơn nữa giống như chỉ cần nàng có nguy hiểm, nam nhân này đều sẽ đến kịp thời, làm cho Cổ Nhược Vân cũng không thể không hoài nghi, có phải hắn luôn luôn đi theo nàng hay không!

Chính là không biết vì sao, hấn hiện giờ, làm cho lòng của nàng đều không tự chủ được an định xuống.

Giống như chỉ cần có hấn ở, thì sẽ không có chuyện gì không cách nào giải quyết.

Phanh!

Tia sáng xanh hung hăng đánh vào trên người Thiên Bắc Dạ kia một thân hồng bào, sau đó, liền biến mất vô tung vô ảnh, làm cho Liễu trưởng lão bỗng chốc khiếp sợ nói không ra lời, cả người đều choáng váng giống như một kẻ ngu.

Vì sao công kích cường đại như vậy, ở trước mặt nam nhân này, giống như là tú hoa châm (kim thoa hoa), không đến nơi đến chốn, nhẹ nhàng một chút đã cản được.

Hơn nữa, trong cơ thể của nam nhân này có vẻ như cũng không có linh khí, lão không cảm nhận được chút dao động nào! Có thể làm cho người ta có loại cảm thụ này, hấn nếu không phải là một phế vật, thì chính là cường đại đến mức có thể che giấu trong lực lượng cơ thể....

Dựa theo tình hình vừa rồi đến xem, rõ ràng chính là người sau!

Thực lực của nam nhân này ít nhất cũng là ở cấp bậc Vô Hoàng!

Trái tim của Vân Dao buồng xuống dưới, nhưng rất nhanh lại khẩn trương lên, nói với tầng mây: “Thiên Khung, ngươi còn trốn ở bên trong làm gì, đi ra cho ta!”

Hi vọng chủ nhân có thể xem nể mặt mình, không so đo với sai lầm Thanh Long phạm phải.

“Vân Dao, thật là nguoi?”

Một tiếng nói kinh hi từ trong tầng mây truyền ra, sau đó mọi người liền nhìn thấy một cự long thân thể khổng lồ màu xanh phía sau tầng mây kia, ở một khắc hấn xuất hiện kia, bọn họ mới biết được như thế nào là khí phách lẫm lẫm, quân lâm thiên hạ!

Rất nhanh, thân thể của Thanh Long ở trên bầu trời dần dần xảy ra biến hóa, ngay sau đó, một người thân thể cao to xuất hiện ở giữa không trung.

Mây đen nhanh tán, lộ ra bầu trời trong xanh.

Nam nhân mặc một bộ áo xanh, anh tuấn tiêu sái, cho dù ngũ quan không làm người ta kinh diễm như là Thiên Bắc Dạ và Tử Tà, cũng là cảnh đẹp ý vui, hấn giống như là một cây trúc thẳng đứng, đứng ngạo nghễ phía trên bầu trời.

Chính là, sau khi nhìn đến đôi mắt của người nam nhân mặc áo xanh, Vân Dao ngây ngẩn cả người: “Thiên Khung. Ngươi. Đôi mắt của ngươi.”

Nam nhân ngẩn ra, cười khổ vỗ về một đôi mắt âm đạm vô sắc kia, nói: “Đôi mắt ta từ sau năm đó cũng đã mù, những năm gần đây, ta luôn luôn trốn ở đây dưỡng thương, kỳ thực ta biết, mắt ta mù, cho dù là tu luyện vạn vạn năm, thực lực của ta cũng không có khả năng khôi phục đến thời kỳ hưng thịnh.”

Thiên Khung khác với ba thú khác, đôi mắt là nguồn suối lực lượng của hấn, nếu mắt hấn mù, lực lượng của hấn sẽ không cách nào đạt tới thời kỳ đỉnh núi, mà năm đó, người kia bắt hấn đi, vì bức bách hấn trở thành tọa kỵ (vật cưỡi) của bản thân mà không tiếc dùng hết khổ hình, bản thân thì chết không theo, hấn mới ở dưới con giận dữ phê đi đôi mắt của hấn.

Đừng nhìn hấn vừa rồi thanh thế to lớn, kỳ thực, lực lượng cũng không có bao lớn, nhưng đối phó một Cổ Nhục Vân cũng là dư dả.

Nhưng mà đáng tiếc, một chiêu kia đã tiêu hao hết lực lượng hấn thật vất vả khôi phục những năm gần đây, hiện tại hấn chỉ là một phế vật! Nếu không phải là cho tới bây giờ bốn Thần Thú đều không thích thiếu người ăn tinh, hấn cũng sẽ không thể tùy ý Lăng Quý Phi sử dụng tiêu hao hết lực lượng của chính mình....

Vân Dao đi tới phía trước mấy bước, cũng ở trước mặt bao người biến thành một vị nữ tử tao nhã, rồi sau đó nàng nâng tay lên, vuốt ve dung nhan ngày nhớ đêm mong kia, bất giác rơi lệ đầy mặt.

“Thiên Khung, ngươi yên tâm, ta sẽ chữa khôi đôi mắt của ngươi, nhất định sẽ!”

Hấn đã từng ở đỉnh cao, hiện giờ có thể chịu được chênh lệch hiện tại, điều này không cách nào làm cho Vân Dao không đau lòng?

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Thanh Long Thiên Khung (bốn)

Từ đầu tới cuối, Cổ Nhược Vân đều mặt không biểu cảm nhìn hai người, trong lòng lại tâm tư xoay chuyển liên tục, nàng nhìn thế nào vẫn cảm thấy quan hệ của hai người này không chỉ có là đồng bạn. Ngược lại có chút giống như tình lữ (người yêu).

Nếu Thanh Long có thể được thu nhận, vậy sau này nàng hoàn toàn có thể hoành hành bốn nước!

Về phần hai mất hần mù, có lẽ Từ Tà có biện pháp giúp hần khôi phục.... ..

Ngay tại thời điểm hai thú vì sum vầy mà mừng đến phát khóc, bỗng nhiên, một luồng sát khí từ phía sau Vân Dao truyền đến, làm cho thân thể của nàng cứng đờ.

“Vân Dao, cẩn thận!” Thiên Khung vội vàng kéo Vân Dao ra sau lưng, về mặt cảnh giác, bất luận như thế nào, hần cũng không thể lại để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng.

“Thiên Khung, Vân Dao lắc lắc đầu, nói: “Ta không sao, chính là ngươi có chuyện! Ở năm đó sau khi phân biệt, ta cũng thân chịu trọng thương, may mắn gặp gỡ chủ nhân hiện giờ, mới có khả năng khôi phục thương thế.”

“Chủ nhân?” Thiên Khung ngăn người: “Vân Dao, ngươi là người tâm cao khí ngạo nhất trong bốn người chúng ta, làm sao có thể khuất phục một con người? Có phải bọn họ dùng cái gì bức bách ngươi hay không? Nói với ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi!”

“Thiên Khung, ngươi hiểu lầm, chủ nhân đối đãi tốt lắm, nàng chẳng những giúp ta trị liệu thương thế, cũng không từng bức bách ta làm việc không đồng ý làm. Hơn nữa, ngươi vừa rồi muốn giết chủ nhân của ta.”

Khi nói lời này, Vân Dao dè dặt cẩn trọng nhìn nam tử tóc bạc bên cạnh Cổ Nhược Vân, trái tim lại run lên vài cái.

Nàng có thể cảm nhận được trên người đối phương đang khuếch tán ra sát ý, nếu là lại để cho Thiên Khung làm chút gì đó, phỏng chừng hần sẽ lập tức hô phi yên diệt (tan thành khói bụi) ở trong tay nam nhân kia.

“Tiểu Vân Nhi, tối nay chúng ta ăn thịt rồng được không?”

Hai mắt của Thiên Bắc Dạ dừng ở trên người Thiên Khung, giọng nói tàn nhẫn nói: “Nếu ngươi ăn con rồng này, thực lực sẽ rất nhanh đột nhiên tăng mạnh.”

Thịt rồng đại bổ, là chuyện tất cả mọi người đều biết! Nhưng ở trên đại lục còn chưa có bao nhiêu người dám làm như thế! Đừng nhìn Long tộc số lượng rất thưa thớt, mỗi một con đều có lực lượng hủy thiên diệt địa!

“Chủ nhân!”

Phù phù!

Vân Dao bỗng chốc quỳ gối trước mặt Cổ Nhược Vân, không còn có một thân tao nhã cao ngạo kia.

“Thiên Khung cũng không nhận biết chủ nhân, khẳng định là bị một số người mê hoặc mới làm ra loại chuyện này, có thể nể tình vừa rồi Vân Dao liều mình muốn cứu chủ nhân mà tha hần hay không? Vân Dao đương nhiên vô cùng cảm kích, ngày sau sẽ dùng sinh mệnh nguyện trung thành với chủ nhân.”

Nói thật, ngay từ đầu Cổ Nhược Vân không có ý định làm thịt con rồng này, đối với nàng mà nói, một con rồng lực lượng cường đại đối với nàng càng có lợi hơn thịt rồng bổ dưỡng, huống chi còn là Thanh Long Thiên Khung trong truyền thuyết!

Nhưng mà, làm cho nàng dễ dàng buông tha hần như vậy, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Nếu không có Thiên Bắc Dạ đến kịp thời, có lẽ người chết kia sẽ là nàng!

“Vân Dao, ngươi là kẻ ước thú của ta, giúp ta là chức trách của ngươi, nhưng ngươi lại lợi dụng điểm này nói điều kiện với ta.”

Giọng nói của thiếu nữ lạnh nhạt như gió, lại làm lòng dạ của Vân Dao gắt gao nhứt chặt, nàng khẽ cắn môi không nói một lời, nhưng mà ánh mắt kia lại tràn đầy cầu xin nhìn Cổ Nhược Vân.

“Vân Dao, ngươi đây là đang làm gì?” Thiên Khung ngăn ra, nói: “Ngươi không cần vì ta xin nhân loại này giúp đỡ! Nhân loại quá mức giả dối, bọn họ muốn giết cứ giết, Thiên Khung ta tuyệt đối sẽ không nhả mảy!”

“Ngươi câm miệng!”

Vân Dao nóng nảy, nổi giận gầm lên một tiếng, sợ tới mức Thiên Khung vội vàng ngậm miệng lại, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy ủy khuất.

Hần chỉ là đau lòng vì thấy Vân Dao cầu nữ nhân này mà thôi, nhưng nàng thế mà lại hung dữ với hần như vậy, hần thà rằng chết cũng không đồng ý Vân Dao khúm núm như vậy, cao ngạo như nàng, có thể nào cầu xin một người như thế.

Hơn nữa, còn là vì hấn!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Thanh Long Thiên Khung (năm)

“Chủ nhân, nếu..... Nếu ta làm cho Thanh Long ký kết khế ước với người, không biết người có nguyện ý buông tha cho hấn hay không? Hiện tại hai mắt của Thanh Long bị mù, không có lực lượng, nhưng ta tin tưởng một ngày nào đó hấn có thể khôi phục, thân là người đứng đầu bốn thú hấn nhất định có thể trở thành trợ lực lớn nhất của người, à không, là trợ lực lớn nhất trừ bỏ Từ Tà đại nhân và Thiên Bắc đại nhân ra.”

Cảm nhận được ánh mắt thị huyết của Thiên Bắc Dạ và áp bách truyền ra thông qua khế ước của Từ Tà, Vân Dao yếu ớt sửa lại miệng, thế nào mà bản thân lại thiếu chút nữa quên mất hai tôn đại thần này.....

Cố Nhược Vân mặt không biểu cảm, trong lòng lại sớm đã vui đến điên rồi, đây mới là kết quả nàng mong muốn nhất, đương nhiên, lời này từ Vân Dao trong miệng nói ra đưa ra hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với mình nói.

Quả nhiên, Thanh Long một bộ dáng muốn nói cái gì lại không dám nói, biểu cảm kia vô cùng rối rắm, về mặt đều là không muốn.

“Được!”

Ở dưới sự lo lắng không yên của Vân Dao, Cố Nhược Vân rốt cục mở miệng, nói: “Nề mặt người, ta cho hấn một cơ hội.”

Khi nói lời này, về mặt kia của nàng còn không cam tâm tình nguyện hơn Thanh Long, thật giống như là vì Vân Dao mới đáp ứng chuyện này.

Triệu chương quỹ đứng ở một bên không nhìn được run rẩy khóe miệng, vài năm ở chung hấn sớm đã hiểu biết cách làm người của Cố Nhược Vân, ngay từ đầu rõ ràng người này đã nhìn trúng Thanh Long, hiện tại lại một bộ dáng không cam không nguyện, giống như nhận lấy Thanh Long là ăn bao lớn thua thiệt.....

Thiên Khung rất là ghen ghét, tốt xấu gì lúc trước bản thân cũng là Thần Thú Thanh Long uy chấn thiên hạ! Hiện giờ lại bị một nhân loại nhỏ nhỏ ghét bỏ, còn có Thần Thú nào bị ai như hấn không?

“Tiểu Vân Nhi, người có ta còn không được sao?” Thiên Bắc Dạ đầy bụng ủy khuất nói: “Ta có thể làm bất cứ chuyện gì, cũng có thể bảo vệ người, vì sao người còn muốn nhận lấy con rồng này? Ta cho rằng, vẫn là làm cho hấn hóa thành lực lượng trong cơ thể người mới tương đối tin cậy.”

Hấn không cách nào dễ dàng tha thứ người muốn thương tổn Cố Nhược Vân xuất hiện ở bên người nàng, nếu không phải là hấn luôn luôn âm thầm đi theo, có lẽ thiếu nữ này đã vĩnh viễn rời đi hấn, nghĩ đến đây, tâm của Thiên Bắc Dạ liền vô cùng căng thẳng, hơn nữa trái tim cũng đau đớn.

Cố Nhược Vân như thế nào lại không biết ý tưởng trong lòng Thiên Bắc Dạ, trong lòng nàng ảm áp, vỗ vỗ bả vai của Thiên Bắc Dạ, nói: “Tiểu Dạ, bất luận như thế nào, Vân Dao là khế ước thú của ta, ta không thể không để ý đến cảm xúc của nàng, hơn nữa chuyện này cũng không phải là lỗi của Thanh Long, ta chỉ có hứng thú đối với độc thủ phía sau màn.”

Nghĩ đến đây, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt chuyển về phía Liễu trưởng lão mặt đang đại ra: “Trước đó, còn có chuyện không có giải quyết.”

Liễu trưởng lão hung hăng giật mình một cái, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lão nhìn kia khuôn mặt khề cười kia của thiếu nữ, trong lòng không tự chủ được dâng lên một loại sợ hãi, nhưng mà lão hung hăng ngăn chặn lại, cắn răng nói: “Cố Nhược Vân, nếu như người giết ta, nhất định phải làm tốt chuẩn bị bị vô số cường giả vây giết! Hơn nữa ta nhìn ra được, con Thanh Long kia chỉ là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ (ý là chỉ có thanh thế không có thực lực)! Hiện tại càng là ngay cả tiếng sấm đều không có, mà lúc trước ta cho rằng nam nhân tóc bạc bên cạnh người kia thực lực rất mạnh, hiện tại nhìn đến lực lượng chân chính của Thanh Long, rõ ràng là ta cảm giác sai lầm, hấn cũng không phải Võ Hoàng gì đó, nhiều lắm cũng không sai biệt lắm với ta mà thôi, về phần vì sao ta cảm thụ không được lực lượng của hấn, có lẽ trên người hấn mang theo bảo bối gì đó che giấu thực lực, cho nên, người lại có cái gì có thể chống cự được nhiều cường giả Võ Vương như vậy?”

Vân Dao tức giận rồi, tất cả những chuyện này đều là tai họa lão gia hỏa này xông ra! Nếu không phải vì lão và người phía sau màn kia, cũng sẽ không thể làm hại Thiên Khung thiếu chút nữa ngộ sát (giết lầm) chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 164: Thanh Long Thiên Khung (sáu)

Nếu không phải chủ nhân nể mặt nàng, Thiên Bắc Dạ tất nhiên sẽ giết Thiên Khung!

Mà đầu sỏ gây nên, là bọn họ!

“Lão gia hỏa này, ta mặc kệ ngươi là cái gì mà trưởng lão Huyền Âm Điện, cũng không quản người sau lưng ngươi, hôm nay, ngươi phải chết! Nếu như ngươi không chết, quả thực là nhân thân cộng phần (ngươi và thân đều tức giận)!”

Àm!

Sát ý mãnh liệt bay vọt về phía Liễu trưởng lão, nữ tử quần áo màu vàng, tao nhã phiêu dật, trên gương mặt kia tràn ngập sát khí, ngay tại lúc nàng đánh về Liễu trưởng lão, Liễu trưởng lão mắt sắc nhìn thấy một bóng dáng màu hồng đào từ ngoài sân vọt vào, kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng) hét lớn: “Chủ thượng, cứu ta!”

Chủ thượng đến, những người này chết chắc rồi! Ha ha ha!

Nghĩ tới đây, về mặt của Liễu trưởng lão cũng trở nên dữ tợn, vô cùng khủng bố, giờ khắc này, ở trong mắt lão, nhóm người trước mắt này đều sắp trở thành người chết.... ..

Trên nhuyển kiệu (ghế mềm), nam nhân hé mắt phượng, khóe môi mỉm cười, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo tươi cười mỉa mai, nhưng mà, cho dù là một đường vội vàng chạy tới, thị nữ nâng kiệu cũng là mặt không đỏ tím không loạn, trên khuôn mặt không có biểu cảm gì.

Lúc trông thấy thiếu nữ được Thiên Bắc Dạ bảo vệ ở trong ngực, trong mắt nam nhân lóe ra mấy tia sáng, cuối cùng dừng ở trên khuôn mặt vui sướng của Liễu trưởng lão.

“Chủ thượng, mau cứu ta!” Liễu trưởng lão lớn tiếng nói với nam nhân, ở trong này, nam nhân điểm lệ vô song giống như hoa đào này là cứu tinh duy nhất của lão, chỉ cần có chủ thượng ở, không ai có thể giết được lão.

Đừng nhìn Liễu trưởng lão thân là sát thủ, trong xương cũng là sợ hãi cái chết! Huống chi lão quyền cao chức trọng, có rất nhiều thứ chưa có hưởng thụ, thế nào cam tâm chết ở trong tay một tiểu nha đầu?

Nhưng mà, rất nhanh Tá Thượng Thần đã thu hồi ánh mắt, về mặt ai oán nhìn Cố Nhược Vân.

“Tiểu Vân Nhi, chuyện này không có quan hệ gì với ta, ta đã để Thanh y đi thăm dò tìm xem là ai tiếp nhận nhiệm vụ này, ai biết lão sẽ xuống tay nhanh như vậy, người này là người Huyền Âm Điện ta, ta sẽ cho ngươi một cái công đạo.”

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, không nói gì, nếu là Huyền Âm Điện muốn giết hại nàng, có lẽ nàng sẽ không tức giận như thế, nhưng mà, chính là bởi vì Huyền Âm Điện, làm hại phụ tá đặc lực của nàng thân chịu trọng thương!

Đây là chuyện bất luận như thế nào nàng cũng chịu không được.

“Tá Thượng Thần, ta đã sớm nói với ngươi, Huyền Âm Điện muốn giết ta, ta cho ngươi thời gian đi tìm hung thủ! Nhưng ngàn vạn đừng nguy hại đến người bên người ta, nếu không, ta chính là dùng cả mạng sống, cũng sẽ làm cho Huyền Âm Điện trả giá đại giới!”

Giọng nói kiên định của thiếu nữ dừng ở trong lòng Tá Thượng Thần, làm cho trái tim của hắn run rẩy vài cái, mắt phượng bất giác nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia, nàng hiện tại, cho dù thực lực còn chưa có đạt tới trình độ cao thủ, nhưng cả trái tim lại cứng cỏi không thể hơn được nữa, chính là có phong thái của phu thê Cố Thiên năm đó.... ..

Liễu trưởng lão ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn hành động giữa hai người, một cảm giác lạnh như băng chui vào đáy lòng, làm cho trái tim của lão lạnh đến mức run rẩy liên tục.

Chủ thượng quen biết Cố Nhược Vân? Hơn nữa xem giao tình này, giống như là còn không bình thường.... ..

Vậy bản thân, thế mà lại tiếp nhận nhiệm vụ ám sát bằng hữu của chủ thượng! Dựa theo tính khí của chủ thượng, lúc này đây, sợ là lão chạy trời không khỏi nắng (tai vạ khó tránh).

Nghĩ đến đây, Liễu trưởng lão mặt xám như tro tàn, môi nhẹ nhàng run rẩy, trên gương mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Tá Thượng Thần quét mắt nhìn Liễu trưởng lão, sắc mặt trầm xuống: “Liễu trưởng lão, trước khi Huyền Âm Điện chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ, nhất định phải điều tra rõ ràng tình huống của đối thủ, nhưng mà lần này, ngươi lại động người không nên động, ta cũng bảo vệ không được, ngươi tự kết thúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sài Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Thanh Long Thiên Khung (bảy)

Cả người của Liễu trưởng lão run lên, nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, thật lâu sau, lão mở mắt, ánh mắt u ám nói: “Ta hiểu được, chủ thượng, ta cần cù thành khẩn vì Huyền Âm Điện cả đời, cuối cùng vẫn là rơi vào kết cục như thế, chủ thượng đã có lệnh, ta không thể không theo, chủ thượng làm cho ta tự kết thúc, đã cho ta tôn nghiêm, ta tất sẽ theo lệnh.”

Nói xong, Liễu trưởng lão rút ra trường kiếm, đặt tại phía trên cổ của bản thân, lão lại nhắm mắt lại, lúc trường kiếm sắp sửa chém xuống, tiếng nói thanh lãnh của thiếu nữ chợt truyền đến.

“Vân Dao, ngăn lão lại!”

Bá!

Một tia sáng trắng hiện lên, trường kiếm trong tay lão ‘lạch cạch’ một tiếng rơi trên mặt đất, lúc lão kinh ngạc ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy thiếu nữ khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện ở trước mặt của lão.

“Ta không hiểu lấy ơn báo oán, cũng không hiểu người nợ ta một phần ta trả người một phần! Ta chỉ biết là, tất cả thù hận trả lại gấp bội! Không phải người làm hại Mạc Vũ tàn phế? Càng làm cho nàng thừa nhận thống khổ lớn như vậy! Nếu để cho người chết dễ dàng, ta sẽ không làm thất vọng Mạc Vũ bị người thương tổn như thế? Sao không làm thất vọng Bách Xuyên bị người bắt đi tới uy hiếp ta?”

Cố Nhục Vân cười lạnh một tiếng, lạnh lùng phân phó nói: “Vân Dao, bắt lão lại giao cho Mạc Vũ tự mình xử trí cho ta, mặc kệ là lăng trì, ngũ mã phanh thây (*), đều là lão nên thừa nhận!”

(*) lăng trì, ngũ mã phanh thây: hình phạt thời tàn bạo thời xa xưa

lăng trì: trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

ngũ mã phanh thây: buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội

Nói xong lời này, nàng nhìn về phía Tá Thượng Thần, ánh mắt nhàn nhạt: “Tá Thượng Thần, ta luôn luôn coi người là bằng hữu, cho nên, mặc dù biết Huyền Âm Điện muốn giết ta, ta cũng giao cho người, ta tín nhiệm người, bởi vì người là bằng hữu của ta, nhưng mà..... Người Huyền Âm Điện làm người bên người ta bị thương, để cho lão dễ dàng chết đi, trong lòng bản thân ta cũng không qua được, nếu Huyền Âm Điện muốn giận chó đánh mèo, thì giận chó đánh mèo một mình ta, đừng ở tổn thương người vô tội! Hơn nữa, người hẳn là biết, ta luôn là người không phạm ta ta không phạm người, lão nhân này là từng phạm tội!”

“Tiểu Vân Nhi, người đây là không tin ta sao?” Tá Thượng Thần đầy bụng ủy khuất: “Ta vẫn luôn đứng ở bên phía người, vừa rồi để cho lão tự kết thúc, cũng là không muốn phiền toái mà thôi, người đã không tính toán để cho lão chết thống khoái, ta đây giao lão cho người, muốn giết muốn chém tùy người.”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tá Thượng Thần, vẻ mặt của Cố Nhục Vân buồn lòng xuống, bất luận như thế nào, hành động của Tá Thượng Thần cũng đã chứng minh rồi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hẳn đều sẽ đứng ở phía bên nàng.

“Cám ơn,“ Cố Nhục Vân môi khẽ động: “Ta biết chuyện này không có quan hệ gì với người, cho nên, ta cũng không trách người, nhưng nếu như lại có lần sau, Tá Thượng Thần, ta chắc chắn nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ) với người! Hơn nữa..... Tuyệt sẽ không bỏ qua cho Huyền Âm Điện!”

Chuyện Huyền Âm Điện xem như đã qua, kế tiếp, nàng còn có chuyện càng quan trọng cần giải quyết.... ..

“Tiểu Dạ, người giúp ta mang lão nhân này đi Bách Thảo Đường,“ Khi Cố Nhục Vân nhìn Thiên Bắc Dạ, trong mắt lộ ra một chút cười khê, sau đó nàng mới tiếp tục nói: “Vân Dao, Thiên Khung, chúng ta đi, còn có một chuyện không có giải quyết.”

Giải quyết đồng lõa, kế tiếp, nên là người chủ sự phía sau màn.

Nàng không nghĩ tới, Lăng Quý Phi vậy mà sẽ ần nhần như thế, bất động thanh sắc ba năm, chính là âm thầm cấu kết với Huyền Âm Điện.

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Tá Thượng Thần chính là chủ thượng của Huyền Âm Điện!

“Chuyện nơi này, ai cũng không được nói ra ngoài.”

Ở sau khi Cố Nhục Vân rời khỏi, Tá Thượng Thần thu hồi ánh mắt, mắt phượng đảo qua trên người từng người đang kinh ngạc đến phát gốc của Lăng gia, rồi sau đó vung ra quạt xếp, cười lạnh nói: “Nếu thân phận của ta bị bại lộ ra ngoài, bốn hoàng tử chắc chắn làm cả Lăng gia bị giết!”

Lăng Nhất Huy giật mình một cái, vội vàng cam đoan nói: “Tứ hoàng tử, xin yên tâm, chúng ta cái gì cũng không biết.”

Mặc cho lão nghĩ như thế nào cũng thật không ngờ, Tứ hoàng tử chính là chủ tử của Huyền Âm Điện! Khó trách lúc trước Huyền Âm Điện sẽ trợ giúp

Cố Nhượng Vân, thì ra là bởi vì hân!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Ác có ác báo (một)

“Bệ hạ, việc lớn không tốt!”

Trong ngự thư phòng, hoàng đế Lãng Mặc Hiên đang thương nghị chuyện gì đó với đại thần, đúng lúc này, một gã thái giám không có thông báo đã vừa lén vừa bò tiến vào, rồi sau đó sau khi nhìn thấy khuôn mặt không vui của Lãng Mặc Hiên, nhanh chóng nói: “Bệ hạ, Cố Nhượng Vân Cố gia kia đánh vào đây!”

“Cái gì?”

Lãng Mặc Hiên mặt rùng rợn giận dữ, sắc mặt xanh mét nói: “Ba năm trước, bất luận Cố Nhượng Vân kia kiêu ngạo cỡ nào, thậm chí ngay cả người nhà Lãng Quý Phi đều giết, Trầm cũng chưa từng tìm nàng hỏi tội! Nhưng hiện giờ nàng ý vào cố Bách Thảo Đường làm chỗ dựa, chính là không để Trầm và Thanh Long Quốc vào mắt như thế, Trầm muốn xem lúc này đây Bách Thảo Đường che chở nàng thế nào!”

Nói thật, cho dù Lãng gia đang không được tin nhiệm của hân thế nào đi nữa, tốt xấu gì vẫn là người thân của Lãng Quý Phi, còn là trọng thần một quốc gia, Cố Nhượng Vân nói giết liền giết, không nể mặt, cuối cùng vẫn là vì Dư lão của Bách Thảo Đường, hân mới không so đo.

Nhưng lần này cho dù là Bách Thảo Đường ra mặt, cũng không thể lại bảo vệ nàng! Nếu không làm sao Bách Thảo Đường còn sống yên trên đời này?

Hân không tin, Bách Thảo Đường sẽ vì một nữ nhân chấp nhận miệng lưỡi thiên hạ (ý là bị mọi người bàn luận, chửi bới...)!

Nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Người đâu, đi gọi La Tướng Quân và Cố Tướng Quân đến đây cho Trầm! Hôm nay, Trầm nhất định muốn trị tội nữ nhân kia!”

Bất luận như thế nào, Lãng Mặc Hiên cũng là vua của một quốc gia, bị người ức hiếp đến trên đầu, làm cho mặt mũi của hân chạy đi đâu? Cố Nhượng Vân này rất không biết tốt xấu, vậy mà ở Thanh Long Quốc cũng dám làm càn như thế!

Trong hoàng thành mọi người tận mắt nhìn thấy Cố Nhượng Vân mang theo một đám người đằng đằng sát khí nhằm phía hoàng cung, trong lúc nhất thời nghị luận mở ra, ngay sau đó, lại trông thấy hai người La Tướng Quân và Cố Tướng Quân dẫn theo quân đội cấp tốc chạy tới hoàng cung, bọn họ biết, một ngày này, hoàng thành chắc chắn là tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Trong Ngự hoa viên, Cố Nhượng Vân lạnh lùng nhìn đại nội thị vệ vây quanh mình, bên môi nổi lên lãnh ý, mặt không biểu cảm quát lên: “Cút!”

Ầm!

Một cỗ khí kình cường hân đánh vào lồng ngực của thị vệ, trong phút chốc đám thị vệ kia đều bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, nhưng mà, lại có nhiều thị vệ hơn từ bốn phương tám hướng chạy tới, vây Cố Nhượng Vân ở bên trong.

Bỗng nhiên, một giọng nói uy áp khí phách từ phía sau thị vệ truyền đến, mang theo tức giận không cách nào ẩn nhẫn: “Cố Nhượng Vân, ngươi quả nhiên là thật to gan! Ta nể tình ngươi là người của Bách Thảo Đường, đối với ngươi một lần lại một lần để dàng tha thứ, hiện tại ngươi chính là khi quân phản thượng! Cho dù Dư lão đến đây, cũng che chở không được ngươi!”

Lạnh lùng trên người Cố Nhượng Vân càng sâu, nhưng mà khuôn mặt thanh tú kia từ đầu đến cuối vẫn nhàn nhạt, hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào một bóng dáng màu vàng sáng đi tới từ phía sau thị vệ kia.

“Ta đến đây, không có quan hệ gì với ngươi, giao Lãng Quý Phi ra đây, nếu không, ta không ngại huyết tẩy hoàng cung!”

Lãng Mặc Hiên hoàn toàn tức giận rồi, trong lòng hân mạnh mẽ xuất hiện ra vô tận lửa giận, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cố Nhượng Vân, ngươi giết Lãng Nghị và Lãng Ngọc, phế đi một dòng độc đinh duy nhất của Lãng gia, này còn chưa tính, hiện giờ, ngươi thế mà lại có lá gan đến hoàng cung đòi người! Nếu lúc này đây Bách Thảo Đường còn che chở ngươi, vậy cũng quá không thể nào nói nổi! Ngươi cho rằng, ngươi cuồng vọng đến như thế, Dư lão còn có thể che chở ngươi giống như trước kia?”

Tốt xấu gì Lãng Mặc Hiên này cũng là vua của một nước, sở dĩ nói ra loại lời nói này, một là bị Cố Nhượng Vân làm tức điên rồi, hai chính là, ở trong bốn nước, tất cả thế lực đều không can thiệp chuyện hoàng tộc! Đây là quy định tất cả mọi người hiểu biết, nếu không, bị ba thế lực lớn kia biết, không hay ho chính là Bách Thảo Đường!

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Ác có ác báo (hai)

“Ta nói lại lần nữa, các ngươi tránh ra cho ta!”

Cố Nhượng Vân hai mắt lạnh lùng đảo qua trên người mọi người trước mặt, mặt không biểu cảm nói.

“Tốt, thật sự tốt!” Lãnh Mặc Hiên giận tím mặt, lạnh giọng nói: “Người đâu, bắt nữ nhân này lại cho Trẫm!”

Nghe được lệnh như thế, tất cả thị vệ đều bắt đầu chuyển động, nhưng mà còn chưa tới trước mặt Cố Nhượng Vân, cổ khí thế kia trên người nàng đã chợt phát động, làm quanh thân nàng đều nổi lên một con lốc, ‘ầm ầm’ một tiếng đã đánh văng tất cả thị vệ nhằm về phía nàng ra ngoài.

Dưới cuồng phong (gió lớn), tóc đen bay lên.

Tất cả mọi người ngã xuống, chỉ có bóng dáng mặc quần áo màu xanh kia ngao ngễ đứng ở bên trong mọi người, giờ khắc này, làm cho Lãnh Mặc Hiên có một loại ảo giác, giống như đứng ở phía trước bản thân mới là vương giả chân chính! Cái loại tư thái thượng vị giả (người ở vị trí phía trên cao) này, ngay cả trên người Thi Vân của Luyện Khí Tông đều không có xuất hiện qua.

Nhưng mà, thiếu nữ giống như quân vương này, ở ba năm trước, vẫn là một phế vật mặc người dẫm đạp mà thôi!

“Cố Nhượng Vân, ngươi đây là đang làm gì?”

Đúng lúc này, một tiếng nói không dám tin truyền đến từ phía sau Cố Nhượng Vân.

La Tướng Quân thế nào cũng không nghĩ tới, người muốn giết quân vương lại sẽ là Cố Nhượng Vân, nhất thời, trong lòng hấn tràn qua một chút phức tạp, còn có thật sâu không hiểu.... ..

Hắn là không muốn đối đầu với Cố Nhượng Vân, nhưng mà, hấn thân là Tướng Quân một quốc gia, phải bảo vệ tốt an toàn của quân vương, nhưng mà hấn lại tin tưởng, nữ tử như Cố Nhượng Vân luôn luôn là có ân báo ân, có thù báo thù, vì sao nàng sẽ tiến vào hoàng cung?

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Tốt, Cố Nhượng Vân, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, ngay cả bệ hạ cũng dám đụng, ngươi là đang tìm cái chết!”

Khác với La Tướng Quân, Cố lão gia tử bỗng chốc đã giận lên, bàn tay to vung lên, cắn răng nói: “Tất cả tướng sĩ nghe lệnh, bắt nữ nhân đại nghịch bất đạo này lại cho bản Tướng Quân!”

Cố Nhượng Vân, vốn ta còn không biết đối phó ngươi thế nào, hiện tại là ngươi cho ta cơ hội này, lúc này đây, xem còn có ai có thể giúp ngươi.... ..

Từ đầu tới cuối, Cố Nhượng Vân cũng không có liếc mắt nhìn Cố lão gia tử một cái, ánh mắt của nàng dừng ở phía trên khuôn mặt phức tạp của La Tướng Quân, nói: “Ba năm trước, ta cam đoan qua với ngươi, bất luận sau này ta trưởng thành đến trình độ nào, ta cũng sẽ không làm khó hoàng tộc, điều kiện tiên quyết là, bọn họ không có trêu chọc ta!”

Kỳ thực, Cố Nhượng Vân cũng không muốn trở mặt với La Tướng Quân.

Không chỉ vì hấn là phụ thân của La Âm, càng là bởi vì, ở lúc nàng còn nghèo túng, La Tướng Quân là một người duy nhất nói chuyện vì nàng.

Nhưng nếu La Tướng Quân ngăn cản nàng, vậy nàng cũng không có cách nào, mặc kệ như thế nào, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua Lăng Quý Phi!

La Tướng Quân thở dài, nói: “Nhượng Vân, ngươi có thể nói với ta xảy ra chuyện gì hay không? Ta tin tưởng ngươi là nha đầu hiểu rõ lý lẽ, hơn nữa, ta cũng luôn luôn đối đãi với ngươi giống là chất nữ, nếu chuyện này lỗi không phải là ngươi, thúc thúc cũng sẽ tuân thủ lời hứa trước kia, không tham dự chuyện này!”

“La Tướng Quân, ngươi là đại tướng bản triều, có kẻ gian uy hiếp an toàn sinh mệnh của bệ hạ, ngươi muốn khoanh tay đứng nhìn?”

Cố lão gia tử cười lạnh một tiếng, lão thật vất vả mới tóm được nhược điểm của La Tướng Quân, làm sao có thể cứ như vậy buông tha cho.

Nhưng mà, nghe được lời nói kia của lão mặc cho bất luận kẻ nào cũng không thể tin lão lại là thân sinh gia gia (ông nội ruột) của Cố Nhượng Vân, giọng điệu này, thật giống như Cố Nhượng Vân là kẻ thù không đội trời chung với lão, hấn không thể làm cho nàng chết sớm.

La Tướng Quân không để ý đến lão, hấn nhìn Cố Nhượng Vân, hỏi: “Nhượng Vân, ngươi nói tất cả mọi chuyện với ta, cho dù ta không làm Tướng Quân này, cũng không thể làm cho chất nữ của ta bị oan!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Sãi Muốn Nghịch Thiên: Ma Đế Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

